ΘΕΑΥΡΟΣ

ΕΚΤΥΠ. ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΗΘΗ τῶν Λαπώνων

Μιὰ φυλὴ ποὺ ἐξαφανίζεται

Στὰ βόρεια σύνορα τῆς Σουηδίας, τῆς Νορβηγίας καὶ τῆς Φινλανδίας ζῆ μιὰ περίεργη νομαδικὴ φυλή, οἱ Λάπωνες, ποὺ ἐξαφανίζεται ὁλοένα καὶ ποὺ μόλις ἀριθμεῖ σήμερα μερικὲς δεκάδες χιλιάδων ψυχῶν. Προσπλωμένοι στὰ παλιὰ ἔθιμά των καὶ στὸν πρωτόγονο τρόπο τῆς ζωῆς των, οἱ Λάπωνες ἀποστρέφονται τὸν εὐρωπαϊκὸ πολιτισμὸ καὶ ἀποφεύγουν νὰ ἔρχωνται σ' ἐπικοινωνία μ' αὐτόν.

Ἔτσι, κομμὶὰ ἀπὸ τὶς προσπάθειες ποὺ ἔγιναν γιὰ τὸν ἐκπολιτισμό τους δὲν ἔφερε ἀποτέλεσμα. Εἶνε ἀνίκανοι νὰ ζήσουν μέσα σὲ πόλεις καὶ τὰ παιδιά τους πεθαίνουν φυματικά, ὅταν στερηθοῦν τὸν καθαρὸν ἀέρα τῶν πολικῶν περιοχῶν.

Τὸ ἀξιοσημείωτο εἶνε ὅτι, μ' ὅλο ποὺ εἶνε πολὺ ἐξυπνα, δὲν μαθαίνουν τίποτε σχεδόν. Γιατί, ὅπως παρετήρησε ἕνας φινλανδὸς παιδαγωγός, «οἱ Λάπωνες δὲν καταλαβαίνουν μεγάλα πράγματα, ὅταν ὁ παγωμένος ἀέρας τοῦ βορρᾶ δὲν τοὺς μαστιγώνει τὸ πρόσωπο. Τὸ μυαλό τους σταματᾶει ὁλότελα μέσα στοὺς τέσσερες τοίχους (μιᾶς αἰθούσης σχολείου)».

Ἡ ζωὴ τῶν Λαπώνων ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικὰ σχεδὸν ἀπὸ τὸν τάρανδο. Τρέφονται μὲ τὸ γάλα καὶ τὸ κρέας του καὶ ντύνονται μὲ τὸ δέρμα του.

Ἡ ἐνδυμασία τους ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα δέρμα ταράνδου, μὲ τὶς τρίχες πρὸς τὰ μέσα, ποὺ τὸ βάζουν κατάσαρκα. Πάνω ἀπ' αὐτὸ φοροῦν ἕνα δεύτερο δέρμα μὲ τὶς τρίχες πρὸς τὰ ἔξω. Πολλὲς φορὲς κάνουν ὁλόκληρα χρόνια νὰ μὴ βγάλουν αὐτὸ τὸ «ἔνδυμα» ἀπὸ πάνω τους — κοιμοῦνται πάντοτε ντυμένοι — καὶ γι' αὐτὸ ἡ σπορὰ ποὺ ἔχει τὸ σῶμα τους εἶνε ἀνυπόφορη. Τὸ πλύσιμο καὶ γενικώτερα ἡ καθαριότης εἶνε ἄγνωστα γιὰ τοὺς Λάπωνας.

Ἀντίθετα, ὅμως, παίρνουν ἐξαιρετικὲς φροντίδες καθαριότητος γιὰ τὰ παιδιά τους. Τὶς τρεῖς πρῶτες ἡμέρες μετὰ τὴ γέννησί τους, τὰ πλένουν τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα κι' ἔπειτα μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα ὡς ὅτου γίνουν δύο ἐτῶν. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, τὸ δέρμα τοῦ ταράνδου θὰ πλήγωνε τὶς τρυφερὲς σάρκες τους.

Ἔπειτα ἀπὸ τὸ δεύτερο χρόνο ὅμως, τὰ ἀσπρόρρουχα θεωροῦνται περιττά. Σταματᾶει ἐπίσης καὶ ἡ καθαριότης καὶ μόνο οἱ νέες, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἡ-ποιοῦνται κάπως τὸ σῶμα των.

Ὁ μοναδικὸς Λάπων συγγραφεὺς Ζὰν Τοῦρι ἀφηγεῖται ὅτι, ὅταν οἱ μητέρες σηκώνουν τὰ παιδιά τους μένη στὴ φωτιά. Ἔτσι, τὰ σκεπάσματά τους διατηροῦνται ζεστά. Χωρὶς αὐτὴ τὴν προφύλαξη, θὰ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ πάθουν γενικὴ ψύξη σ' ὅλο τὸ σῶμα τους καὶ νὰ πεθάνουν μέσα σὲ λίγες στιγμές.

Οἱ κυριώτεροι ἐχθροὶ τῶν Λαπώνων στὶς παγωμένες κοῦδες. Φοβοῦνται τοὺς πρώτους γιὰ τὴν ἐξυπνάδα τους καὶ τὶς δεύτερες γιὰ τὴ δύναμί τους. Ὁ λύξ ἐξυπνάδα ἑπτὰ ἀνθρώπων, ἐνῶ ἡ ἀρκούδα ἔχει τὴ δύναμι ἑπτὰ ἀνθρώπων καὶ τὴν ἐξυπνάδα ἑνὸς μόνον ἀνθρώπου.

Μ' ὅλο ποὺ ἀποζοῦν ἀποκλειστικὰ σχεδὸν ἀπὸ τὸν τάρανδο, οἱ Λάπωνες εἶνε οὐσιαστικὰ δοῦλοι αὐτοῦ τοῦ ζώου.

Ὅταν ἔλθει τὸ φθινόπωρο, οἱ τάρανδοι ὁρμοῦν τὴν ἀσυγκράτητοι πρὸς τὰ νότια κλίματα καὶ οἱ Λάπωνες, παίρνοντας μαζί τους καὶ ὅλες τὶς ἀποσκευές τους.

Ἀλλοίμονο ἂν δὲν ἀντιληφθοῦν ἐγκαίρως πότε τὸ ἑνστικτό τους θὰ κάμει τὰ ζῶα αὐτὰ νὰ ξεκινήσουν τὴν ὁρμητικὰ πρὸς τὰ κάτω. Εἶνε τότε καταδικασμένοι νὰ περάσουν ὅλο τὸ χειμῶνα μέσα στοὺς πάγους ἢ νὰ ἐπιχειρήσουν ἕνα ταξίδι μὲ τὰ πόδια, χωρὶς καμμιὰ σχεδὸν ἐλπίδα νὰ φθάσουν στὸ τέρμα.

Ὁ τάρανδος εἶνε ἕνα ζῶο πολὺ δειλὸ καὶ τρομαγμένο καὶ ντύνοντοι μὲ τὸ δέρμα του.

Ἡ ἐνδυμασία τους ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα δέρμα ταράνδου, μὲ τὶς τρίχες πρὸς τὰ μέσα, ποὺ τὸ βάζουν κατάσαρκα. Πάνω ἀπ' αὐτὸ φοροῦν ἕνα δεύτερο δέρμα μὲ τὶς τρίχες πρὸς τὰ ἔξω. Πολλὲς φορὲς κάνουν ὁλόκληρα χρόνια νὰ μὴ βγάλουν αὐτὸ τὸ «ἔνδυμα» ἀπὸ πάνω τους — κοιμοῦνται πάντοτε ντυμένοι — καὶ γι' αὐτὸ ἡ σπορὰ ποὺ ἔχει τὸ σῶμα τους εἶνε ἀνυπόφορη. Τὸ πλύσιμο καὶ γενικώτερα ἡ καθαριότης εἶνε ἄγνωστα γιὰ τοὺς Λάπωνας.

Ἀντίθετα, ὅμως, παίρνουν ἐξαιρετικὲς φροντίδες καθαριότητος γιὰ τὰ παιδιά τους. Τὶς τρεῖς πρῶτες ἡμέρες μετὰ τὴ γέννησί τους, τὰ πλένουν τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα κι' ἔπειτα μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα ὡς ὅτου γίνουν δύο ἐτῶν. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, τὸ δέρμα τοῦ ταράνδου θὰ πλήγωνε τὶς τρυφερὲς σάρκες τους.

Ἔπειτα ἀπὸ τὸ δεύτερο χρόνο ὅμως, τὰ ἀσπρόρρουχα θεωροῦνται περιττά. Σταματᾶει ἐπίσης καὶ ἡ καθαριότης καὶ μόνο οἱ νέες, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἡλικία τῶν δεκαπέντε χρόνων, ἀρχίζουν νὰ περιποιοῦνται κάπως τὸ σῶμα των.

Ὁ μοναδικὸς Λάπων συγγραφεὺς Ζὰν Τοῦρι ἀφηγεῖται ὅτι, ὅταν οἱ μητέρες σηκώνουν τὰ παιδιά τους μένη στὴ φωτιά. Ἔτσι, τὰ σκεπάσματά τους διατηροῦνται ζεστά. Χωρὶς αὐτὴ τὴν προφύλαξη, θὰ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ πάθουν γενικὴ ψύξη σ' ὅλο τὸ σῶμα τους καὶ νὰ πεθάνουν μέσα σὲ λίγες στιγμές.

Οἱ κυριώτεροι ἐχθροὶ τῶν Λαπώνων στὶς παγωμένες κοῦδες. Φοβοῦνται τοὺς πρώτους γιὰ τὴν ἐξυπνάδα τους καὶ τὶς δεύτερες γιὰ τὴ δύναμί τους. Ὁ λύξ ἐξυπνάδα ἑπτὰ ἀνθρώπων, ἐνῶ ἡ ἀρκούδα ἔχει τὴ δύναμι ἑπτὰ ἀνθρώπων καὶ τὴν ἐξυπνάδα ἑνὸς μόνον ἀνθρώπου.

Μ' ὅλο ποὺ ἀποζοῦν ἀποκλειστικὰ σχεδὸν ἀπὸ τὸν τάρανδο, οἱ Λάπωνες εἶνε οὐσιαστικὰ δοῦλοι αὐτοῦ τοῦ ζώου.

Ὅταν ἔλθει τὸ φθινόπωρο, οἱ τάρανδοι ὁρμοῦν τὴν ἀσυγκράτητοι πρὸς τὰ νότια κλίματα καὶ οἱ Λάπωνες, παίρνοντας μαζί τους καὶ ὅλες τὶς ἀποσκευές τους.

Ἀλλοίμονο ἂν δὲν ἀντιληφθοῦν ἐγκαίρως πότε τὸ ἑνστικτό τους θὰ κάμει τὰ ζῶα αὐτὰ νὰ ξεκινήσουν τὴν ὁρμητικὰ πρὸς τὰ κάτω. Εἶνε τότε καταδικασμένοι νὰ περάσουν ὅλο τὸ χειμῶνα μέσα στοὺς πάγους ἢ νὰ ἐπιχειρήσουν ἕνα ταξίδι μὲ τὰ πόδια, χωρὶς καμμιὰ σχεδὸν ἐλπίδα νὰ φθάσουν στὸ τέρμα.

Ὁ τάρανδος εἶνε ἕνα ζῶο πολὺ δειλὸ καὶ τρομαγμένο καὶ ἀναστατώνει κυριολεκτικὰ εἶνε ἡ ὁμίκλη καὶ τὸ σκοτάδι. Κυριεύεται τότε ἀπὸ ἕναν τρελλὸ πανικὸ καὶ μπορεῖ νὰ τρέχει ὅλο καὶ τρεῖς ἡμέρες συνεχῶς.

Γι' αὐτό, οἱ μετακινήσεις τῶν Λαπώνων εἶνε πάντα γεμάτες ἀπὸ ἀναστρίχιαστικὰ δράματα. Πολλὲς φορὲς ἕνα ἀφηνισμένο κοπάδι ταράνδων περνᾶει πάνω ἀπὸ μιὰ κατασκήνωσι ἄλλων νομάδων, ποὺ ἔχουν ξεκινήσει ἀπὸ προτήτερα, ἀκολουθώντας τὸν ἴδιο δρόμο καὶ δημιουργεῖ τότε ἀναρίθμητα θύματα μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ποὺ κοιμοῦνται ἀνύποπτοι κάτω ἀπὸ τὶς χαμηλὲς σκηνές. Τὸ ὕψος αὐτῶν τῶν σκηνῶν μόλις φθάνει τὸ ἕνα μέτρο, γιατὶ διευφορετικὰ θὰ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ παρασυρθοῦν ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς ἀνέμους ποὺ πνέουν σ' αὐτὲς τὶς περιοχές.

Ἡ ἐπιστροφὴ στὶς θερινὲς κατασκηνώσεις εἶνε ἀκόμη πιὸ ἐπικίνδυνη. Γιατὶ ὁ στρῶμα τοῦ πάγου σπάζει πολλὲς φορὲς καὶ ὁλόκληρα καραβάνια Λαπῶν πολικῶν θαλασσῶν.

Τὴν ἀνοιξι πάλι, ἡ ἀκτινοβολία τῶν πάγων εἶνε τόσον δυνατή, ποὺ ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς Λαπώνων χάνει τὸ φῶς του κατὰ τὴν ἐποχὴ αὐτή.

Ἡ σχετικὰ ἠπιώτερη ἐποχὴ εἶνε τὸ θέρος. Στὰ βορεινὰ ὅμως αὐτὰ κλίματα δὲν διαρκεῖ, περισσότερο ἀπὸ ἕνα ἢ ἑνάμισι μῆνα.

"Ενα χέρι στὸ σκοτάδι...

Παράξενο διήγημα

Ἀνάμεσα στοὺς φιλοξενουμένους, ποὺ εἶχε συγκεντρώσει στὴ θαυμάσια βίλλα του ὁ βαθύπλουτος Ἰνδὸς Σιανταούτα, ὑπῆρχαν μερικοὶ Εὐρωπαῖοι, ποὺ τοὺς εἶχε γνωρίσει στὸ πλοῖο, μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε γυρίσει στὴν πατρίδα του ἀπὸ ἕνα μεγάλο ταξεῖδι στὴ Δύσι. Δυὸ ἀπ' αὐτοὺς ἦσαν ἡ νέα κι' ὡμορφη Βιρτζίνια Ἴρβινγκ κι' ὁ πατέρας της.

Ἂν ἤθελε ἡ μὶς Ἴρβινγκ, δὲν θὰ εἶχε παρὰ νὰ διαλέξη ἀνάμεσα σ' ὅλους τοὺς ἄνδρες — ἀπ' τὸν οἰκοδεσπότη ὡς τοὺς φιλοξενουμένους — ποὺ τὴν περιέβαλλαν μὲ τὸ θαυμασμό τους. Κανεὶς ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ καυχηθῆ ὅτι εἶχε ἐπιτύχει κάτι τὸ ἰδιαίτερο ἀπ' αὐτήν, ἔξω ἀπ' τὴν ἄψογη εὐγένεια, ποὺ ἔδειχνε σὲ ὅλους. Οἱ πιὸ θερμοὶ θαυμασταί της ἦσαν ὁ Ρόμπερτ Κάρρελ κι' ὁ Τζὼρτζ Ἄλσον, δυὸ ἐξάδελφοι, ποὺ εἶχαν ἔλθει στὶς Ἰνδίες, γιὰ νὰ βροῦν ἕνα θεῖο τους, ὁ ὁποῖος τοὺς εἶχε καλέσει κοντά του, πρὶν πεθάνη, γιὰ νὰ τοὺς ἀφίση μοναδικοὺς κληρονόμους τῆς σεβαστῆς περιουσίας του.

Μιὰ νύχτα ποὺ ἡ ζέστη ἦταν μεγαλύτερη ἀπ' τὴ συνηθισμένη, ὅλοι οἱ ἔνοικοι τῆς βίλλας κοιμώτουσαν στὶς κάμαρές τους μὲ τὰ παράθυρα ἀνοιχτά. Τὸ φεγγάρι ἔλαμπε στὸν οὐρανό. Ὀστόσο κανεὶς δὲν ἀντελήφθη μιὰ μαύρη σιλουέττα, ποὺ διασκέλισε τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου τοῦ Τζὼρτζ Ἄλσον καὶ γλύστρησε μέσα, ἀθόρυβα σὰν φάντασμα...

Ἡ μυστηριώδης σκιὰ ἄρχισε νὰ τοιγυρίζη μέσα στὸ δωμάτιο, μὲ χίλιες προφυλάξεις. Ἦταν ἔτοιμη νὰ πάρη ἀπ' τὴν τσέπη τοῦ κοιμισμένου τὸ πορτοφόλι, ὅταν ἔξαφνα ἡ πόρτα ἔτριξε ἐλαφρά... Ὁ νυκτερινὸς ἐπισκέπτης ἔσπευσε νὰ κρυφθῆ πίσω ἀπὸ μιὰ κουρτίνα. Ἀπ' τὴν κρύπτη του αὐτή, εἶδε ν' ἀνοίγη λίγο ἡ πόρτα. Ἔπειτα φάνηκε ἕνα χέρι στὸ κάτω μέρος της, κοντὰ στὸ πάτωμα, τὸ ὁποῖο κρατοῦσε ἕνα μικρὸ καὶ σκεπασμένο πανέρι ἀπὸ λυγαριά.

Τὸ χέρι ἄφισε στὸ πάτωμα τὸ πανέρι, ἀνασήκωσε τὸ σκέπασμά του καὶ τὸ κράτησε ἔτσι ὡς ὅτου ξεπρόβαλε ἀπὸ μέσα ἕνα κεφάλι πλακουτσὸ κι' ἕνα σῶμα στρογγυλὸ καὶ λεῖο ποὺ γυάλιζε στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

Ὁ «λωποδύτης» ἀνατρίχιασε ἀπὸ τρόμο. Εἶχε ἀναγνωρίσει μιὰ «νάγια», ἕνα ἀπ' τὰ φοβερὰ «φεῖδια μὲ τὰ ματογυάλια» ποὺ σκοτώνουν μὲ τὸ δάγκαμά τους σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας!

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο τὸ μυστηριῶδες χέρι ἀποτραβήχθηκε, παίρνοντας μαζί του καὶ τὸ πανέρι.

Ἀλλὰ ὁ «λωποδύτης» εἶχε προλάβει νὰ διακρίνη ἕνα χαρακτηριστικὸ δαχτυλίδι, ποὺ στόλιζε τὸ μεσαῖο δάχτυλο τοῦ χεριοῦ ἐκείνου...

Ἡ πόρτα ξανάκλεισε ἀθόρυβα. Τὸ φεῖδι ἔμεινε γιὰ λίγο ἀκίνητο, μὲ τὸ κεφάλι του σηκωμένο ψηλὰ σὰν νὰ ζητοῦσε νὰ προσανατολισθῆ. Ἔπειτα σύρθηκε πρὸς τὸ χαμηλὸ κρεββάτι, ὅπου κοιμόταν ὁ Ἄλσον...

Εἶχε φτάσει κι' ὅλας κοντὰ στὸ θῦμα του, ὅταν ὁ «λωποδύτης» παραμέρισε γρήγορα τὴν κουρτίνα καὶ προχώρησε πρὸς τὸ ἐρπετό. Καθὼς βρέθηκε ἔτσι στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, φάνηκε ἕνα θσυμάσιο γυναικεῖο σῶμα, ντυμένο ἀπὸ πάνω ὡς κάτω μὲ μαῦρο μεταξωτὸ μαγιό... Μὲ μιὰ γρήγορη κί' ἀποφασιστικὴ κίνησι, ἡ ἄγνωστη ἄρπαξε μιὰ καρέκλα καὶ, μὲ δύναμι ἀπίστευτη γιὰ χέρια γυναικεῖα, χτύπησε κι' ἔλυωσε τὸ κεφάλι τοῦ ἐρπετοῦ.

Ὁ κρότος ξύπνησε τὸν Ἄλσον. Πετάχτηκε πάνω καὶ φώναξε:

— Τί τρέχει;... Τί συμβαίνει;...

Πρόλαβε νὰ διακρίνη μόνο μιὰ μαύρη σιλουέττα ποὺ χάθηκε σὰν φάντασμα ἀπ' τὸ παράθυρο... Θὰ μποροῦσε νὰ πιστέψη ὅτι εἶχε ἰδῆ ἕνα ἄχημο ὄνειρο, ἂν δὲν ὑπῆρχε δίπλα στὸ κρεββάτι του τὸ νεκρὸ ἐρπετό, κάτω ἀπ' τὴ σπασμένη καρέκλα. Ἤταν ἡ ἀπόδειξις ὅτι εἶχε συμβῆ στὸ δωμάτιό του κάποιο δράμα, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἐξηγήση...

★

Τὴν ἄλλη μέρα, ἐνῶ ὅλοι οἱ φιλοξενούμενοι τοῦ Σιανταούτα καθόντουσαν ἀκόμη στὸ τραπέζι, ἡ Βιρτζίνια Ἴρβινγκ εἶπε ξαφνικὰ στὸ Ρόμπερτ Κάρρελ:

— Φοράτε, βλέπω, ἕνα πολὺ ὡρσῖο δαχτυλίδι. Εἶνε τόσο χαρακτηριστικό, ὥστε ὅταν τὸ ἰδῆ κανεὶς μιὰ φορά, δὲν τὸ ξεχνάει πιά... Ἀποτελεῖ τὸ καλύτερο σημεῖο ἀναγνωρίσεως γι' αὐτὸν ποὺ τὸ φορεῖ...

Ὁ νέος ἀνασκίρτησε καὶ κύτταξε τὴν κοπέλλα, ποὺ κρατοῦσε τὰ μάτια της καρφωμένα πάνω του. Ἔπειτα γύρισε τὸ κεφάλι του ἀλλοῦ καὶ προσπάθησε νὰ χαμογελάση, γιὰ νὰ κρύψη τὴν ταραχή του.

— Ἔρχεσθε στὸν κῆπο μαζί μου; τοῦ πρότεινε ἡ νέα.

Κι' ὅταν σὲ λίγο βρέθηκαν μόνοι, τοῦ εἶπε μὲ γρήγορη καὶ σιγανὴ φωνή:

— Κατάλαβα τὸ παιγνίδι σας! Θέλατε νὰ ξεπαστρέψετε τὸν ἐξάδελφό σας, γιὰ νὰ μείνετε μόνος κληρονόμος τοῦ πλουσίου θείου σας. Γιὰ νὰ μὴν ἐνοχοποιηθῆτε, σκηνοθετήσατε τὸ θάνατό του ἔτσι ὥστε νὰ φανῆ τυχαῖος... Χθὲς τὴ νύχτα, βρισκόμουν στὸ δωμάτιο τοῦ Ἄλσον, κι' ἀναγνώρισα τὸ δαχτυλίδι σας... Μὲ καταλαβαίνετε, ὑποθέτω!

— Εἴσθε λοιπὸν φιλενάδα του;

— Ὄχι. Εἶμαι μιὰ λωποδύτρια, ἕνας ἀποντικὸς τῶν ξενοδοχείων»... κι' αὐτὸς ποὺ περνάει γιὰ πατέρας μου, δὲν εἶνε παρὰ συνένοχός μου. Ἐργαζόμαστε μαζί... Ὅλ' αὐτὰ ὅμως εἶνε ἄσχετα μὲ σᾶς καὶ μὲ τὴν ἐγκληματικὴ σας ἀπόπειρα!... Θέλω νὰ σώσω ὁπωσδήποτε τὸν ἐξάδελφό σας, γιατὶ εἶνε ὁ μόνος ἄντρας ἐδῶ ποὺ μ' ἐνδιαφέρει... Θὰ τοῦ τὰ διηγηθῶ ὅλα σὲ λίγο... ὅταν δηλαδὴ θάχετε ἐτοιμάσει τὶς βαλίτζες σας καὶ θάχετε φύγει γιὰ πάντα.

Θὰ ἤθελε νὰ διαμαρτυρηθῆ ὁ Κάρρελ. Διάβασε ὅμως στὸ πρόσωπο τῆς κοπέλλας τέτοια ἀποφασιστικότητα, τόση δύναμι θελήσεως, ὥστε ἔσκυψε τὸ κεφάλι του πειθήνια.

Καὶ μιὰ ὥρα ἀργότερα, ἔφευγε μὲ κάποια πρόφασι ἀπ' τὴ βίλλα τοῦ Ἰνδοῦ.

Τ. ΜΑΡΙΝΟ

●●

Ἡ ἱστορία μας μὲ δυὸ λόγια

— Ὁ πρῶτος ποὺ μπῆκε στὸ Ναύπλιο μετὰ τὴν ἅλωσι τοῦ Παλαμηδιοῦ, ἦταν ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ Κολοκοτρώνη Φωτάκος.

— Ὁ πρῶτος Βασιλιᾶς τῆς Ἑλλάδος Ὄθων, ἀποβιβάστηκε στὸ Ναύπλιο στὶς 25 Ἰανουαρίου 1833.

— Ὁ Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος Ἰ. Καποδίστριας, ἔφτασε στὸ Ναύπλιο στὶς 6 Ἰανουαρίου 1826.

— Δολοφονήθηκε δὲ στὸ Ναύπλιο μπρὸς στὸν ναὸ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, στὶς 27 Σεπτεμβρίου 1831 ἀπὸ τοὺς Κ. Μαυρομιχάλη καὶ Γ. Μαυρομιχάλη.

— Ἡ νῆσος Σύρος κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως διατελοῦσε ὑπὸ Γαλλικὴν προστασίαν.

— Τὸ πλοῖο ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπέβαινε ὁ Ἄγγλος ναύαρχος Κοδρινγκτὼν κατὰ τὴν ναυμαχία τοῦ Ναυαρίνου ὠνομάζετο «Ἀσία».

— Ὁ περίφημος Ἱστορικὸς μας Κωνσταντίνος Παπαρρηγόπουλος, γεννήθηκε στὴν Κωνσταντινούπολι στὰ 1819.

— Ὁ εὐρωπαϊκὸς στόλος ποὺ ἔλαβε μέρος στὴ ναυμαχία τοῦ Ναυαρίνου ἀπετελεῖτο ἀπὸ 27 πλοῖα μὲ 1290 τηλεβόλα καὶ 10.000 ναῦτες συνολικῶς.

— Ὁ Τουρκοαιγυπτιακὸς δὲ στόλος συνέκειτο ἀπὸ 71 πλοῖα μὲ 2.000 τηλεβόλα καὶ 18.000 ναῦτες.

●●

Ἡ σχίζα ποὺ γιατρεύει ἕνα τυφλὸ

Πρὸ 42 ἐτῶν, ἐνῶ ἔκοβε ξύλα κάποιος Πέτι Μπίρντ, μιὰ σχίζα πετάχθηκε στὸ δεξὶ μάτι του, τὸ πλήγωσε καὶ προκάλεσε καταρράκτη. Ὁ Μπίρντ τὸ πῆρε ἀπόφασι ὅτι θὰ ζοῦσε μὲ τὸ ἕνα μόνο μάτι. Τώρα τελευταῖο ὅμως, ξανάπαθε ἕνα ὅμοιο ἀτύχημα: Δεύτερη σχίζα τρύπησε τὸ τυφλὸ μάτι του... ξεκάθλησε τὸ ἄρρωστο τμῆμα τοῦ κρυσταλλοειδοῦς, κι' ἔτσι ὁ Μπίρντ ξαναβρῆκε τὴν ὅρασί του! Δὲν εἶνε ὅμως πολὺ εὐχαριστημένος, γιατὶ τὸ γερὸ μάτι του εἶχε συνηθίσει πιὰ τόσο πολὺ νὰ ἐργάζεται μόνο του, ὥστε εἶνε πολὺ ἀμφίβολον ἂν... θὰ ταιριάση μὲ τὸ διπλανό του!...

ΕΤΟΣ Θ'. ● ΑΘΗΝΑΙ, 28 ΙΟΥΛΙΟΥ 1946 ● ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 400

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ◆ ΤΗΛ. 27.135–29.967 ◆ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 600

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Κουμπωμένη ΚΑΡΔΙΑ

Καλὰ ἡ ἄσχημη κι' ἡ ἄρρωστη. Μιλήσαμε ἄλλη φορὰ γιὰ τὸ ἀτύχημά της. Αὐτὴ ξέρει γιατὶ μένει μακρυὰ ἀπ' τὴν ἐρωτικὴ χαρὰ κι' ἀπὸ τὸ γάμο. Ἡ ἀσχήμια καὶ ἡ ἀρρώστεια εἶνε οἱ χειρότεροι κράχτες τῶν νυμφίων. Τί νὰ πῆ ὅμως ἡ ἄλλη ποὺ δὲν εἶνε οὔτε ἄσχημη, οὔτε ἄρρωστη, οὔτε ἄπροικη; Ἀρκετὰ νόστιμη — βαθμολογεῖ ἡ ἴδια τὸν ἑαυτό της — μὲ ἀρκετὴ περιουσία καὶ ἀπόλυτα ὑγιής. Ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ γνωρίση τὴν ἱκανοποίησι ποὺ αἰσθάνεται ἡ κοπέλλα ὅταν ἀκούση τὶς κρούσεις τῶν πολιορκητῶν. Ἐν τούτοις κανένας δὲν ἔκρουσε τὴν πόρτα της.

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι στὰ δεκάξη, στὰ δεκαεφτὰ της βρέθηκε κυκλωμένη ἀπὸ θαυμαστάς. Τοὺς ἀπέφευγε, συγκρατημένη καὶ πειθαρχημένη, δὲν ἀκολούθησε τὸν δρόμο ἀπὸ τὸν ὁποῖο περνοῦν οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς ὁμήλικές της. Ἀπέφευγε τὰ αἰσθηματάκια μὲ τοὺς ὁμηλίκους της, τὶς κρυφὲς συναντήσεις, τὴν ἀλληλογραφία, τοὺς πρώτους ἰσπανικοὺς πύργους ποὺ χτίζουν ἀπάνω στὴν ἄμμο τὰ παιδιά.

Κανέναν αἰσθηματικὸ σύνδεσμο ἐκείνη. Ἀπέκρουσε τὶς κλήσεις. Ἡ θέλησίς της ἦταν νὰ μὴν ἀφίση ἐλεύθερη εἴσοδο στὴν ἀγάπη παρὰ μιὰ μόνο φορά: ὅταν θὰ εἶχε τὴ βεβαιότητα ὅτι ἐκεῖνος ποὺ θ' ἀγαποῦσε θὰ ἦταν ὁ πρῶτος καὶ ὁ τελευταῖος, θὰ ἦταν ὁ μνηστῆρας, ὁ σύζυγος, ὁ πατέρας τῶν παιδιῶν της, ὁ ἰσόβιος σύντροφος τῆς ζωῆς της. Μιὰ τέτοια ἐγγύησι ὅμως κανένας ἀπὸ τοὺς νεαροὺς ποὺ τὴν τριγύριζαν δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ τῆς δώση.

Γι' αὐτὸ παραιτήθηκε ἀπὸ κάθε προτοβουλία καὶ ἀποφάσισε νὰ μὴν ἐρωτευθῆ παρὰ μόνο ἐκεῖνον ποὺ θὰ τῆς ὑποδείκνυαν οἱ γονεῖς της. Αὐτὸς θὰ ἦταν ὁ μοναδικός. Θὰ τὸ ἀφοσιωνόταν. Δική του ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα της. Θὰ μποροῦσε αὐτὸς νὰ ὑπερηφανεύεται ὅτι δὲν ὑπάρχει ἡ θνητὸς ἐπὶ τῆς γῆς ποὺ ν' ἀγγιξέ τὸ δαχτυλάκι της, δὲν ὑπάρχει ἄντρας ποὺ νάχη ἀπασχολήσει τὴ σκέψι της.

Περίεργη γοοτροπία, θὰ πῆτε. Μιὰ κοπέλα τοῦ 46 ποὺ κλείνει τὴν καρδιά της στὴν ἀγάπη καὶ περιμένει τὴ μαμᾶ καὶ τὸ μπαμπᾶ νὰ τὴν καλέσουν καὶ νὰ τῆς ποῦν: «αὐτὸν θὰ πάρης, παιδάκι μου». Ἀλλὰ δὲν πρόκειται σήμερα νὰ κρίνουμε μιὰ τέτοια νοοτροπία. Προέχει τὸ παράπονο τῆς κόρης ποὺ μὲ ὅλα τὰ προσόντα της ἀζήτητη ἔμεινε ὡς σήμερα. Καὶ δὲν εἶνε πιὰ μικρή. Τριάντα παρὰ ἕνα. Κοπέλλα ὁλοκληρωμένη. Νέα, βέβαια, ἀκόμα, καταλαβαίνει ὅμως πὼς εἶνε μὲ τὸ παραπάνω χειρὸς νὰ σχηματίση τὴν οἰκογένειά της, ν' ἀποκτήση παιδιά, νάχη τὸ σπίτι της.

Πουθενὰ ὅμως δὲν βλέπει τὸ προμήνυμα μιᾶς τέτοιας εὐτυχίας. Ἴσως νὰ νομίσετε ὅτι, ὑπερβολικὴ στὶς ἀξιώσεις της, περιμένει τὸ πριγκηπόπουλο τοῦ παραμυθιοῦ. Οὔτε αὐτὸ συμβαίνει. Καὶ τὸ λέει ἡ ἴδια. «Δὲν θέλω κανένα σπουδαῖο γαμπρό. Ἕνας ὑπάλληλος καλὸς στὴν ψυχή, νὰ τὸ ἀνειρό μου».

Σὰς φαίνεται πολύ; Καὶ ὅμως τὸ ὄνειρο δὲν πραγματοποιεῖται. Ὡραία, εὐκατάστατη, ὑγιής, ἄσπιλη, ἀμόλυντη, ἐνάρετη... Τόσα προσόντα καὶ νὰ κυνδυνεύη νὰ μείνη στὸ ράφι!

Πῶς τὸ ἐξηγεῖτε; Μιὰ ἐξήγησι ζητεῖ ἡ ἀζήτητη, γιατὶ μόνη της δὲν βρίσκει ἀπάντησι στὴν ἀγωνιώδη ἀπορία. Φταίει ἄρα γε ἡ τύχη ποὺ σὲ ἄλλες ἱκανοποιεῖ καὶ τὶς πιὸ τρελλὲς ἀπαιτήσεις καὶ ἄλλες τὶς στερεῖ καὶ τὶς ἁπλούστερες χαρές; Φταῖνε μήπως οἱ ἄντρες ποὺ, ἐπιπόλαιοι στὴν ἐκλογή τους, δὲν προσέχουν τὰ ἐνάρετα κορίτσια, ἀλλὰ προτιμοῦν τὶς ἄλλες, τὶς ζωηρές, τὶς ἐλαφρές, τὶς πεταχτές, τὶς εὐκολες σὲ παραχωρήσεις, αὐτὲς ποὺ ἔχουν ἕνα παρελθὸν μὲ πλούσια δράσι;

Αὐτὰ σκέπτεται καὶ μελαγχολεῖ. Φτάνει στὸ συμπέρασμα πὼς οὔτε ἡ ὀμορφιά, οὔτε ἡ προῖκα, οὔτε τὰ νιάτα, οὔτε ἡ ἀρετὴ εἶνε στοιχεῖα ἐπιτυχίας. Νὰ ποὺ τάχει ὅλα κι' ἀκόμα περιμένει.

Ἀληθεια, πολλὲς φορὲς βλέπει κανεὶς κοπέλλες μὲ ἄρτιο τὸν ἐφοδιασμό τους ποὺ καταλήγουν στὸ τέλος νὰ μείνουν ἔξω ἀπὸ τὸ νυμφῶνα, ποὺ τόσο ἐπιθυμοῦν νὰ γνωρίσουν. Γιατὶ τάχουν ὅλα, ὅπως λέει ἡ ἐπιστολογράφος, τοὺς λείπει ὅμως τὸ κάτι ἐκεῖνο, ποὺ εἴτε τάλαντο θὰ τὸ πῆτε, εἴτε γυναικισμὸ τὸ ὀνομάσετε, εἴτε σὲξ ἀπὴλ τὸ θεωρήσετε, εἶνε τὸ ἀπαραίτητο δόλωμα γιὰ τὴν κατάκτησι τοῦ ἄρρενος. Λείπει ἄρα γε τὸ κάτι αὐτὸ καὶ ἀπὸ τὴν κόρη ποὺ

Τα δράματα της καρδιάς

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

Ἦτανε γλυκειὰ φθινοπωρινὴ ἡμέρα. Ἡ γραφικὴ βίλλα τοῦ καθηγητοῦ Γκοντρὰν πρόβαλλε σὰν ντροπαλὴ παρθένα μέσ' ἀπ' τὰ θεόρατα δέντρα.

Δείχνοντας μὲ τὸ δάχτυλό της ἡ Ἑλένη τὴ βίλλα, εἶπε:

— Νὰ ἡ βίλλα τοῦ κυρίου Γκοντράν.

— Τοῦ καθηγητοῦ σου;

— Ναί, καϋμένε Ρομπέρ. Εἶνε, ξέρεις, ἕνας ἱππότης. Ἕνας σπάνιος χαρακτῆρας. Τοῦ ὀφεῖλω πολλά.

Ἡ Ἑλένη κι' ὁ Ρομπὲρ ἀγαπιόντουσαν χρόνια τώρα καὶ μόλις πρὶν ἀπὸ ἕνα μῆνα κατώρθωσαν τέλος νὰ στεφανωθοῦν.

— Ξέρεις, τοῦ εἶπε ἡ Ἑλένη ἐκεῖ ποὺ προχωροῦσαν, θὰ χαιρόμουνα πολὺ ἂν μποροῦσα νὰ δῶ ἄλλη μιὰ φορὰ τὸν παλιὸ καθηγητή μου. Ὁ καϋμένος κύριος Γκοντράν! Θἆνε μόνος του, ἐντελῶς ἔρημος!

— Δὲν ἔχει οἰκογένεια;

—"Οχι, γιατὶ δὲν παντρεύτηκε. Αὐτὸς πάντα ἀπόφευγε τὶς γυναῖκες.

— Καὶ τὰ κορίτσια; Γὶς μαθήτριες, λόγου χάριν;...

— Μὴν μιλᾶς ἔτσι, Ρομπέρ. Αὐτὸς ἦταν πάντα τόσο καλός, τόσο ὑπέροχη ὕπαρξις. Τὴν τελευταία χρονιὰ ποὺ ἰδωθήκαμε, ἤμουν δεκάξη χρονῶν. Ἀμφιβάλλω μάλιστα ἂν θὰ μὲ ἀναγνωρίση.

Καὶ γέροντας τ' ὄμορφο κεφαλάκι της στὸν ὦμο τοῦ Ρομπέρ, τοῦ ἐξανᾶπε:

—"Ἐρχεσαι, Ρομπέρ, μαζὶ νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦμε;

— Μὰ... δὲν τὸν γνωρίζω. Πήγαινε ἐσύ. Θὰ σὲ περιμένω στὴν καμπὴ τοῦ δρόμου.

—"Ἐννοια καὶ δὲν θ' ἀργήσω. Ὡρεβουάρ.

Τοῦδωσε ἕνα γρήγορο φιλὶ στὸ στόμα καὶ ξεκίνησε γιὰ τὴ βίλλα.

Μιὰ ὑπηρέτρια τὴν ὑποδέχτηκε.

— Μπορῶ νὰ δῶ τὸν κύριο Γκοντάρ;

— Πῶς σᾶς λένε, δεσποινίς;

— Πές του ὅτι ἡ Ἑλένη ἡ μαθήτριά του θέλει νὰ τὸν δῆ.

Ἡ Ἑλένη δὲν ἐπερίμενε πολύ. Σὲ λίγο ὁ κύριος Γκοντὰρ μπῆκε στὸ σαλόνι ποὺ ἤτανε δίπλα ἀπ' τὸ γραφεῖο του. Τὰ πλούσια ξανθὰ μαλλιά του εἶχαν ἀσπρίσει. Τὴ λάμψη τῶν γαλανῶν ματιῶν του εἶχε ἀντικαταστήσει ἡ μελαγχολία, μιὰ μελαγχολία πολὺ λυπητερή. Μόνο τὸ γλυκὸ χαμόγελό του ἤτανε το ἴδιο.

—Ἑλένη, ἀγαπημένη μου Ἑλένη!... Δὲν ξέρεις πόσο χαίρομαι ποὺ σὲ ξαναδλέπω! τῆς φώναξε.

Ἡ Ἑλένη, βαθειὰ συγκινημένη, τοῦ εἶπε:

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο κ. Γκοντράν. Μὰ τί λοιπόν, δέν ξέρατε πῶς εἶμαι ἐδῶ τώρα τόσες μέρες;

— Ναί, τὸ ἤξερα.

— Καὶ φανταστήκατε πῶς μποροῦσα νὰ φύγω χωρὶς νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ;

—"Α! ὄχι. Τόσην ὥρα τώρα σᾶς παρακολουθοῦσα κρυμμένος πίσω ἀπ' τὸ κουρτινάκι. Σᾶς συνώδευε κάποιος κύριος.

—Ὁ σύζυγός μου, κύριε Γκοτράν.

— Μὰ τί, παντρευτήκατε; Παντρεύτηκε λοιπὸν ἡ μικρή μου Ἑλένη;...

Καθήσανε κοντὰ κι' ἄρχισε νὰ τοῦ λέη γιὰ τὴν εὐτυχία της, γιὰ τὴ ζωή της μὲ τὸν Ρομπέρ. Ὅσο προχωροῦσε στὴ διήγησί της τὸ πρόσωπό της ἄλλαζε, τὸ ὠμόρφαινε ἡ συναίσθησις τῆς εὐτυχίας, ἐνῷ τὸ πρόσωπο ἐκείνου χλώμιαζε.

— Τώρα, κ. Γκοντράν, ποὺ εἶμαι παντρεμένη, μποροῦμε νὰ μιλήσουμε ἐλεύθερα γιὰ τὰ περασμένα. Θυμᾶστε; ἐ; Πόσο ἤμουν ἐρωτευμένη μαζί σας! Ἤτανε τὸν τελευταίο χρόνο...

»Θυμᾶστε; Μιὰ μέρα βρήκατε στὸ βιβλίο σας τὸ πρῶτο μου καὶ τελευταῖο γράμμα... Δὲν πιστεύω νὰ τὸ λησμονήσατε. Σᾶς ἔγραφα τὰ ἑξῆς:

«Κύριε Γκοντράν εἶμαι δεκάξη χρονῶν, καὶ ὡς τὴ στιγμὴ αὐτὴ δὲν ἀγάπησα. Οἱ νέοι ποὺ γνωρίζω εἶνε ὅλοι γελοῖοι, μικροί... Μόνον σεῖς κ. Γκοντράν εἶσθε ὡραῖος καὶ σοφός...

»Τόσον καιρὸ τώρα δὲν κάνω ἄλλο παρὰ νὰ σᾶς σκέπτωμαι.

»Σᾶς ὁρκίζομαι πῶς ἀγωνίσθηκα πολὺ μὲ τὸν ἑαυτό μου γιὰ νὰ κρύψω τὸ αἴσθημά μου αὐτό. Δὲν τὸ κατώρθωσα. Σᾶς ἀγαπῶ, σᾶς ἀγαπῶ μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου».

»Πιέστε μου, κ. Γκοντράν, θυμᾶστε τὸ γράμμα μου αὐτό:

Ὁ κ. Γκοντράν ἔμεινε βουβός... Πέρασαν ἔτσι λίγα δευτερόλεπτα. Ἔπειτα σιγά, ἀτάραχα, μὲ μιὰ βαρειὰ φωνὴ εἶπε:

— Ναί, θυμᾶμαι τὸ γράμμα σας. Εἴχατε καλὴ καρδιὰ κι' εὐγενικὰ αἰσθήματα. Ναὶ Ἑλένη,ὅταν διάβασα τὸ γράμμα σας, εἶπα: Γιατί νὰ ὑπάρχη αὐτὴ ἡ διαφορὰ στὴν ἡλικία μας; Γιατί νἆνε τόσο νέα κι' ἐγὼ τόσο γέρος;

—Ἀλήθεια, κ. Γκοντράν;

Θέλησε νὰ τῆς πῆ καὶ κάτι ἄλλο, μὰ ἡ ματιά του θόλωσε. "Ἔκρυψε στὰ χέρια του τὸ πρόσωπό του καὶ κλαίγοντας σὰν μικρὸ παιδί, τῆς εἶπε:

— Σᾶς ἀγαποῦσα τότε κι' ἐγώ, Ἑλένη, μὰ ὄχι μὲ τὴν παιδική, ἀθῶα ἀγάπη. Σᾶς ἀγαποῦσα, Ἑλένη, μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου. "Ἤτανε ἡ πρώτη καὶ τελευταία φορὰ ποὺ αἰσθανόμουν τὸ γλυκὸ τῆς ἀγάπης χτυποκάρδι.

Χλωμὴ ἡ Ἑλένη, σὰν νἆχε πέσει δίπλα της κεραυνός, προσπαθοῦσε νὰ βρῆ μιὰ παρηγορη λέξι γιὰ τὸν ἄτυχο αὐτὸν ἄνδρα ποὺ ἔκλαιγε μπροστά της.

Μὰ αὐτὸς δὲν τὴν ἄκουγε. Ἤτανε εὐτυχισμένος ποὺ τοῦ δόθηκε, τέλος, ἀφορμὴ νὰ πῆ ἐκεῖνο. ποὺ χρόνια τώρα ἔκρυβε βαθιὰ στὴν καρδιά του.

— Ναί, Ἑλένη, σ' ἀγαποῦσα. συνέχισε. "Ἠσουν ἡ εὐτυχία μου, ἤσουν ὁ πόνος μου. Ἡ σκέψι πῶς μιὰ μέρα θ' ἀγαπήσης ἄλλον, πῶς ἄλλος θὰ σ' ἔχη κοντά του, ἄλλος θὰ σὲ σφιχταγκαλιάζη καὶ θὰ σὲ φιλῆ καὶ μένα θὰ μὲ λησμονήσης, χωρὶς νὰ μάθης ποτὲ τὸ μυστικό μου μὲ τρέλλαινε. Γιατί, Ἑλένη, γιατί ν' ἀναφέρης τὰ περασμένα; Γιατί ν' ἀνοίξης μιὰ πληγὴ ποὺ αἰώνια πονεῖ; Γιατί νὰ σπαράξης τὴν καρδιά μου;

— Θεέ μου!... ξεφώνισε ἡ Ἑλένη μὲ πόνο, θὰ μὲ συγχωρήσετε γιὰ τὸ κακὸ ποὺ σᾶς ἔκανα; Τὸ μοιραῖο ἐκεῖνο γράμμα... Ἐκεῖνο φταίει...

—"Ισως... γιατὶ πρὶν διαβάσω τὸ γράμμα σας ἐκεῖνο. συγκρατοῦσα τὸ αἴσθημά μου.

— Πέστε μου. Πῶς θὰ μπορέσω νὰ ἐξαγοράσω τὸ σφάλμα μου; ρώτησε ἡ νέα βαθιὰ λυπημένη.

—"Ἀκοῦστε, Ἑλένη: μὴν ξαναπεράσετ ἀπ' τὴ βίλλα μου μὲ τὸν Ρομπέρ.

— Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι. Ὑποσχεθῆτε μου ὅμως κι' ἐσεῖς πῶς θὰ μὲ λησμονήσετε.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένη ἀπάντησί του ἔσκυψε καὶ τὸν φίλησε δυὸ φορές. "Ἐφυγε κατόπιν τρέχοντας, πνιγμένη στοὺς λυγμούς.

Στὸ δρόμο τὴν περίμενε ὁ Ρομπέρ. Ξεκίνησαν καὶ οἱ δυό τους σιωπηλοί. Ἡ Ἑλένη γύρισε, ἔριξε μιὰ ματιὰ στὴν βίλλα κι' αἰσθάνθηκε δυὸ θερμὰ δάκρυα νὰ κυλοῦν στὰ μάγουλά της. "Ἤταν τὰ δάκρυα ποὺ ἔχυνε γιὰ τὸν συντριμμένο ἄνδρα ποὺ ἄφησε στὴ βίλλα. γιὰ τὰ σβυσμένα παιδικὰ της ὄνειρα, ποὺ μαζὶ μὲ τὶς τελευταίες ἀχτίδες τοῦ ἡλιου,τῆς ἔστελναν τώρα τὸν τελευταίο τους χαιρετισμό...

ΜΑΡΣΕΛ ΝΤΕΑΒΩ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Εξευτελισμὸς ἑνδὸς τράμ

Πανεύμορφος ὡς πάντοτε εἰσῆλθον εἰς τραμβάγιον
καὶ χομογέλασον γλυκὰ
ἰδὼν δυὸ - τρία θηλυκὰ
ἄτινα — φεῦ — ἠδύναντο νὰ κεκολάσουν κι' "Αγιον.
"Ησαν ἀφρᾶτα κι' εὐειδῆ
οὐ μὴν κι' ἐρκούντως ἀναιδῆ
ἐνδεδυμένα ἐλαφρῶς καὶ δίχως μεσοφόριον,
ἐν ἄλλοις λόγοις δηλαδὴ
μ' ἐφάνη τὸ καθένα τῶν μθουκία καὶ συχώριον.
Δικαίως οὖν ἠθέλησον, χωρὶς περιστροφάς,
ν' ἀρχίσω νδαραθέριον
καὶ νὰ τοῖς θέσω χέριον
μὲ λίαν τεχνικόεσσας βεβαίως ἐπαφάς.
Μὲ ὕφος Καζανόβειον πλησίον των ἐσίμωσον,
ὡς βδέλλα τοῖς ἐκόλλησον κἀκεῖναι δὲν ἐθύμωσον
καὶ οὕτω μόλις ἤρχισεν τὸ σύντομον ταξίδιον
καὶ εἰς τὰς τρεῖς τῶν ἔκαμον φρικῶδες στριμωξίδιον,
κι' ἐνῶ αὐταὶ τὸ δέχοντο ἀνθυποκρει-
(δεῖσαι
τρεμοῦλαι μὲ κατέλαβον εὐθέως πλεῖ-
(σται δσαι.
Κι' αἴφνης εἰς μίαν ἐξ αὐτῶν
εἶπον μὲ θάρρος ζηλευτόν:
— Εἰπέ μοι τί γιγνήσεται τὸ κάλι μου,
(εἰπέ μοι;...
Πλὴν αὕτη δὲν ἐννόησεν
καὶ εἶς τινα καθήμενον ἀγριωδῶς ἐ-
(δόησεν:
— Δὲν βλέπεις τόν..... παληόγερο τὸ
(φουκαρᾶ πῶς τρέμει;
Ἐσὺ στρογγυλοκάθεσαι, μ' αὐτὸς δὲν
(ἔχει θέσι,
σήκω λοιπὸν νὰ κάτση αὐτὸς γιατὶ ἀλ-
(λοιῶς θὰ πέση!
Καὶ πράγματι κατέπεσον χαμαὶ ὁ κα-
(μερπὴς
οὐχὶ δ' ἐκ τῆς κοπώσεως ἀλλ' ἐκ τῆς
(ἐνδροπῆς!...

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

—"Επειτα ἀπὸ περιπέτειες πολλῶν μηνῶν παίζεται ἐπὶ τέλους, ἀπὸ προχθὲς στὴ «Λυρικὴ Σκηνὴ» ἡ δημοφιλὴς ὀπερέττα τοῦ κ. Θ. Σακελλαρίδη («Ὁ Βαφτιστικός»). Πρωτοπαίχθηκε στὴν Ἀθήνα πρὸ 28 ἀκριβῶς ἐτῶν (τὸν Ἰούλιο τοῦ 1918) ἀπὸ τὸν θίασον τοῦ μακαρίτη Παπαϊωάννου.

Ὁ Βαφτιστικὸς θεωρεῖται ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα ἔργα τοῦ Ἕλληνος μαέστρου ποὺ ἔχει γράψει ἐν συνόλῳ 130 ὀπερέττες!

Οἱ περιπέτειες ὅμως τοῦ «Βαφτιστικοῦ» κράτησαν μέχρι τῆς γενικῆς δοκιμῆς τοῦ ἔργου. Λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν πρόβα, ὁ «πρῶτος κωμικός» κ. Μολότσος ἐπῆρε μιὰ μικρὴ δηλητηρίασι καὶ μεταφέρθηκε χρήγορα στὸν Σ. Πρώτων Βοηθειῶν. Ἔτσι ἀντικατεστάθη προχείρως ἀπὸ ἕναν συνάδελφό του.

—Στὸ «Ρὲξ» ἑτοιμάζεται πυρετωδῶς ἀπὸ τὸ μουσικὸ θίασο Φραντζῆ μία καινούργια μουσικὴ κωμῳδία μὲ ἐξωτικὴ ὑπόθεσι ποὺ ἐκτυλίσσεται στὴ Χαβάη.

Τὸ περίεργο εἶνε ὅτι γιὰ τὸ ἔργο αὐτὸ ἔχουν συνεργασθῆ δυὸ συγγραφεῖς, ὁ κ. Θ. Γιαννουκάκης, τοῦ μουσικοῦ θεάτρου καὶ ὁ κ. Ν. Ταιφόρος τῆς πρόζας. Ἀξίζει μάλιστα ν' ἀναφέρη κανεὶς ὅτι ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἔγραψε τὴν πρώτη πρᾶξι καὶ ὁ ἄλλος τὴν δεύτερη!

—Ἡ συμπαθὴς πρωταγωνίστρια τῆς πρόζας καὶ νέα θιασαρχίνα κ. Μελίνα Μερκούρη παρ' ὅτι δὲν ἐπείσθη νὰ μεταπηδήσῃ στὸ μουσικὸ θέατρο, παρὰ τὶς δελεαστικὲς προτάσεις ποὺ τῆς ἐγίναν κατὰ καιρούς, θὰ ἔχη σὲ λίγο τὴν εὐκαιρία νὰ παρουσιασθῆ σὲ μιὰ καινούργια καλλιτεχνική της ἐκδήλωσι, τὸ τραγοῦδι.

Πράγματι, στὸ ἔργο τοῦ κ. Χαιρόπουλου («Τὸ Σπουργίτι»). ποὺ σκέπτεται νὰ ἀνεβασθῆ ἀργότερα, ἡ κ. Μελίνα Μερκούρη θὰ ἐκτελέση δυὸ πασίγνωστα τραγούδια τοῦ συνθέτου καὶ συγγραφέως, τὰ («Ἔλα γι' ἀπόψε» καὶ «Καλῶς ἠλθες στὰ ὄνειρά μου»).

—Στὸ «Περροκὲ» ὁ νεαρὸς ὑποβολεὺς τοῦ συγκροτήματος εἶνε ἕνα γερὸ συγγραφικὸ ταλέντο.

Ἔτσι, πολλὰ ἀπὸ τὰ νούμερα ποὺ ὑποβάλλει ὀφείλονται στὴν δική του πέννα!

— Ἡ ντιζὲζ Ἰωάννα "Αλβα ἐλάνσαρε ἕνα τελευταῖο μοντέλλο τῆς Ντιάνας Ντάρμπιν, ποὺ ἔχει κατακτήσει ὅλες τὶς νεορὲς Ἀμερικανίδες.

Ἐπάνω σὲ μιὰ σπὸρ μπλούζα, εἶνε κεντημένο τὸ πεντάγραμμο, μὲ τὸ κλειδὶ τοῦ σὸλ καὶ διάφορες νότες!

— Στὸ («Ἀκροπόλ») θὰ ἐμφανισθῆ τὴν ἐρχομένη ἑβδομάδα, ἔπειτα ἀπὸ μακρὰν ἀπουσίαν ἀπὸ τὴ σκηνὴ ὁ τενόρος Κάτσης. Θὰ λάβῃ μέρος στὴν τελευταία ὀπερέττα τοῦ κ. Σακελλαρίδη («Ἡ κόρη τῆς ἁμαρτίας») ποὺ εἶνε ἀκόμη ἄγνωστη στὴν Ἀθήνα.

— "Επειτα ἀπὸ 4 χρόνων ἀπουσία ἔκανε πάλι τὴν ἐμφάνισί της σ' ἕνα τριὸ Τζούλιο σὲ δυὸ ἐξοιρετικοὺς χορούς. Ἡ Τζούλιο ἦταν ἐπὶ πολλὰ χρόνια πρώτη χορεύτρια στὰ μουσικὰ θέατρα, τελευταία δὲ στὸ Περροκὲ μὲ παρτεναίρ της τὸν Ἀλιμπέρτι ποὺ θριαμβεύει τώρα στὴν Ἀμερική.

— Στὸ («Περροκέ»), ἡ γνωστὴ ἠθοποιὸς τοῦ μουσικοῦ θεάτρου ὀψῳὰ Λουκᾶ σ' ἕνα ὠραῖο σόλο ἐμφανίζεται μὲ ἕνα φουστάνι φτιαγμένο ἐξ ὁλοκλήρου ἀπὸ νάϋλον, ἀμερικανικῆς προελεύσεως.

— Ὁ ταχυδακτυλουργὸς Μπὲν Ἀλῆ, ἕνας συμπαθέστατος Αἰγύπτιος, ποὺ ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του τελευταῖο στὴν Ἀθήνα, εἶχε μεγάλες περιπέτειες κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου.

Βρέθηκε τυχαῖως στὸ Βερολίνο ὅπου κατεδιώχθη ἀγρίως ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς καὶ μόλις κατώρθωσε νὰ διασωθῆ. ἐνῶ ἡ ἀδελφή του συνελήφθη, ἐνεκλείσθη στὸ στρατόπεδο συγκεντρώσεως τοῦ Νταχάου καὶ ἀγνοεῖται ἡ τύχη της.

Ὁ Μπὲν Ἀλῆ εἶνε πολὺ γνωστὸς στοὺς ὁμογενεῖς τῆς Αἰγύπτου, συνειργάσθη μὲ τὴν Σοφία Βέμπο καὶ ἔλαβε μέρος σὲ πολλὲς φιλανθρωπικὲς παραστάσεις.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ἡ Ἀθήνα μας

Λόντρα, Νιοὺ - Γιόρκ, Βουδαπέστη, Παρίσι καὶ Βιέννη
μπρὸς στὴν Ἀθήνα καμμιὰ σας, κάμμια σας δὲν βγαίνει».
Ἔτσι τονίζει ὁ ποιητὴς στὸ ὡραῖο του τραγοῦδι
ποὺ τὴν λόγια ὁμορφα, ποιητικὰ καὶ φίνα
μὲ κάτι λόγια τὄγραψε περίπου σὰν λουλοῦδι
ποὺ φαίνεται πὼς τἄγιρρησι, αὐτὸ τὸ βλέπουμε ὅλοι
"Αἰ δὲν ὑπάρχει ἀντίρρησι, αὐτὸ τὸ βλέπουμε ὅλοι
πὼς εἶνε ἡ Ἀθήνα μας ἐξαίσιο περιβόλι
γεμάτο ἀπὸ μυρουδιὲς κι' ἀπὸ λεπτὰ ἀρώματα
ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τ' ἀνοιχτὰ τῶν ὑπονόμων στόματα.

★

Ἔχει ἡ Ἀθήνα ὁμορφιές, πολλὲς καὶ ξακουσμένες
ἀπὸ μεγάλους ποιητὰς χιλιοτραγουδισμένες.
Τῆς Πλάκας τὶς ἀνῆφορτὲς, ποῦνε γεμάτες χάρι
ὅταν τὶς νύχτες πρὸ παντὸς τὶς λούζει τὸ φεγγάρι.
Κι' ἂν ἴσως κατοικῆς ἐκεῖ, νύχτα σὰν πᾶς στὸ σπίτι σου.
σκοντάβεις καὶ τσακίζεσαι καὶ τρώει χῶμα ἡ μύτη σου.
"Ἔχει ταβέρνες κοσμικὲς ποὺ πᾶς γιὰ νὰ γλεντήσης
ὅταν, κατόπιν σκέψεως πολλῆς, τ' ἀποφασίσῃς
καὶ πᾶς μὲ τὴν παρέα σου μετὰ στὸν φέρνει ὁ... Μπαμπάνης.
καὶ τὸ λογαριασμὸ ὅμορφους καὶ γραφικὰ στενά,
"Ἔχει καὶ δρόμους ὅμορφους καὶ γραφικὰ σκοτεινά,
ποὺ, χάριν γραφικότητος, τ' ἀφήνει σκοτεινὰ.
ὁ Δῆμος ποὺ κατώρθωσε μέσα σὲ δέκα χρόνια
νὰ βάλῃ στὴν Ἀθήνα μας ἰσάριθμα λαμπιόνια.
Καὶ στὶς γωνίες τῶν ὁδῶν ὄγκοι ἀπὸ σκουπίδια
ποὺ εἶνε μῆνες γραφικότητα χωρὶς ἀμφιβολία
καὶ δίνουν γραφικότητα τὸ ὕδωρ περισσὸ...
στὰ τόσα τῆς πρωτεύουσας τὰ ἄλλα μεγαλεῖα.
"Ἔχει καὶ ποταμὸ πλωτὸ ποὺ λένε 'Ιλισσὸ
καὶ τρέχει πάντα ὁρμητικὸ τὸ ὕδωρ παιανα
Ναί, ποταμὸ περίφημο ποὺ ἀξίζ' ἕναν παιανα
καὶ ἐξευτελίζει Δούναβι, Βόλγα καὶ Σηκουάνα...
Καὶ τί νὰ πῆς γιὰ τοὺς κομψοὺς καὶ τοὺς λευκοὺς τῆς τοίχους
ποὺ σοῦ προσφέρουν θαύματα πολιτικὰ συνθήματα
καὶ χίλια δύο σήματα καὶ ὄχι τῆς ἀράδας.
μὲ σουσπανσιὸν ἐξαίρετες σκέψεις τοῦ κεφαλιοῦ του
φτιαγμένες ἀπὸ ἀρπάζεις καὶ μοιάζεις σὰν κισσὸς
Ἀπὸ τὴν πόρτα στάσι κατεβῆς θὰ λείψῃς ὁ... μισός!
κι' ὅταν στὴ σφαλεια μὲ θόρυβον καὶ κρότον
"Ἐχει τάξεῖ κι' ἀσφάλειες καὶ ὄχι τὴς ἀράδας
καὶ τὶς νυχτιὲς κυκλοφορεῖς ἐν μέσῳ ἀδεσπότων.
"Ὦ ναί! "Ἔχει ἡ Ἀθήνα μας πολὺ σπουδαία κάλλη
τὶς βρύσες ποὺ δὲν τρέχουνε, τὶς σοῦπες τοῦ μπακάλη
κι' ἔχει καὶ ἄφθονα σκυλλιὰ πολὺ ὡραῖα ἐπίσης
δι' ὃ καὶ ἀξιζήσκανε τὰ κρούσματα τῆς λύσσης...

Παρ' ὅλα ταῦτα φίλοι μου, τὸ λέω καὶ τὸ φωνάζω
τὴν πόλι τῆς Ἀθήνας μας μ' ἄλλη δὲν τὴν ἀλλάζω.
Γιατί, ποιὰ ἄλλη πρωτεύουσα, στὴ σφαῖρα αὐτῆς τῆς γῆς
ἔχει τὰ ροδοπέταλα τῆς Ἀττικῆς αὐγῆς;
Ποιὰ ἄλλη ἔχει τὸν ἥλιο της αὐτὸ τὸ χρυσαφένιο
καὶ τὸ ἡλιοδασίλεμα γλυκό, μενεξεδένιο;
Τὸ γαλανό της οὐρανό, τὴ νύχτα τὴν αἰθέρια
μὲ τὰ πετράδια ἀστέρια
καὶ τ' ἀσημὶ φεγγάρι
ποὺ κι' ὁ κουβᾶς τῶν σκουπιδιῶν κι' ἐκεῖνος παίρνει χάρι;
Ποιὰ ἄλλη ἔχει τοῦ Ὑμηττοῦ τὰ ρόδα καὶ τὰ κρίνα
καὶ τὴν ξανθειὰ ρετσίνα;
"Οχι! Πρωτεύουσα καμμιὰ σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη
δὲν μοιάζει τὴν Ἀθήνα.
"Οχι. Παρίσι καὶ Νιοὺ - Γιὸρκ καὶ Λόντρα καὶ Βιέννη
μπρός της, ὡς λέει ὁ ποιητής, καμμία σας δὲ βγαίνει...
Γι' αὐτὸ καὶ στὴν Ἀθήνα μου τὰ χρόνια μου θὰ ζήσω.
Σ' αὐτὴν τὰ κοκκαλάκια μου κάποτε θὰ τ' ἀφήσω.
Στὴν πόλι αὐτὴ τὴν ὄμορφη, τὴν τόσο μερακλοῦ
γιατὶ δὲν ἔχω καὶ λεφτὰ νὰ πάω κάπου ἀλλοῦ.

Ὁ Δυνεργάτης Γ.

Εἰκονογρ. Μιχ. Γαλλία

15 CV

— Εἶπε πῶς μ' ἀγαπάει... εἶπε πῶς μ' ἀγαπάει... ψιθύριζε.

Ἡ Ἀνθούλα ὡστόσο τὸν κύτταζε παρεξηγεμένη.

— Τὴν ἀγαπᾶς; ρώτησε πάλι σιγά.

Ἔπειτα γέλασε δυνατά, προκλητικὰ καὶ φώνεξε:

— Ψεύτη! Μεγάλε ψεύτη!... Οὔτε ὁ ἴδιος τὸ πιστεύεις αὐτὸ ποὺ λές!... Τότε, γιατί μοῦ λὲς κι' ἐμένα πῶς σ' ἀρέσω;

— Μ' ἀρέσεις, Ἀνθούλα καὶ νομίζω πῶς σ' ἀγαπάω κι' ἐσένα... Μά, γιὰ τὴ Νιόβη, εἶνε ἄλλο πρᾶγμα. Ἴσως νὰ μὴν εἶνε ἐρως πιά. Εἶνε ἕνας μεγάλος πόνος. Μοῦδωσε πολλὲς χαρὲς αὐτὴ ἡ γυνεῖκα... Καὶ πολλὲς πίκρες. Τώρα τελευτεῖα μοῦδωσε πίκρες. Νομίζω πῶς δὲν μ' ἀγαπάει πιά.

— Κουτέ! φώνεξε ἡ Ἀνθούλα, καὶ τὰ μάτια της ἀστραψαν καὶ τὰ μάγουλά της πυρωμένα ἀπὸ τὸν ἥλιο κι' ἀπὸ τὸν πόθο, πετοῦσαν φλόγες. Κουτέ! Τὸ πιστεύεις ἐπὶ τέλους πῶς δὲν σ' ἀγαπάει; Τὸ κατάλαβες πιά; Ἔπρεπε νὰ εἶσαι στραβὸς γιὰ νὰ μὴ τὸ καταλάβῃς ὡς τώρα.

— Δὲν μ' ἀγαπάει; ρώτησε σιγά, βραχνὰ ὁ Ἀνδρέας. Τὸ λὲς στ' ἀλήθεια πῶς δὲν μ' ἀγαπάει;

Γέλασε ἡ Ἀνθούλα πιὸ δυνατά.

— Τί καζὸς ποὺ εἶσαι! Μὲ ρωτᾶς ἐμένα! Μὰ δὲν ρωτᾶς τὴν καρδιά σου; Δὲν τὸ αἰσθάνεσαι;

— Τί ἀποδεῖξεις ἔχεις ἐσύ, Ἀνθούλα;

— Μά... εἶσαι ἐντελῶς κουτός, στ' ἀλήθεια; Ἀποδεῖξεις; Μιὰ ἀπόδειξι ἀρκεῖ. Μὲ ἀνέχεται ἐμένα. Μὲ κάλεσε στὸ σπίτι σας μόνη της ἡ ἴδια. Τὸ καταλαβαίνεις αὐτό; Καὶ δὲν ζηλεύει! Δὲν μὲ ζηλεύει ἐμένα, σένα.

Τὴν κύτταζε, καὶ στὸ ἀγνό, λεπτό του πρόσωπο μιὰ σύσπασι πόνου ἔδειχνε τὴν ταραχή του.

Τοῦ πέρασε ἡ Ἀνθούλα τὰ μελαχροινά της μπράτσα γύρω στὸ λαιμό του.

— Γιατὶ διστάζεις; τοῦ εἶπε. Προτείνοντήν καρδιά σου ἐλεύθερη σὲ μιὰ καινούργια ἀγάπη, σὲ μιὰ καινούργια ζωή;

— Ἀνθούλα... τρεμούλιζε ὁ Ἀνδρέας. Γιὰ σένα εἶνε τόσο εὔκολο αὐτό. Δὲν ἔχεις τίποτε νὰ ξερρίζώσῃς, τίποτε νὰ γκρεμίσῃς. Γιὰ μένα ὅμως δὲν εἶνε τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Ἔχω νὰ ξεθεμελιώσω μιὰ φωλιά, μιὰ κολοκασιά. Μὴ νομίζεις ὅτι γίνονται τόσο εὔκολα αὐτά.

— Ἂν δὲν τὸ κάνῃς ἐσὺ πρῶτος, θὰ τὸ κάνῃ ἡ Νιόβη, εἶπε ἡ Ἀνθούλα, καὶ τὸν κακίαι. Θὰ φύγῃ αὐτὴ πρώτη ἀπὸ σένα. Δὲν τὸ καταλαβαίνεις πῶς ἀγαπάει ἄλλον.

— Ἀνθούλα! ξεφώνιασε πνιχτὰ ὁ Ἀνδρέας. Τὰ μάτια τῆς Νιόβης θόλωσαν. Ἂν τοῦ μιλοῦσε αὐτή, ἂν τὸν ἔβλεπε μπροστά της τόσο πονεμένο, τόσο δυστυχισμένο, θὰ σπουστοῦσε, θὰ γύριζε τὴν κουβέντα, ὅπως τὸ εἶχε κάνει πολλὲς φορές. Θὰ τρεμε μὴ κλονιστῇ τὸ λογικό του. Ἡ Ἀνθούλα, ὅμως ἔδινε τὸ δηλητήριο, ἀφιφιστα σὲ μεγάλες δόσεις. Τὸν κύτταζε προκλητικά, περιφρονητικά, δὲν λογάριζε καθόλου πῶς εἶχε μπροστά της ἕνα ἄρρωστο.

— Τί μὲ κυττᾶς ἔτσι; τοῦ φώναξε. Εἶσαι δησι ὅτι ἡ Νιόβη ἀγαπάει τὸν Γιέτρο τὸν Καρᾶ;

Τῆς ἅρπαξε τὸ χέρι μ' ἕνα ξεφωνητὸ φρίκης.

— Ἀνθούλα! Πῶς τὸ λὲς αὐτό; Τρελλάθηκες;

— Ἄσε τὸ χέρι μου, τοῦ εἶπε. Μὲ πονᾶς.

— Πῶς τὸ λὲς αὐτό;

— Τὸ λέω ἐπειδὴ τὸ βλέπω μὲ τὰ μάτιά μου. Ἔλα, τώρα, ἄφησε τὶς ὑπερβολὲς καὶ τὶς κωμωδίες. Πρέπει νὰ τὸ δεχθῆς σὰν λογικὸς ἄνδρας. Δὲν ἔχεις δᾶ νὰ χάσῃς καὶ τίποτε. Δὲν πρόκειται νὰ στερηθῆς τίποτε, κι' ἂν τὴ χάσῃς τὴν περίφημη Νιόβη σου. Οὔτε τὴν ἀγάπη, οὔτε τὸ σπίτι, οὔτε τὴ στοργή... Σ' ἀγαπῶ, Ἀνδρέα! Σ' ἀγαπῶ τρελλά!

Ἔγειρε στὰ γόνατά του, καὶ τὸν κύτταξε γεμάτη πόθο, γεμάτη λατρεία, ἑτοιμη γιὰ κάθε θυσία.

Δὲν ἔγειρε ἀμέσως πάνω της ὁ Ἀνδρέας, φαινόταν μουδιασμένος. Λίγο λίγο ὅμως φάνηκε νὰ νοιώθῃ τὸ μεστωμένο κοριτσίστικο κορμὶ ποὺ ἀκουμποῦσε στὰ γόνατά του. Λίγο λίγο φάνηκε νὰ νικᾶη μέσα του ἡ ζωή.

Πέρασε τὰ χέρια του γύρω στὴ μέση της, κι' ἀργὰ κόλλησε τὰ χείλη του στὰ δικά της.

Τὸ φιλί τους βάσταξε πολύ. Αἰῶνας ὁλόκληρος γιὰ τὴ Νιόβη, ποὺ τοὺς παρακολουθοῦσε μὲ μάτια ἐξαλλα τρελλά, μὲ τὴν ἀναπνοὴ κομμένη, μὲ ὅλες της τὶς αἰσθήσεις νεκρωμένες, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μάτια.

Ἐπὶ τέλους, κάποτε, σηκώθηκαν.

— Ἀνθούλα, εἶπε ὁ Ἀνδρέας σοβορά, πρέπει νὰ μοῦ δώσῃς καιρό. Νὰ ἰδοῦμε πῶς θὰ γίνουν ὅλα. Σοῦ ὁμολογῶ ὅτι δὲν φανταζόμουν ποτὲ αὐτὴ τὴν ἐξέλιξι στὴ ζωή μου. Ὅταν πεντρεύτηκα μὲ τὴ Νιόβη, ἤμουν ἀποφασισμένος νὰ ζήσω γιὰ πάντα κοντά της, νὰ τὴν κάνω εὐτυχισμένη.

— Δὲν τὸ κοτώρθωσες ὅμως εἶπε ἡ Ἀνθούλα. Δὲν τὴ βλέπεις; Εἶνε ἀδύνατη σὰν φάντασμα.

— Ναί, καὶ δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω...

— Τί κουτός, θεέ μου, τί κουτός! Εἶνε ἀδύνατη ἐπειδή, τὴν τρώει τὸ πάθος, τὸ γιὰ τὸν Πέτρο, κι' ἡ ἀγωνία της τί θὰ γίνῃ. Τώρα ἐσύ ἂν φερθῆς σὰν ἄνδρας λογικός, θὰ τὴν ἀφήσῃς ἐλεύθερη, θὰ γροκαλέσῃς μάλιστα μιὰ συζήτησι, γιὰ τὴν ἀφήσῃς ἐλεύθερη. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ βασανιζώσαστε, κι' οἱ δυό σας.

— Ἀνθούλα, εἶπε ὁ Ἀνδρέας, μὲ φωνὴ βασανισμένη. Εἶνε καὶ τὸ παιδί στὴ μέση, ἡ Λίνα

— Αὐτὸ θὰ τὸ κρατήσουμε ἐμεῖς, εἶπε σταθερὰ ἡ Ἀνθούλα. Δὲν βλέπεις, ποὺ οὔτε τὸ παιδί της ἀγαπάει τώρα πιά;

Δὲν βάσταξε πιὰ ἡ Νιόβη. Βουλώνοντας τ' αὐτιά της, πῆρε τρικλίζοντας σὰν μεθυσμένη τὴν πλαγιὰ πρὸς τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι ἀπ' ὅπου τραβοῦσαν ὁ Ἀνδρέας μὲ τὴν Ἀνθούλα.

Τὸ ποτῆρι γεμίζει

— Ἔκανα ὅ τι μπόρεσα τῆς εἶπε ἡ Ἀνθούλα στὸ αὐτί, τὸ βράδυ, ὅταν γύρισαν σπίτι μὲ τὸν Ἀνδρέα. Ἔκανα ὅτι μπόρεσα, καὶ φαντάζομαι πῶς κατώρθωσα κάπως νὰ προχωρήσω τὰ πράγματα.

— Μὴ μοῦ μιλᾶς γιὰ τίποτε ἀπόψε, ἀποκρίθηκε ἀχνὰ ἡ Νιόβη. Εἶμαι πολὺ ἄρρωστη ἀπόψε, Ἀνθούλα. Ἄβε θέλω ν' ἀκούσω τίποτε.

Ὁ Ἀνδρέας εἶχε μιὰ παράξενη ἔκφρασι. Τὰ μάτια του ἦσαν σκοτεινά, τὰ μάγουλά του ὅμως ξαναμμένα.

— Τώρα φεύγω, εἶπε ἡ Ἀνθούλα, ὅλη χαρά. Γειά σας. Νιόβη, τὴν ἄλλη φορὰ ποὺ θὰ πᾶμε ἐκδρομή, νὰ κυττάξῃς νάρθῃς κι' ἐσύ.

Ἔφυγε ἐλαφρειά, χαρούμενη, ξέγνοιαστη, ἀσίνοντας πίσω της τὰ συντρίμμια. Ὁ Ἀνδρέας κι' ἡ Νιόβη δὲν τολμοῦσαν νὰ κυτταθοῦν στὰ μάτια.

— Πῶς εἶσαι; Πῶς αἰσθάνεσαι; τὴ ρώτησε ἐπὶ τέλους ὁ Ἀνδρέας. Ἐκασες ποὺ δὲν ἤθες. Ἦταν θαυμάσια.

— Πήγατε... πήγατε στὸ μέρος ποὺ εἴχαμε πάει ἐμεῖς ἐκείνη τὴν ἡμέρα; τὸν ρώτησε σιγά.

Σήκωσε αὐτὸς τοὺς ὤμους του.

— Ποῦ ἄλλοῦ ἤθελες νὰ πᾶμε; Μήπως ἔχει ἄλλα μέρη ἡ Πεντέλη;

Ἔπειτα, γύρισε καὶ τὴν κύτταξε καλὰ - καλά.

— Μὰ πῶς εἶσαι ἔτσι; τὴ ρώτησε. Εἶσαι παράξενα χλωμή.

Ἡ φωνή του δὲν ἔδειχνε πόνο τώρα. Μᾶλλον παράπονο καὶ δυσπιστία.

— Δὲν ἔχω τίποτε, τοῦ ἀποκρίθηκε, σηκώνοντας ὅσο μποροῦσε τὸ κεφάλι της. Δὲν ἔχω τίποτε.

Δίστασε μιὰ στιγμή.

— Νιόβη... εἶπε ἔπειτα.

Ἡ καρδιὰ τῆς Νιόβης σταμάτησε. Ἀπὸ τὸ ὕφος του, ἀπὸ τὸν τόνο του κατάλαβε πῶς εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ τῆς μιλήσῃ αὐτὸς πρῶτος. Εἶχε δεχθῆ τὸ μάθημα τῆς Ἀνθούλας.

Τρέμοντας ἡ ἀμοιρη ἡ Νιόβη.

— Ὄχι, Ἀνδρέα, ὄχι, ψιθύρισε ἱκετευτικά.

Ἐκεῖνος τὴν κύτταξε παρεξηγεμένος. Δὲν πίστευε πῶς ἦταν δυνατὸν νἄκη διάβασει ἔτσι τὴ σκέψι του.

— Τί ἔπαθες; τὴ ρώτησε.

— Τίποτε, ἀποκρίθηκε αὐτή, προσπαθῶντας ἀκόμα νὰ γελάσῃ. Τίποτε... Νά, μοῦ φάνηκε παράξενο τὸ ὕφος σου. Κι' ἀπόψε, δὲν ἔχω ὄρεξι ν' ἀκούσω πιὰ τίποτε. Θέλω μονάχα νὰ πέσω νὰ κοιμηθῶ.

Κόμπισε αὐτός. Σάλεψε τὰ χείλη του σὰ νὰ ἤθελε κάτι νὰ πῇ ἀκόμα. Ἀλλά, τὸν τρόμαζε κι' αὐτὸν ἡ σκέψι αὐτῆς τῆς κουβέντας.

— Εἶνε ἀργά, εἶπε. Πᾶμε νὰ πέσουμε. Κι' ἐνὼ εἶμαι κουρασμένος.

Πλάγιασαν παγωμένοι κι' οἱ δυό τους. Κι' οὔτε τὸ τυπικὸ φιλὶ ἄλλαξαν ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

Τὸ ἄλλο πρωΐ ἡ Νιόβη πῆγε στὸ γιατρό.

— Γιατρέ, τοῦ εἶπε προσπεθῶντας νὰ τοῦ μιλάη πάντα ψύχραιμα σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ κάποιο τρίτο πρόσωπο. Σήμερα πάνε πιὰ τὰ φλεμπάτα. Σήμερα πρέπει νὰ μοῦ πῆτε κάτι πιὸ συγκεκριμμένο.

Τὴν ἐξέτασε προσεκτικά.

— Χυ... ἔκανε, χωρὶς νὰ τὴν κυττάζῃ.

— Χειρότερα; τὸν ρώτησε ἡ Νιόβη.

— Δηλαδή... τοπικά, ὄχι... πηγαίνει κανονικά, ἀλλὰ ἡ γενικὴ σας κατάστασι μὲ ἀνησυχεῖ σήμερα.

— Γιατρέ μου, εἶπε ἡ Νιόβη, σήμερα πιὰ τὸ καταλαβαίνω κι' ἐνώ, πῶς οἱ μέρες μου εἶνε μετρημένες. Ἀλλά, ἐπειδὴ θὰ γίνῃ κάτι τὸ τελειωτικὸ στὴν ἰδιωτική μου ζωή, θὰ σᾶς παρακαλοῦσα νὰ μοῦ πῆτε, καθαρά. Ὑπάρχει πιὰ κομμιὰ ἐλπίδα; Μὲ τὴ θεραπεία ποὺ μοῦ ἐφαρμόσατε, βλέπετε κομμιὰ ἀχτίδα ἐλπίδας;

— Σᾶς εἶπα ὅτι μονάχα ἂν γινόταν κανένα θαῦμα...

— Καὶ τὸ θαῦμα αὐτὸ δὲν ἔγινε; Δὲν εἶνε ἔτσι γιατρέ;

— Τὸ θαῦμα δὲν ἔγινε. Ὡς αὐτὴ τὴ στιγμὴ τουλάχιστον.

Σηκώθηκε ἡ Νιόβη.

— Γιατρέ μου, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησι, τώρα πρέπει νὰ σᾶς ἀποχωρετήσω.

— Πῶς; ἔκανε αὐτὸς ξαφνιασμένος. Δὲν θὰ ἔρθετε καὶ μεθαύριο γιὰ τὴν ἔνεσι;

Κούνησε θλιμμένη τὸ κεφάλι της.

— Δὲν ὑπάρχει πιὰ λόγος νὰ σὰς συνεχισθῆ ἡ κωμωδία, γιατρέ μου.

— Μὰ σᾶς εἶπα ὅτι ὅσο ὑπάρχει κι' ἡ ἐλαχίστη ἐλπίδα κι' ἡ πιὸ τρελλὴ ἐλπίδα, πρέπει νὰ πολεμήσουμε.

— Ὡς κθὲς ἤθελα κι' ἐγὼ νὰ ζήσω, γιατρέ. Ἀπὸ σήμερα ὅμως ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα. Τώρα πιά, καὶ νὰ ὑπορροῦσε νὰ γίνῃ τὸ θαῦμα, δὲν θὰ τὸ ἤθελα.

— Γιατί, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ;

— Ἐπειδή, αὐτὸ ποὺ θὰ γίνῃ τώρα, γιατρέ στὸ σπίτι μου, εἶνε νιὰ μένα χειρότερο παρὰ θάνατος. Ὁ θάνατος ὕστερα ἀπὸ αὐτὸ θὰ μὲ λυτρώσῃ μονάχα.

Τὴν κύτταξε ἀποσβολωμένος.

Τοῦσωσε τὸ χέρι της μὲ μάτια βουρκωμένα.

— Σᾶς εὐχαριστῶ. Στεθήκατε πολὺ καλὸς μαζί μου. Εἴστε ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ποὺ ἀποχαιρετῶ.

— Μὰ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ μείνετε μόνη, ἔστω κι' ἂν πλησιάζῃ τὸ τέλος; Ὁ ἄνθρωπος θέλει βοήθεια ὡς τὴν τελευταία του στιγμή.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία μου στιγμή, γιατρέ. Ὅλα τ' ἄλλα, οἱ λίγες μέρες, ἔστω κι' οἱ λίγοι μῆνες ποὺ θὰ ζήσω μετά, θὰ εἶνε μιὰ αὐτοπάτη. Θὰ νομίζω πῶς ζῶ. Θὰ τὸ νομίζουν ὁλοσδὴ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι. Ἐπειδὴ ἐγὼ θὰ ξέρω καλὰ πῶς εἶμαι πεθαμένη.

Τὴν κύτταζε χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ.

— Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀφήσω... ψιθύρισε.

Τοῦσφιξε τὸ χέρι, καὶ τράβηξε νὰ φύγῃ μὲ βῆμα σταθερό.

Ἐκεῖνος ἔμεινε μάρμαρο.

Στὸ δρόμο ἡ Νιόβη, κύτταζε γύρω της, σὰν τὸν ἄνθρωπο ποὺ πρόκειται νὰ φύγῃ γιὰ μακρυνὸ ταξίδι, καὶ θέλει νὰ τοῦ ἐντυπωθοῦνε ὅλα στὴ σκέψι του.

Καὶ τράβηξε ἴσια γιὰ τὸ σπίτι τῆς Ἀνθούλας.

«Παῖξε τὸ τελευταῖο παιχνίδι»

Τὴν ὑποδέχθηκε ἡ Ἀνθούλα, μὲ στενοχώρια μαζί καὶ ντροπή.

— Ἀνθούλα, τῆς εἶπε ἡ Νιόβη. Ἦρθα νὰ σοῦ πῶ ὅτι εἶνε πιὰ καιρός. Πρέπει νὰ παίξῃς τὴν τελευταία πράξι τῆς τραγικῆς κωμωδίας.

— Νιόβη...

— Δὲν πρέπει νὰ μοῦ ζητήσῃς ἐξηγήσεις. Δὲν πρέπει νὰ μὲ ρωτήσῃς τίποτε. Μόνο σοῦ λέω πῶς πρέπει νὰ σπρώξῃς τὰ πράγματα, σήμερα κι' ὅλες ἂν εἶνε δυνατὸν πρέπει νὰ γίνῃ ὅ,τι εἶνε νὰ γίνῃ.

— Τί πρέπει νὰ γίνῃ; ρώτησε ἡ κοπέλλα σαστισμένη.

— Νὰ τοῦ πῆς νὰ μοῦ μιλήσῃ ἐλεύθερα, νὰ ἐξηγηθοῦμε.

— Θἄκης τὸ θάρρος, Νιόβη;...

— Θἄκω. Μὴν ἀνησυχῆς. Μονάχα πές μου, ἦταν βαρὺς ὁ ρόλος σου, Ἀνθούλα; Εἶσαι δυστυχισμένη ποὺ τὸν ἀνέλαβες; Ἢ, ἀντίθετα, εἶσαι εὐτυχισμένη;

Δὲν ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα. Τὰ μελαχροινά της μάγουλα ἔγιναν κατακόκκινα.

— Νιόβη... εἶνε παράξενη ἡ ζωή. Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ ὅτι εἶμαι δυστυχισμένη.

— Τὸ ξέρω. Εἶσαι εὐτυχισμένη. Κι' ἔτσι πρέπει νὰ εἶνε. Ἀνθούλα, λοιπόν, πές του νὰ μοῦ μιλήσῃ ἐλεύθερα. Κι' ἔπειτα, ὅταν θὰ φύγω ἐγὼ ἀπὸ τὸ σπίτι, ἔλα νὰ μὲ ἰδῆς, νὰ μιλήσουμε πιὸ ἐλεύθερα, πιὸ ψύχραιμα.

— Ποῦ θὰ πᾶς ὅταν θὰ φύγῃς ἀπὸ τὸ σπίτι σου, Νιόβη; Τόχεις σκεφθῆ αὐτό;

— Θὰ πάω στῆς Ρένος. Τὸ σκέφθηκα, καὶ τἄκω κανονίσει μαζί της. Ἔχει χρυσῆ καρδιά, κι' εἶνε ἀληθινή μου φίλη. Ἐκεῖ νἀρθῆς νὰ μὲ βρῆς. Δὲν θὰ πῆς ὅμως βέβαια τοῦ Ἀνδρέα ποῦ βρίσκομαι.

— Καλά...

Σώπασαν. Ἡ σιωπὴ ἀνάμεσά τους ἦταν βαρειά, ἀβάσταχτη.

— Νιόβη, εἶπε σὲ λίγο ἡ Ἀνθούλα, πές μου ἐσὺ τὴν ἀλήθεια, μοῦ κρατᾶς κάκια γιὰ ὅλα αὐτά; Μὲ θεωρεῖς ἔνοχη;

Δίστασε ἡ Νιόβη μιὰ στιγμή. Ἔπειτα, ἀποκρίθηκε, στεθερά:

— Ἀνθούλα, σ' εὐγνωμονῶ γιὰ ὅλα αὐτά. Κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς ξαδέλφης της, συντριμμένη, ἀλληθινὸ πτῶμα.

Νὰ μιλήσουμε σοβαρὰ

Πέρασαν ὀχτὼ μέρες μαρτυρικές. Ἡ Νιόβη αὐτὲς τὶς ἡμέρες ἔθγοινε πολὺ ἀπὸ τὸ σπίτι, γιὰ ν' ἀφίνῃ στὴν Ἀνθούλα τὴν εὐκαιρία νὰ βλέπῃ ἀνενόκλητη τὸν Ἀνδρέα. Τὸ ἤξερε πῶς πήγαινε κάθε μέρα ἡ Ἀνθούλα σπίτι. Ἔθλεπε στὰ μάτια τοῦ Ἀνδρέα τὸ σκοτείνιασμα, τὴ στενοχώρια γιὰ ὅ τι γινόταν. Καλοῦσε κι' αὐτὴ συχνὰ τὸν Πέτρο σπίτι τους. Καὶ τοῦ φερόταν ὅπως φερόταν ἡ Ἀνθούλα στὸν Ἀνδρέα.

Τὰ βράδυα, ἔθλεπε στὰ μάτια τοῦ Ἀνδρέα τὴν ἐνοχὴ καὶ τὴ μομφὴ μαζί. Μιὰ βουθὴ ἀπελπισία, ἕνα θυμό, μιὰ λύπη... Γάλευαν κίλιο συνοισθήματα μέσα του, τὸ καταλάβαινε. Κι' ἀποροῦσε, πῶς βασιόταν, πῶς δὲν τὴν ἅρπαξε στὴν ἀγκαλιά του, μὲ θανατερὸ μῖσος, ἢ νὰ τὴν πεθάνῃ μὲ φιλιά, νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ τὸν ζαναγοπήσῃ, ἢ νὰ τὴ σκοτώσῃ ἀπὸ μῖσος.

Ἦταν Κυριακὴ βράδυ. Ἡ πρώτη φθινοπωρινὴ μέρα εἶχε περάσει. Εἶχε ρίξει μπόρες τρελλὲς ὅλη τὴν ἡμέρα, καὶ τώρα, τὸ βράδυ ἦταν δροσερό, ψυχρὸ σχεδόν, κι' ἀκόμα ἀπ' ἔξω ἀκουγόταν τὸ στάξιμο τοῦ νεροῦ ἀπὸ τὶς στέγες.

Μόλις εἶχαν φύγει ὁ Πέτρος Καρᾶς κι' ἡ Ἀνθούλα. Ἡ Νιόβη κσταλάβαινε πῶς μόλις κρατιόταν στὰ πόδια της.

— Νιόβη, τῆς εἶπε ὁ Ἀνδρέας, ἄξαφνα. Μὴ πᾶς νὰ πλανιάσῃς, σὲ παρακαλῶ πάρα πολύ. Εἶνε ἀνάγκη νὰ μιλήσουμε.

Μὲ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια, κατώρθωσε νὰ πνίξῃ τὴν κρυυγὴ τοῦ τρόμου μέσα στὸ στῆθος της, καὶ νὰ τοῦ ἀποκριθῆ ψύχραιμα:

— Ὅπως θέλεις.

— Κάθησε, Νιόβη!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Ἐνδιαφέρον

Ἱκανοὶ ἄνθρωποι

Συνεντήθηκαν πρωΐ - πρωΐ στὴν ὁδὸν Αἰόλου.

— Καλημέρα, μπάρμπ' Ἀντρέα. Εἶν' ἀλήθεια ὅτι πέθανε ἡ γυναῖκα σου;

— Νοί, ἀλλοίμονο, ἀλήθεια εἶνε, μπάρμπα Σπῦρο.

— Τὰ συλλυπητήριά μου.

— Εὐχαριστῶ.

— Κρίμα!... Ἦταν χρυσῆ γυναῖκα!

— Νοί, γυναῖκα μάλαμα. Θὰ τὴν κλαίω χρόνια...

— Κι' ἀπὸ τί ἔπασχε;

— Ἀπ' τὴν καρδιά της.

— Τὴν καϋμένη!... Καὶ δὲν μοῦ λὲς δὲν κάλεσες κανένα γιατρό.

— Γιατρό; Τί νὰ τὸν κάνω;

— Νὰ τὴν κυττάξῃ.

— Ὄχι, ὄχι... Δὲν μοῦ χρειάζονται γιατροί. Ἐμεῖς, φίλε μου, ξέρουμε καί... πεθαίνουμε μόνοι μας!

Ο ΦΑΚΟΣ

Γυναῖκες ποὺ ἔγιναν ΔΙΑΣΗΜΕΣ

γιατὶ ἀτύχησαν στὸν ἔρωτά τους...

Ἕνα εὐτυχισμένο αἴσθημα ἔθγαλε πολλὲς γυναῖκες ἀπὸ τὴν ἀφάνεια καὶ τὶς ὠδήγησε ξαφνικὰ στὸ προσκήνιο τῆς δόξης καὶ τῶν θριάμβων. Μά, ἀπὸ ἕνα παράδοξο καπρίτσιο τῆς μοίρας, ἐκεῖνες ποὺ τὰ ὀνόματά τους πέρασαν ὀριστικὰ στὴν Ἱστορία, εἶνε οἱ γυναῖκες, ποὺ στάθηκαν ἄτυχες στὴν ἀγάπη τους καὶ δὲν παντρεύθηκαν ποτὲ ἐκείνους ποὺ τὶς εἶχαν λατρεύσει καὶ ποὺ ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν θρόνων τους, τῆς δυνάμεως ἢ τῆς μεγαλοφυΐας των εἶχαν καταθέσει τὴν καρδιά τους ἐμπρὸς στὰ πόδια τους. Ἡ ἀτυχία αὐτὴ τὶς συνώδευσε σ' ὅλη τους τὴ ζωή. Καὶ σχηματίζει ἕνα θλιερὸ φωτοστέφανο, καμωμένο ἀπὸ πόνους καὶ δάκρυα, γύρω ἀπὸ τὸ κεφάλι τους.

Γιὰ τὶς ἄτυχες αὐτὲς στὴν ἀγάπη γυναῖκες ἔχουμε γράψει καὶ ἄλλοτε. Σήμερα σᾶς δίνουμε ἕνα ἰδιαίτερο ἄρθρο γιὰ τὴν τραγικὴ μοῖρα τους.

Στὴν πρώτη γραμμὴ λοιπὸν αὐτῶν τῶν γυναικῶν ἔρχεται ἡ περίφημη Γαθριέλλα ντ' Ἐστρέ. Ὁ Ἑρρίκος 4ος τὴν ἐλάτρευε καὶ γιὰ ἕνα διάστημα εἶχε σκεφθῆ νὰ διώξῃ τὴ βασίλισσα Μαργαρίτα, γιὰ νὰ τὴν παντρευθῆ. Κανεὶς ἄλλωστε, δὲν θἀβρισκε τίποτα τὸ παράδοξο σ' αὐτό. Γιατὶ ἡ «ὡραία Γαθριέλλα» ἦταν δούκισσα τοῦ Μπωφὸρ κι' ἔφερε ἕνα ὄνομα τὰ μεγαλύτερα ὀνόματα τῆς Γαλλίας. Τὸ κυριώτερο ὅμως ἦταν ὅτι εἶχε κερδίσει ὅλες τὶς καρδιὲς τῶν αὐλικῶν καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ Παρισινοῦ λαοῦ, ποὺ τὴν ἀποθέωνε κάθε φορά, ποὺ τύχαινε νὰ ἐμφανισθῆ στοὺς δρόμους. Ἀλλὰ οἱ συμβουλὲς τοῦ σοφοῦ Σουλλὺ ἐμπόδισαν τὸν βασιλέα νὰ κάμῃ τὸ ἀποφασιστικὸ αὐτὸ βῆμα, ἀπὸ φόβο μήπως προσκρούσῃ στὴν ἀντίδρασι τῆς ἐκκλησίας κι' ἀκόμα μήπως δυσαρεστήσῃ τὴ συντηρητικὴ μερίδα τῶν ὑπηκόων του. Καὶ ἔτσι ἡ Γαθριέλλα ἔμεινε πάντα μιὰ «εὐνουμένη», πανίσχυρη ἴσως, ἀλλὰ δυστυχισμένη...

Τὸ ἴδιο συνέθη καὶ μὲ τὸν ἔγγονό του, τὸ Λουδοβίκο 14ο. Γιὰ ἕνα διάστημα, ἡ αὐλὴ τῶν Βερσαλλιῶν δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ μιλάῃ γιὰ τὴ φλογερὴ ἀγάπη τοῦ βασιλέως - Ἥλιου γιὰ τὴ δεσποινίδα ντὲ Λαβαλιέρ. Γιὰ μιὰ στιγμὴ μάλιστα ὅλοι πίστευαν πῶς θὰ τὴν ἔκανε σύζυγό του. «Χθὲς, γράφει μιὰ εἰδικὴ ἔκδοσις τῆς «Ἐφημερίδος τῆς αὐγῆς», ὁ βασιλεὺς κατέθηκε ἀπὸ τὸ ἁμαξί του καὶ μπῆκε στὸ ἁμαξί τῆς δεσποινίδος ντὲ Λαβαλιέρ». Ἀλλ' ὁ Μαζαρίνος ἀγρυπνοῦσε. Καὶ ματαίωσε ὅλα τὰ σχέδια τῶν δύο ἐρωτευμένων. Στὸ τέλος, ἡ βασιλικὴ «εὐνουμένη» προτίμησε ν' ἀποσυρθῆ σ' ἕνα μοναστήρι, ὅπου πέρασε τὴν ὑπόλοιπη ζωή της μακρυὰ ἀπὸ τὶς ἀπάτιες χαρὲς τοῦ κόσμου.

Στὰ γηρατειά του καὶ ὁ Λουδοβίκος 15ος ἐπίσης, λίγο ἔλειψε νὰ παιδρευθῆ τὴν περίφημη μαρκησία ντὲ Πομπαδούρ, ποὺ ζοῦσε στὴν αὐλὴ σὰν ἀληθινὴ βασίλισσα, χωρὶς τὸν τίτλο ὅμως. Ἀλλ' ἡ ἐμφάνισις μιᾶς ἄλλης εὐνουμένης, τῆς ἐχι λιγώτερης περιφήμης Ντυμπαρύ, ἔκαμε τὸ ἄστρο της νὰ δύσῃ μ' ἕναν τρόπο ἐντελῶς ἀπροσδόκητο.

Κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα, ὅλη ἡ Γαλλία καὶ ἡ Εὐρώπη ἀκόμη μιλοῦσε γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ μαρκησίου ντὲ Σὰδ καὶ τῆς Ἀδριανῆς Λεκουβρέρ. Ὁ νικητὴς τοῦ Φοντενοῦά, ποὺ ἦταν ὁ ἴδιος γυιὸς ἑνὸς μεγάλου δουκὸς καὶ μιᾶς ἠθοποιοῦ, περιφρονοῦσε τὶς κοινωνικὲς προλήψεις καὶ ἦταν ἀποφασισμένος νὰ κάμῃ σύζυγό του τὴ μεγάλη καλλιτέχνιδα. Ἀλλὰ οἱ πολιτικὲς φιλοδοξίες του τὸν ἐμπόδισαν. Διεκδικοῦσε τότε τὸ θρόνο τῆς Πολωνίας καὶ βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ ἀπουσιάσῃ γιὰ ἀρκετὸ διάστημα ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ὅταν γύρισε, βρῆκε τὴν Ἀδριανὴ νεκρή. Εἶχε πεθάνει ἀπὸ μιὰ μυστηριώδη ἀσθένεια. Πολλοὶ μάλιστα εἶπαν πῶς τὴν εἶχε δηλητηριάσει μιὰ ἀντιζηλία της, μαθαίνοντας τὴν ἐπικείμενη ἄφιξι τοῦ μαρκησίου.

Ὁ 19ος αἰῶνας, μὲ τὸν ἔντονο ρωμαντισμό του, ἦταν ἡ ἐποχὴ τῶν μεγάλων ἱστορικῶν ἐρώτων.

Κατὰ τὸ 1800, ὅλη ἡ Εὐρώπη μιλοῦσε γιὰ τὸ τρυφερὸ αἴσθημα ποὺ συνέδεε τὸν Νέλσονα μὲ τὴ λαίδη Χάμιλτον. Ἀλλὰ καὶ οἱ δυὸ ἦταν παντρεμμένοι. Τέλος, ὁ λόρδος Χάμιλτον πέθανε. Καὶ τότε ὁ ἔνδοξος ναύαρχος προσπάθησε νὰ χωρίσῃ τὴ σύζυγό του, γιὰ νὰ παντρευθῆ ἐκείνην ποὺ ἐλάτρευε. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὅμως, οἱ διατυπώσεις τοῦ διαζυγίου ἦταν ἀτελείωτες. Καὶ ὁ Νέλσων βρῆκε ἕναν ἔνδοξο θάνατο στὴ ναυμαχία τοῦ Τραφελγκάρ, προτοῦ πραγματοποιήσῃ τὸ ὄνειρό του.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ της ΖΩΗΣ

ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Δώδεκα χρόνια

Λένε πώς ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ ν' ἀγαπήσῃ περισσότερο ἀπὸ μιὰ φορά. Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια. Μά μέσα στὶς ἀγάπες ποὺ θὰ περάσουν ἀπὸ τὴ ζωή του, μιὰ μονάχα εἶνε ἐκείνη ποὺ παίρνει τὴ μεγάλη θέσι στὴν καρδιά του κι' ἀφήνει τὸ πέρασμά της ἔχνη ποὺ δὲν σβύνουν ποτέ. Ἴσως δὲν εἶνε ἡ πιὸ μεγάλη ἀγάπη αὐτή. Ἴσως ἄλλες ἀγάπες μᾶς δίνουν ὕστερα πιὸ ἔντονες συγκινήσεις, μᾶς ἀναστατώνουν τὴ ζωή. Ὅμως ἡ μιὰ καὶ μοναδικὴ ἐκείνη ἀγάπη, ἡ ἁπλῆ καὶ ἤρεμη, ποὺ κύλησε σὰν ἕνα ἥσυχο ρυάκι μὲ καθάριο νερό, ἔρχεται κάπου - κάπου, σὲ ὧρες νοσταλγίας καὶ μᾶς σφίγγει τὴν καρδιά.

Τὸ ρολόϊ τῆς ζωῆς μας ξαναγυρίζει μερικὰ χρόνια πίσω, στὰ ἀξέχαστα ἐκεῖνα χρόνια ποὺ ἔφυγαν, χωρὶς νὰ τὰ νοιώσουμε, ὅταν ἤμαστε πολὺ νέοι ἀκόμα, γεμάτοι κέφι καὶ ὄνειρα γιὰ τὴ ζωή. Κι' ὅ,τι ζήσαμε τὸ αἰσθανώμαστε τότε μικρὸ κι' ἀσήμαντο μπρὸς στὰ μεγάλα ποὺ μᾶς περιμεναν...

★

Δώδεκα χρόνια ἔχουν κυλήσει ἀπὸ τότε... Κάτι θέλω νὰ βρῶ κι' ἀνασκαλεύω τὰ συρτάρια. Νὰ ἔνα ξεθωριασμένο γράμμα... Ξεχνῶ ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσα... Τὰ χέρια μου τραβοῦν τὸ γράμμα, τὸ ἀνοίγουν... «Ἀγοπημένε μου...» Ἕνας γυρτὸς λεπτὸς χαρακτῆρας, ποὺ μὲ ξαναφέρνει στὴν ὄμορφη ἐκείνη ἐποχή.. Καὶ ἡ ἀγαπημένη μορφὴ ξανάρχεται γιὰ νὰ μοῦ κρατήσῃ συντροφιὰ στὴ μοναξιὰ ποὺ μὲ τυλίγει αὐτὸ τὸ βράδυ. Ἡ Σόνια... Ἦταν, τότε, στὰ δέκα ὀχτώ της χρόνια. Θυμᾶμαι ποὺ τὴν περίμενα μὲ ἀγωνία τὰ χειμωνιάτικα ἀπογεύματα, σ' ἕνα ἀπόμερο στενό. Ἐρχόταν βιαστική, μὲ τὴν τσάντα τοῦ σχολείου στὸ χέρι, μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη, ἐνῶ ὁ παγωμένος βορηᾶς ἔπαιζε μὲ τὰ κασταν᾽ς της μαλλιά, ποὺ ξέφευγαν ἀπὸ τὸ μπερεδάκι της. Φιλοῦσα τὸ μελανωμένο της χεράκι, τὴν ἐκύττοζα μὲ λαχτάρα στὰ μάτια, γελοῦσα μὲ τὶς χαριτωμένες ἀσημαντότητες ποὺ μοῦλεγε. Γιὰ τὸ σπίτι της, γιὰ τὸ σχολεῖο της, γιὰ τὶς συμμαθήτριές της. Ἔπειτα πηγαίναμε κάπου. Στὸ σινεμά, στὴ γειτονιὰ ἑνὸς ἀπόκεντρου ζωολογικοῦ κήπου, ἢ σὲ ἕνα ἀπόκεντρο ζάππειο... Ἔπειτα ἡ ἀνοιξη, τὸ καλοκαίρι. Μ᾽κρὲς ἐκδρομοῦλες μὲ τὸ λεωφορεῖο σὲ κοντινὲς ἐξοχές. Σ᾽ ἕνα δάσος, ἢ σὲ κάποιο ἀκρογιάλι. Ὀνειροπολήσεις, ρεμβασμοί, λόγια ἀγάπης αἰσιόδοξα σχέδια γιὰ τὸ μέλλον, οἱ συνηθισμένοι ὅρκοι ποὺ τοὺς λεῖ κανεὶς ἐνῶ κάποιος μικρὸς διαβολάκος μέσα του κοροϊδεύει... Εἶχε μιὰ σπασμένη, γλυκειὰ φωνοῦλα, σὰν χαμηλὴ νότα σ᾽ ἕνα βιολί μὲ σουρντίνα. Κι' αὐτὴ ἡ φωνοῦλα, μὲ τὶς ἁπαλὲς βαριασίνες της, περνοῦσε ἀπὸ τ᾽ χή μου, τὶς αἰσθήσεις μου, τὴ σκέψι μου... Τί ὄμορφη Ἱστορία!...

Καὶ ὁ ἄλλος χειμῶνας... Καὶ ἡ ἄλλη ἄνοιξι... Κι' ὕστερα χωρίζει ἡ χωρισμός. Ἕνα τίποτα ποὺ χωρίζει δυὸ ἀνθρώπους καὶ κλείνει μιὰ Ἱστορία γιὰ πάντα. Δὲν μ' ἔσκιαζε καὶ πολὺ αὐτὸς ὁ χωρισμός. Ἤμουν πολὺ νέος. Κι' ὅταν εἶνε κανεὶς πολὺ νέος πιστεύει πὼς αὐτὸ ποὺ ζῇ εἶνε κάτι ποὺ ὀπωσδήποτε θὰ περάσῃ καὶ θὰ σβύσῃ μέσα στὸ ἀχνὸ βάθος τῶν ἀναμνήσεων, σὰν ἕνα μωρὸ ποὺ πεθαίνει πολὺ μικρὸ καὶ τὸ ξεχνοῦν γρήγορα οἱ δικοί του, χωρὶς νὰ προφτάσουν νὰ τὸ κλάψουν καλὰ - καλά.

★

Καὶ τώρα, ὕστερα ἀπὸ δώδεκα χρόνια, ἕνα ξεχασμένο γράμμα. τὴν ξαναζωντανεύει στὴ σκέψι μου. Κι' ἄλλες φορὲς ξαναρχόταν μόνη της, ἀπρόσκλητη γιὰ νὰ ἐυμίσῃ τὶς περασμένες χαρές. Καὶ χανόταν σὰν ὀπτασία. Μὰ ἀπόψε... Ἀπόψε δὲν θέλει νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ νοῦ μου.

Ξαναβλέπω τὸ κουκλίστικο προσωπάκι, τὰ θλιμμένα μάτια ξανακούω τὴ σπασμένη φωνοῦλα:

— Ἐγὼ ἤμουν ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη...

Ναί, μονάχα αὐτὴ ἦταν. Τώρα τὸ νοιώθω... Καὶ λέω: Τί θάδινα γιὰ νὰ τὴν ξαναζοῦσα! Νὰ ξαναβρεθῶ μὲ τὴ Σόνια σὲ κεῖνο τὸ δάσος, νὰ ξαπλωθοῦμε στὴ σκιὰ κάποιου δέντρου, νὰ τῆς πιάσω βεῖλα τὸ χεράκι. ν' ἀκούσω τὴ σπασμένη φωνοῦλα νὰ μοῦ λέῃ χίλια δυὸ γαριτωμένα πράγματα, ἔξυπνα κι' ἀνόητα.

★

Τρεῖς μέρες ὁλόκληρες καὶ τρεῖς νύχτες δὲν μ' ἀφήνει αὐτὴ ἡ ἀνάμνησι. Αὐτὸ πρώτη φορὰ μοῦ συμβαίνει. "Ἴσως εἶνε μιὰ προαίσθησι πὼς κάτι θὰ συμβῇ. Κι' αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε. Ἦταν ἀπόγευμα. Ἐμπῆκα σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο σὰν νὰ μ' ἔσπρωχνε μιὰ παράξενη θέλησι. Κάθησα. Καὶ σὲ λίγο, νὰ ἡ Σόνια! Μπαίνει κι' ἐκείνη καὶ κάθεται ἀπέναντί μου Τὰ χέρια μου τρέμουν, τὰ γόνατά μου λυγίζουν. Εἶνε ἐκείνη, μὰ ἀρκετὰ ἀλλαγμένη... Μὰ πάντα εἶν' ἐκείνη... Κυττάζει ποδὸς ἐμένα. τῆς χαμογελῶ βλέπω τὴ συγκίνησι νὰ κοκκινίζῃ τὸ πρόσωπό της Πηγαίνω κοντά της, σφίγγομε τὰ χέρια. μιλοῦμε. "Ἔχει παντρευτῆ καὶ χωρίσει. "Ἔχει ταξιδέψει πολύ. "Ὅμως...

— Θυμᾶσαι τὰ δικά μας, ἔ;

"Ἀν τὰ θυμᾶμαι! Τῆς λέω αὐτὸ ποὺ μοῦ συμβαίνει τρεῖς μέρες τώρα... Τί παράξενο!... Ἦταν ποὺ θὰ τὴν ξανάβλεπα, ὕστερ᾽ ἀπὸ τόσα χρόνια. Καθόμαστε μιὰ ὥρα.

— Ἀκουσέ με, τῆς λέω δειλὰ καὶ τῆς πιάνω τὸ χέρι. Θάθελες νὰ συνεχίσουμε ἐκεῖνο ποὺ τόσο κουτὰ ἀφήσαμε τότε;

Νοιώθω τὸ χέρι της νὰ τρέμῃ. Σκύβει τὸ κεφάλι καὶ λέει:

— "Ας δοκιμάσουμε!

Δίνουμε ραντεβοῦ γιὰ τ᾽ ὅλο ἀπόγευμα. Εἶμαι γεμάτος χαρὰ κι' ἐνθουσιασμό. Ἡ ψυχή μου μοῦ δίνει τὴν ἐντύπωσι πὼς χορεύει ἀνάλεφορο βάλς. "Ω! αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θὰ φερθῶ τόσο κουτά. Εἶμαι εὐτυχής.

Μὲ περιμένει στὴ στάσι τοῦ λεωφορείου, ὅπως τότε. Τὸ ἁμάξι ξεκινάει. Κι' ὅπως εἴμαστε ὄρθιοι καὶ τὴν κρατάω ἀπὸ τὴν πλάτη, μοῦ φαίνεται πὼς συνεχίζουμε τὴν ἴδια Ἱστορία, πὼς εἴμαστε δώδεκα χρόνια πίσω. Πὼς αὐτὰ τὰ δώδεκα χρόνια δὲν πέρασαν... Κατεβαίνουμε.

—Θέλεις νὰ ξαναπᾶμε ἐκεί, στὸ δάσος ποὺ πηγαίναμε;

—"Ἀν ἐπιμένῃς, δὲν σοῦ χαλάω τὸ χατῆρι. Θὰ προτιμοῦσα κάμμιὰ ταβερνίτσα... Ποὺ νὰ ξαπλώνομε τώρα χάμω στὶς πέτοες καὶ τὶς βελόνες τῶν πεύκων...

—"Οπως θέλεις.

Βρήκαμε ἕνα κέντρο, καθήσαμε σὲ μιὰ ἀπόμερη γωνιά. Τὴν ἄφισα νὰ διαλέξῃ. Παρήγγειλε φαΐ καὶ μπύρα. "Ὕστερα ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσάντα της μιὰ τσιγαροθήκη κ' ἀναπτῆρα, μοῦ πρόσφερε τσιγάρο κι' ἄναψε κι' ἐκείνη. Τράβηξε δυὸ ρουφηξιὲς βαθειὲς μὲ ἡδονὴ κι' ἄφησε τὸν καπνὸ σὰν ἔμπειρος καπνίστής. Ἐγὼ κύτταξα τὸ πρόσωπό της. Τὰ μάτια της ἦταν κουρασμένα. Κάποιες λεπτὲς ρυτίδες γύρω ἔδειχναν τὰ χρόνια ποὺ εἶχαν περάσει. Καὶ εἶχε παχύνει. Τώρα ἔδλεπα πόσο εἶχε παχύνει... Ξαφνικὰ τὴν ἔπιασε ἕνας δυνατὸς βῆχας.

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! εἶπε. Αὐτὸ τὸ τσιγάρο πολὺ μὲ πειράζει.

— Καπνίζεις πολύ;

— Δυὸ πακέττα τὴν ἡμέρα.

Δυὸ πακέττα τὴν ἡμέρα!... Τὸ γκαρσόνι ἔφερε φαγητὸ καὶ μπύρες. "Ἐφαγε πολύ, ἤπιε πολὺ καὶ παράγγειλε κι' ἄλλη.

— Φανταζόσουνα, μοῦ λέει, πὼς θᾶπινα τόσο;

—'Ομολογῶ πὼς ὄχι.

Κι' ἄρχισε νὰ μοῦ λέῃ τώρα ὅλη τὴ ζωή της. Παντρεύτηκε δυὸ φορές. Ὁ πρῶτος εἶχε πεθάνει. Μὲ τὸν δεύτερο χώρισε, γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ὀποφέρῃ.

— Καὶ πῶς ζῇς;

—"Ἐχω πάρει μιὰ καλὴ διατροφή. Οἱ δικηγόροι μου κατάφεραν καὶ τὸν τύλιξαν γιὰ καλά. "Ἐχω καὶ μιὰ δική μου περιουσία ἀπὸ τὸν πρῶτο μου ἄντρα... Τώρα ζῶ μόνη. Πότε πότε μαζεύεται καμμιὰ παρέα στὸ σπίτι καὶ στρωνόμαστε στὴν πόκα. Σκαρώνουμε καὶ μερικὰ τρελλὰ γλεντάκια... Μόνο ποὺ μοῦ στοιχίζει πολύ, γιατὶ ἄμα ἐρθῇ στὸ κέφι, τὰ σπάω... Καὶ δὲν ἔννοῶ νὰ τὰ πληρώσῃ ἄλλος, καταλαβαίνεις;...

Κάθε κουβέντα της ἦταν κι' ἕνα κομμάτι πάγος. ποὺ ἔγνοιωθα στὴν πλάτη μου. Οἱ δικηγόροι τὸν τύλιξαν... Πιοτό... Κέφια... Σπασμένα... Καὶ ἡ βραχνὴ φωνοῦλα της. ποὺ ἔμοιαζε μὲ τὶς χαμηλὲς νότες τοῦ βιολιοῦ. τώρα ἦταν ἡ βραχνὴ φωνὴ τῆς γυναίκας ποὺ πίνει, κσπνίζει καὶ τὰ σπάει... Κατέβασα τὸ κεφάλι.

— Δὲν βαρυέσαι, λέει, σὰν συμπέρασμα, "Ετσι εἶνε ἡ ζωή. Αὔριο θὰ πεθάνουμε.

Ξαναφέρνω στὸ νοῦ μου τὴν κοπέλλα τῶν δέκα ὀχτὼ χρόνων. μὲ τὰ θλιμμένα μάτια καὶ τὸ κουκλίστικο προσωπάκι... Τὰ λόγια μας κοντὰ στὴν ἀκρογιαλιά... Κυττάζω τὴ Σόνια ποὺ ἔχω μπροστά μου... "Ω! ὄχι Δὲν εἶν' ἐκείνη.

— Τί μὲ κυττᾶς ἔτσι; μοῦ λέει. Βρίσκεις πὼς ἄλλαξα; Μὰ κι' ἐσὺ ἔγεις ἀλλάξει, Χοίστο. "Ὀλοι ἀλλάζουμε, καθὼς ἀλλάζει ὁ καιρός. Καὶ στὸ πρόσωπο καὶ στὸ μυαλὸ καὶ στὴν ψυχή. Δώδεκα χρόνια εἶν' αὐτά...

— Ναί.... δώδεκα χρόνια. Γιὰ πές μου. Σόνια. Τὰ γράμματά μου τάχεις;

— Κάπου τάχω φυλάξει. Τὰ βλέπω καμμιὰ φορὰ καὶ γελάω... Μὰ ἐσὺ ἔχεις χάσει τὸ κέφι σου.

— Ναί, δὲν αἰσθάνομαι καλά...

—Τότε νὰ πηγαίνουμε. Καὶ τὰ ξανσλέμε μιὰ ἄλλη φορά.

Σηκωνόμαστε. φεύγουμε. Ἐγὼ πάντα μὲ κατεβασμένο τὸ κεφάλι, πασαδεμένος στὶς σκέψεις μου καὶ στὴν ἀπογοήτεσί μου. Παίρνουμε ἕνα ταξί. Στὸ δρόμο σχεδὸν δὲν μιλοῦμε. Τὴν ἀφίνω στὸ σπίτι της.

—Δὲν ἔρχεσαι ἀπάνω νὰ σοῦ δώσω κάτι νὰ συνέλθῃς;

—"Οχι. Εὐχαριστῶ.

—"Οπως θέλεις. Καὶ πέρασε καμμιὰ μέρα νὰ σὲ ἰδῶ. Ἔχουμε νὰ ποῦμε πολλά... Γειά σου...

"Ἀφησα τὸ ταξὶ πιὸ κάτω καὶ περπάτησα μονάχος. μέσα στὴ νύχτα... Σὰν ὀπτασία ἐμπροστά μου ἡ κοκκινίστικη σιλουέττα μὲ τὰ θλιμμένα μάτια καὶ τὸ γλυκὸ χαμόγελο... Κι' ὕστερα ἡ τωρινὴ Σόνια. Κι' οἱ δυὸ σιλουέττες μπερδευόντουσαν ἡ μιὰ μὲ τὴν ἄλλη καὶ γελοῦσαν εἰρωνικά... Δώδεκα χρόνια εἶχαν περάσει.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ από παντού

Ὁ Χίτλερ... σ' ἕνα στούντιο τῆς Πράγας

Δὲν πρόκειται γιὰ τὸν Ἀδόλφο Χίτλερ, ἀλλὰ γιὰ τὸ σωσία του Φραντιζέκ Χολούμπ, ποὺ κυκλοφορεῖ τελευταῖα ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ μέσα στοὺς διαδρόμους, τὶς αὐλὲς καὶ τὶς αἴθουσες τοῦ στούντιο Μπραντὸβ τῆς Πράγας.

Ὁ Χολούμπ, ποὺ ἔλαβε ἐνεργὸ μέρος στὴν τσεχικὴ ἀντίστασι, πρίζει σήμερα τὸ ρόλο τοῦ Φύρερ σ' ἕνα φίλμ ποὺ ἔχει τὸν τίτλο «Ὁ ὅρκος» καὶ ποὺ ἀναφέρεται στὰ γεγονότα τῆς τελευταίας περιόδου. Ὅταν τελειώνῃ ὅμως τὸ γύρισμα, ξεμακιγιάρεται ἀμέσως, βγάζει τὰ μουστάκια του καὶ διορθώνει τὰ μαλλιά του, γιατὶ ἀλλοίμονό του ἂν τολμοῦσε νὰ κυκλοφορήσῃ στοὺς δρόμους τῆς Πράγας μὲ τὸ πρόσωπο τοῦ Γερμανοῦ δικτάτορος.

Μικρόφωνα στὶς κοῦνιες τῶν βρεφῶν

Στὰ βρεφοκομεῖα τῆς Σουηδίας ἐφήρμοσαν τελευτεῖα μιὰ ἀρκετὰ ἐξυπνη ἐφεύρεσι. Ἐγκατέστησαν, δηλαδή, πάνω ἀπὸ τὴν κούνια κάθε βρέφους ἕνα εἰδικὸ μικρόφωνο, ποὺ συγκοινωνεῖ μὲ ἕνα μεγάφωνο τοποθετημένο στὸ δωμάτιο τῆς νοσοκόμου. Ἔτσι ἡ τελευταία δὲν εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ βρίσκεται διαρκῶς πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ βρέφους, ἐνῶ ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, μπορεῖ νὰ ξέρῃ σὲ κάθε στιγμὴ ἂν κοιμᾶται. παρακολουθώντας τὸν ἦχο τῆς ἀναπνοῆς του, ἂν κλαίῃ, ἂν εἶνε ἀνήσυχο πάνω στὸ κρεββατάκι του κτλ. καὶ νὰ τρέχῃ κοντά του κάθε φορὰ ποὺ τὸ νομίζει ἀπαραίτητο.

Ὁ «μίστερ Ἀμέρικα» τοῦ 1946

Οἱ διαγωνισμοὶ καλλονῆς βρίσκονται στὴν ἡμερησία διάταξι στὴν Ἀμερική. Δὲν περνάει βδομάδα σχεδὸν χωρὶς νὰ βρεβευθῇ «ἡ ὡραιότερη γάμπα», «τὸ ὡραιότερο χαμόγελο» ἢ «τὰ ὡραιότερα μάτια». Τελευτταῖο ἔγινε στὴ Νέα Ὑόρκη ὁ πιὸ πρωτότυπος ἀπ' αὐτοὺς τοὺς διαγωνισμούς, γιὰ τὴν ἀνάδειξι τοῦ... «μίστερ Ἀμέρικα» γιὰ τὸ 1946. Τὸν τίτλο αὐτὸ τὸν κέρδισε ἕνας ὡραιότατος καὶ γεροδεμένος νεαυτὸς τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ὀνόματι Ἄλαν Στέφαν.

Τὸ μνημεῖον τῶν νεκρῶν στὴν Ἀμερική

Τὸ ἐγκριθὲν σχέδιο γιὰ τὴν ἀνέγερσι τοῦ μνημείου τῶν νεκρῶν τοῦ πολέμου, ποὺ ἡ ἐκτέλεσίς του θ' ἀρχίσῃ σὲ λίγο στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ξεπερνάει σὲ τόλμη καὶ πρωτοτυπία κάθε τι ποὺ ἔχει γίνει ὡς σήμερα σὲ παρόμοιες περιπτώσεις. Εἶνε μία τεχνητὴ κυκλικὴ ἀκμουδιά, χωρισμένη σὲ κερκίδες, ποὺ περιβάλλεται ἀπὸ μιὰ πελωρία καὶ κυκλοτερῆ ἐπίσης πισίνα. Ἔται ἐκεῖνοι ποὺ θὰ ἔρχονται γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ μνημεῖο θὰ μποροῦν ἐπίσης νὰ παίρνουν τὸ λουτρό τους μέσα σ' αὐτὴ τὴν πισίνα καὶ νὰ ἐπιδίδωνται σὲ διάφορα θαλάσσια σπόρ.

Ὁ ἐνταφιασμὸς τῶν νεκρῶν τοῦ πολέμου

Τὰ σώματα 328.000 Ἀμερικανῶν στρατιωτῶν, ποὺ σκοτώθηκαν κατὰ τὸν πόλεμο, ἀναπαύονται σήμερα σὲ ξένη γῆ. Τὸ Κονγρέσσο λοιπὸν ψήφισε τελευτεῖα μιὰ πίστωσι 200.000 ἑκατομμυρίων δολλαρίων. ποὺ θὰ κατανεμηθῇ στοὺς προϋπολογισμοὺς πέντε ἐτῶν, γιὰ τὸν ἀξιοπρεπῆ ἐνταφιασμό των, διέθεσε δηλαδὴ ἕνα ποσὸν 610 περίπου δολλαρίων (3.050.000 δραχμῶν) γιὰ τὸν κάθε στρατιώτη. Οἱ οἰκογένειές των μποροῦν νὰ διαλέξουν μεταξὺ τῆς μεταφορᾶς των στὴν Ἀμερικὴ ἢ τοῦ ἐνταφιασμοῦ των σ' ἕνα νεκροταφεῖο τοῦ ἐξωτερικοῦ. Καὶ στὴ μιὰ καὶ στὴν ἄλλη περίπτωσι ὅλα τὰ ἔξοδα θὰ καταβληθοῦν ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴ κυβέρνησι.

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

★Τὸ περιεργότερο ξενοδοχεῖο τοῦ κόσμου βρίσκεται στὴν Ἀφρική. στὴν καρδιὰ ἑνὸς δάσους τῆς Κένυα. Εἶνε στημένο στὴ διακλάδωσι τῶν κορυφοτέρων κλαδιῶν τοῦ πιὸ μεγάλου δέντρου τοῦ δάσους, μὲ κολάμια μπαμπού. Πληρώνοντας 10 λίρες τὴν ἡμέρα, οἱ περιηγηταὶ μποροῦν νὰ παρακολουθήσουν ἀπ' τὸ ὕψος ἐκεῖνο τοὺς ἕρωτες ἢ τὶς μονομαχίες τῶν θηρίων. Ἂν τυχὸν δὲν ἐμφανισθῇ κανένα θηρίο ὅλη τὴν ἡμέρα, οἱ 10 λίρες ἐπιστρέφονται.

★Μιὰ καινούργια μηχανή, κατάλληλη γιὰ τράπεζες, γραφεῖα, ἐργοστάσια, κλπ., φωτογραφίζει συγχρόνως τὶς δυὸ ὄψεις ἑνὸς ἐγγράφου, μικραίνοντάς το κατὰ 1.000 φορές. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ χρησιμοποιοῦνται εἰδικοὶ καθρέφτες, ποὺ στέλνουν συγχρόνως τὶς εἰκόνες τῶν δυὸ ὄψεων τοῦ ἐγγράφου στὴ φωτογραφικὴ μηχανή, γιὰ ν' ἀποτυπωθοῦν πλάϊ — πλάϊ σ' ἕνα φίλμ πλάτους 16 χιλιοστομέτρων.

★Μιὰ ἀμερικανικὴ ἑταιρεία ἐπενόησε ἕνα ἀφθαρτο φυτίλι ἀνοπτῆρος, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ νῆμα ἀμιάντου σφιχτοπλεγμένο μαζὶ μὲ ἶνες γυαλιοῦ. Τὸ φυτίλι αὐτὸ ἀπορροφᾷ τὴ βενζίνη περίσσημα σὰν τὰ συνηθισμένα φυτίλια, ἀλλὰ δὲν καίγεται ποτέ.

ΤΙ ΚΑΘΙΣΤΑ ὡρα α μιὰ γυναῖκα

Γύρω ἀπὸ τὴν καλλονὴ

Ὡραῖο πρόσωπο, λένε οἱ αἰσθητικοί, εἶνε ἐκεῖνο ποὺ γοητεύει ἐκείνους ποὺ τὸ βλέπουν.

Ἀλλὰ ποιοὶ εἶνε αὐτοί;

Ἐδῶ ἀκριβῶς βρίσκεται μιὰ ἀπὸ τὶς αἰτίες γιὰ τὶς ὁποῖες ἡ γυναικεία καλλονὴ εἶνε δύσκολη στὸν καθορισμό της. Καὶ συνεπῶς ἡ ὁμορφιὰ ἐξαρτάται ἀπὸ ἐκείνον ποὺ τὴν κυττάζει. Εἶνε δηλαδὴ ζήτημα προσωπικοῦ γούστου τὶς πιὸ πολλὲς φορές. Οἱ γυναῖκες προσέχουν πάντα τὸ ντύσιμο μιᾶς ὁμοφύλου των κι' ἔπειτα τὴν ὁμορφιά της.

Ἀντιθέτως οἱ ἄνδρες κρίνουν τὴν ὁμορφιὰ μιᾶς γυναίκας ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα ποὺ δημιουργεῖ γύρω της. Ὁπωσδήποτε σημαντικὸ ρόλο στὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς ἐντυπώσεως σ' ἕναν ἄνδρα παίζουν οἱ ἁρμονικὲς γραμμὲς τῶν γυναικῶν. Ἡ καλλονὴ τοῦ προσώπου ἀκολουθεῖ.

—Ὑπάρχουν δυὸ εἴδῶν γυναῖκες τὶς ὁποῖες οἱ ἄνδρες γυρίζουν καὶ κυττάζουν — μᾶς λέει ὁ διάσημος πράκτωρ γυναικείων μοντέλλων τοῦ Χόλλυουντ Τζὼν Ρόμπερτ Πάουερς. Οἱ πρῶτες εἶνε ἐκεῖνες ποὺ μοιάζουν μ' ἕνα γοητευτικὸ ὅραμα, οἱ γυναῖκες δηλαδὴ τοῦ καταστροφικοῦ ἔρωτα. Αὐτὲς τὶς θαυμάζουν, ἀλλὰ δὲν νοιώθουν ἄνετα τὸν ἑαυτό τους πλάϊ τους.

»Ὁ ἄλλος τύπος εἶνε ἡ νέα ποὺ προκαλεῖ τὸν αὐθόρμητο θαυμασμὸ καὶ δημιουργεῖ τὰ σταθερὰ ὄνειρα.

»Ἡ ἁρμονία τῶν χαρακτηριστικῶν εἶνε οὐσιῶδες στοιχεῖο γιὰ τὴν καλλονή, ἀλλὰ δὲν εἶνε τὸ μόνο βασικό. Στὸ γραφεῖο μου μπαινοβγαίνουν κορίτσια, ποὺ ἂν καθώριζα τὴν ὁμοφιά τους μὲ τὸ μέτρο στὸ χέρι, θὰ τὰ εὑρισκε τέλεια. Κι' ὅμως αὐτὲς οἱ ἁρμονικὲς γραμμὲς καὶ τὰ κανονικὰ χαρακτηριστικὰ καταστρέφονται ἀπὸ μιὰ κακόηχη φωνὴ ἢ ἕνα ἀπαίσιο βάδισμα.

»Ἡ πραγματικὰ ὡραία νέα ἔχει μιὰ ἐσωτερικὴ φλόγα. Ἡ πραγματικὴ ὁμορφιὰ ἀναδύλζει ἀπὸ μιὰ ἐσωτερικὴ πηγή. Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς οἱ περισσότερες νέες εἶνε ὡραιότερες τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου τους.

»Κατὰ τὴ γνώμη μου, συνεχίζει ὁ Πάουερς, μιὰ γυναῖκα δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε ὄμορφη ἂν δὲν ἔχῃ ζήσει ὅλο τὸν κύκλο τῆς ζωῆς της, ἂν δὲν ἔχῃ ἀναπτύξει ἁρμονικὰ ὅλες τὶς δυνατότητές της, καὶ δὲν ἔχῃ πραγματοποιήσει μιὰν ἀβίαστη συνεργασία τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ σώματος. Μιὰ κοπέλλα μπορεῖ νὰ ἔχῃ ὑπέροχα χαρακτηριστικὰ πολὺ πρὶν συμπληρώσῃ τὰ 28 χρόνια της, ὡστόσο δὲν θὰ ἔχῃ ζήσει ἀρκετὰ γιὰ νὰ ἔχῃ καὶ ἀνάλογο βάθος αἰσθημάτων τὰ ὁποῖα νὰ ἀντανακλῶνται στὸ πρόσωπό της. Τὰ περισσότερα μοντέλλα ποὺ γνωρίζω δὲν μοιάζουν διόλου μὲ τὶς «κονσερβοποιημένες» καλλονὲς τοῦ Χόλλυουντ. Φοροῦν τὸ φτωχότερο φουστάνι κι' ὅμως ἐπάνω τους φαντάζει σὰν νὰ εἶνε τὸ ἀκριβώτερο.

»Δυστυχῶς, οἱ περισσότερες γυναῖκες δὲν γνωρίζουν ὅτι τὸ χειρότερο σφάλμα τους εἶνε ἡ ἀντιγραφὴ καὶ ἀπομίμησι ἄλλων στύλ. Ἐπιζητοῦν νὰ προσθέσουν κάτι ποὺ τοὺς λείπει κι' ἐπειδὴ πάντα κάτι λείπει καταλήγουν νὰ πλαστογραφοῦν τὸν ἑαυτό τους, χωὶς νὰ τοῦ προσθέτουν τίποτε ἀληθινό.

»Δὲν γνωρίζουν, δυστυχῶς, ὅτι τίποτε δὲν εἶνε ἀποκλειστικὸ στὴν ὁμορφιὰ κι' ὅτι τὸ πᾶν ἐξαρτάται ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἴδιες, ἀρκεῖ νὰ μὴν εἶνε τέρατα. "Ἂν ἕνα κορίτσι εἶνε ἐλκυστικὸ δὲν τοῦ χρειάζονται καὶ τόσο τέλεια χαρακτηριστικὰ γιὰ νὰ γίνῃ ὡραῖο.

»Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ ὀφείλει ἡ κάθε γυναῖκα νὰ κάμῃ εἶνε νὰ ἐξακριβώσῃ σὲ ποιὸν τύπο ὁμορφιᾶς ἀνήκει καὶ σ' αὐτὸν νὰ προσαρμόσῃ τὸ στύλ της ἀνάλογα. Ὁ τύπος ποὺ τῆς δίνει ἄνεσι καὶ αὐτοπεποίθησι εἶνε ὁ τύπος της.

»Ἰδού, τέλος, μερικὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ κυρίως συνθέτουν τὸν νακα τῆς γυναικείας καλλονῆς: τρισανταφυλλένια ὑγεία; στιλπνὰ μαλλιά, ἁπαλή, μελωδικὴ φωνή, ἄνετο καὶ συγχρόνως σταθερὸ βάδισμα κι' ὁλόϊσο κορμί, ἀκτινοβόλο βλέμμα, φινέτσα πνευματική, ἀκεραιος καὶ σταθεὸς χαρακτῆρας, τέλεια αὐτοπεποίθησι καὶ ἀπόλυτη φυσικότητα».

◆◆

Ταπετσαρία ἐντομοκτόνος

Μιὰ ἑταιρεία τοῦ Σικάγου ἐπέτυχε νὰ κατασκεύαση ἕνα χαρτὶ ταπετσαρίας τῶν τοίχων, ποὺ περιέχει D.D.T. στὸ ἐπιφανειακὸ στρῶμα τῆς βαφῆς του. Τὸ χαρτὶ αὐτὸ σκοτώνει ὅσες μύγες ἢ κουνούπια καθήσουν ἐπάνω του. διατηρεῖ δὲ τὴν ἐνέργειά του ἐπὶ 1 ἔτος τὸ λιγώτερο. Μὲ τὴ μέθοδο αὐτή, δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἀπολύτως κίνδυνος ἀπ' τὸ ἐντομοκτόνο γιὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζῶα τοῦ σπιτιοῦ.

Τὸ ταχύτερο μυδραλλιοβόλο

"Ἕνα τελειοποιημένο ἀμερικανικὸ μυδραλλιοβόλο, ποὺ δοκιμάσθηκε τελευταίως μ' ἐπιτυχία, μπορεῖ νὰ ρίξῃ 1250 σφαίρες στὸ λεπτό, ἐνῶ κατὰ τὸν πόλεμο τὰ ὅπλα αὐτὰ δὲν εἶχαν ὑπερβῆ τὶς 850 σφαίρες. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὡστόσο ὅτι ποτὲ ἕνα μυδραλλιοβόλο δὲν λειτουργεῖ ἐπὶ ἕνα λεπτὸ κατὰ συνέχειαν. Τὸ νέο ὅπλο δὲν εἶνε βαρύτερο ἀπ' τὰ προηγούμενα. ὀφείλει ὅμως τὰ πλεονεκτήματά του στὴ χρῆσι καλλιτέρων μετάλλων καὶ σὲ 10 τεχνικὲς τελειοποιήσεις.

Ἐνοικιάζεται νησί...

Ποιὸς θέλει νὰ νοικιάσῃ ἕνα νησί, Κοστίζει φθηνά, μόλις 20 ἑκατομμύρια σημερινὲς δραχμὲς τὸ ἔτος. Μὲ τὸ ποσὸν αὐτό, μπορεῖ ν' ἀποκτήσῃ κανεὶς ἕνα νησάκι 1.300 στρεμμάτων. μ' ἕνα μεγάλο ἐξοχικὸ σπίτι ποὺ ὀνομάζεται πομπιοῦδες «πύργος». Θέχῃ συντροφιὰ τοὺς 50 νησιῶτες, ποὺ κατοικοῦν σ' ἕνα χωριουδάκι μὲ 12 σπίτια, μιὰ ἐκκλησία κι' ἕνα μπακάλικο - ταχυδρομικὸ γραφεῖο. Τὸ νησὶ αὐτὸ λέγεται Χέρμ, ἀνήκει στὸ βασιλέα τῆς Ἀγγλίας καὶ βρίσκεται στὴ Μάγχη. Πρὶν τὸ καταλάβουν οἱ Γερμανοὶ κατὰ τὸν πόλεμο κι' ἐγ

Η ΩΡΑΙΑ ΖΟΜΠΕΪΡΑ

Ὁ Τουμπὰν - Μπάϊ ἦταν ὁ τελευταῖος Μαμελοῦκος σουλτάνος τοῦ Καΐρου.

Ἔπειτα ἀπὸ τὴν πανωλεθρία ποὺ ἔπεσε ὁ στρατός του κοντὰ στὰ Ἐρείπια τῆς Ἡλιουπόλεως, εἶχεν ἀναγκασθῆ νὰ ἐγκαταλείψη τὴν πρωτεύουσά του καὶ εἶχεν ἀποτραβηχθῆ στὰ γειτονικὰ βουνά, ἀποφασισμένος νὰ συνεχίση τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῶν Τούρκων τοῦ σουλτάνου Σελήμ.

Ἀλλ' ἡ καρδιά του σπάραζε στὴ σκέψι ὅτι εἶχεν ἀφήσει μέσα στὴν πόλι τὴν πεντάμορφη Ζομπεῖρα, τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ ὅ,τιδήποτε ἄλλο στὸν κόσμο.

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἥττα του, εἶχε παραγγείλει στὴ Ζομπεῖρα μ' ἕναν ἔμπιστό του νὰ φύγη ἀπὸ τὸ παλάτι του καὶ νὰ κρυφθῆ σ' ἕνα σπίτι, ὅπου θὰ ἐστελνε ἀργότερα νὰ τὴν ζητήση.

Ἀλλὰ ποιὰ ἐγγύησι εἶχε ὅτι θὰ ἦταν κι' ἐκεῖ ἀσφαλισμένη κι' ὅτι δὲν θἄπεφτε στὰ χέρια τοῦ τρομεροῦ Σελήμ;

Στὴ σκέψι αὐτή, τὸ αἷμα ἐνέβαινε στὸ κεφάλι του.

— Ζομπεῖρα, ἀγάπη μου κραύγαζε, ἂν σὲ χάσω θὰ πεθάνω ἀπ' τὴ λύπη μου. Ἐσὺ εἶσαι τὸ στολίδι τοῦ χαρεμιοῦ μου.

Στὸ τέλος, πῆρε τὴν ἀπόφασι του. Θὰ ἐπιχειροῦσε τὸ ἐπικίνδυνο τόλμημα κι' ὁ Ἀλλὰχ ποὺ εἶνε μεγάλος θὰ τὸν βοηθοῦσε.

★

Δὲν εἶχε συμπληρωθῆ ἀκόμη βδομάδα ἀπὸ τὴν εἴσοδο τῶν Τούρκων στὸ Καΐρο.

Μιὰ σκοτεινὴ νύχτα, ὁ Τουμπὰν - Μπάϊ, μαζὶ μὲ μερικοὺς ἀτρόμητους ὁπαδούς του, μπῆκαν κρυφὰ μέσα στὴν πόλι, φράζοντας ὅλους τοὺς φρουροὺς ποὺ βρισκόταν στὰ τεῖχη. Ἔτσι γιὰ τρεῖς ἡμέρες ἔγιναν κύριοι τοῦ μεγαλυτέρου μέρους της.

Ὡστόσο ὁ Τουμπὰν - Μπάϊ ἤξερε πὼς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κρατήση τὸ Καΐρο. Ἀλλὰ ἤθελε νὰ δείξη τὴν παλληκαριά του καὶ νὰ περάση ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ ἀντιπάλου του, μαζὶ μὲ τὴν πολυαγαπημένη του Ζομπεῖρα, ποὺ τὴν ἔσφιγγε τώρα στὴν ἀγκαλιά του.

Πραγματικὰ ὁ Σελὴμ συγκέντρωσε μεγάλες δυνάμεις ἀπὸ τὶς γειτονικὲς φρουρὲς καὶ ὁ Τουμπὰν - Μπάϊ ἀναγκάσθηκε νὰ ἐγκαταλείψη τὸ Καΐρο.

« Ἐκσσα τὴν πρωτεύουσα μου, τραγουδοῦσε φεύγοντας. Ἀλλὰ μοῦ μένουν ἀζηλεύει τὴν εὐτυχία μου; Ἀγαπημένη μου Ζομπεῖρα, σὲ λατρεύω!... »

Ἀλλὰ τὰ μάτια τῆς Ζομπεῖρας πληρώθηκαν μὲ ποτάμους αἵματος. Γιατὶ ἐκεῖνο ποὺ ἐπακολούθησε ἦταν πρωτάκουστο.

Ὁ Σελὴμ, μόλις κατέθηκε ἀπὸ τοὺς λόφους ὅπου εἶχε ταμπουρωθῆ, σκέφθηκε πὼς ἔπρεπε νὰ δώση ἕνα σκληρὸ μάθημα στὸν πληθυσμό, γιὰ νὰ μὴν τυχὸν πάη πλέον μὲ τὸ μέρος τοῦ Τουμπὰν - Μπάϊ.

Διάταξε, λοιπόν, ν' ἀποκεφαλίσουν 50.000 Αἰγυπτίους καὶ 10.000 προκρίτους Μαμελούκους.

Οἱ φρικαλέοι αὐτοὶ ἀποκεφαλισμοὶ ἔγιναν στὸ κέντρο τοῦ Καΐρου.

Τὰ θύματα ἀποτελοῦσαν μιὰν ἀτελείωτη σειρὰ καὶ οἱ ζήλιοι ἄλλαζαν κάθε τόσο, γιὰ νὰ μποροῦσουν νὰ ἀποτελειώσουν τὸ φρικαλέο αὐτὸ ὄργιο τοῦ αἵματος ποὺ εἶχε διοργάξει ὁ κύριος των.

Ἡ μεγάλη πλατεῖα εἶχε μετεβληθῆ σ' ἕνα τέλμα ἀπὸ λάσπη καὶ αἷμα καὶ στοὺς γειτονικοὺς δρόμους κυλοῦσαν ἀληθινὰ ποτάμια, ποὺ στὸ πέρασμά τους ἔβαφαν κόκκινους τοὺς τοίχους καὶ τὶς πόρτες τῶν σπιτιῶν.

Τρεῖς ὁλόκληρες βδομάδες συνεχίσθηκε αὐτὸ τὸ μακελιό.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Τουμπὰν - Μπάϊ δὲν εἶχε ἡσυχάσει στὸ διάστημα αὐτό.

Κάθε τόσο ἔκανε ἐπιδρομὲς σὲ διάφορες πόλεις καὶ ἀλλοίμονο στοὺς Τούρκους ποὺ θὰ ἔπεφταν στὰ χέρια του. Κανένας ἀπ' αὐτοὺς δὲν γλύτωνε ἀπὸ τὴ σφαγή.

Ὁ Σελὴμ εἶχεν ἀνάγκη ὅμως, νὰ ὀργανώση τὸ κοινούργιο κράτος ποὺ εἶχε κατακτήσει καὶ κατολάβαινε πὼς γι' αὐτὸ τοῦ χρειαζόταν ἡ ἠρεμία καὶ ἡ τάξις.

Ἔστειλε, λοιπόν, ἀπεσταλμένους στὸν Τουμπὰν - Μπάϊ προτείνοντάς του συνθηκολόγησι.

Ἀλλ' ὁ Μαμελοῦκος ἔσφαξε τοὺς ἀνθρώπους του κι' ἔστειλε τὰ κεφάλια τους στὸ Σελήμ.

Ὁ σουλτάνος, ἀπαντώντας στὴν καινούργια αὐτὴ πρόκλησι, διάτξε νὰ σφάξουν ἄλλους 3.000 Αἰγυπτίους.

Ἀλλὰ ἔθλεπε ὅτι δὲν θὰ τοῦ ἦταν εὔκολο νὰ νικήση τὸν Τουμπὰν - Μπάϊ καὶ κατέφυγε τότε σὲ ἄλλα μέσα. Ὁ Γκεζάλι Μπέκ, ἕνας ἀπὸ τοὺς πασσάδες του, κατώρθωσε νὰ δελεάση μὲ ἄφθονα χρήματα καὶ ὑποσχέσεις ἕναν ἀπὸ τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ Μαμελούκου σουλτάνου, ποὺ πρόδωσε στὸ τέλος τὸ καταφυγιό του.

Ἔτσι, ὁ Τουμπὰν - Μπάϊ ἔπεσε στὰ χέρια τοῦ ἀντιπάλου του.

Ὡστόσο, ὁ Σελὴμ δὲν τόλμησε νὰ τὸν κακομεταχειρισθῆ, ἀπὸ φόβο μήπως προκαλέση ἐξέγερσι τῶν Μαμελούκων στὸ ἐσωτερικὸ τῆς χώρας. Ἀντίθετα, μάλιστα, τοῦ ἔδωκε ἕνα πολυτελὲς ἀνάκτορο στὸ Καΐρο γιὰ νὰ μένη καὶ τὸν ἄφησε φαινομενικὰ ἐλεύθερο.

Ὅταν συμπληρώθηκε ὅμως ἡ κατάκτησις τῆς Αἰγύπτου ὁ τρομερὸς Σελὴμ σκέφθηκε πὼς ἔπρεπε νὰ ἀπαλλαγῆ μιὰ γιὰ πάντα ἀπὸ τὸν ἐπικίνδυνο αὐτὸν ἀντίπαλο.

Ἔβαλε, λοιπόν, μερικοὺς ἀνθρώπους του καὶ μιὰ μέρα ποὺ ὁ Μαμελοῦκος περνοῦσε ἀπὸ τοὺς δρόμους τοῦ Καΐρου, φώναξαν δυνατά:

—Ζήτω ὁ σουλτάνος μας Τουμπὰν - Μπάϊ!

Ἡ ζητωκραυγὴ αὐτὴ ἰσοδυναμοῦσε μὲ θανατικὴ καταδίκη.

Τὴν ἄλλη μέρα — ἦταν ἡ 13 Ἀπριλίου τοῦ 1517 — κρεμοῦσαν τὸν τελευταῖο Μαμελοῦκο σουλτάνο τῆς Αἰγύπτου στὴν πλατεῖα Μπάμπ - Ζαουϊλα.

Ὁ Σελὴμ διάτεξεν ἔπειτα νὰ τοῦ φέρουν τὴν ὄμορφη Ζομπεῖρα στὸ χαρέμι του.

Ἡ πολυαγαπημένη τοῦ Τουμπὰν - Μπάϊ δέχθηκε πρόθυμα νὰ συμμορφωθῆ μ' αὐτὴ τὴ διαταγή. Ἀλλὰ τὴν ὥρα ποὺ τὴν μετέφεραν μέσα σ' ἕνα πολυτελὲς φορεῖο στὸ παλάτι τοῦ Σελήμ, ἔβγαλε ἕνα μικρὸ μπουκελάκι μὲ δηλητήριο ποὺ τὸ εἶχε κρυμμένο μέσα στὰ πλούσια μαλλιά της καὶ τὸ ἄδειασε στὸ στόμα της.

Ἔτσι, ὅταν πήναν νὰ τὴν κατεβάσουν ἐμπρὸς στὴ μεγάλη πύλη τοῦ σαραγιοῦ, τὴν βρῆκαν παγωμένη, ἀναίσθητη.

Ἡ Ζομπεῖρα ξεψύχησε ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα χωρὶς ν' ἀνοίξη τὸ στόμα της. Εἶχε προτιμήσει νὰ περάνη παρὰ νὰ νοιώση τὸν ἐχθρὸ τοῦ ἀγαπημένου της Τουμπὰν - Μπάϊ νὰ τὴν σφίγγη στὴν ἀγκαλιά του.

Τὴν ἔθαψαν στὴ μέση ἑνὸς παρασδεισένιου περιβολιοῦ καὶ χρόνια πολλὰ κατόπιν γύρω στὸν τάφο της ἀνθίζαν τὰ πειὸ ἐξωτικὰ καὶ πειὸ μυροβόλα λουλουδία. Γλυκόφωνα πουλιὰ τρίλιζαν ὅλη μέρα στὰ δέντρα τοῦ κήπου. Ἀηδόνια κελαδοῦσαν τὶς νύχτες πονεμένα.

Καὶ λέγαν ὅτι κάθε χρόνο, τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου της μόλις ἔφτανεν μεσάνυχτα σηκωνόταν κι' ἡ ἰδία ἀπὸ τὸν τάφο της καὶ περιϊδιάβαζε ἀναστενάζοντας καὶ θρηνῶντας τὸν ἐρωτά της, μέσα στὰ σκοτεινὰ καὶ σιωπηλὰ μονοπάτια τοῦ κήπου.

Ἡ μικρότερη ρουκέτα

Τὸ «Ντύνα - γιὲτ» καὶ ἡ χρησιμότης του

Ἡ ἴδια ἀρχή, ποὺ ἐφαρμόζεται στὶς ἱπτάμενες βομβὲς καὶ στὰ πυραυλοκίνητα ἀεροπλάνα, χρησιμοποιήθηκε τώρα σὲ μικροκραφία γιὰ τὴν κίνησι μικροσκοπικῶν ἀεροπλάνων, αὐτοκινήτων καὶ πλοίων. Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐφευρέτεσι Οὐίλλιαμ Τέννεϋ καὶ Τσάλρ Μάρκς ἔδωσαν στὸ μηχάνημα αὐτὸ τῶν Ναζήδων τὶς διαστάσεις παιδικοῦ παιγνιδιοῦ. Ἡ νέα αὐτὴ «ρουκέτα» τους ἀποτελεῖ, ἀναλογικὰ μὲ τὸ μέγεθός της, τὴ μεγαλείτερη συμπύκνωσι ἐνεργείας ἀπ' ὅσες ἐπετεύχησαν ὡς σήμερα. Μπορεῖ νὰ κινήση ἕνα μικροσκοπικὸ αὐτοκίνητο μὲ ταχύτητα 240 χιλιομέτρων τὴν ὥρα. Μὲ τὶς τελειοποιήσεις ποὺ ἐφήρμοσαν οἱ δυὸ ἐφευρέται, μπορεῖ νὰ κατασκευασθῆ μιὰ ρουκέτα ἰσχυρὴ ὅσο καὶ ἡ γερμανική, ἀλλὰ μὲ διάμετρο μόνο 40 πόντων, ἐνῶ ἡ γερμανικὴ εἶχε διάμετρο 55 πόντων.

Προβλέπεται ὅτι τὸ «Ντύνα - γιὲτ» — ὅπως ἔχει ὀνομασθῆ ἡ νέα ρουκέτα — θὰ χρησιμοποιηθῆ σὲ μεγάλη κλίμακα γιὰ τὴν κίνησι στὴν ξηρά, στὴ θάλασσα καὶ στὸν ἀέρα. Ἀεροπλάνα ἐφωδιασμένα συμπληρωματικῶς μὲ τέτοιο μηχάνημα θὰ μποροῦν νὰ τὸ βάλουν σὲ λειτουργία σὲ περίπτωσι βλάβης τῶν συνηθισμένων μοτέρ τους, κι' ἔτσι νὰ μὴ κινδυνέψουν νὰ πέσουν. Ἐπίσης, μὲ τὴ ρουκέτα αὐτὴ εἶνε δυνατὸν νὰ ὑποβοηθοῦνται τὰ μοτέρ, ὅταν τὸ ἀεροπλάνο εἶνε πολὺ βαρὺ ἢ ὅταν θέλη ν' ἀναπτύξη μεγαλείτερη ταχύτητα.

Ὅπως ἡ γερμανικὴ ρουκέτα, καὶ τὸ «Ντύνα - γιὲτ» ἔχει ἁπλούστατο καὶ φθηνότατο μηχανισμό. Ἕνα μόνον ἀπ' τὰ ἕξη ἐξαρτήματά του κινεῖται κατὰ τὴ λειτουργία του; Ἡ βαλβὶς ποὺ εἰσάγει τὸν ἀέρα στὸ «θάλαμο καύσεως». Μὲ τὸ ἀνοιγοκλείσιμό της, ρυθμίζεται ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀλλεπαλλήλων μικρῶν ἐκρήξεων, ὁ ὁποῖος κυμαίνεται γύρω ἀπ' τὶς 250 στὸ δευτερόλεπτο — ἐνῶ στὸ γερμανικὸ μηχάνημα τῶν ἱπταμένων βομβῶν οἱ ἐκρήξεις ἦραν μόνον 45 στὸ δευτερόλεπτο.

Ὡς καύσιμος ὕλη χρησιμοποιεῖται πετρέλαιο ἢ βενζίνη — 20 ἕως 25 δράμια στὸ λεπτό. Τὸ μηχάνημα χρειάζεται γιὰ τὴν πρώτη ἀνάβλεξί του ἐκρηκτικοῦ μίγματος μιὰ ποσότητα πεπιεσμένου ἀέρος, ποὺ μπορεῖ νὰ τοῦ τὴν δώση μιὰ κοινὴ ἀεραντλία ποδηλάτου. Οἱ ἱπτάμενες βόμβες περιεῖχαν κι' αὐτὲς πεπιεσμένο ἀέρα, ἀλλὰ γιὰ ἄλλο λόγο: γιὰ τὴ λειτουργία τριῶν «γυροσκοπίων», ποὺ ρύθμιζαν τὴν πτῆσι τους.

Ἀπ' τὸ πίσω μέρος τοῦ μηχανήματος βγαίνει μιὰ φλόγα μήκους λίγων πόντων. Ἡ θερμότης της ὅμως διασκορπίζεται, σὲ μικρὴ ἀπόστασι γύρω της. Ἐξ ἄλλου ὁλόκληρο τὸ μηχάνημα κλείνεται μέσα σ' ἕνα περικάλυμμα ἀπὸ εἰδικὸ ξύλο. Ἔτσι, δὲν ὑπάρχει κινδυνος νὰ κάψη κανεὶς τὰ δάχτυλά του κατὰ τὴ λειτουργία του, οὔτε καὶ νὰ πάρουν φωτιὰ τὰ μικρὰ ἀεροπλάνα ἢ πλοῖα στὰ ὁποῖα ἐφαρμόζεται.

Ὅταν τὰ μικρὰ Ἀμερικανόπουλα θὰ παίζουν μ' αὐτὸ τὸ παιγνίδι, θὰ θυμοῦνται μ' ἀπέχθεια τοὺς Ναζήδες ποὺ συνέλαβαν τὴν πρώτη ἰδέα του.

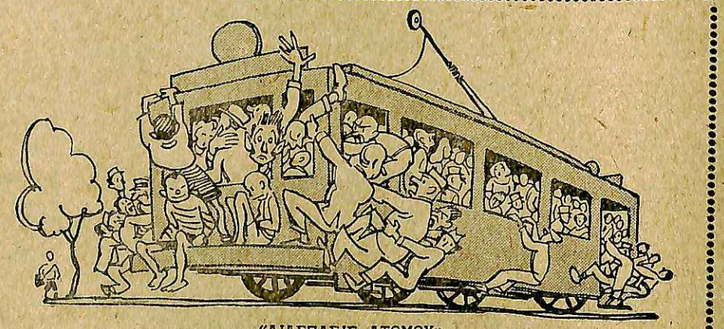

«ΔΙΑΣΠΑΣΙΣ ΑΤΟΜΟΥ»

(Σκίτσο Φ. Δημητριάδη)

Οἱ κυνηγοὶ ΚΕΦΑΛΩΝ

Τὰ παράξενα ἔθιμα τῶν ἰθαγενῶν Ζιβάρο

Στενὸς κι' ὁρμητικὸς στὴν ἀρχή του, ὁ ποταμὸς Ἀμαζόνιος, φρονιμεύει πιὸ κάτω καὶ γίνεται στὶς ἐκβολές του 32 χιλιόμετρα πλατύς. Στὶς ὄχθες του, κοντὰ στὶς ὁροσειρὲς τῶν Ἄνδεων, ζοῦν οἱ ἰθαγενεῖς τῆς φυλῆς Ζιβάρο, οἱ Ἰνδιάνοι ποὺ ξέρουν γὰ φτιάνουν μικρὰ μουμιοποιημένα κεφάλια.

Κατοικοῦν σὲ στρογγυλὲς καλύβες, μὲ σκεπὲς ἀπὸ πλεγμένα κλαριὰ χουρμαδιᾶς καὶ κοιμοῦνται σὲ κρεββάτια ἀπὸ μπαμπού. Οἱ γυναῖκες ντύνονται μ' ἕνα ἄσπρο ὕφασμα μὲ μαῦρες ρίγες, ἔργον τῶν χεριῶν τους. Ἀφίνουν τὰ μαλλιά τους χυμένα στὴν πλάτη τους, ἀπειροπίητα καὶ... γεμάτα παράσιτα. Φτιάνουν πήλινα σκεύη μὲ πολλὴ τέχνη καὶ τὰ ξεραίνουν στὸν ἥλιο. Ξεχερσώνουν κομμάτια τοῦ δάσους, ποὺ πρόκειται νὰ καλλιεργηθοῦν. Μασοῦν διαρκῶς ρίζες «μανιόκας» καὶ τὶς φτύνουν κατόπιν μέσα σ' ἕνα φλασκί, ὅπου παθαίνουν ἕνα εἶδος ζυμώσεως καὶ γίνονται ἡ καθημερινὴ τροφὴ τῆς φυλῆς.

Οἱ ἄνδρες περιποιοῦνται πολὺ τὸν ἑαυτό τους. Πλέκουν τὰ μαλλιά τους σὲ δυὸ κοτσίδες, δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἀπ' τὸ πρόσωπό τους, προσθέτοντας στὴν ἄκρη κόκκινα φτερά. Κρεμοῦν στὸ στῆθος τους κολλιὲ ἀπὸ διαφόρους σπόρους κι' ἔχουν μεγαλώσει τερατωδῶς τὶς τρύπες ποὺ ἔχουν ἀνοίξει στοὺς λοβοὺς τῶν αὐτιῶν τους, γιὰ νὰ περνοῦν ξύλα χοντρὰ καὶ μακρυὰ σὰν λαμπάδες. Ἡ μόνη ἀσχολία τους εἶνε τὸ κυνήγι, στὸ ὁποῖο χρησιμοποιοῦν ἕνα παράδοξο ὅπλο, ποὺ ἐκσφενδονίζει βέλη μὲ τὸ φύσημα.

Τὰ βέλη τους αὐτὰ εἶνε μικρά, λεπτά, μὲ τὴ μύτη τους βουτηγμένη σὲ «κουράρε» ἢ σὲ ἄλλο φυτικὸ δηλητήριο. Ὁ σωλήνας ποὺ χρησιμεύει γιὰ τὴν ἐκτόξευσί τους, εἶνε καμωμένος ἀπὸ ἕνα κούφιο κλαδί. Γιὰ νὰ γίνη ὅσο πρέπει εὐθύγραμμος καὶ λεῖος, χρειάζεται πολλῶν μηνῶν ἐργασία.

Ὠπλισμένοι μ' αὐτὰ τὰ σύνεργα, οἱ Ζιβάρο εἰσχωροῦν μέσα στὸ δάσος. Τὸ πέλμα τους ἔχει γίνει τόσο σκληρό, ὥστε πατοῦν στὶς κοφτερὲς πέτρες καὶ στ' ἀγκάθια χωρὶς νὰ πληγωθοῦν. Δὲν φοβοῦνται παρὰ τὸ θανατηφόρο δάγκωμα τῶν φειδιῶν. Γι' αὐτό, ὅταν ἡ φυλὴ μεταναστεύση, πηγαίνουν πρῶτες οἱ γυναῖκες, θυσιάζοντας ἔτσι τὴ ζωή τους γιὰ νὰ προφυλάξουν τοὺς ἄντρες καὶ τὰ παιδιά. Ὅταν ὁ κυνηγὸς Ζιβάρο ἰδῆ ἕνα πουλὶ ἢ ἕνα μικρὸ τρωκτικὸ πάνω στὰ πανύψηλα δένδρα, χώνει ἕνα βέλος μέσα στὸ σωλήνα του καὶ φυσάει ἀπ' τὴν ἄλλη ἄκρη μ' ὅλη του τὴ δύναμι. Τὸ βέλος φεύγει, χτυπάει τὸ στόχο του, καὶ τὸ δηλητήριο κεραυνοβολεῖ τὸ ζῶο.

Τὰ παιδιὰ τρῶνε ἔντομα ζωντανά, ἀφοῦ τοὺς κόψουν πρῶτα τὰ πόδια, εἴτε πηγαίνουν νὰ κολυμπήσουν καὶ νὰ πιάσουν ψάρια μὲ τὰ χέρια, στὶς μικρὲς λίμνες ποὺ ἔχουν συχνὰ νερὸ δηλητηριασμένο ἀπ' τὰ γλοιώδη φυτὰ τῆς ὄχθης τους.

Ὁ μάγος τῆς φυλῆς εἶνε ὁ ὑπέρτατος ἀρχηγός της. Πιπιλίζει τὶς πληγὲς καὶ δοκιμάζει τὸ πῦον τους, γιὰ ν' ἀνακαλύψη ἀπ' τὴ γεῦσι τὸ ποιὸ κακὸ πνεῦμα ἔχει εἰσχωρήσει στὸν ἄρρωστο.

Ὅταν λείψη ἡ «μανιόκα», ἢ τὸ κυνήγι γίνη σπάνιο, θεωρεῖται ὑπεύθυνος ὁ μάγος κάποιας γειτονικῆς κατασκηνώσεως. Δυὸ ἄνδρες τῆς φυλῆς ἀναλαμβάνουν νὰ τὸν σκοτώσουν. Ξέροντας ὅτι κινδυνεύει πάντα, ὁ μάγος ἔχει τριγυρίσει τὴν καλύβα του μ' ἕνα φράχτη δυὸ μέτρα ψηλό, ποὺ τὸν φρουροῦν ὠπλισμένοι πολεμισταί

Ὡστόσο οἱ ἐκτελεσταὶ μένουν κρυμμένοι ἐκεῖ κοντά, μέσα στὰ χόρτα, ἀκίνητοι καὶ νηστικοὶ ἐπὶ ὁλόκληρες ἡμέρες. Κι' ὅταν ὁ μάγος ξεχάση κάποια στιγμὴ τὸν κίνδυνο καὶ βγῆ ἀπ' τὴν καλύβα του, ὁρμοῦν καὶ τὸν σφάζουν. Ἔπειτα τοῦ κόβουν τὸ κεφάλι. Οἱ σωματοφύλακές του δὲν ἐπεμβαίνουν καθόλου, ὡς ὅτου τὸν διαδεχθῆ ἄλλος μάγος. Κατόπιν θὰ ξεκινήσουν γιὰ νὰ βροῦν τοὺς δολοφόνους καὶ νὰ τοὺς σκοτώσουν. Οἱ συγγενεῖς τῶν σκοτωμένων, μὲ τὴ σειρά τους, θὰ ἐκδικηθοῦν τοὺς πολεμιστάς... Κι' ἔτσι γεννιέται μιὰ ἐξοντωτικὴ «βεντέττα», χειρότερη ἀπ' τὴν κορσικανική. Γι' αὐτὸ ἴσως κοντεύει νὰ λείψη ἡ φυλὴ τῶν Ζιβάρο.

Οἱ ἐκτελεσταὶ φέρνουν στὴν κατασκήνωσί τους τὸ κομμένο κεφάλι τοῦ μάγου. Ἀφαιροῦν τοὺς σπονδύλους τοῦ λαιμοῦ, σπάζουν καὶ ξεκολλοῦν τὰ κόκκαλα τοῦ κρανίου. Ἔπειτα βράζουν τὸ μαλακὸ ἐκεῖνο κεφάλι. Τὸ λίπος διαλύεται. Δὲν ἀπομένει σὲ λίγο, παρὰ ἕνα εἶδος σάκκου ἀπὸ πετσί, ποὺ παραγεμίζεται μὲ ζεστὴ ἄμμο ἐπὶ 8 ἡμέρες. Συγχρόνως γίνεται ἕνα εἰδικὸ μασσάζ. Ἔτσι, τὸ κεφάλι ζαρώνει σιγὰ - σιγά, μικραίνει, καταντᾶ ὄχι μεγαλείτερο ἀπὸ γροθιὰ παιδιοῦ. Μὲ τὸ κιτρινωπὸ χρῶμα του καὶ μὲ τὰ μακρυὰ μαλλιά του — αὐτὰ δὲν ἔχουν κοντύνει — ἀποτελεῖ ἕνα θέαμα ἀληθιὰ ἐφιαλτικό. Ὡστόσο τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου δὲν ἔχουν ἀλλάξει καθόλου.

Σ' ὅλο τὸ διάστημα αὐτῆς τῆς κατεργασίας, οἱ ἐκτελεσταὶ ὀφείλουν νὰ νηστέψουν αὐστηρά. Ἔπειτα τοὺς πηγαίνουν ἐπισήμως στὴν καλύβα τοῦ ἀρχηγοῦ, ὅπου εἶνε στημένο πάνω σ' ἕνα πάσσαλο τὸ μουμιοποιημένο κεφάλι. Ἀρχίζουν τότε γλεντιὰ ὀργιαστικά, στὰ ὁποῖα λαμβάνουν μέρος μόνον ὅσοι ἄντρες ἔχουν σκοτώσει τοὐλάχιστον ἕναν ἄνθρωπο. Πίνουν ἀλκοόλ, τρῶνε μανιόκα καὶ ὠμὰ ψάρια, χορεύουν. Ἔπειτα κρεμοῦν τὸ κεφάλι δίπλα στὰ ἄλλα — γιατὶ ἡ καλύβα ἑνὸς ἀρχηγοῦ τῶν Ζιβάρο περιέχει 50 - 100 τέτοια μακάβρια τρόπαια. Ἀνάμεσα σ' αὐτά, ὑπάρχει κάποτε κι' ἕνα λευκό. Ἀνῆκε σὲ κάποιον ἐξερευνητὴ ἢ ἱεραπόστολο, ποὺ δολοφονήθηκε ἀπ' τοὺς αἱμοχαρεῖς Ζιβάρο κι' ἔγινε ἕνα ἀποτρόπαιο στόλισμα τῆς καλύβας τοῦ μάγου των.

Ἐπίσκοπος κολυμβητής!

Γιὰ νὰ λειτουργήση στὴν ὥρα του

Ὅταν ὁ Δανὸς ἐπίσκοπος Σκάτ Χοφιέγιερ ἔφθασε μιὰ μέρα, προ ὀλίγων ἑβδομάδων, στὴν ὄχθη τῆς λίμνης Ζούλσοτ, δὲν βρῆκε ἐκεῖ τὴ βάρκα ποὺ ἔπρεπε νὰ τὸν περιμένη, γιὰ νὰ τὸν πάη σ' ἕνα νησὶ ὅπου ἐπρόκειτο νὰ λειτουργήση. Φώναξε ἐπανειλημμένως, ἀλλὰ δὲν τὸν ἄκουσαν ἀπ' τὸ νησί. Ἐπὶ τέλους, γδύθηκε κι' ἔπεσε στὸ νερό, κρατῶντας ψηλά, πάνω στὸ κεφάλι του, τὸν μπόγο μὲ τὰ ροῦχα του! Κολύμπησε ὡς τὸ νησί, βγῆκε σ' ἕνα ἔρημο σημεῖο, σκουπίσθηκε, ντύθηκε, καί, τὴν ὥρα ποὺ χτυποῦσε ἡ καμπάνα, παρουσιάσθηκε, ἕτοιμος γιὰ τὴ λειτουργία.

— Κάνατε εὐχάριστο ταξεῖδι; τὸν ἐρώτησαν ἔπειτα οἱ πιστοί.

— Πολὺ καλό. Τὸ νερὸ ἦταν λίγο κρῦο, βέβαια, ἀλλὰ δὲν μ' ἐνοιαζε. Στὰ νειάτα μου, ἔσπασα κάποτε τὸν πάγο γιὰ νὰ κολυμπήσω.

— Μὰ ἤρθατε κολυμπῶντας; φώναξε ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος. Ἀφοῦ εἴχαμε στείλει βάρκα...

— Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ δικαιολογηθῆτε, διέκοψε χαμογελῶντας ὁ ἐπίσκοπος. Τὸ κολύμπι μ' ἐνθουσιάζει... περισσότερο ἀπ' τὴ θεία λειτουργία!

Οἱ νησιῶτες θὰ τὸν πέρασαν γιὰ φαρσὲρ ἢ... ἀνισόρροπο!

ΟΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ τῶν ὀνείρων της...

Τὸ πρωΐ, μαζὶ μὲ τὸν καφέ του, ὁ Παῦλος Μελάνης, ὁ συγγραφέας, πῆρε κι' ἕνα γράμμα. Ὁ φάκελλος μύριζε ἕνα λεπτὸ γυναικεῖο ἄρωμα, κι' ἡ διεύθυνσι ἦτανε γραμμένη μ' ἕνα κομψὸ γράψιμο: «Κύριον Παῦλον Μελάνην, Συγγραφέα, ὁδὸς Χαριλάου Τρικούπη 523, ἐντεῦθεν». Ἔπαιρνε ἀρκετὰ γράμματα κάθε μέρα, καί, μερικὰ ἀπ' αὐτὰ τοῦ δίναν θέματα γιὰ διηγήματα, νουβέλλες, πολλὲς φορὲς καὶ μυθιστορήματα. Ἄνοιξε, λοιπόν, καὶ τὸ πρωϊνό του αὐτὸ γράμμα καὶ διάβασε:

«Δυὸ χρόνια τώρα εἶσαι ὁ ἀγαπημένος μου... Μόλις ἄρχισα νὰ νοιώθω τὴ ζωή, ἐσὺ μοῦ κέντησες τὰ ὄνειρα, ἐσὺ μὲ νανούρισες γοητευμένη στὴν ἀγκαλιά σου... Διαβάζω καθετὶ δικό σου διψασμένη, μὲ μιὰν ἀπληστία ποὺ τίποτα δὲν καταφέρνει νὰ τὴν χορτάσῃ — οὔτε κι' αὐτὸ ἀκόμη ποὺ συγκινημένη διαβάζω. Κι' ἐπὶ τέλους, ἀποφάσισα νὰ σὲ γνωρίσω. Τὴν Τρίτη θἄρθω σπίτι σου!... Θἄρθω νὰ ὁλοκληρώσω τὴν εὐτυχία μου μὲ τὴ γνωριμία σου... Εἶσαι ὁ ἀγαπημένος στὴ φαντασία μου· τώρα, λοχταρῶ νὰ γίνῃς κι' ὁ ἀγαπημένος μου στὴν πραγματικότητα...

»Περίμενέ με τὸ πρωΐ, κατὰ τὶς ἑντεκα.

Μαίρη»

Ὁ Παῦλος Μελάνης διάβασε καὶ ξαναδιάβασε τὸ γράμμα, ποὺ ἤτανε γραμμένο καλλιγραφικὰ καὶ χαριτωμένα, χωρὶς μουτζοῦρες κι' ἀνορθογραφίες.

ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

★ Ὁ τίμιος κλέφτης στὸ μαχαλᾶ του δὲν κλέβει.

★ Ἂν συναντήσῃς μιὰ τίμια γυναῖκα σοῦ ἐπιτρέπω νὰ κρεμασῃς ἕνα πιθάρι στ' αὐτί μου.

★ Ἦταν στραβὴ - κουτσὴ κι' ἀγόραζε καθρέφτη.

★ Ὁ τεμπέλης, πόδια ἔχει καὶ πόδια δὲν ἔχει.

★ Στὸ ἴδιο του τὸ σπίτι, ὁ διάβολος φωτιὰ δὲν βάζει.

★ Τρῶει τὸ λιοντάρι — κι' ὁ λύκος δὲν χωνεύει.

★ Ἡ οὐρὰ τοῦ σκύλου ἴσια δὲν στέκεται ἔστω κι' ἂν σφάντα χρόνια στὸ ψύφο τεντωθῇ.

★ Τὸ μονοπάτι εἶνε στενὸ κι' ὁ γάϊδαρος γαμπρίζει...

★ Θαλασκρὸς — καὶ γιὰ χτένα καυγαδίζει.

★ Πῶς νὰ ἐμπιστευθῆς σὲ βασιλιᾶ, τοῦ ὁποίου ὁ βεζύρης σὲ κλέβει;

★ Μονάχα ἐκεῖνος ποὺ λούζεται, ξέρει ἂν τὸ νερὸ εἶνε ζεστό.

★ Ὀτψκεια καὶ κακὸς χαρακτῆρας δὲν κάνουν συντροφιά.

★ Κάλλιο μιὰ δημόσια καὶ ντροπαλὴ παρὰ μιὰ τίμια καὶ ξετοίπωτη.

★ Στὴν κόλασι βεντάγια δὲν ὑπάρχει.

★ Εἶνε βρισιὰ ἡ συμβουλή, ποὺ τὴν ἀκοῦνε ὅλοι.

★ Ἂν τὸ κοράκι σ' ὀδηγῆ, μονάχα σὲ ψοφημία θὰ σὲ πάρῃ.

★ Ἂν φοβᾶσαι, μὴ μιλᾶς. Μ' ἂν μιλήσῃς, μὴ φοβᾶσαι πειά.

Ἔνοιωθε περιέργεια μαζὶ καὶ στενοχώρια: Περιέργεια, γιὰ νὰ δῇ ποιά ἦταν αὐτὴ ἡ ἀγνωστη θαυμάστρια ποὺ τὸν ἀγαποῦσε χωρὶς νὰ τὸν ξέρῃ. Στενοχώρια, γιατὶ δὲν ἤξερε ἂν ἤτανε σὲ θέσι νὰ τὴ δεχθῇ...

Βρισκόταν ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ συγκρουόμενα συναισθήματα, ὅταν ἡ ὑπηρέτρια μπῆκε μέσ' στὸ δωμάτιο, καὶ τοῦ εἶπε:

— Μιὰ δεσποινὶς σᾶς γυρεύει...

— Μιὰ δεσποινίς;...

— Νάι... Σᾶς ἔγραψε, λέει...

Τοῦ Παύλου ἡ ματιὰ ἔπεσε στὸ ἡμερολόγιο: Τρίτη. Ὕστερα, μετατοπίστηκε στὸ ρολόϊ: ἑντεκα καὶ πέντε... Σήκωσε τοὺς ὤμους του, κι' εἶπε στὴν ὑπηρέτρια:

— Ἂς περάσῃ...

Πέρασε. Κι' ἦταν ἡ ἀνοιξις αὐτοπρόσωπη: Μαλλάκια καστανά, ἐλαφρότατα κατσαρωμένα, δέρμα διάφανο, μάτια στὸ χρῶμα τοῦ μελιοῦ, κορμὶ γερὸ μὲ στερεὲς γραμμές...

— Ὁ κύριος Μελάνης;...

— Ἐγώ...

— Ἐσεῖς;!

Ἕνα στοματάκι ρόδινο ἀνοιγμένο ἀπ' τὴν ἔκπληξι...

— Ναί, ἐγώ... τῆς ἀποκρίθηκε βιαστικὰ καὶ λίγο νευριασμένα ὁ συγγραφέας. Δὲν σᾶς φρέσω;...

Τὸ κορίτσι ξεροκατάπιε...

— Πῶς... Μά...

— Ναί, καταλαβαίνω· μ' εἴχατε πλάσει ψηλό, ξανθό, νέο, μὲ φλογερὰ μάτια καὶ μαλλιὰ ἀνυπόταχτα, ποὺ ν' ἀνεμίζουνται στοὺς τέσσερις ἀνέμους... Σᾶς κακοφαίνεται ποὺ πέρασα τὰ σαράντα, ποὺ ἔχω κοιλιὰ καὶ φαλάκρα. Ὁμολογῆστε το...

Τὸ κορίτσι προσπάθησε νὰ συνέλθῃ ἀπ' τὸ τράνταγμα.

— Νὰ σᾶς πῶ, εἶπε πιὸ θαρρετά, ὅταν διάβαζα τὰ «Γαλάζια δειλινὰ» σᾶς εἶχα πλάσει κάπως ὅμοιο μὲ τὸ «Θέμο»...

— Κι' εἴχατε πολὺ ἄδικο, δεσποινίς!... Ὁ Θέμος ἤτανε δημιούργημα δικό μου, κι' ὄχι ἐγὼ δημιούργημα τοῦ Θέμου... Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, ἐγὼ εἶχα τὸν τρόπο νὰ τὸν κατασκευάσω ψηλό, γαλανό, ὠμορφο, νέο, ἀνεμοπόλο· ἐκεῖνος ὅμως, δυστυχῶς, δὲν εἶχε κανένα μέσον οὔτε νὰ μὲ ψηλώσῃ, οὔτε νὰ μοῦ φττρώσῃ τρίχες στὸ γυμνό μου κρανίο...

Τὸν κυττοῦσε σιωπηλά, σὰν χαμένο, τὸ φτωχὸ κορίτσι. Πόσο τὴν κούραζε ποῦξέρετε τ' ὤμορφο οἰκοδόμημα τῆς φαντασίας της νἆναι πεσμένο σ' ἐρείπια μπροστὰ στὰ πόδια αὐτοῦ τοῦ ἀσήμαντου ἀνθρωπάκου, ποὺ θὰ μποροῦσε νἆτανε συμβολαιογράφος ἢ καθηγητὴς τῶν λατινικῶν, κι' ὅμως εἶχε ἀναστατώσει βίαια ὅλο τὸν ψυχικό της κόσμο σὰν συγγραφέας...

Καὶ τὸ γκρεμισμένο οἰκοδόμημα τῆς φαντασίας της. Ἦρθε νὰ τὸ ποδοπατήσῃ ἀκόμα πιὸ σκληρὰ ἡ πραγματικότης: Ἤ πόρτα ἄνοιξε, καὶ μπῆκε μιὰ γυναῖκα ὄχι πολὺ νέα, ἀρκετὰ κακοντυμένη καὶ μ' ἀνασκουμπωμένα μανίκια.

— Ἀ, μὲ συγχωρῆς... Δὲν εἶσαι μόνος σου; εἶπε.

— Λέγε, δὲν πειράζει...

— Μὴν ξεχάσῃς, τώρα ποὺ θὰ βγῆς νὰ ψωνίσῃς, νὰ μοῦ πάρῃς σέλινο, ποτάτες καὶ κολοκυθάκια γιὰ τὴ χορτόσουπα τοῦ μπέμπη, ἔν' ἀόγὸ γιὰ τὴν Ἐλενίτσα, καὶ λίγη μπενζίνα γιὰ τὴ μηχανή...

Ἡ πόρτα ἔκλεισε κατόπιν πίσω ἀπ' τὴ γυναῖκα.

— Ἔχετε πολλὰ παιδιά;... ρώτησε ἡ θαυμάστρια μὲ φρίκη.

— Τέσσερα...

— Νά.. νὰ σᾶς ζήσουνε..

— Περιμένετέ με τώρα νὰ βάλω τὸ σακκάκι μου, νὰ πάρω τὸ φιλέ, καὶ νὰ βγοῦμε μαζί...

Βγήκανε μαζὶ — αὐτός, αὐτὴ καὶ τὸ φιλέ! Στὴ γωνιὰ ψωνίσανε σέλινο. Στὴν ἄλλη γωνιὰ κολοκυθάκια, πατάτες καὶ ντομάτες. Μπήκανε στὸ χασάπη γιὰ παϊδάκια, ἐκεῖνη ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ βαστάξῃ ἄλλο:

— Μὲ συγχωρεῖτε... τοῦ εἶπε μὲ κομμένη τὴ φωνή. Ἀλλιά, μὲ περιμένουνε... Πρέπει νὰ φύγω...

— Πηγαίνετε στὴν εὐχὴ τῆς Παναγίας, ὡραία μου θαυμάστρια... τῆς εἶπε μ' ἀρκετὴ πίκρα ὁ συγγραφεύς. Κι' ἄλλη φορά, μὴν ἀφίνετε τὴ φαντασία σας νὰ σᾶς παίξῃ τέτοια παιχνίδια...

Τὴν παρακολούθησε γιὰ λίγο ποῦφευγε σὰ νὰ τὴν κυνηγοῦσανε, κι' ὕστερα, μ' ἕναν ἐλαφρὸ στεναγμό, γύρισε σπίτι του. Πήγαινε ν' ἀφίσῃ τὰ ψώνια. καὶ νὰ πάρῃ ἕνα μπιντόνι γιὰ τὴ μπενζίνα...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Τὰ παράσιτα τοῦ ὀργανισμοῦ μας

Ἀποτελοῦν τὰ πρῶτα ὄντα τοῦ πλανήτου μας!

Ὅλος ὁ κόσμος ἔχει ἀκούσει νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὰ παράσιτα τοῦ ὀργανισμοῦ μας, ἀλλά, στὴν πραγματικότητα, πολὺ λίγο φανταζόμαστε πόσο σημαντικὸς εἶνε ὁ ρόλος ποὺ παίζουν στὴ ζωή μας.

Ὁ ἀριθμός τους εἶνε ἀπροσδιόριστος καὶ ἡ βιολογία μᾶς διδάσκει σήμερα, ὅτι ἡ γέννησις ἑνὸς παρασίτου εἶνε ἀναπόφευκτη κάθε φορὰ ποὺ σ' ἕνα ὁποιοδήποτε σημεῖον τοῦ ὀργανισμοῦ μας — τὸ αἷμα, μῦς, ἰστούς, ἐντερικὸν σωλῆνα κτλ. — θὰ δημιουργηθοῦν οἱ ἀπαιτούμενες συνθῆκες γιὰ τὴν συντήρησι καὶ τὴν ἀνάπτυξί του.

Ἔτσι, τὰ παράσιτα δημιουργοῦνται ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ὀργανισμό μας καὶ συντηροῦνται εἰς βάρος του. Ὅλα σχεδὸν τὰ ὄργανα ἔχουν τὰ ἰδιαίτερα παράσιτά των. Τὰ ἔντερα τὸ ἄκαρι, τοὺς ὀξυούρους, τοὺς τριχοκεφάλους, τὶς ταινίες, τὰ ἀγκυλόστομα. Ὁ πεπτικὸς σωλὴν τὶς ἀμοιβάδες, ποὺ ἡ διάδοσίς τους εἶνε τρομακτικὴ στὴν ἐποχή μας. Τὸ ἧπαρ τὶς ὑδατίνες κύστεις. Οἱ καλούμενοι «πύρινοι δράκοντες» ἐγκαθίστανται στὸ λυμφατικὸ σύστημα καὶ προκαλοῦν τὴν ἐλεφαντίασι. Τέλος, τὸ αἷμα μας φιλοξενεῖ τὶς τρομακτικὲς σπειροχαίτες τῆς συφιλίδος, τὰ τρυπανοσώματα τῆς ἀσθενείας τοῦ ὕπνου, τὰ πλασμώδια τῶν ἑλωδῶν πυρετῶν καὶ πολλὰ ἄλλα ἀνεπιθύμητα παράσιτα.

Σὲ ὅλα τὰ ζῶα, παντοῦ ὅπου ὑπάρχει κατάλληλο ἔδαφος, ἕνα ἀντίστοιχο παράσιτο ἐμφανίζεται ἀμέσως. Τὸ περισσότερο παρασιτοφόρο ἀπὸ ὅλα τὰ ζῶα εἶνε τὸ «σελινόψαρο», ποὺ διατρέφει περὶ τὰ πενήντα εἴδη διαφορετικῶν παρασίτων σὲ καθένα ἀπὸ τὰ ὄργανά του. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ἔχει ἀποκληθῆ «σπίτι μὲ ἐπιπλωμένα διαμερίσματα».

Ἕνα ἀρθρόποδον ζῆ ἐπίσης στὸ σῶμα τῆς ἀράχνης καὶ τρέφεται ἀπὸ αὐτή, χωρὶς νὰ καταστρέφῃ τὰ οὐσιωδῆ ὄργανά της. Ὅταν ὅμως ἀναπτυχθῆ ἀρκετά, καταπρώτου τὰ πάντα καὶ προκαλεῖ στὸ τέλος τὸν θάνατο τῆς ἀράχνης. Φυσικά, πεθαίνει καὶ αὐτὸ μαζί της.

Πολὺ συχνά, ὅμως, δημιουργεῖται ἕνα εἶδος ἰσορροπίας μεταξὺ τοῦ παρασίτου καὶ τοῦ ζώου ποὺ τὸ φιλοξενεῖ. Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἰσορροπίας εἶνε, ὅτι οἱ μορφολογικοὶ χαρακτῆρες τοῦ ζώου ἀλλοιώνονται ὁλοένα καὶ προκαλοῦν μεταβολὴ τοῦ χρωματισμοῦ του, τῆς διαπλάσεως καὶ τῆς θέσεως τῶν διαφόρων ὀργάνων του κτλ.

Ἡ βιολογία παραδέχεται σήμερα, ὅτι τὰ παράσιτα ἀποτελοῦν πρωταρχικὲς μορφὲς ὄντων, ποὺ ζοῦσαν στὸν πλανήτη μας κατὰ τὴν πρώτην ἐμφάνισι τῆς ζωῆς πάνω σ' αὐτὸν καὶ εἶχαν δικά τους μέσα κινήσεως, διατροφῆς, ἀναπτύξεως κτλ. Ἡ ἐξέλιξις τῆς ζωῆς πρὸς ἀνωτέρους τύπους, ποὺ τὸ ἐπιστέγασμά της ἦταν ὁ ἄνθρωπος, τὰ ἔκαμε ὅμως νὰ χάσουν σιγὰ - σιγὰ τὰ ὄργανα τῆς κινήσεως καὶ τῆς θρέψεως. Διατηρήθηκαν τότε ὡς παρασιτικοὶ ὀργανισμοὶ καὶ ἀνέπτυξαν νέα ὄργανα ποὺ τοὺς ἐπιτρέπουν νὰ προσκολλῶνται σ' ἕνα ξένο σῶμα καὶ νὰ διατρέφωνται εἰς βάρος του.

Μερικὰ ἀπὸ τὰ γνωστὰ σήμερα παράσιτα ὑφίστανται ἐξ ἄλλου τόσο πολύπλοκες μεταμορφώσεις, ποὺ νομίζει κανεὶς ὅτι ἀναπαριστοῦν ὅλα τὰ στάδια τῆς ἐξελίξεως τῆς ζωῆς πάνω στὸν πλανήτη μας. Ἡ ἀναπαράστασις αὐτὴ εἶνε δύο εἰδῶν. Ἄλλοτε, δηλαδή, ἐξελίσσονται πρὸς τελειότερες μορφὲς καὶ ἄλλοτε κάνουν μιὰ βαθμιαία ἀναδρομὴ καὶ γίνονται διαρκῶς ἀτελέστερα.

Χαρακτηριστικὲς εἶνε οἱ μεταμορφώσεις ἑνὸς παρασίτου ποὺ ζῆ μέσα στὰ ἔντερα ὡρισμένων πολυπόδων. Σιγὰ - σιγὰ χάνει τὸν θώρακα, τὰ πόδια καὶ τὸν πεπτικὸ σωλῆνα του καὶ στὸ τέλος, γίνεται ἕνας ἁπλὸς ἀσκός, ποὺ συνδυάζει μ' ἕναν περίεργο τρόπο καὶ τὰ δύο φύλα καὶ ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ ἀναπαράγεται!

Ὁ ἑρμαφροδιτισμὸς αὐτὸς εἶνε συνηθέστατος σὲ πολλὰ παράσιτα. Καὶ τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐξηγεῖ τὴν καταπληκτικὴ εὐχέρεια τῆς ἀναπαραγωγῆς καὶ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ των.

Ἔτσι, τὰ παράσιτα, παρὰ τὶς βλάβες ποὺ προκαλοῦν στὸν ὀργανισμό μας, ἀποτελοῦν πολύτιμα στοιχεῖα γιὰ τὴ βιολογικὴ ἐπιστήμη, γιατὶ μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ ἀντιληφθοῦμε ὅλο σχεδὸν τὸν ἐξελικτικὸ μηχανισμὸ τῆς ζωῆς, ποὺ ξεκίνησε ἀπὸ τὶς πιὸ ὑποτυπώδεις καὶ ἀτελεῖς μορφές, γιὰ νὰ φθάσῃ ὡς τὰ ἀνώτερα θηλαστικὰ καὶ τελευταῖα στὸν ἄνθρωπο.

ΑΜΕΡΙΚΗ τοῦ 1946

Πῶς ζῆ ἕνας κοινὸς ΝΕΟΥΟΡΚΕΖΟΣ

Θέλησα νὰ ζήσω ἐπὶ ἕνα μῆνα τὴ ζωὴ ἑνὸς Νεοὐορκέζου μεσαίας τάξεως, γιὰ νὰ σχηματίσω μιὰ ἐντύπωσι τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς του καὶ τῶν συνηθειῶν του, ἀκριβέστερην ἀπὸ κείνη ποὺ θὰ μποροῦσα νὰ συλλάβω ἀπ' ἔξω ὡς ἁπλὸς θεατής. Ἄφισα λοιπὸν τὸ ξενοδοχεῖο μου καὶ πῆγα νὰ ἐγκατασταθῶ σ' ἕνα προάστειο, σ' ἕνα ἐπιπλωμένο δωμάτιο ἑνὸς σπιτιοῦ ἀνετοῦ καὶ μηχανοποιημένου. Οἱ οἰκοδεσπότες μου εἶνε ἄνθρωποι ἁπλοὶ καὶ συμπαθητικοί. Μοῦ ἑτοιμάζουν ταχτικὰ τὸ φαγητό μου... ποὺ δὲν μὲ ἱκανοποιεῖ συνήθως, μολονότι τὰ τρόφιμα εἶνε ἀρίστης ποιότητος. Τὸ κρέας καὶ τὸ βούτυρο εἶνε λίγο δυσεύρετα, μόνον ὅμως ἡ ζάχαρη χορηγεῖται μὲ δελτίο καὶ μὲ αὐστηρότατους περιορισμοὺς καὶ δὲν βρίσκεται στὴ μαύρη ἀγορά. Ἀγωνίσθηκα πολὺ γιὰ ν' ἀποφύγω τὶς κονσέρβες. Ἀνώφελα ὅμως. Οἱ οἰκοδεσπότες μου ἀγοράζουν σχεδὸν ὅλα τὰ εἴδη διατροφῆς τους κονσερβαρισμένα σὲ κουτιὰ ἢ σὲ μπουκάλια καὶ ἀνακατεμένα μὲ κάποιο εἰδικὸ ἄρωμα, χαρακτηριστικὸ τοῦ ἐργοστασίου ποὺ τὰ παράγει.

Ἔχω ἄφθονα καὶ πρακτικὰ σύνεργα γιὰ τὶς μικρὲς οἰκιακὲς ἐργασίες. Ἰδίως ἡ μπουγάδα μὲ τὴ μηχανὴ εἶνε ἀληθινὴ εὐχαρίστησις... ἀρκεῖ νἄχῃ κανεὶς ἀσπρόρουχα ἐξαιρετικῆς στερεότητος! Τὰ λεπτὰ ἢ πολυμεταχειρισμένα ὑφάσματα δὲν ἀντέχουν στὴν κακομεταχείρισι αὐτῆς τῆς μηχανῆς...

Ἡ συνοικία μου εἶνε πολὺ ἥσυχη. Τὴ νύχτα κοιμοῦμαι περίφημα. Ἀναπαυτικώτατα. Εὐτυχῶς, γιατὶ τὴν ἡμέρα ὑποβάλλομαι σὲ ἀπίστευτη δαπάνη ἐνεργείας καὶ γυρίζω τὸ βράδυ στὸ σπίτι μου ξεθεωμένος! Στοὺς δρόμους τῆς πόλεως, οἱ ἄνθρωποι κυκλοφοροῦν τρέχοντας σχεδόν, μὲ μιὰ ἔκφρασι ὑπερεντάσεως στὰ προσωπά τους. Σχεδὸν ὅλοι ἔχουν μᾶλλον παραμελημένη ἐμφάνισι. Γιατὶ τὰ ροῦχα εἶνε ἀκόμη ἀκομψα, τῆς σειρᾶς, δίχως προσωπικὸ χαρακτῆρα. Ἐξοφλοῦνται μὲ τὴ βδομάδα καὶ συνδυάζονται μεταξύ τους ὅπως τύχῃ, χωρὶς καμμιὰ ἁρμονία σχήματος ἢ χρώματος.

Τὸ πρωΐ, παίρνω τὸ λεωφορεῖο κοντὰ στὸ σπίτι μου. Εἶνε ἄνετο, γρήγορο καὶ τεράστιο: Χωρᾶ 55 ἐπιβάτες, ὅλους καθιστούς. Ἡ ἀτμοσφαιρὰ του εἶνε καθαρή, εὐχάριστη. Αὐτὴ καὶ μόνον ἐξηγεῖ τὸ δυναμισμὸ τοῦ καταπληκτικοῦ αὐτοῦ λαοῦ.

Τὸ «μποῦσι» περνάει ἀπ' τὴ δυτικὴ ὄχθη τοῦ Χοῦδσον. Στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη, σὲ μῆκος πολλῶν χιλιομέτρων, ὑψώνεται ἡ ἀλλόκοτη σιλουέττα τοῦ Μανχάτταν, μὲ τοὺς οὐρανοξύστες, ποὺ ἀνάμεσά τους σχηματίζει παράξενες φωτοσκιάσεις ὁ πρωϊνὸς ἥλιος. Ἔπειτα τὸ λεωφορεῖο μπαίνει σ' ἕνα τοῦνελ, ποὺ ἀκτινοβολεῖ καὶ ποὺ ἔχει στοὺ χίσει πανάκριβα, καὶ βγαίνει στὴν ἄλλη ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, σ' ἕνα κόσμο ἐντελῶς ἀλλοιώτικο, ὅπου ὅλα εἶνε θόρυβος, βιασύνη, ἀτμοὶ βενζίνης, ρεκλάμες, ἀγῶνας γιὰ τὴ ζωή. Ἐκεῖ, κυριεύεται ἀμέσως καθένας ἀπ' τὸν πυρετὸ τῆς παραγωγῆς.

Μὲ 10 λεπτὰ πεζοπορεία, φτάνω σ' ἕναν οὐρανοξύστη μὲ 40 πατώματα. Ἕνα αὐτόματο ἀσανσὲρ - ἐξπρὲς μὲ ἀρπάζει καὶ μ' ἀνεβάζει, μαζὶ μὲ μερικοὺς ἄλλους, στὸ δέκατο πάτωμα, ὅπου βρίσκεται τὸ γραφεῖο μου. Ἀπ' τὶς 9 τὸ πρωΐ ὡς τὶς 5 τὸ ἀπόγευμα, δουλεύω συνεχῶς, ἐντατικά. Κάθε κίνησις εἶνε ὑπολογισμένη ἐκ τῶν προτέρων, γιὰ νὰ ἐξοικονομοῦνται τὰ δευτερόλεπτα, γιὰ νὰ ἐπιτυγχάνεται τὸ μέγιστον ὄριον ἀποδόσεως ἀπ τὸν πολύτιμο κι' ἀναντικατάστατο αὐτὸ χρόνο.

Τὸ μεσημέρι, τρώω κάτι πρόχειρο, ὄρθιος συνήθως, κι' ἔπειτα κάνω ἕνα περίπατο — πάντοτε βιαστικὰ — γύρω ἀπ' τὸν οὐρανοξύστη, γιὰ νὰ ξεμουδιάσω. Ὅλη αὐτὴ ἡ διακοπὴ διαρκεῖ 20 λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἔπειτα ξαναρχίζει ἡ δουλειά.

Ἡ Νέα Ὑόρκη ἔχει 8 ἑκατομμύρια κατοίκους καὶ τὰ προάστειά της ἄλλα 4. Τὴν ἡμέρα ἐπικρατεῖ ὑπερέντασις στὸ κέντρον, τὸ βράδυ χαλάρωσις καὶ γαλήνη στὴν περιφέρεια. Οἱ ἄνθρωποι φθείρονται πρόωρα ἀπ' τὴν ὑπερδολικὴ δουλειά, δὲν τὸ καταλαβαίνουν ὅμως.

Ὁ καιρὸς περνάει μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα. Ἡ φιλοσοφία χάνει ἐδῶ τὰ δικαιώματά της. Πιασμένος ἀπ' τὰ γρανάζια, κάθε ἄνθρωπος, ἀφίνει νὰ τὸν κυριεύσῃ ἡ μόνιμη αὐτὴ ἔξαψις, ἡ ἀνάγκη νὰ κάνῃ διαρκῶς κάτι τι.

Ὡστόσο δὲν λείπει ποτὲ τὸ χαμόγελο ἀτ' τὰ χείλη του, καὶ τὸ χιοῦμορ ποὺ τροφοδοτεῖ τὴν αἰσιοδοξία. Ὅλοι εἶναι πρόσχαροι καὶ συνεργάζονται στενά, σὰν ἕνα μεγάλο συνεργεῖο, μὲ τρόπο ἀκατανόητο γιὰ τοὺς Εὐρωπαίους.

Ξοδεύουν ἀφειδῶς, δημιουργῶντας ἔτσι τὴ μεγαλειτερη ἀγοραστικὴ δύναμι ποὺ ὑπῆρξε ποτέ. Γιὰ τὴν ὥρα ὅμως, παρατηρεῖται ἔλλειψις εἰδῶν, κι' ἡ ζήτησις ὑπερβαίνει πολὺ τὴν προσφορά. Εἶνε τυχεροὶ οἱ Εὐρωπαῖοι ποὺ βρίσκουν κι' ἀγοράζουν ἀμερικανικὰ προϊόντα.

Κερδίζω κάθε μέρα ἀρκετὰ δολλάρια. Φεύγουν ὅμως ἀμέσως, δίχως κι' ἐγὼ νὰ καταλάβω πῶς. Τὰ εἴδη πρώτης ἀνάγκης — τὸ γάλα, τὸ ψωμί, τὰ λαχανικά, κλπ. — εἶνε φθηνά. Τὰ ροῦχα δὲν στοιχίζουν πολύ, ἐφ' ὅσον εἶνε «τῆς σειρᾶς». Ἀλλὰ τὰ ἐνοίκια εἶνε πανάκριβα κι' ὅλα τὰ «ἔξτρα» κι' οἱ κάπως ἐκλεκτὲς διασκεδάσεις κοστίζουν ἐξωφρενικὰ ποσά. Θἄνε πολὺ δύσκολο γιὰ τὴ Ἤνωμ. Πολιτεῖες νὰ μὴν καταλήξουν κι' αὐτὲς στὸ νομισματικὸ πληθωρισμό.

Ἐν τῷ μεταξύ, βρισκόμαστε στὶς ἀοχὲς μιᾶς περιόδου πρωτοφανοῦς ἀμερικανικῆς εὐημερίας. Καθένας φοβᾶται τὸ «κράχ», τὸ πέσιμο ποὺ θὰ ἐπακολουθήσῃ ἀναπόφευκτα σὲ 3 - 5 χρόνια, κι' ὅμως δὲν σκέπτεται καθόλου νὰ φρενάρῃ, γιὰ νὰ τὸ κάνῃ πιὸ μαλακό...

ΡΕΝΕ ΜΠΕΡΖΕ

ΕΞΥΠΝΑΔΕΣ

Πιστὸς μέχρι θανάτου

Δικαστής: Γιατὶ σκότωσες τὴ γυναῖκα σου;

Κατηγορούμενος: Γιατὶ δὲν μποροῦσα νὰ ζήσω μαζί της.

Δικαστής: Ἂς τὴν ἐκώριζες τότε.

Κατηγορούμενος: Δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ αὐτό, κύριε πρόεδρε γιατὶ εἴχαμε ὁρκιστῆ ὅτι μόνον ὁ θάνατος θὰ μᾶς χώριζε.

◆◆

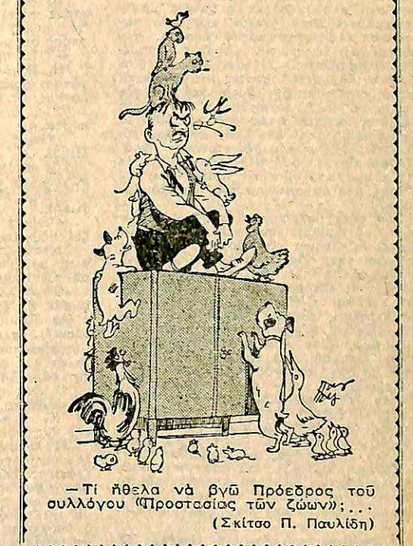

— Τί ἤθελα νὰ βγῶ Πρόεδρος τοῦ συλλόγου «Προστασίας τῶν ζώων»;...

(Σκίτσο Π. Παυλίδη)

"Ενα θηριώδες ἔντομο

Πῶς διαλύει ὁ «δύτης» τὸ σῶμα τῆς λείας του

Ὁ γενικὸς κανὼν γιὰ ὅλα σχεδὸν τὰ ὄντα τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου εἶνε ὅτι εἰσάγουν τὴν τροφὴ μέσα στὸν ὀργανισμό τους, ὅπου γίνεται κατόπιν ἡ πέψις της μὲ τὴν βοήθεια ὡρισμένων μηχανικῶν κινήσεων καὶ τῶν ὑγρῶν ποὺ ἐκκρίνει ὁ στόμαχος.

Ἀλλ' ὁ κανὼν αὐτὸς ἔχει μερικὲς ἐξαιρέσεις. Ὑπάρχουν, δηλαδή, μερικὰ ἔντομα, πού, ἀπὸ μιὰ περίεργη ἰδιοτροπία τῆς φύσεως, πραγματοποιοῦν τὴ κυριότερα στάδια τῆς πέψεως μέσα... στὸ σῶμα τῶν θυμάτων των. Ἡ ἱκανότης των σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα εἶνε καταπληκτική. Γιατὶ κατορθώνουν νὰ διαλύουν κυριολεκτικὰ ἔντομα καὶ ζῶα πολὺ μεγαλύτερα ἀπ' αὐτὰ καὶ νὰ μεταβάλλουν ὅλα τους τὰ ὄργανα — μῦς, ἀδένες, ἀγγεῖα καὶ μικρὰ ὀστὰ ἀκόμη — σ' ἕνα θρεπτικὸ χυλό, ποὺ τὸν ἀπορροφοῦν κατόπιν μὲ ὅλη τους τὴν ἄνεσι.

Ἡ περίεργη ἱκανότης αὐτῶν τῶν ἐντόμων φαινόταν ὡς προχθὲς ἀκόμη ἀνεξήγητη στοὺς ἐπιστήμονας. Ἀλλ' ὁ Γάλλος ἐντομολόγος Πορτιὲ ἔλυσε αὐτὸ τὸ αἴνιγμα, μελετώντας μὲ μεγάλη προσοχὴ τὶς συνήθειες τῆς ζωῆς ἑνὸς μικροσκοπικοῦ ἐντόμου, καλουμένου «δύτου», ἐπειδὴ ζῆ κοντὰ στὰ ποτάμια, τὶς λίμνες, τὰ ἕλη κτλ.

Γιὰ τὸ μικροσκοπικὸ αὐτὸ ἔντομο δὲν ὑπάρχουν φοαγμοί. Μπορεῖ ν' ἀναζητῆ τὴν τροφή του εἴτε στὸν ἀέρα, εἴτε πάνω στὸ ἔδαφος εἴτε μέσα στὸ νερό. Στὴν τελευταία αὐτὴ καταδυτικὴ ἱκανότητά του ὀφείλει καὶ τὸ ὄνομά του. Ἔχει, ἀλλωστε, ἐνστικτα πολὺ θηριώδη. Παρὰ τὶς μικροσκοπικὲς διαστάσεις του, δὲν διστάζει νὰ ἐπιτεθῆ ἐναντίον μικρῶν ἑρπετῶν, σκουληκιῶν, ὄλλων ἐντόμων κτλ. Καταδιώκει ἐπίσης τὰ νεογνὰ τῶν ψαριῶν καὶ διάφορα μικρὰ ὀστρακόδερμα μέσα στὶς λίμνες καὶ τοὺς ποταμούς.

Θὰ φανῆ, βέβαια, παράξενο πῶς κατορθώνει νὰ καταβάλῃ αὐτὰ τὰ ζῶα, ποὺ εἶνε πολὺ μεγαλύτερα ἀπ' αὐτό. Ἀλλ' ἡ φύσις τὸ ἔχει προικίσει μὲ δυὸ πλοκάμους, ποὺ καθεὶς τους καταλήγει σὲ δυὸ ἰσχυρότατα ἔμβολα. Μόλις αὐτὰ τὰ ἔμβολα χωθοῦν στὸ σῶμα τῆς λείας του, διοχετεύουν ἀμέσως μέσα σ' αὐτὸ μιὰ δηλητηριώδη οὐσία, ποὺ παραλύει στὴ στιγμὴ τὸν ἀντίπαλο.

Πῶς ὅμως ὁ «δύτης» θὰ μπορέσῃ νὰ τὸν κατασπαράξῃ, ἀφοῦ δὲν ἔχει οὔτε στόμα, οὔτε δόντια; "Αν τοὐλάχιστον περιοριζόταν νὰ τοῦ πιῇ τὸ αἷμα καὶ τοὺς θρεπτικοὺς χυμούς, ποὺ βρίσκονται μέσα στὸ σῶμα του... Ἀλλὰ τὸ μικροσκοπικὸ αὐτὸ ἔντομο εἶνε ἐξαιρετικὰ λαίμαργο καὶ δὲν ἐννοεῖ ν' ἀφήσῃ ἀπὸ τὸν ἀντίπαλό του τίποτε, ἐκτὸς ἀπὸ λίγα κόκκαλα.

Γιὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ χρησιμοποιεῖ καὶ πάλιν τοὺς δυὸ πλοκάμους του, ποὺ στὸ ἐσωτερικό τους ἔχουν ὁ καθένας ἀπὸ ἕνα τριχοειδῆ σωληνίσκο. Ἀπ' αὐτοὺς τοὺς σωληνίσκους ὁ «δύτης» ἐκκρίνει μέσα στ

Ο ΑΠΡΟΠΤΟΣ ἐπισκέπτης

Διήγημα τρέμου

— Μὴ φοβᾶσαι λοιπὸν... εἶπε ἡ Νικόλ, γελῶντας καὶ τραβῶντας κοντά της τὸ νέο. Ἀφοῦ σοῦ λέω ὅτι στὸ σπίτι μου κάνω δ,τι θέλω ἐγώ...

— Μὰ ὁ ἄντρας σου;...

— Εἶνε κάτω, στὸ ἐργαστήριό του. Καὶ τί μ' αὐτό;

"Ηταν ἀστεῖος αὐτὸς ὁ σύζυγος. Ἄριστος μηχανικός, εἰδικευμένος στὶς ἐργασίες τῆς διακυβερνήσεως ἀεροπλάνων καὶ πλοίων δίχως πλήρωμα μὲ ἠλεκτρικὰ κύματα. Καθὼς καὶ στὴν κατασκευὴ ἀξιοθαυμάστων ρομπότ, ποὺ μποροῦσαν νὰ γίνουν ἐργάτες, ὑπηρέτες, στρατιῶτες... "Ηταν, βέβαια, διασκεβαστικὸ νὰ ἰδῇ κανεὶς μιὰ φορὰ τὰ πειράματά του, ὄχι ὅμως καὶ νὰ τὸν ἀκούῃ νὰ μιλῇ διαρκῶς γι' αὐτὰ καὶ μόλιστα κομπιάζοντας γιὰ νὰ βρῇ τὰ λόγια του, γιατὶ δὲν ἦταν καθόλου εὔγλωττος. Ἐξ ἄλλου δὲν ντυνόταν καλά, δὲν τοῦ ἄρεσε νὰ βγαίνῃ ἔξω, ἀπέφευγε τὸν κόσμο, περνοῦσε τὶς μισὲς ὧρες τῆς νύχτας στὸ ἐργαστήριό του. Σωστὴ ἀρκοῦδα!...

Πῶς εἶχε δεχθῆ αὐτὴ τὴ ζωὴ ἡ Νικόλ;... Εἶχε κάμει ὑπομονὴ ἐπὶ μεσικοὺς μῆνες, κι' ἔπειτα εἶχε ἀρχίσει νὰ βγαίνῃ μόνη της. εἶχε ξαναβρῆ τοὺς χοροὺς καὶ τὰ θλέρτ της. Τὴν ἔλεγαν τώρα «κυρία», ἀντὶ «δεσποινίδα». Καὶ τί μ' αὐτό;... "Ετσι οἱ νέοι εἶχαν περισσότερη ἐμπιστοσύνη, περισσότερο θάρρος μαζί της. Ἐκείνη ἤξερε νὰ κρατόῃ τὴ θέσι της. Δὲν ἄφινε κανένα νὰ περάσῃ τὰ ὅρια. Ὡστόσο, γιὰ νὰ μὴν αἰσθάνεται βαρὺ τὸ ζυγὸ τοῦ γάμου, εἶχε ἀπαιτήσει τὴν ἐλευθερία της — ἐλευθερία στὸν περίπατο, στὸ φαγητό, πρῶτα τὴ μισὴ νύχτα κι' ἔπειτα ὁλόκληρη... Ὁ Ζάκ. ὁ ἄντρας της, ἐξακολουθοῦσε νὰ δουλεύῃ στὸ ἐργαστήριό του. Κάθε μέρα γινόταν πιὸ σκυθρωπός, πιὸ λιγομίλητος.

Κατόπιν ἡ Νικὸλ εἶχε ἀποκτήσει δικό της κρεββάτι, ἰδιαίτερη κρεββατοκάμαρα. Κι' ἔτσι περνοῦσε μιὰ ζωὴ ἐντελῶς χωριστή, σὰν νὰ μὴν εἶχε πιὰ σύζυγο...

★

Τί ὤμορφη ποὺ ἦταν ἡ Νικόλ! Ὁ νέος θαύμαζε τὶς τορνευτὲς κνῆμες της, σταυρωμένες πάνω στὸ ντιβάνι, τὸ ψηλὸ στῆθος της, τὸ λεπτὸ κορμί της, τὶς ἁρμονικὲς γραμμές της. πλασμένες γιὰ τὸν ἔρωτα. Κι' ἐκείνη ὅμως τὸν κύτταζε μ' εὐχαρίστησι νὰ πηγαινοέρχεται μέσα στὴν κάμαρά της. "Ηταν ἕνα γερὸ καὶ καλοκαιμωμένο παλληκάρι, τύπος σπόρτσμαν. Θὰ γινόταν ὁ πολυαγαπημένος, ποὺ τὸν περίμενε τόσον καιρό...

Γέλασε καὶ χάϊδεψε τὰ μαλλιά του.

Ξαφνικά, ἔμεινε μὲ τὸ χέρι της στὸν ἀέρα. Δυὸ μικρὲς ρυτίδες χαράχθηκαν ἀνάμεσα στὰ φρύδια της. Εἶχαν ἀκουστῆ βήματα βαρυὰ στὴ σκάλα...

Ποιὸς μποροῦσε νἀρχόταν αὐτὴ τὴν ὥρα; Δὲν ὑπῆρχε ἄλλος ἀπ' τὸν Ζάκ μέσα στὸ σπίτι. Κι' αὐτὸς δὲν εἶχε κάμει ποτὲ ὡς τώρα τὴν «ἀδιακρισία» ν' ἀνεβῇ στὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας του, χωρὶς νὰ τὴν προειδοποιήσῃ μὲ τὸ ἐσωτερικὸ τηλέφωνο.

"Ενοιωσε νὰ τὴν κυριεύῃ ὁ θυμὸς τῆς παιδογαϊδευτίας κι' ὑπερβολικὰ ἀνεξάρτητης γυναικας, που φοβᾶται ὅτι θὰ τῆς διαμφισβητήσουν τὴν ἀπόλυτη κυριότητα τοῦ σώματός της... "Ας δοκίμαζε νὰ μπῇ ὁ Ζάκ, ἢ ἔστω νὰ χτυπῆσῃ μόνο τὴν πόρτα, καὶ θὰ ἔβλεπε!... "Ἀ, ὄχι! Ἡ ἐλευθερία της πρὸ πάντων.

Τώρα τὰ βήματα εἶχαν σταματήσει ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα. Μήπως κρυφάκουγε αὐτὸς ποὺ εἶχε ἀνεβῇ;... Ἡ Νικὸλ σκέφθηκε μιὰ στιγμὴ νὰ βγῇ ἔξω ἀποτομα, ἔτσι ὅπως ἦταν, καὶ ν' ἀντιμετωπίσῃ ἀψήφιστα τὸ ζηλιάρη σύζυγό της.

Ἡ πόρτα ἔτριξε δυνατά, σὰν νἄχι ἀκουμπήσει κάποιος ἐπάνω της βαρυά. Τὴν Ἰδια στιγμὴ. ἔσβησε ξαφνικὰ τὸ ἠλεκτρικό.

— Θὰ κάνκε ἡ ἀσφάλεια! ψιθύρισε ὁ νέος.

"Ἀναψε τὸν ἀναπτῆρα του καὶ τὸν ἔστησε πάνω σ' ἕνα χαμηλὸ τραπεζάκι. Ἡ μικρὴ τρεμουλιαστὴ φλόγα του σκόρπισε γύρω ἕνα ἀβέβαιο φῶς.

—'Ὁ ἄντρας σου εἶνε; ρώτησε ὁ νέος.

Ἡ Νικὸλ δὲν ἀπάντησε. Προέβλεπε κάποιο δρᾶμα... "Εκαμε νόημα στὸ φίλο της νὰ μὴ κινηθῇ.

"Ἕνα δυνατὸ χτύπημα τράνταξε τὴν πόρτα.

— Ποιὸς εἶνε; φώναξε θυμωμένα ἡ Νικόλ.

Τῆς ἀπάντησε δεύτερο χτύπημα, ποὺ ράγισε τὸ φύλλο τῆς πόρτας.

—'Ἐσὺ εἶσαι, Ζάκ; ρώτησε πάλι ἡ Νικόλ.

—"Ἀφισέ με νὰ τοῦ πῶ ἐγὼ μιὰ λέξι! μούγκρισε ὁ νέος.

"Ηταν ψηλὸς καὶ δυνατός. ἐρασιτέχνης μποξέρ, ἱκανὸς νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μὲ τὸν καθένα.

«Θὰ σπάσῃ τὰ μοῦτρα τοῦ Ζάκ! σκέφθηκε ἡ Νικόλ. Καλὰ θὰ τοῦ κάνῃ!»

Θὰ ἐδημιουργεῖτο σκάνδαλο... ἀλλὰ τόσο τὸ χειρότερο! "Οταν εἶνε κανεὶς μισάνθρωπος, κι' ἔχῃ θυσιάσει τὴ γυναῖκα του στὴν 'Επιστήμη, δὲν δικαιοῦται νἄνε ζηλιάρης.

Ὁ νέος τράσηξε τὸ σύρτη. Ἡ πόρτα κρεμάστηκε πρὸς τὰ πίσω, μισοσπασμένη. Κι' ὁ φίλος τῆς Νικὸλ ὥρμησε ἔξω στὸ διάδρομο.

Ἡ σιωπὴ ποὺ ἐπηκολούθησε, ἦταν συντομωτάτη. Ἀκούστηκε πρῶτα ἕνα ξεφωνητὸ πόνου. Ὁ νέος ἔκαμε ἕνα βῆμα πίσω, σὰν νἄχε χτυπήσει σ' ἕνα τοῖχο, καὶ τὸ δεξιό του χέρι κρεμάσθηκε σὰν παράλυτο. "Επειτα ἀκούστηκε ὁ ὑπόκωφος ἦχος ἑνὸς χτυπήματος ποὺ τοῦ κατάφερε ὁ ἀντίπαλός του στὸ πρόσωπο. Κι' ὁ νέος σωριάσθηκε κάτω, σὰν σπασμένο δένδρο.

Ἡ Νικὸλ ὥρμησε πρὸς τὴν πόρτα. Πέρασε πάνω ἀπ' τὸ σῶμα τοῦ νέου, ποὺ ἔφραζε τὸ κατῶφλι, κι' ἄνοιξε τὸ στόμα της... Πρὶν προφέρῃ ὅμως λέξι, ἕνα ἰσχυρότατο φύσημα τοῦ πλάσματος ποὺ στεκόταν ἀντίκρυ της, σάρωσε τὸ δωμάτιο κι' ἔσβησε τὸν ἀναπτῆρα. Ἀπλώθηκε σκοτάδι βαθύ.

Ὡστόσο ἡ Νικὸλ εἶχε προλάβει νὰ ἰδῇ... "Οχι, δὲν ἦταν ὁ Ζάκ! "Ηταν κάτι ἀπίστευτο. ἕνα τερατῶδες πλάσμα, μὲ ἀνθρώπινη σιλουέττα, σὰν τὰ ἀγάλματα ποὺ φτιάνουν τὰ παιδιὰ ἀπὸ χιόνι, μὲ πλατεῖς ὤμους, στρογγυλὰ καὶ χοντρὰ πόδια, χέρια τεράστια, κεφάλι ὄμοιο μὲ περικεφαλαία δύτου, χωρὶς μάτια, χωρὶς στόμα!...

"Ηταν ἕνα ἀπ' τὰ ρομπότ, ποὺ δημιουργοῦσε καὶ διηύθυνε ἀπὸ μακρυὰ ὁ Ζάκ! "Ερχόταν νὰ ἐκδικηθῇ γιὰ λογαριασμὸ τοῦ κυρίου του!...

Προχώρησε ἕνα βῆμα. Ἡ Νικόλ, παγωμένη ἀπ' τὴ φρίκη, ἔνοιωσε τὰ σιδερένια χέρια του στὸ λαιμό της... "Εβγαλε μιὰ φωνὴ σπαρακτική, μιὰ φωνὴ τρελλή, σὰν νὰ ζητοῦσε ἀπελπισμένα βοήθεια ἀπ' τὸ Θεό, ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους, ἀπ' τὸν οὐρανό... Ἀλλὰ ὁ ἦχος πνίγηκε στὸ λαιμό της, ἔγινε λυγμός, στεναγμός. Καὶ κρεμάστηκε, σὰν ἐξαρθρωμένο νευρόσπαστο, ἀπ' τὰ σιδερένια χέρια τοῦ τρομεροῦ ρομπότ ποῦσφιγγαν ἀλύπητα τὸ λαιμό της...

ΠΙΕΡ ΩΝΤΕΡΒΙΛ

●●

Καθένας τὸ τραγοῦδι του

Στὸ τελευταῖο συνέδριο τοῦ ἀγγλικοῦ ἐργατικοῦ κόμματος συνέβη ἕνα φαιδρὸ περιστατικό. Πρὶν διαλυθοῦν οἱ σύνεδροι, ὁ τελετάρχης "Ἀρθουρ Γκρήνβλοι μαζὶ τὸ σοσιαλιστικὸ ὕμνο («Ἡ νεῦμα του, ἄρχισε τὸ τραγοῦδι, μὲ τὴ συνοδεία ἑνὸς μουσικοῦ ὀργάνου. Ἀκούσθηκε τότε μιὰ κακοφωνία ἀπερίγραπτη! Γιατὶ ὁ μουσικὸς — ποὺ δὲν ἀνῆκε στὸ ἐργατικὸ κόμμα — ἐξεδήλωσε τὴ διαφωνία του παίζοντας... τὸν ἀγγλικὸ ἐθνικὸ ὕμνο!

ΠΩΣ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΟΥΝ αὐτοκινητιστικὰ δυστυχήματα

Οἱ ὑπεύθυνοι, οἱ «μοιραῖες» ἐποχές, ἡμέρες καὶ ὧρες

Αὐτὲς τὶς ἡμέρες συνέρχεται στὸ Παρίσι τὸ διεθνὲς συνέδριο ἀσφαλείας ἐναντίον τῶν αὐτοκινητιστικῶν δυστυχημάτων. ποὺ ὁ ἀριθμός τους ἔχει σὐξηθῆ καταπληκτικὰ σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια. Μόνο στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες πεθαίνουν κάθε χρόνο ἀπὸ παρόμοια δυστυχήματα περισσότερο ἀπὸ 100.000 ἄτομα. Στὴν Ἀγγλία, ἐξ ἄλλου σημειώθηκαν 50.000 θάνατοι ἀπὸ αὐτοκινητιστικὰ δυστυχήματα μέσα σ' ἕξη χρόνια. Καὶ στὸ Παρίσι ἐπὶ 54.400 αὐτοκινήτων ποὺ κυκλοφοροῦν, συνέθησαν κατὰ τὸν τελευταῖο χρόνο 46.500 δυστυχήματα, ποὺ πολλὰ ἀπ' αὐτὰ ἦσαν θανατηφόρα.

Ὡστόσο, ἀπὸ τὰ ἀρχεῖα τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς τροχαίας κινήσεως καὶ τῶν ἀσφελιστικῶν ἑταιριῶν προκύπτει ὅτι τὰ 90% τῶν αὐτοκινητιστικῶν δυστυχημάτων ποὺ συμβαίνουν στὸν κόσμο θὰ μποροῦσαν νὰ προλιφθοῦν.

Οἱ στατιστικοὶ αὐτῶν τῶν δυστυχημάτων κατατάσσουν τοὺς ὑπευθύνους κατὰ τὴν ἀκόλουθη σειρά:

Στὴν πρώτη γραμμὴ ἔρχεται ὁ πεισματάρης ὁδηγός, ποὺ ἀδιεφορεῖ γιὰ ὅλους τοὺς κανονισμούς, κάνει πάντοτε τοῦ κεφαλιοῦ του καὶ δὲν ἀφήνει κανένα νὰ τὸν ξεπεράσῃ.

"Επειτα ἔρχεται ὁ ἀναποφάσιστος, ποὺ περιμένει τὴν τελευταία στιγμὴ γιὰ νὰ πάρῃ μιὰν ἀπόφασι καὶ ποὺ μὲ τοὺς διστάγμους του κάνει καὶ τὰ ἄλλα τροχοφόρα νὰ μὴν ξέρουν ποὺ νὰ πάνε, ἔτσι ποὺ ὁλόκληρη ἡ κυκλοφορία ἑνὸς δρόμου νἀνει τὸ ρυθμὸ καὶ τὴν ἰσορροπία της.

Τρίτος εἶνε ὁ ἀσυνείδητος, ποὺ στραβώνει μὲ τὰ φῶτα του ἕναν ἄλλον ὁδηγὸ ποὺ ἔρχεται ἀπὸ ἀντίθετη κατεύθυνσι καὶ ζητάει πάντα τὴν εὐκολία του, ἀδιαφορώντας ἂν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο δυσκερσίνει τοὺς ἄλλους συναδέλφους του.

Ἀκολουθοῦν στὴ σειρὰ ὁ «κοιμισμένος», ὁ μέθυσος καὶ ὁ ἀμελής, ποὺ μπαίνει στὸ αὐτοκίνητό του, χωρὶς νὰ ἐξακριβώσῃ ἀπὸ πρὶν ἂν λειτουργοῦν καλὰ τὰ φρένα του, ἂν ἀνάβουν τὰ φανάρια του κτλ.

"Ἑνα μόνιμο καὶ στιθερὸ κίνδυνο ἀποτελεῖ ἐπίσης ὁ ποδηλατιστής. ποὺ κανεὶς δὲν ξέρει ποτὲ ποῦ πρόκειται νὰ πάῃ, ἂν θὰ στρίψῃ δεξιὰ ἢ ἀριστερά, ἂν θὰ ξεπροβάλῃ ξαφνικὰ σὲ μιὰ στροφὴ ἢ ἂν δὲν θὰ χωθῆ ἀνάμεσα στὰ ἄλλα τροχοφόρα γιὰ νὰ ἀρχίσῃ ἕνα ἐκνευριστικὸ καὶ ἐπικίνδυνο «ζίγκ-ζάγκ». Οἱ ποδηλατιστοὶ ἔρχονται πάντα στὴν πρώτη σειρὰ μεταξὺ τῶν θυμάτων τῶν αὐτοκινήτων, ἐνῶ συγχρόνως γίνονται ἐπικίνδυνοι καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους.

Ἡ ἰδιότης τοῦ καλοῦ σωφὲρ ἀποκτᾶται κατὰ τοὺς στατιστικοὺς ἐπειτα ἀπὸ πέντε χρόνια. Κατὰ τὸν πρῶτο χρόνο τῆς ἀποκτήσεως τῆς ἀδείας του, ὁ σωφὲρ εἶνε προσεκτικὸς καὶ ἀποφεύγει τὶς τρέλλες. Δὲν ἔχει ἐξοικειωθῆ ἀκόμη μὲ τὸ βολάν. Τὸ δεύτερο καὶ τὸν τρίτο χρόνο σημειώνει τὸ μεγαλύτερο ἀριθμὸ παραβάσεων καὶ προκαλεῖ συγκρούσεις, ποὺ καταλήγουν συχνὰ σὲ δυστυχήματα. Ἐκεῖνο ποὺ τὸν παρασύρει εἶνε ὅτι νομίζει πὼς ἀπόκτησε ἀρκετὴ πεῖρα καὶ ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ποίρνῃ τὶς ἀπαραίτητες προφυλάξεις ὅπως πρίν. Ἀπὸ τὸν τέταρτο χρόνο ἀρχίζει νὰ σωφρονίζεται καὶ τὸν πέμπτο φθάνει στὴν τελειότητα.

Ἀλλὰ καὶ οἱ ἐποχὲς τοῦ ἔτους, οἱ ἑβδομάδες ἀκόμη καὶ οἱ ὧρες τῆς ἡμέρας παίζουν ρόλο στὰ αὐτοκινητιστικὰ δυστυχήματα.

Οἱ πιὸ ἐπικίνδυνες ἡμέρες φαίνεται ὅτι εἶνε ἡ Παρασκευή. γιατὶ οἱ ἄνθρωποι ἀρχίζουν νὰ βιάζωνται περισσότερο, ἐπειδὴ πλησιάζει τὸ τέλος τῆς ἑβδομάδος, καὶ ἡ Κυριακή, ποὺ εἶνε ἡμέρα γενικῆς ἐξόδου. Τραγικὸς εἶνε ἐπίσης ὁ ἀπολογισμὸς σὲ δυστυχήματα κατὰ τὶς διάφορες ἑορτές.

Ἀπὸ τὶς ἐποχὲς τοῦ ἔτους, τὸ φθινόπωρο παρουσιάζει τὸ μεγαλύτερο ἀριθυὸ αὐτοκινητιστικῶν δυστυχημάτων. Οἱ εἰδικοὶ ἀποδίδουν αὐτὴ τὴν αὔξησι στὸ ὅτι οἱ ἄνθρωποι, συνηθισμένοι ἀπὸ τὶς μεγάλες ἡμέρες τοῦ καλοκαιριοῦ, ἐκνευρίζονται βλέποντας πὼς ἡ διάρκειά τους γίνετσι ὁλοένα μικρότερη καὶ φοβοῦνται μήπως δὲν προφτάσουν νὰ τελειώσουν τὶς δουλειές τους. Ἀντίθετα, τὸ χειμῶνα ἔχουν συνηθίσει πιὰ στὶς μικρὲς ἡμέρες καὶ δὲν δείχνουν τὸν ἴδιο ἐκνευρισμό. Γενικά, τὰ αὐτοκινητιστικὰ δυστυχήματα ποὺ συμβαίνουν τὸ φθινόπωρο εἶνε κατὰ 60 - 70% περισσότερα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ συυβαίνουν τὸ χειμῶνα.

Οἱ πιὸ ἐπικίνδυνες, ἐξ ἄλλου, ὧρες φαίνεται ὅτι εἶνε ἐκεῖνες ποὺ προηγοῦνται ἀπὸ τὰ γεύματα, δηλαδὴ ἀπὸ τὶς 11 - 12 π.μ. καὶ ἀπὸ 7 - 9 μ.μ.

Μερικὲς ἄλλες στατιστικὲς συγκρίσεως ἀποδεικνύουν τὰ ἑξῆς:

17% τῶν αὐτοκινητιστικῶν δυστυχημάτων συμβαίνουν μεταξὺ αὐτοκινήτων, ποὺ ἔρχονται ἀπὸ ἀντίθετη κατεύθυνσι.

19% ἀπὸ συνοντήσεις σὲ στροφές.

20% ἀπὸ συγκρούσεις πάνω σὲ ἀκίνητα ἐμπόδια (τοίχους δένδρα κτλ.).

44% ἀπὸ συγκρούσεις αὐτοκινήτων ποὺ ἔρχονται τὸ ἕνα πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Οἱ πεζοὶ εὐθύνονται ἐπίσης πολλὲς φορές, γιατὶ πηγαίνουν ἀπὸ ἀπροσεξία νὰ πέσουν μπροστὰ σ' ἕνα αὐτοκίνητο, ποὺ ὁ ὁδηγός του, γιὰ νὰ μὴν τοὺς παρσούρη καὶ τοὺς χτυπήσῃ. ἀναγκάζεται νὰ στρίψῃ ἀπότομα, ν' ἀνεβῆ πάνω σ' ἕνα πεζοδρόμιο κτλ.

Δὲν εἶμαι τρελλός!

Ἕνα συγκινητικὸ ἄρθρο τοῦ Μπάστερ Κῆτον

Δὲν ὑπάρχουν στὸν κόσμο πιὸ τραγικοὶ ἄνθρωποι ἀπὸ ἐκείνους ποὺ κάνουν τους ἄλλους νὰ γελοῦν. Μιὰ σκληρὴ μοῖρα ὡδήγησε τὸν περίφημο "Ἀγγλο κλόουν Γκάρετ στὴν αὐτοκτονία καὶ τὸν ἐπίσης διάσημο Γάλλο κωμικὸ Μὰξ Λίντερ στὸ ἴδιο ἀπονενοημένο διάβημα.

Ὁ κόσμος πίστεψε πὼς εἶχαν καὶ οἱ δυὸ τους τρελλαθῆ, ἀλλὰ δὲν εἶνε αὐτὴ ἡ ἀλήθεια. Οἱ στενοὶ φίλοι τῶν δυὸ αὐτῶν δυστυχισμένων καλλιτεχνῶν, μποροῦν νὰ σᾶς ποῦν τί ἐξαιρετικοὶ ἄνθρωποι ἦσαν οἱ δυὸ αὐτοὶ μεγάλοι καλλιτέχναι. Ὁ θάνατός τους δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ μιὰ ἀπελπισμένη διαμαρτυρία, μιὰ περιφρόνησις πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα.

"Ολοι καὶ πρὸ πάντων οἱ γυναῖκες ξεχνοῦσαν πὼς οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶχαν ὅπως καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι μιὰ τρυφερὴ καρδιὰ καὶ πὼς μποροῦσαν ν' ἀγαπήσουν κι' αὐτοὶ μὲ πάθος. "Ετσι, ἡ ἴδια αἰτία, ὡδήγησε στὴν αὐτοκτονία καὶ τοὺς δύο αὐτοὺς καλλιτέχνας: ἡ σκληρότης τῶν γυναικῶν. Ἡ ἴδια αἰτία θὰ μὲ κάνῃ κάποτε κι' ἐμένα, νὰ δώσω ἕνα ξεφνικὸ τέλος στὸ μαρτύριό μου.

"Οπως στὸν Γκάρετ καὶ στὸν Μὰξ Λίντερ, ἔτσι καὶ σ' ἐμένα, οἱ γυναῖκες δὲν ἔδειξαν ποτὲ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν τρυφερότητα ποὺ λαχταροῦσε ἡ ψυχή μου. Ποτὲ δὲν μὲ πῆραν στὰ σοβαρά. Ἀντὶ νὰ ὄρῶ κοντά τους τὴ χαρὰ καὶ τὴν ἡσυχία εὕρισκα πάντα τὴ δυστυχία. "Ετσι γιὰ ν' ἀποφεύγω τὶς αἰσθηματικὲς αὐτὲς ἀπογοητεύσεις, κλεινόμουν στὸν ἑαυτό μου καὶ δίσταζα νὰ ἐκδηλωθῶ. Ἀντὶ νὰ καλυτερέψῃ ὅμως τὴ θέσι μου, ἡ τακτικὴ αὐτὴ τὴν χειροτέρευε.

Ἡ πρώτη γυναῖκα ποὺ ἀγάπησα, ἦταν μιὰ συνάδελφός μου. Ἐργαζόταν στὸ ἴδιο μιοῦζικ - χὼλλ ὡς χορεύτρια. ἦταν δεκαοχτὼ ἐτῶν καὶ ἐξαιρετικὰ ὄμορφη. Τὴν ἀγάπησα τρελλὰ καὶ μποροῦσα νὰ θυσιαστῶ γιὰ τὴν ἀγάπη της. "Ετσι κάθε φορὰ ποὺ εὕρισκα τὴν εὐκαιρία τῆς μιλοῦσα γιὰ τὸ αἰσθημά μου καὶ μὲ μεγάλη χαρὰ τῆς ἔκανα διάφορα μικρὰ δῶρα. Ἐκείνη μ' ἄκουγε μ' ἕνα χαμόγελο στὰ χείλη καὶ φαινόταν πὼς ὁ ἔρωτάς μου τὴ συγκινοῦσε κάπως. Ἔνα βράδυ μάλιστα. ποὺ τῆς πρόσφερα ἕνα ὡραῖο δαχτυλίδι, γιὰ τὴν ἀνορὰ τοῦ ὁποίου εἶχα θυσιάσει ἕναν ὁλόκληρο μισθό μου, ἡ χορεύτρια μ' ἀγκάλιασε ξαφνικά, μὲ φίλησε στὸ στόμα καὶ μοῦ εἶπε ὡς μ' ἀγαποῦσε κι' ἐκείνη.

Τὸ ἄλλο βράδυ, μπαίνοντας ξαφνικὰ στὸ καμαρίνι της τὴν βρῆκα στὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς πλουσίου θαυμαστοῦ της. Θύμωσα καὶ τὴς ἔκανα παρατηρήσεις. Ἐκείνη τότε δὲν βρῆκε τίποτε ἄλλο νὰ μοῦ πῇ παρὰ μόνο πὼς ἤμουν πολὺ ἀνόητος νὰ πιστεύω πὼς μποροῦσε μιὰ γυναῖκα ν' ἀγαπήσῃ ἕναν παλητάτσο σὰν κι' ἐμένα.

Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο πλήγμα ποὺ δέχθηκα ἀπὸ μιὰ γυναῖκα ποὺ ἐλάτρευα.

★

Ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρό, γνώρισα στὸν "Ἅγιο Φραγκίσκο μιὰ χαριτωμένη ὑπάλληλο ἑνὸς ἀνθοπωλείου. Δὲν ἔπαιζα τότ ἀκόμη στὸν κινηματογράφο μὲ ἕνα [illegible] φήμη καὶ κέρδιζα ἀρκετὰ λεφτά. Χάρισα στὴν φιλη μου ἕνα σωρὸ τουαλέττες καὶ κοσμήματα καὶ τὴς ὑποσχέθηκα πὼς θὰ τὴν παντρευόμουν μόλις θὰ τελείωνε τὸ συμβόλαιό μου μὲ τὸν θίασο στὸν ὁποῖο ἐργαζόμουν. Ἐκείνη ἔκανε σὰν τρελλὴ ἀπ' τὴν χαρὰ της καὶ ἄρχισε νὰ ἑτοιμάζεται γιὰ τὸν γάμο μας. Τὴν τελευταία ἡμέρα δόμως ἐξαφανίσθηκε ἀφίνοντάς μου ἕνα γράμμα στὸ ὁποῖο μοῦ ἔλεγε πὼς ἔφευγε γιατὶ εἶχε κατελάβει πὼς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ζήσῃ εὐτυχισμένη κοντά μου. Εἶχε τὴ γνώμη πὼς οἱ φίλες της θὰ γελοῦσαν μαζί της. Προτιμοῦσε λοιπὸν νὰ φύγῃ μ' ἕναν.... παραγγελιοδόχο!

Ἡ δεύτερη αὐτὴ ἀποτυχία μὲ συνεκλόνισε. "Ἐγινα πιὸ μελαγχολικὸς κι' ἔχασα κάθε διάθεσι γιὰ δουλειά. "Ἐφυγα τότε γιὰ τὸ Χόλλυγουντ κι' ἐκεῖ κατέλαβα πὼς μοναδικὴ διέξοδος στὸ μαρτύριό μου ἦταν ἡ ἀφοσίωσίς μου στὴν κινηματογραφικὴ τέχνη. Δέχθηκα τὶς προτάσεις ποὺ μοῦ ἔγιναν καὶ ἐπὶ δυὸ χρόνια «γύριζα» διασκὸς φίλμ ποὺ μ' ἔκαναν διάσημο.

Τότε ἀκριβῶς ἐρωτεύθηκα γιὰ τρίτη φορά. Τὸ εἰδωλό μου ἦταν τώρα ἕνα γνωστὸ ἀστέρι, ἡ 'Ιρὲν Τέσιμαν, τὴν ὁποία καὶ πιστεύτηκα ὕστερα ἀπὸ ἕνα τουφερὸ εἰδύλλιο. Τὸν πρῶτο καιρὸ τοῦ γάμου μας, ἡ 'Ιρὲν μοῦ ἔδειξε ἐξαιρετικὴ ἀγάπη. Ἐγὼ ὅμως εἶχα μιὰ κακὴ προαίσθησι. Κάτι μοῦ ἔλεγε πὼς ἡ 'Ιρὲν δὲν μποροῦσε νὰ μ' ἀγαπᾷ τόσο πολύ. Καὶ δυστυχῶς, δὲν γελάστηκα.

Ἡ γυναῖκα μου κατασπαταλοῦσε τὰ χρήματα ποὺ κερδίζαμε, διωργάνωνε δεξιώσεις στὶς ὁποιες καλοῦσε διάφορους φίλους της μὲ τοὺς ὁποίους διασκέδαζε ὡς τὸ πρωΐ. Αὐτὰ ὅλα μ' ἔκαναν νὰ ὑποφέρω πολύ, μὰ δὲν τολμοῦσα νὰ τῆς κάνω καμμιὰ παρατήρησι φοβούμενος μήπως τὴν χάσω. "Ὑστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ ὅμως ἀνακάλυψα πὼς ἡ 'Ιρὲν μ' ἀπαττοῦσε μὲ τὸν πιὸ ἀδιάντροπο τρόπο. Ζήτησα ἀμέσως διαζύγιο καὶ ξανακλείστηκα στὴ μοναξιά μου.

Οἱ συνεχεῖς αὐτὲς ἀπογοητεύσεις μ' ἔκαναν νευρικὸ καὶ ἰδιότροπο σὲ βαθμὸ ποὺ ἄρχισα νὰ δίνω τὴν ἐντύπωσι τρελλοῦ.

Δὲν εἶμαι ὅμως τρελλός!

Ὑποφέρω μονὸ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον ἄνθρωπο γιατὶ οἱ γυναῖκες μοῦ φέρθηκαν μὲ τὸν πιὸ σκληρὸ καὶ ἀπάνθρωπο τρόπο. "Εστω κι' ἂν δὲν μ' ἀγαποῦσαν, δὲν ἔπρεπε νὰ μὲ γελάσουν. νὰ μὲ ἀπατήσουν, νὰ μὲ ταπεινώσουν.

Ἀλλὰ τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μὲ τὸν Γκάρετ καὶ μὲ τὸν Μὰξ Λίντερ. Αὐτοὶ δὲν μπόρεσαν ὡς τὸ τέλος νὰ ὑποφέρουν μιὰ τέτοια ζωὴ καὶ αὐτοκτόνησαν. Δὲν ἀποκλείεται νὰ μὲ περιμένῃ κι' ἐμένα ἡ ἴδια τύχη. "Αν ὅμως αὐτοκτονήσω καμμιὰ μέρα, δὲν θέλω νὰ πῇ κανεὶς πὼς ἤμουν ἕνας τρελλός. Εἶμαι ἕνας πολὺ δυστυχισμένος ἄνθρωπος μὲ μιὰ βαθειὰ πληγωμένη καρδιά...

ΜΠΑΣΤΕΡ ΚΗΤΟΝ

Κινηματογραφικὰ νέα

★Ἡ νέα ταινία στὴν ὁποία θὰ πρωταγωνιστήσῃ μετὰ τὴν Καζαμπλάνκα ὁ Χαμφρεῦ Μπόγκαρτ ὀφείλεται στὸν δημιουργὸ τῆς Λαίδης Χάμιλτον, τὸν Ἀλεξάντερ Κόρντα, κι' ἔχει τὸν ἐντυπωσιακὸ τίτλο «Σαχάρα».

★ Γιὰ πρώτη φορὰ ὁ Κόρντα γυρίζει ταινία μὲ πρωταγωνιστὴ τὸν Μπόγκαρτ. Ἐκφράζεται ὡστόσο μὲ ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὸ ταλέντο του καὶ τὴν ἀντίληψί του καὶ πιστεύει πὼς ἡ «Σαχάρα» θὰ εἶνε μιὰ ἀπ' τὶς καταπληκτικώτερες ταινίες τῶν τελευταίων χρόνων. "Ας ἐλπίσουμε πὼς θὰ τὴν δοῦμε τοῦ χρόνου καὶ μεῖς ἐδῶ στὴν 'Αθήνα.

★"Ὑστερα ἀπὸ συζυγικὸ βίο 7 ὁλοκλήρων ἐτῶν, ἡ περίφημη χορεύτρια Βέρα Ζορίνα χώρισε ἀπὸ τὸν σύζυγό της, τὸν διευθυντὴ μπαλέττων Τζώρτζ Βαλανσάϊν ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε καὶ ὁ πρῶτος της καθηγητὴς χοροῦ.

★Ἡ Γκλόρια Σβάνσον πῆρε διαζύγιο ἀπὸ τὸν πέμπτο κατὰ σειρὰν σύζυγό της, τὸν Οὐίλλιαμ Ντάβεῦ. Ὁ πέμπτος αὐτὸς γάμος της διήρκεσε... 54 ἡμέρες!

★ Κι' ἕνα ἄλλο περίφημο ζευγάρι τοῦ Χόλλυγουντ χώρισε τελευταίως: ἡ Σόνια Χένυ καὶ ὁ Ντὰν Τόππινγκ. Λόγος τοῦ διαζυγίου. ἐπανειλημμένες ἀπιστίες καὶ ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη.

★Ἀφοῦ πῆρε διαζύγιο ἀπὸ τὸν πρώτον σύζυγό της. τὸν σκηνοθέτη Μάριο Καμπρίνι, ἡ ζανθειὰ γόησσα τοῦ 'Ιταλικοῦ κινηματογράφου "Ἀσσια Νόρις. παντρεύτηκε γιὰ τρίτη φορὰ κατὰ σειρὰν μὲ τὸν "Ἀγγλο ἀξιωματικὸ Τζὰκ Πέλστερ, ἰδιοκτήτη περιφήμων «φαβορί» τῶν ἀγγλικῶν «ντέρμπυ». Στοὺς δημοσιογράφους ποὺ τὴν ἐρώτησαν γιὰ τὰ μελλοντικά της σχέδια. ἡ "Ἀσσια εἶπε πὼς σκοπεύει νὰ γυρίσῃ ὁ ἀκόμη φίλμ στὴν 'Ιταλία καὶ κατόπιν θὰ φύνῃ μὲ τὸν Τζ

Ὁ ἀνισόρροπος ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Εἶνε ζήτημα ἂν ὑπῆρξε ποτὲ ἄλλος τόσο κφυλος ἀριστοκράτης, τόσο διψασμένος ιὰ αἷμα κι' ἐφευρετικὸς στὸ βασανισμὸ ὧν θυμάτων του, σὰν τὸ μαρκήσιο ντὲ Σάδ. Ἀπ' αὐτὸν ἐπῆρε τὸ ὄνομά του ὁ σαδισμός, ἡ παθολογικὴ διαστροφὴ τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἀπολαμβάνουν βλέποντας οὺς ἄλλους νὰ ὑποφέρουν καὶ ποὺ μόνο ι' αὐτὸ τὸ μέσον νοιώθουν νὰ διεγείρωνται οἱ ἐρωτικοί τους πόθοι.

Ἔχουν γραφῆ πολλὰ βιβλία γιὰ τὸν κακαχθόνιο μαρκήσιο. Ἀλλὰ κι' ὁ ἴδιος ἔκανε ράψει ἀρκετὰ μυθιστορήματα, γεμάτα ἀπὸ ιματηρὲς περιπέτειες,δολοφονίες, στραγαλισμούς, μαρτύρια, ποὺ καταλήγουν ράντες σὲ ἀκατανόμαστα ὄργια. Τὰ ἔργα του σημειώσαν θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία στὴ ἀλλία, τὸν καιρὸ τῆς Τρομοκρατίας. Ἴσως ιατὶ συμφωνοῦσαν μὲ τὰ γούστα καὶ τὴ ροοτροπία τῆς ἐποχῆς. Σ' ἕνα ἀπ' αὐτά, ὀνομ « Ἰουστίνα»), ὁ Σὰδ γράφει: «Δὲν εἶνε γκληματικὴ ἡ περιγραφὴ τῶν ἰδιοτροπιῶν οὺ μᾶς ἐμπνέει ἡ ὕβρις».

Τίποτε ἀπ' τὴν καταγωγὴ τοῦ μαρκησίου τὲ Σὰδ δὲν προέλεγε πῶς θὰ γινόταν ὁ νομαστότερος ἐκφυλος ἐρωτομανής. Ἀπκε σὲ μιὰ οἰκογένεια διάσημη καὶ ἠθική. "Ἕνας ἀπ' τοὺς προγόνους του, ὁ Οὐγος ντὲ Σὰδ ἦτον ὁ σύζυγος τῆς ὡραίας Λάουρας, ποὺ τὴν ὕμνησε ὁ ἀθάνατος ουιντὴς Πετράρχης.

Ὁ μαρκήσιος γεννήθηκε στὸ Παρίσι,στὶς 2 Ἰουνίου 1740. Σπούδασε στὸ λύκειο τοῦ Μεγάλου Λουδοβίκου, ἀπ' ὅπου πέρασαν ἐπίσης ὁ Καμὶλ Ντυμουλὲν κι' ὁ Ροβεσπιέρος. Κατόπιν ἔγινε ἀξιωματικὸς τοῦ ἰδιαιτέρου συντάγματος ἱππικοῦ τοῦ βασιλέως.

Στὶς 17 Μαΐου 1763, παντρεύθηκε μὲ μιὰ νέα τῆς ἀριστοκρατίας, ποὺ τὸν ἀγάπησε καὶ τοῦ ἀφοσιώθηκε ὁπόλυτα ἐνῶ αὐτὸς τὴν ἐπρόδιδε... μὲ τὴ μικρότερη ἀδελφή της! Λίγες ἑβδομάδες μόνο μετὰ τὸ γάμο του, ἄρχισε νὰ χρησιμοποιῆ ἕνα ξοχικὸ σπιτάκι του, στὸ Ἀρκέϊγ, γιὰ ἀγνιόντουσαν ἐκεῖ μέσα καὶ τὰ παράπονα διαφόρων θυμάτων προκάλεσαν τὴν ἐπεμβαση τῆς ἀστυνομίας. Ὁ μαρκήσιος συνελήφθη καὶ φυλακίσθηκε. Ἡ σύζυγός του, ἀντὶ ν' ἀγανακτήσῃ ἐναντίον του, κατέβαλε ἐντατικὲς ἐνέργειες κι' ἐπέτυχε τὴν ποφυλάκισί του. Γιὰ νὰ τὴν ἀντιμετώπῃ γι' αὐτὸ ὁ Σὰδ... ἔγινε ἀμέσως ἐραστής τῆς Μπωθουαζὲν, μιᾶς γυναῖκας τῆς καστάτης ὑποστάθμης!

Ἕνα βράδυ, ὁ Σὰδ βρῆκε στὸ δρόμο κάποια Ρόζα Κόλλερ, ἕνα δυστυχισμένο πλάσμα, ποὺ ζοῦσε μὲ τὸ ἐμπόριο τοῦ ἔρωτος. Τὴν ἔπεισε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ στὸ σπιτάκι τοῦ Ἀρκέϊγ. Ἐκεῖ, τὴν ἔνδυσε καὶ τὴν ἔβαλε πάνω σ' ἕνα τραπέζι. Ἔβγαλε ἕνα μαχαίρι κι' ἐτοιμάσθηκε νὰ τὴν κουμπιάσῃ ζωντανή!... Ἡ μικρὴ γυναῖκα ζητρελλαμένη ἀπ' τὸν τρόμο, κατάφερε ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' τὰ δεσμά της, νὰ πηδήσῃ ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ νὰ φύγῃ. Ὁλόγυμνη καθὼς ἦταν, σκεπασμένη μόνο μὲ τὰ μακρυὰ μαλλιά της, μὲ τὰ σημάδια τῶν σκοινιῶν στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια τῆς διέσχισε τοὺς δρόμους τοῦ Ἀρκέϊγ, συγκέντρωσε τοὺς κατοίκους καὶ κατάγγειλε τὴν ἐγκληματικὴ ἀπόπειρα τοῦ Σὰδ. Ὁ μαρκήσιος συνελήφθη πάλι, ἐξαναγκάσθηκε νὰ πληρώσῃ 2.000 φράγκα ὡς ἀποζημίωσι στὴ Ρόζα Κέλλερ καὶ ἐξανακλείστηκε στὴ φυλακή. Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα του τὸν ἐλευθέρωσε γιὰ δεύτερη φορὰ κι' ἐκεῖνος, ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρό, ἀπήγαγε τὴν ἀδελφή της Λουϊζα καὶ κατέφυγε μαζί της στὴν Ἰταλία!

Εἶχε ἀναγκασθῆ νὰ ἐκπατρισθῆ, ὄχι τόσο χάρις τοῦ ἔρωτός του, ὅσο ἀπὸ ἀνάγκη νὰ γλυτώσῃ τὸ κεφάλι του, γιατὶ τὸν ἐβάρυνε μιὰ σοβαρώτατη κατηγορία: Στὶς 27 Ἰουνίου τοῦ ἔτους ἐκείνου (1772) εἶχε ἐπισκεφθῆ ἕνα καταγώγιο τῆς Μασσαλίας καὶ εἶχε προσφέρει σὲ δυὸ ἀπὸ τὶς τροφίμους του γλυκίσματα ποὺ περιεῖχαν «κανθαρίδα»... Ὁλόκληρη τὴ νύχτα, σὶ δυὸ γυναῖκες, φλογισμένες ἀπ' τὸ τρομερὸ ἐκεῖνο διεγερτικό, σκανδάλιαν ὅλη τὴ συνοικία μὲ τὰ ὄργιά τους. Κι' ὁ Σὰδ διασκέδαζε, παρακολουθῶντας τὸ θέαμα! Πλήρωσε ὅμως ἀκριβὰ αὐτὴ τὴ διασκέδασί του. Στὰς 3 Σεπτεμβρίου, καταδικάσθηκαν ἐρήμην σὲ θάνατο ὁ ἴδιος κι' ὁ ὑπηρέτης ποὺ τὸν συνώδευε.

Στὴν Ἰταλία, ὅπου εἶχε καταφύγει ἐν τῷ μεταξύ, ὁ μαρκήσιος ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὴν καταδίκη του καὶ χαιρόταν τὰ θέλγητρα τῆς ὡραίας κουνιάδας του. Ἡ ἀστυνομία ὅμως τὸν παρακολουθοῦσε. Τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1772, τὸν συνέλαβε, κοντὰ στὸ Πιεμόντε, καὶ τὸν ἔστειλε στὴ Γαλλία, ὅπου κλείσθηκε σὲ μιὰ φοβερὴ φυλακή, ἐνῷ ἡ Λουϊζα κατέληξε στὸ μοναστήρι.

Ἀντὶ νὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ πιά, ἔπειτα ἀπὸ τέτοια αἴσχη, ἡ γυναῖκα του διωργάνωσε τὴ δραπέτευσί του! Κι' ἔτσι, τὴν Πρωτομαγιὰ τοῦ 1775, ὁ Σὰδ ἦταν καὶ πάλι ἐλεύθερος.

Φρόντισε τότε νὰ κρυφθῆ, γιατὶ ὑπῆρχε πάντοτε ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις ἐναντίον του γιὰ τὴν ὑπόθεσι τῆς Μασσαλίας. Δὲν τοῦ ἦταν ὅμως δυνατὸν ν' ἀφίσῃ τὶς ἐλεύθερες γυναῖκες, ποὺ ἱκανοποιοῦσαν τὰ ἐρωτικά του. Καὶ στὶς 14 Ἰουνίου 1777, ἡ ἀστυνομία τὸν βρῆκε σ' ἕνα ὑπόπτο σπίτι τῶν Παρισίων καὶ τὸν ξανάκλεισε στὴ φυλακή.

Χάρις στὶς φροντίδες τῆς γυναῖκας του, ποὺ τὸν ἐλάτρευε πάντα, ἔγινε ἀνάθεώρησις τῆς δίκης του. Ἡ θανατικὴ ποινή του μετετράπη σὲ πρόσκαιρο καὶ ἐκτόπιοι. Ἔμεινε ὡστόσο ἀκόμη στὴ φυλακή, γιατὶ ἐθεωρεῖτο ἐπικίνδυνος γιὰ τὴ δημοσία ἠθική. Τὸ 1778 δραπέτευσε, μὲ τὴ βοήθεια τῆς γυναῖκας του καὶ πάλι. Μὰ τὸν ἄλλο χρόνο τὸν ξανάπισσαν καὶ ξαναγύρισε στὴ φυλακή.

Κατὰ τὰ μακρὰ ἔτη τῆς φυλακίσεώς του, ἔγραφε τὰ ἀμαρτωλὰ μυθιστορήματά του. Ὅταν μάλιστα βρισκόταν στὴ Βαστίλλη, εἶχε ἐπιχειρήσει νὰ ἐξεγείρῃ τὸ λαό, πάνω ἀπ' τὰ τείχη, ὅπου ἔκανε τὸν καθημερινό του περίπατο. Γι' αὐτό, τὸν μετέφεραν στὶς φυλακές τοῦ Σαραντόν, κι' ἔτσι δὲν βρισκόταν πιὰ στὴ Βαστίλλη ὅταν τὴν κυρίευσε τὸ ἐπανοστατημένο πλῆθος καὶ σκότωσε τὸ διοικητή της ντὲ Λυναί. Ἀποφυλακίσθηκε ἐπὶ τέλους τὸ 1780... Κι' ἔσπευσε νὰ πάρῃ διαζύγιο ἀπ' τὴ γυναῖκα του, ὡς ἀνταπόδοσι τῶν φροντίδων της γι' αὐτόν!

Ὅταν βγῆκε ἀπ' τὴ φυλακή, δὲν βρῆκε πιὰ τὸ παλιό περιβάλλον του. Ἡ Ἐπανάστασις τὰ εἶχε ἀλλάξει ὅλα. Ὁ μαρκήσιος ἔγινε «πολίτης Σὰδ», παρέστησε τὸν ἐπαναστάτη κι' ἔδωσε νὰ παίζουν στὸ θέατρο τὰ ἄσεμνα ἔργα του.

Ἀργότερα, τὴν ἐποχὴ τοῦ Ναπολέοντος, εἶχε τὴν κακὴ ἐμπνευσι νὰ γράψῃ ἕνα σατυρικὸ καὶ πρόστυχο μυθιστόρημα, στὸ ὁποῖο παρίστανε τὴν Ἰωσηφίνα Μπωχαρναί, τὴν κυρία Ταλλιὲν καὶ τὴν κυρία Βισκόντι σὲ ἐπαίσχυντες σκηνὲς ὀργιῶν. Ὁ Ναπολέων ἔγινε ἔξω φρενῶν καὶ διάταξε νὰ τὸν κλείσουν στὸ φρενοκομεῖο.

Ἐκεῖ, ὁ Σὰδ κατώρθωσε μὲ τὰ χρήματά του νὰ ἐξασφαλίσῃ ἕνα δωμάτιο μοναχικὸ κι' ἀρκετὰ ἄνετο. Κάθε τόσο τὸν ἐπισκεπτόντουσαν διάφορες γυναῖκες, κι' ἔμεναν ὧρες ὁλόκληρες μαζί του. "Ὅταν τὸ ἐμάθαιε, ἡ ἀστυνομία ὑποψιάσθηκε. Ἔκαμε μιὰ ἔρευνα στὸ δωμάτιό του κι' ἀνακάλυψε μαστίγια, τανάλιες, τσιμπίδες κι' ἄλλα ὄργανα μαρτυρίων! Ὁ σατανικὸς μαρκήσιος βασάνιζε μ' αὐτὰ τὶς γυναῖκες ποὺ ἀκριβοπλήρωνε γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τὸ πάθος του! Μιὰ συνηθισμένη διασκέδασίς του ἦταν νὰ τὶς ὑποχρεώνῃ νὰ γδυθοῦν ἐντελῶς, νὰ τὶς δένῃ στοὺς στύλους τοῦ κρεββατιοῦ καὶ νὰ τὶς μαστιγώνῃ ἄγρια, γιὰ νὰ παρακολουθῆ μὲ ἀπόλαυσι τοὺς σπασμοὺς τοῦ πόνου τους...

Ποιὸς ξέρει τὶ ὄλλο ἀκόμη θὰ ἔκανε, ἂν δὲν τὸν συγκρατοῦσε ὁ φόβος τῶν νόμων.. Παρ' ὅλη τὴν ὀργιώδη ζωή του, πέθανε γέρος, σὲ ἡλικία 74 ἐτῶν, στὶς 2 Δεκεμβρίου 1814. Στὴ διαθήκη του ὥριζε νὰ μὴ χρησιμοποιηθῆ τὸ σῶμα του γιὰ ἀνατομικὲς μελέτες, ἀλλὰ νὰ ταφῆ σ' ἕνα ἰδιόκτητο δάσος του, κοὶ νὰ φυτέψουν πάνω ἀπ' τὸν τάφο του βελανιδιές, γιὰ νὰ μεγαλώσουν καὶ νὰ ἐξαφανίσουν κάθε ἴχνος του. «"Ἔτσι παρόμοια ἐπιθυμῶ — προσθέτε — νὰ ἐξαφανισθῆ καὶ ἡ ἀνάμνησίς μου ἀπ' τὴ μνήμη τῶν ἀνθρώπων». Πράγματι, τὸν ἔθαψαν ἐκεῖ ποὺ εἶχε θελήσει. Προηγουμένως ὅμως, ἔγινε μιὰ ἀνατομικὴ ἐξέτασις τοῦ κρανίου του καὶ βρέθηκε ὅτι εἶχε ἐξαιρετικὰ ἀνεπτυγμένα... τὰ ὄργανα τῆς μητρικῆς τρυφερότητος καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὰ παιδιά! Τί τραγικὴ εἰρωνεία!

ΠΙΕΡ ΡΟΥΖΕΜΟΝ

••

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΝΘΗ

Σταμ. Σταματίου

Ἡ δημοσιογραφικὴ οἰκογένεια ἐθρήνησε τελευταίως μιὰ νέα ἀπώλεια. Τὸ θάνατο τοῦ ἐκλεκτοῦ δημοσιογράφου καὶ λογοτέχνου Σταμ. Σταματίου. Ἐπὶ 40 χρόνια ὁ Σταμ. Σταμ. ἔδωσε στὴ δημοσιογραφία καὶ στὴ λογοτεχνία ὅ,τι καλύτερο, ὁ,τι ἐκλεκτὸ καὶ ὡραῖον μπορεῖ νὰ δώσῃ ἕνας εὐσυνείδητος πνευματικὸς ἐργάτης. Οἱ δημοσιογραφικές του περιγραφὲς καὶ οἱ ἠθογραφίες του ὑπῆρξαν ἐπὶ μισὸν περίπου αἰῶνα τὸ ἐντρύφημα τοῦ κοινοῦ ποὺ τόσο τὸν εἶχε ἀγαπήσει καὶ ἐκτιμήσει. Τὰ σκίτσα του μὲ τὴν ἐξαιρετικὴ πρωτοτυπία, χάρι καὶ δροσιὰ τους θὰ μείνουν ἀθάνατα.

Ὁ («Θησαυρὸς») τοῦ ὁποίου ὁ κ. Σταμ. Σταμ. ὑπῆρξε ἐκλεκτὸς συνεργάτης ἐκφράζει τὴν εἰλικρινῆ λύπη του γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ ἐκλεκτοῦ συναδέλφου

Οἱ ποιηταί μας

Στροφὲς

I

Κανεὶς νὰ μᾶς χωρίσῃ δὲν μπορεῖ, κανείς.
Εἶσαι τὸ πλάσμα ποὺ μοῦ πρέπει καὶ μοῦ ἀνήκει.
Εἶσαι ἡ λαμπρότερη κι' ἡ πιό μου ὡραία νίκη
μέσ' τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς.
Κι' ἂν θὲς νὰ νοιώσῃς πόσο, πόσο σ' ἀγαπῶ,
γύρε κοντά μου ἀγαπημένη κι' ἀφουγκράσου
ποὺ ὅμοια ἡ καρδιά μου σὰν καὶ τ' ὄνομά σου
χτυπάει μ' ἕνα δισύλλαβο σκοπό.

II

Ἀδημονῶ ἡ φωλίτσα μας γιὰ νὰ σὲ ἰδῆ.
Ποθοπλαντάζουν κι' οἱ πυράκανθοι στὸ βάζο.
Πότε μιλῶ, πότε γελῶ, πότε ρεμβάζω,
καὶ κάνω τρέλλες σὰν παιδί.

Πέρασε ἡ ὥρα... Κι' ἡ φωλίτσα μας δὲν θὰ σὲ ἰδῆ.
Χλώμιασαν τώρα κι' οἱ πυράκανθοι στὸ βάζο.
Πιὰ δὲν μιλῶ, κι' οὔτε γελῶ, κι' οὔτε ρεμβάζω,
μόνο ποὺ κλαίω σὰν παιδί.

Ἀπὸ τὸ βιβλίο ποὺ κυκλοφορεῖ προσεχῶς μὲ τὸν τίτλο «ΦΡΕΓΑΤΑ»

ΟΡΕΣΤΗΣ ΛΑΣΚΟΣ

ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

(Καλοκαῖρι. Τέσσερις ἡ ὥρα τὸ πρωΐ. Ἕνα κελλὶ στὶς φυλακές. Ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν, ὁ εἰσαγγελεύς, ὁ ἀστυνόμος κι' ὁ παπᾶς ἔχουν μπῆ στὸ κελλὶ κι' ἔχουν περιτριγυρίσει τὸν κατάδικο Ἀλμπέρ, ποὺ κοιμᾶται βαθειά, ξαπλωμένος πάνω στὴν κουβέρτα του).

Ὁ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ (στοὺς ἄλλους): Ἐμπρός! Εἶνε καιρός...

Ὁ ΠΑΠΑΣ (ἀγγίζοντας τὸν ὦμο τοῦ κατάδικου): Φίλε μου...

Ὁ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ: Ἀλμπέρ...

ΑΛΜΠΕΡ (κοιμισμένος ἀκόμα): Ἔ, ἔ... Τί τρέχει;

Ὁ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ἐμεῖς ἐμάστε...

ΑΛΜΠΕΡ: Ἀ!... Σεῖς... ἤρθατε κιόλας...

Ὁ ΠΑΠΑΣ: Θάρρος, τέκνον μου.

Ὁ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ἡ αἴτησίς σου γιὰ τὴ χάρι σου ἀπορρίφθηκε.

Ὁ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ: Ἤρθε ἡ στιγμὴ γιὰ νὰ δείξῃς ὅλο σου τὸ θάρρος, Ἀλμπέρ.

Ὁ ΠΑΠΑΣ: Ἔχεις καμμιὰ τελευταία χάρι νὰ μᾶς ζητήσῃς;

ΑΛΜΠΕΡ: Χάρι;

Ὁ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ναί... θὰ σοῦ τὴν κάνουμε εὐχαρίστως.

ΑΛΜΠΕΡ: Ναί, νὰ μ' ἀφίσετε πέντε λεφτουλάκια ἀκόμα νὰ κοιμηθῶ.

Ὁ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ καὶ ὁ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ μαζί: Ἀδύνατον!

ΑΛΜΠΕΡ: Αὐτὸ ποὺ ζητᾶς δὲν εἶνε στὸ χέρι μας. Ὁ νόμος...

Ὁ ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ: Ἐμπρός! Σήκω τώρα... (Ὁ Ἀλμπὲρ σηκώνεται κι' ἀρχίζει νὰ ντύνεται).

ΑΛΜΠΕΡ: Κρῖμα!... Μοῦ ἀρνηθήκατε πέντε λεπτῶν ὕπνο ποὺ σᾶς ζήτησα... Δὲν εἶνε εὐγενικὸ ἐκ μέρους σας ποὺ μοῦ ἀρνηθήκατε αὐτὴ τὴ χάρι...

Ὁ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ: Ἔλα τώρα, ἄφησε τὰ λόγια...

ΑΛΜΠΕΡ: Πέντε λεφτουλάκια... Δὲν ζήτησα τὴ γῆ καὶ τὸν οὐρανό. Ἂς εἶνε ὅμως... Αὐτὸ ἦταν τὸ ριζικό τὸ δικό μου. Μὲ τὸν ὕπνο καὶ τὰ κρεββάτια τά Ἔχω τσουγκρισμένα ἀπὸ καιρό... Ποτέ μου δὲν τὸν χόρτασα τὸν ὕπνο... Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἤμουνα παιδὶ ἡ ἴδια δουλειὰ γίνεται. Πῶς νὰ χαρῶ κι' ἐγὼ σὰν κάθε χριστιανός, πρωὶ νὰ χουζοῦρι;... Πότε κάτου ἀπ' τὰ γεφύρια κοιμόμουνα, πότε στὰ παγκάκια, πότε στὴν ἐξοχή, στὸν καθαρὸ ἀέρα... ὕπνος σοῦ λέει ὁ ἄλλος! Μὲ βροχὴ, μὲ χιόνι, μὲ κρῦο, ἔτσι κοιμώμουν πάντα... Δὲν βαρύεσαι ὅμως... Πάνε τώρα δλ' αὐτά...

Ὁ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ: Μήπως ἔχεις νὰ κάνῃς καμμιὰ ἀνακοίνωσι στὴ δικαιοσύνη;

ΑΛΜΠΕΡ: Ὄχι, μὲ ὑποχρέωσε κι' αὐτή.

Ὁ ΠΑΠΑΣ: Μετανοεῖς, παιδί μου, γιὰ τὸ ἔγκλημά σου;

ΑΛΜΠΕΡ: Νὰ σοῦ πῶ, γαί... Σφάξαμε τὴν κακόμοιρη τὴ γρηοῦλα στὴ Μαρσίλια. Θεὸς σχωρές την πιά... Θάταν καλύτερα νὰ τῆς παίρναμε μονάχα τὸ κομπόδεμα... Δὲν φταῖω ὅμως ἐγὼ γιὰ τὸ φόνο. Ἐκεῖνος ὁ Γκαμπριὲλ μὲ πῆρε στὸ λαιμό του. Αὐτουνοῦ ἦταν ἡ ἰδέα, αὐτὸς ἔκανε τὰ σχέδια, Αὐτὸς μ' ἄναψε, αὐτὸς μ' ἔβαλε νὰ κάνω τὸ φονικό... Δὲν φαντάζομαι νὰ τοῦ δώσανε χάρι αὐτουνοῦ... Σὲ θάνατο ἐγώ, σὲ θάνατο κι' αὐτός... Ἔτσι λέει τὸ δίκηο... Μαζὶ θὰ πληρώσουμε τὴν ἁμαρτία μας. Ἔτσι δὲν εἶνε;... (Οἱ παρευρισκόμενοι σιωποῦν). Ὄχι; Δὲν μοῦ λέτε τίποτε; Τοῦ δώσατε χάρι; Ἄ, τί ἀτιμία... (Τὸν δένουν).

Ὁ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ἀρκετὰ τἄπαμε. Δρόμο τώρα.

ΑΛΜΠΕΡ: Δρόμο! Ἐγὼ πάω νὰ κατρατομηθῶ κι' αὐτὸς κοιμᾶται ἀκόμα ὁ παλησάνθρωπος...Πέντε λεφτουλάκια ὕπνο σᾶς ζήτησα καὶ δὲν μοῦ κάνατε αὐτὴ τὴ χάρι... Ἄ, κὺρ παπᾶ μου, τί νὰ σοῦ πῶ, δὲν ὑπάρχει Θεός!

Ὁ ΠΑΠΑΣ: Ὑπάρχει, παιδί μου. Θὰ τὸν δῆς σὲ λίγο.

(Ὁ Ἀλμπὲρ ντύθηκε. Κατεβαίνουν τὰ σκαλιά. Περνοῦν τοὺς διαδρόμους. Ὁ δήμιος πάει μπροστά. Φτάνουν στὴν ἐξωτερικὴ πόλη τῆς φυλακῆς ποὺ ἀνοίγει διάπλατα μπρός τους. Βρίσκονται στὴ μεγάλη πλατεία, Ὁ Ἀλμπὲρ εἶνε κατάχλωμος. Προχωρεῖ ἀκουμπῶντας στὸν παπᾶ καὶ μηχανικὰ δὲν ἐπαναλαμβάνει παρὰ τρεῖς - τέσσερες λέξεις, σὰν νὰ ἐκφράζῃ μ' αὐτὲς τὶς τελευταῖες του σκέψεις, τὸν καῦμό του: «Πέντε λεπτῶν ὕπνο ζήτησα... πέντε λεφτουλάκια! Κοὶ μοῦ ἀρνήθηκαν». (Φτάνουν μπρὸς στὴ λαιμητόμο. Δίνουν στὸν Ἀλμπὲρ καὶ φιλάει ἕναν ἀσημένιο σταυρό. Δυὸ χέρια τὸν ἁρπάζουν κατόπιν βάγαυσα... Ὁ Ἀλμπὲρ νοιώθει ἕνα κρῦο σίδερο νὰ πέρτῃ στὸ λαιμό του... μιὰ ζάλη τοῦ ἔρχεται σὰν νὰ πετάῃ ψηλά, πολὺ ψηλά... Πεθαίνει... Κι' ὕστερα πιὰ τίποτε... τίποτε...

(Σιγὰ - σιγὰ ὁ Ἀλμπὲρ ἀρχίζει νὰ ξυπνάῃ ἀπ' τὸ... θάνατο. Τὸ πρῶτο πράγμα ποὺ ἀντικρύζει εἶνε μερικὰ ψηλὰ χορτάρια ποὺ βρίσκονται γύρω του. Ὁ ἥλιος ποὺ ἀνατέλλει, λάμπει μέσ' ἀπ' τὰ φυλλώματα τοῦ δάσους. Ὁ Ἀλμπὲρ εἶνε ξαπλωμένος κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο πάνω σὲ δυὸ ἐφημερίδες κι' ὁ φίλος του ὁ Γκαμπριὲλ δίπλα του τὸν κυττάζει εἰρωνικά. Ὁ Ἀλμπὲρ χτυπάει τὴ γῆ μὲ τὰ χέρια του κι' ἀφήνει ἕνα βαθύτατο ἀναστεναγμὸ ἀνακουφίσεως).

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ: Μωρέ, τί ἔπαθες;

ΑΛΜΠΕΡ: Τίποτα... τίποτα...

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ: Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι; Μωρὲ σὺ τρέμεις!...

ΑΛΜΠΕΡ: Ἀπὸ ποῦ ἔρχομαι; Ἀπὸ μακρυά... πολὺ μακρυά.

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ: Γιατί φώναζες ἔτσι στὸν ὕπνο σου;

ΑΛΜΠΕΡ: Κάτι ὀνειρευόμουν... Ἀστα... μὴν τὰ ρωτᾶς.

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ: Γιὰ δὲς λιγκάδα... Χαρὰ Θεοῦ σήμερα. Ἔ;... Μὴν ἐεχνᾶς ὅτι ἔχουμε δουλειὰ τὸ βράδυ.

ΑΛΜΠΕΡ: Ναί, ἄκουσε τὰ πουλιὰ πῶς λαλοῦν...

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ: Ναί, αὐτὸ εἶνε σημάδι τύχης! Τὸ λοιπόν, ὅπως εἴπαμε, γιὰ σήμερα τὸ βράδυ, Ἔ;... Τὴ γρηοῦλα τῆς Μαρσίλλιας...

ΑΛΜΠΕΡ: Τὴ γρηά;...

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ: Μὰ ναί... Γιὰ σήμερα τὸ βράδυ δὲν κανονίσαμε νὰ κάνουμε τὴν ἐπίσκεψί μας σ' αὐτή;

ΑΛΜΠΕΡ: Ὄχι!

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ: Δειλιάζεις;

ΑΛΜΠΕΡ: Ὄχι... Μὰ σήμερα τὸ βράδυ ἀδύνατον.

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ: Τότε, πότε;

ΑΛΜΠΕΡ: Ἄλλοτε... Δὲν ξέρω...

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ: Μπορεῖ καὶ ποτέ... Ἔ;

ΑΛΜΠΕΡ: Μπορεῖ.

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ: Φοβιτσιάρη!... Ὡς τὰ χτὲς ἀκόμα σοῦ καλάρεσε ἡ δουλειά. Χτὲς ἤσουνα ὅλο ἐνθουσιασμούς. Καὶ σήμερα... ἀντ' ο γιὰ πάντα! Καὶ δὲν μᾶς λές, γιατί... γιατί;

ΑΛΜΠΕΡ: Εἶδα ἕνα ὄνειρο. Κι' ὕστερα, σκάσε τώρα, ἄσε με νὰ κοιμηθῶ ἀκόμα λίγο.

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ: Τέτοια ὥρα; Καὶ δὲν μοῦ λὲς θὰ κοιμηθῆς πολλὴ ὥρα ἀκόμα;

ΑΛΜΠΕΡ: Πέντε λεφτουλάκια! Πέντε λεφτουλάκια τῆς ὥρας, μονάχα. Ἄγ, ἄφησέ με νὰ κοιμηθῶ, νὰ κοιμηθῶ λίγο... Πόσο νωστάζω!... Τί γλυκὸς εἶν' ὁ ὕπνος! Τί ὡραία ποὺ εἶνε ἡ ζωή!... (Ἀλλάζει πλευρὸ καὶ ξαναποιμᾶται).

ΑΝΡΥ ΛΑΒΕΝΤΑΝ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

★ Τὸ μίσος ποὺ τρέφομε κατὰ τῶν ἐχθρῶν μας βλάπτει περισσότερο τὴν εὐτυχία μας παρὰ τὴν δική τους.

★ Ἡ γλῶσσα εἶνε τὸ σπαθὶ τῶν γυνοικῶν, καὶ μάλιστα ἕνα σπαθὶ ποὺ ποτὲ δὲν σκουριάζει.

★ Ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἕνας διαρκὴς φόβος: φοβᾶται τοὺς γονεῖς του, τὸν δάσκαλό του, τοὺς νόμους, τὶς ἀνωμαλίες τοῦ καιροῦ καὶ τὴν ἀστασία τῆς τύχης.

★ Ὁ τάφος εἶνε ἡ τελευταία κατοικία τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ὁ ἐκφωνῶν τὸν ἐπιτάφιό του, ὁ τελευταῖος κόλαζ.

★ Καὶ ἡ πιὸ τίμια γυναῖκα κολακεύεται ὅταν μάθῃ πῶς θαυμάζεται.

★ Γιὰ τὸ φτωχό, ὁ θάνατος εἶνε ἀνάπαυσις.

★ Ὁ φιλάργυρος μοιάζει μ' ἕνα γάϊδαρο φορτωμένο χρυσάφι ποὺ τρώει ὡστόσο ἄκυρα.

★ Ὁ Ἰταλὸς κλαίει, ὁ Γερμανὸς φωνάζει, ὁ Γάλλος γελᾶ.

★ Τὸ τραγοῦδι συντομεύει τὸ δρόμο.

★ Ὁ καλὸς λόγος στοιχίζει λίγο καὶ κοπορθώνει πολλά.

★ Καλύτερα νὰ λυώνῃς παπούτσια παρὰ σεντόνια.

★ Ἡ γυναῖκα σχηματίζει καὶ καταστρέφει τὴν οἰκογένεια.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 78

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Ὅποιος δὲν εἶνε συνηθισμένος σὲ τέτοια πατώματα γλυστρᾶ.— Υἱὸς τοῦ Πριάμου.
2) Α'γυπτιακὴ θεότης.— Λίμνη τῆς Ἀθησσυνίας.— Τῶν ὁποίων.
3) Ἥρως τοῦ Σαίξπηρ.— Πολεμικὸ ὅπλο.
4) Στεφάνωσε τὰ συμμαχικὰ ὅπλα.—Τόπος ἱερός.
5) Τοὺς ἀναφέρει καθημερινῶς τὸ ἀνακοινωθὲν τοῦ ληξιαρχείου.
6) Γαλήνη, ἡσυχία.— Περδοτικὴ ραγδαία βροχή.
7) Ὑποθετικὸς σύνδεσμος.— Νομὸς τῆς Πελοποννήσου.— Κτητικὴ ἀντωνυμία (πληθ.).
8) Ἀριθμητικό.— Προσωπικὴ ὀπλα.—Τόπος ἱερός. Νότα μουσικῆς.—Ἀντιθετικὸς σύνδεσμος.
9) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία.— Κούφωμα.—Ἄρθρο (κσθ.).
10) Καλοκαιρινὸ χρῶμα ὑφασμάτων (δημ.).— Σεπτός, ἅγιος.

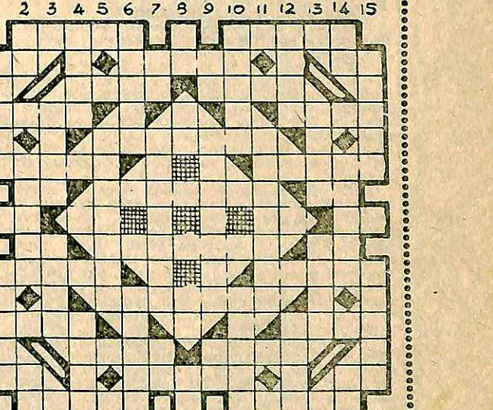

11) Ἀπαραίτητη γιὰ σαλάτα σήμερα.
12) Λησμονιά.— Τὸ κράτος φορολογεῖ βαρειὰ τά... πολυτελείας.
13) Νησὶ τοῦ Ἰονίου.—Ἐργαλεῖο ἀπαραίτητο σ' ἕναν σιδηρουργὸ (κσθ.).
14) Νότα μουσικῆς.— Τὸ μικρὸ ὄνομα ἑνὸς περιφήμου Ἄγγλου συγγραφέως.— Μᾶς τὰ δίνουν οἱ κόπτες (κσθ.).
15) Μικρὸ δάσος.— Σηκωμα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Ἐλαχίστη ποσότης ὑγροῦ.—Ἐπίρρημα: Ὄχι πολύπλοκα.
2) Νότα τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς.— Θεὸς τῶν ἀρχ. Ρωμαίων.—Ἀνθη (κσθ.).
3) Ἀπαραίτητος γιὰ τὴν κατεργασία τοῦ σιδήρου.— Τὸ χρησιμοποιοῦν οἱ ἄνδρες τοῦ ἱππικοῦ στὶς ἐπελάσεις.
4) Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύου

Ο Φρονιμώτερος Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Τραγικὸ διήγημα

Καθὼς ὁ Ραοὺλ Μπρυνὲ ἄφισε τὴ μισοσκοτεινὴ γωνιὰ ὅπου καθόταν, γιὰ νὰ πάρῃ τὰ τσιγάρα του ἀπ' τὸ τραπέζι, τὸν εἶδα στὸ φῶς κι' ἀνατρίχισα, μολονότι δὲν τὸν ἔβλεπα γιὰ πρώτη φορά. Ὅλο τὸ κάτω μέρος του προσώπου του ἦταν ἕνα πράγμα ἀμορφο, κάτι σὰν σφουγγάρι γεμάτο τρύπες καὶ σύλες. Εἶχε παραμορφωθῆ ἔτσι ἀπ' τὸ βιτριόλι ποὺ τοῦ εἶχε ῥίξει ἡ Μονίκ.

Κατάλαβε, φαίνεται, τὴν ἐντύπωσι ποὺ μοῦκανε, γιατὶ μουρμούρισε:

— Δὲν εἶμαι διόλου ὤμορφος, ἔ;

Ἀδεισασε ἕνα ποτήρι κονιάκ, γύρισε στὴν πολυθρόνα του καὶ πρόσθεσε, μὲ ἀχρωμη φωνή:

— Ξέρεις, εἶδα τὴ Μονίκ!..

— Τὴ Μονίκ;... Πότε; Ποῦ; φώναξα σοστισμένος.

— Πρὸ μερικῶν ἑβδομάδων, σ' ἕνα κοπαγώγιο.... Καθὼς ξέρεις, ζῶ σὰν ἐρημίτης καὶ συχνάζω μόνο κάπου - κάπου τὰ βράδυα σὲ κάτι τέτοια ὑποπτα κέντρα, ὅπου δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ τρομάζω τὰ παιδιὰ καὶ νὰ προκαλέσω τὴν ἀηδία τῶν μεγάλων.... Οἱ ἀλῆτες, οἱ ἀπόκληροι τῆς ζωῆς κι' οἱ ἄλλοι συνηπισμένοι πελάτες τους δὲν προσέχουν τὴ δυστυχία μου...

»Μιὰ νύχτα λοιπὸν, μπῆκα στὴν πιὸ κακόφημη ἴσως ταβέρνα τῶν Παρισίων. Εἶδα ἀμέσως ὅτι εἶχε συμβῆ τότε μόλις κάποιο δρᾶμα. Ἕνας ἄντρας μὲ ὁμόκιν ἦταν ξαπλωμένος στὸ πάτωμα, ἀκίνητος, καὶ κτὶ μακρύτερα δεύτερο θῦμα: ἕνας τύπος ἀπὰ κτὶ ἔχοντας ὑποστάθμης, μὲ τὰ μαχαίρια στὸ χέρι, σκπνοϊκα, ποὺ ἀκουμποῦσε στὸ λερωμένο τοῖχο. Ἡ ἐκπληξὶ μὲ κάρφωσε ἀκίνητο στὴ θέσι μου, ὅταν ἀναγνώρισα τὴ Μονίκ!...

»Δὲν ἦταν δύσκολο νὰ μαντέψω τί εἶχε συμβῆ: Ἐπειτα ἀπὸ τὸ θέατρο, ἡ Μονίκ εἶχε προτείνει στὸν κομψὸ καθαλέρο της νὰ ἐπισκεφθοῦν ἕνα καταγώγιο, ἀπὸ περιέργεια. Τὰ κοσμήματά της ἦσαν ἀκριβοτατα καὶ ἐκεῖ μέσα. Μὰ ὁ πρῶτος ποὺ εἶχε ἐπιτεθῆ ρεβόλβερ τοῦ συνοδοῦ της. Οἱ ἄλλοι εἶχαν χυμήσει κομψὸ κύριο. Τώρα εἶχε ἔρθει ἡ σειρὰ τῆς Μονίκ...

»Ὥρμησα ἀνάμεσά τους κι' ἄρχισα νὰ κτυπῶ ἀγρια μὲ τὶς γροθιές μου. Ξέρεις ὅτι εἶμαι δυνατός. Κι' ἡ ἐπέμβασί μου ἦταν αἰφνιδιαστική... Ἀλλὰ δὲν θὰ μποροῦσα νὰ τὰ βγάλω πέρα γιὰ πολλὴ ὥρα... Ἡ Μονίκ, κολλημένη πάντα στὸν τοῖχο, δὲν μὲ βοηθοῦσε καθόλου.

»— Φύγετε! ... Μὰ φύγετε, λοιπόν! οὔρλιασα δυὸ - τρεῖς φορές. ... Ἀλλὰ ἐκεῖνη ἔμενε πάντα ἀκίνητη, σὰν ἀγαλμα. Ἕνα μαχαίρι, μὲ πλήγωσε στὸ χέρι... Στὴν μία!»). Ἀμέσως ἡ σάλα ἀδείασε. Κι ὁ ταβερνιάρης, ποὺ εὐχαριστημένος γιὰ τὴν ἐπιτυχία αὐτοῦ τοῦ κόλ- »Κύτταξε τότε στὰ μάτια τὴ Μονίκ, καὶ διάβασα ἐστριψε κι' ἔφυγε, δίχως νὰ προφέρῃ λέξι...

Ὁ Μπρυνὲ σώπασε κι' ἄναψε δεύτερο τσιγάρο.

Ἤτον ὥραία χειρονομία ἐκ μέρους σου, τραύλισα σοστισμένος. Ἀλλά...

—Ἀλλὰ δὲν κατάλαβαίνεις... ἔ; συμπλήρωσε εἰρωνικὰ ὁ Ραούλ. Δὲν ἤμουν βέβαια τόσο βλάκας, μὰ γυναῖκα ποὺ μ' ἔχει καταντήσει τέρας! Δὲν εἶμαι ἅγιος... κάθε ἄλλο!... Δὲν ξέρεις ὅμως τὴ κτηρίζει ἀκόμη καὶ τὴν παραμικρότερη πρᾶξι της!... »Δὲν μπορεῖς νὰ ἐξηγήσης ἀκόμη τὴν ἐπέμβασί μου;... Μὰ σκέψου λοιπόν: Ἡ γυναῖκα αὐτὴ θὰ ὑποφέρῃ φρικτὰ στὴν ἰδέα ὅτι ὀφείλει τὴ ζωή της... σ' ἐμ έ ν α!

—Ἴσως νὰ σοῦ ἀποθέση ὅτι τὴν ἀγαπᾶς ἀκόμη.

Ἐχεις δίκιο! Ἀλλὰ φρόντισα νὰ τὴν βγάλω ἀπ' αὐτὴ τὴν πλάνη. Μ' ἕνα λακωνικὸ κι' ἀδιάφορο γράμμα μου, τῆς ἐξήγησα ὅτι τὴν εἶχα σώσει ὅπως θέλω νὰ σὲ σώσω ὁποιονδήποτε ἄνθρωπο ποὺ θὰ κινδύνευε... Ρώτησα ἔπειτα κι' ἔμαθα... Δὲν βγαίνει πιὰ ἀπ τὸ σπίτι της, δὲν βλέπει κανένα. Τὴν τρώει ἡ ἐμμονη ἰδέα ὅτι δὲν τῆς ἔκαμα κἀν τὴ χάρι νὰ ἐπιθυμήσω νὰ ἐκδικηθῶ!... Ξέρω ὅτι προτιμᾶ τὸ θάνατο, ἀπὸ μιὰ τέτοια ζωή. Καὶ θορρῆ ἴσως μιὰ μέρα, ποὺ δὲν θὰ θέλη πιὰ αὐτὴ τὴ ζωὴ ποὺ τῆς χάρισα μὲ τόσον περιφρόνησι!...

.....

"Ἡταν σωστὴ ἡ πρόβλεψι τοῦ Ρὸουλ; Δὲν ξέρω.... Πάντως σὲ δυὸ μῆνες τὸ καλσκαῖρι, ἡ Μονὶκ πνίγηκε! Εἶχε προχωρήσει πολὺ βαθιὰ μέσα στὴ θάλασσα, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὰ σήματα κινδύνου ποὺ τῆς ἔκαναν ἀπ' τὴν παραλία. Καὶ δὲν γύρισε πίσω...

ΚΛΩΝΤ ΟΡΒΑΛ

Ἡ «Σταχτοποῦτα τῆς Βαταβίας»

Τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα τῆς φλυαρίας

"Αν ἡ Κάρλα Βὸλφ ἀκολουθοῦσε τὸ γνωστὸ ῥητὸν «Ἡ σιωπὴ εἶνε χρυσὸς», δὲν θὰ βρισκόταν σήμερα στὶς φυλακὲς τῆς Βαταβίας τῆς Ἰάβας, ἀλλὰ ἀπεναντίας θὰ διατηροῦσε τὸν πραγματικὸ χρυσὸ καὶ τὶς πολύτιμες πέτρες, ἀξίας 30 περίπου δισεκατομμυρίων ἑλληνικῶν δραχμῶν, ποὺ τῆς εἶχε χαρίσει ὁ ἐραστής της...

Ἡ παράξενη αὐτὴ ἱστορία ἔχει μιὰ ἀρχὴ ἐντελῶς κοινή. Λίγο μετὰ τὴν κατάληψι τῆς Ἰάβας ἀπ' τοὺς Γιαπωνέζους, ἡ νέα κι' ὠμορφη μιγὰς Κάρλα Βὸλφ ἔγινε φιλενάδα τοῦ λοχαγοῦ Χιρόσι Νακαμούρα, τῆς ἰαπωνικῆς στρατιωτικῆς ἀστυνομίας. Ὁ ἐπισμένος αὐτὸς ἀπόγονος τῶν Σαμουραΐ τὴν ἐπισκεπτόταν συχνὰ στὸ φιωχὸ σπιτάκι της, σὲ μιὰ ἀπόκεντρη γειτονιὰ τῆς Βαταβίας.

Τὶς παρομονὲς τῆς ἰαπωνικῆς συνθηκολογήσεως, ἡ συνηθισμένη αὐτὴ ἐρωτικὴ ἱστορία πῆρε τὴ μορφὴ μιᾶς περιπέτειας μὲ κρυμμένους θησαυρούς. Τρεῖς ἡμέρες πρὶν παραδοθοῦν οἱ ἰαπωνικὲς δυνάμεις, ὁ λοχαγὸς Νακαμούρα παρουσιάσθηκε μιὰ νύχτα στὸ κρατικὸ ἐνεχυροδανειστήριο τῆς πόλεως. Ξύπνησε τὸ διευθυντὴ καὶ τοῦ δήλωσε, ὅτι εἶχε διαταγὴ νὰ «ἐπιτάξῃ» ὅλα τὰ ἀντικείμενα ἀξίας ποὺ ἦσαν κατατεθειμένα στὸ ἵδρυμα. Ὑπῆρχαν δὲ ἀληθινοὶ θησαυροὶ στὸ ἐνεχυροδανειστήριο, γιατὶ πολλοὶ Ἰσοβανέζοι πρίγκηπες εἶχαν βρεθῆ σὲ οἰκονομικὲς δυσκολίες κι' εἶχαν ἐνεχυριάσει τὰ κοσμήματά τους.

Ὁ διευθυντὴς ὑπεχώρησε, ἐμπρὸς στὴν ἀπειλὴ τοῦ περιστρόφου τοῦ Νακαμούρα, καὶ τὸν ἄφησε νὰ κάνῃ ὅ τι ἤθελε. Ἐκεῖνος γέμισε 12 σακκούλες κιβώτια μὲ κοσμήματα κι' ἄλλα πολύτιμα ἀντικείμενα, τὰ φόρτωσε σ' ἕνα στρατιωτικὸ καμιόνι ποὺ εἶχε μαζί του, καὶ χάθηκε μέσα στὴ νύχτα. Ὅπως ἐξακριβώθηκε κατόπιν, πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὸ σπίτι τῆς φίλης του, θεωρῶντας το ὡς τὴν καλύτερη κρύπτη, ποὺ μποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ. Πράγματι, ποιός θὰ μποροῦσε νὰ ὑποπτευθῆ ποτὲ ὅτι κρυβόταν ἕνας θησαυρὸς σ' ἐκεῖνο τὸ ψτωχόσπιτο;

— Θὰ γυρίσω νὰ τὰ πάρω, ὅταν τὸ ἐπιτρέψουν οἱ περιστάσεις, εἶπε ὁ Νακαμούρα στὴν Κάρλα.

Τέσσερες μέρες ἀργότερα, ἐξαφανίσθηκε ἐκεῖ κι' ἔκαμε μιὰ καταγοφὴ τῆς λείας του, "Απλωσε στὸ σαρακοφαγωμένο πάτωμα τὸ περιεχόμενο τῶν κιβωτίων, ἔμπρὸς στὴν ἐκθαμβη φιλενάδα του. Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ περίεργης γεγναιοδωρίας, τῆς εἶπε νὰ διαλέξῃ τὰ κοσμήματα ποὺ τῆς ἄρεσαν. Ἐκείνη δὲν ἔχασε βεβαίως τὴν εὐκαιρία κι' ὑπέδειξε ἀρκετὰ κοσμήματα. Ὁ Γιαπωνέζος τῆς τὰ νάριζε ὅλα, δίχως συζήτησι. Ἔπειτα ξαναγέμισε τὰ κιβώτια μὲ τὰ ὑπόλοιπα, τὰ ξαναφόρτωσε στὸ καμιόνι του καὶ πῆγε νὰ τὰ παραδώσῃ στὸν ἀρχηγό του, τὸ συνταγματάρχη Νομούρα.

Πέρασαν μῆνες, χωρὶς νὰ διαλευκανθῆ τὸ μυστήριο τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ θησαυροῦ. Ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐνεχυροδανειστηρίου δὲν ἤξερε νὰ ὀνομάσῃ τὸν ἀξιωματικὸ ποὺ τὸν εἶχε «ἐπιτάξει». Κι' ἴσως ἡ ὑπόθεσις θὰ μενε πάντα σκοτεινή. Ἀν δὲν ἔκανε τοιὲς ἀπροσοψίσεις ἡ «Σταχτοποῦτα τῆς Βαταβίας» — ὅπως ἐπονομάζεται σήμερα ἡ Κάρλα Βὸλφ.

"Ἡταν ἀνώτερο ἀπ' τὶς δυνάμεις τῆς νέας γυναίκας νὰ περνῇ ζωὴ φτωχική, ἐνῶ εἶχε μεγαλύτερα πλούτη ἀπὸ μιὰ Βασίλισσα. Πούλησε λοιπὸν δυὸ - τρία κοσμήματά της κι' ἄρχισε νὰ ζῇ σὰν μεγάλη κυρία. Ἡ μεταβολὴ ὅμως αὐτὴ προκάλεσε τὰ σχόλια τῆς γειτονιᾶς. Τότε ἡ Κάρλα ἀνησυχώντας γιὰ τὰ πλούτη της ἔκαμε δεύτερη ἀνησία: Πῆρε στὴν ὑπηρεσία της μερικοὺς ἀνθρώπους, γιὰ νὰ φυλάνε τὸ σπίτι της ἡμέρα καὶ νύχτα.

Σὲ λίγο, μὴ μπορῶντας ν' ἀντιθέξῃ στὸ βάρος τοῦ μυστικοῦ της, ἐξομολογήθηκε «ἐμπιστευτικῶς» σὲ διάφορους φίλους της, ὅτι ἦταν ἡ πλουσιώτερη γυναῖκα τῆς Ἰάβας. Τρίτη καὶ χειρότερη ἀνησία της... Κάποιος λοιπὸν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς φίλους, ἕνας Ὁλλανδὸς, ἔτυχε νὰ πίνῃ κάποτε σὲ μιὰ ταβέρνα τοῦ λιμανιοῦ μαζὶ μὲ δυὸ Ἄγγλους, τὸ λοχαγὸ Μόρτον καὶ τὸ λοχία Ντόουσον. Τὰ ποτήρια τοῦ «τζὶν» τοῦλυσαν τὴ γλῶσσα. Κι' ἔτσι οἱ δυὸ Ἄγγλοι — ποὺ συνέπεσε ν' ἀνήκουν στὴν Ἰντελλιτζένς Σέρβις — ἔμαθαν τὴν ἱστορία τῆς Κάρλας.

Τὴν ἄλλη μέρα, πῆγαν στὸ σπίτι της, τὴν ἀνέκριναν πιεστικά, μὲ τὶς μεθόδους «ἀνακρίσεως τρίτου βαθμοῦ», καὶ τὴς ἀπέσπασαν ἐπιτέλους τὸ μυστικό της. Ξέθαψαν τὰ κοσμήματά της κι' ἔφυγαν, παίρνοντάς τα μαζί τους, ἀφοῦ συνέστησαν στὴν Κάρλα νὰ κρατήσῃ τὴ γλῶσσα της...

Πράγματι, ἐκείνη σώπασε γιὰ λίγο καιρό. Ἔπειτα ὅμως ὑπερίσχυσε ἡ δίψα της νὰ ἐκδικηθῆ, καὶ κατάγγειλε στὶς στρατιωτικὲς ἀρχὲς τοὺς δυὸ Ἄγγλους. Ἡ ἔρευνα ποὺ ἐπακολούθησε, κατέληξε στὴ σύλληψι 10 ἀτόμων: τῆς Κάρλας, τοῦ λοχαγοῦ Νακαμούρα, τοῦ συνταγματάρχου Νομούρα, μερικῶν Κινέζων κλεπταποδόχων καὶ Ὁλλανδῶν μεσιτῶν καὶ τέλος τῶν δυὸ Ἄγγλων. Ἀπὸ τὰ 12 κιβώτια ποὺ εἶχε παραλάβει ὁ Νομούρα βρέθηκαν τὰ 6. "Ηδη ἀνακρίνονται ἀκόμη ἔξη, ποὺ κάθηκαν χωρὶς ν' ἀφίσουν ἴχνη.

Κι' ἔτσι ἡ «Σταχτοποῦτα τῆς Βαταβίας» πλήρωσε ἀκριβώτατα τὴν ἐκδίκησί της καὶ τὴ δόξα τοῦ ὅτι ὑπῆρξε ἐπὶ μερικοὺς μῆνες ἡ πλουσιώτερη γυναῖκα τῆς Ἰάβας...

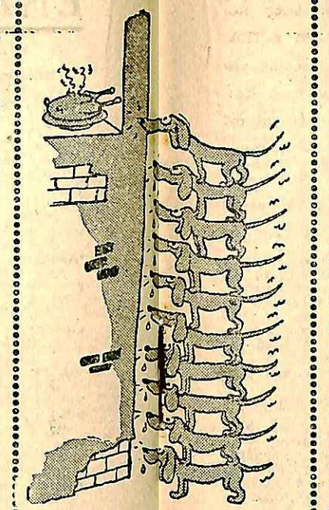

Ἡ ἰσχὺς ἐν τῇ ἑνώσει!...

Παιδικὸν πνεῦμα

— Πόσα βραβεῖα πῆρες φέτος παιδί μου;

— Ἕνα λιγώτερο ἀπὸ πέρσυ.

— Καὶ πέρσυ πόσα πῆρες;

— Ἕνα.

Ἡ διοεγγονὴ τῆς Κάρμεν

Μίντζ Ναντούσκα, ἡ ὡραία ἀοιδὸς

Μαζὶ μὲ τοὺς τσιγγάνους, ποὺ γυρίζουν τὴ Γαλλία, βρίσκεται καὶ μιὰ γυναῖκα τὴν ὁποία οἱ ἴδιοι αὐτοὶ τσιγγάνοι ἐπεχείρησαν πρὸ ἐτῶν νὰ δολοφονήσουν. Εἶχε γεννηθῆ μεταξύ τους. Ἔπειτα τοὺς εἶχε ἐγκαταλείψει καὶ τώρα ἔχει ξαναγυρίσει μὲ τὴ θέλησί της γιὰ νὰ πεθάνῃ κοντά τους.

Τὴ νύχτα, ὅταν οἱ σύντροφοί της κάθονται γύρω ἀπ' τὴ φωτιὰ κι' ἀρχίζουν τὰ πατροπαράδοτα γραφικὰ τραγούδια τους, αὐτὴ μένει σιωπηλή, καθισμένη παράμερα... ὄχι γιατὶ δὲν ξέρει νὰ τραγουδήσῃ, ἀλλὰ γιατὶ προτιμᾶ ν' ἀπομονωθῆ μὲ τὶς ἀναμνήσεις κάποιων ἄλλων τραγουδιῶν, ἐντελῶς διαφορετικῶν. μελωδιῶν τοῦ Ριγολέττου, τῆς Τόσκας, τοῦ Φάουστ καὶ τῆς Κάρμεν...

Πράγματι, πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν μεγάλη ἠθοποιὸς τῆς ὄπερας, λεγόταν Μίντζ Ναντούσκα κι' εἶχε ἐμφανισθῆ στὰ μεγαλείτερα θέατρα τοῦ Λονδίνου, τῶν Παρισίων, καὶ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς. Ἡ εἰδικότης της ἦταν ὁ ρόλος τῆς Κάρμεν — πράγμα φυσικό, ἐφ' ὅσον εἶναι διοεγγονὴ τῆς γυναίκας ποὺ πῆρε ὡς ὑπόδειγμα γιὰ τὴν ἡρωΐδα του ὁ συνθέτης αὐτῆς τῆς ὄπερας κι' ὁ Προσπὲρ Μεριμέ.

Ἀκόμη κι' οἱ περισσότεροι φίλοι τοῦ μελοδράματος ἀγνοοῦν ὅτι ὑπῆρξε αὐτὸ τὸ ὑπόδειγμα. Πιστεύουν ὅτι ὁ Προσπὲρ Μεριμέ, ἔδγαλε ἀπ' τὴν φαντασία του τὴν ἱστορία τῆς Κάρμεν, ἀπ' τὴν ὁποία ἔφτιασε τὴν ἀθάνατη ὄπερα του ὁ Μπιζέ. Ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὁ Μεριμέ, σ' ἕνα γράμμα ποὺ γράφει πρὸ 100 ἐτῶν στὴν κόμησα ντὲ Μοντίγιο, ἀποκαλύπτει ὅτι ἡ ἡρωΐδα τοῦ ἔργου του ἦταν παρμένη ἀπ' τὴν πραγματικότητα.

Λεγόταν Ἄρ - Μίντζ, ποὺ σημαίνει «Τίγρις». Ἦταν γνησία τσιγγάνα, μιᾶς ἡμιάγριας φυλῆς ποὺ ζοῦσε κοντὰ στὸ Γιβραλτάρ. Δὲν εἶχε ἐργασθῆ ὅμως ποτὲ σὲ καπνεργοστάσιο, ὅπως διηγεῖται ὁ Μεριμὲ στὸ μυθιστόρημά του. Ἀπεχθάνετο τὶς πόλεις, δὲν μποροῦσε ν' ἀναπνεύσῃ παρὰ μόνο τὸν ἀνοιχτὸ ἀέρα τοῦ ὑπαίθρου. Εἶχε παντρευτῆ ἀπὸ μικρὴ μ' ἕνα τσιγγάνο, τὸν Γιάλεο, ὁ ὁποῖος σκοτώθηκε ἀργότερα σὲ μιὰ συμπλοκὴ μὲ τὶς τοπικὲς ἀρχές. Ἡ «Τίγρις» συνελήφθη τότε καὶ φυλακίσθηκε. Κατάφερε ὅμως νὰ ξεμαλίσῃ μὲ τὴν ὠμορφιά της, τὸ στρατιωτικὸ ποὺ τὴ φρουροῦσε. Δραπέτευσε μὲ τὴ βοήθειά του καὶ τὸν πῆρε μαζί της, στὴν κατασκήνωσι τῆς φυλῆς της.

Ὁ στρατιωτικὸς αὐτὸς λεγόταν Δὸν Ζοζὲ — ὅπως καὶ στὸ μυθιστόρημα τοῦ Μεριμέ. Ἦταν ἕνας τύπος βάναυσος καὶ δξύθυμος. Κακομεταχειριζόταν λοιπὸν συχνὰ τὴν Ἄρ - Μίντζ. Ἔπειτα ἀπὸ ἑνὸς ἔτους ἔρωτα καὶ συνεχεῖς κουγάδες, ἡ τσιγγάνα τὸν βαρέθηκε. Κι' ἐκεῖνος τὴ σκότωσε, πάνω στὴ μανία του.

Ἡ Μίντζ Ναντούσκα ἦταν, ὅπως εἴπαμε, κατ' εὐθεῖαν ἀπόγονος τῆς τσιγγάνας αὐτῆς μὲ τὴν τραγικὴ ζωή, ποὺ εἶχαν ἀποθανατίσει ὁ Μεριμὲ κι' ὁ Μπιζέ. Γεννήθηκε μὲ τὸ μουσικὸ ταλέντο, ποὺ εἶχε ἡ προμάμμη της στὸ θρῦλο μόνον.

Ὅταν πῆγε τὸ 1905 στὸ Λονδίνο, γιὰ νὰ ἐμφανισθῆ στὴν ὄπερα ὡς Κάρμεν, τὴν παρακολούθησαν μερικοὶ τσιγγάνοι, ποὺ ἀνῆκαν στὴν ἀρχικὴ φυλὴ τῆς Ἄρ Μίντζ. Οἱ νομάδες αὐτοὶ ἀναγνώριζαν ὡς πραγματικὴ τὴν κεντρικὴ ὑπόθεσι τοῦ μυθιστορήματος τοῦ Μεριμέ, ἀλλὰ δὲν ἐννοοῦσαν νὰ παραδεχθοῦν τὰ φιλολογικὰ «παραγεμίσματα» τοῦ συγγραφέως. Εἶχαν ἀπειλήσει λοιπὸν τὴ Μίντζ Ναντούσκα ὅτι θὰ τὴν σκότωναν, ἂν τολμοῦσε νὰ τραγουδήσῃ αὐτὸ τὸ ρόλο.

Ἐκείνη περιφρόνησε τὶς ἀπειλές τους...καὶ σωριάσθηκε πάνω στὴ σκηνὴ τοῦ θεάτρου, δηλητηριασμένη! Θὰ εἶχε πεθάνει, ἂν δὲν τὴν ἔσωζαν οἱ ἀφωσιωμένες περιποιήσεις τοῦ συζύγου της τοῦ Γάλλου συγγραφέως Λεὸν Ροζέ. Ἀφοῦ ὑπέφερε πολύ, ἔγινε καλὰ ἐπιτέλους κι' ἔφυγε γιὰ τὴ Νότιο Ἀμερική. Στὶς 16 Αὐγούστου 1906, ἐπρόκειτο καὶ πάλι νὰ τραγουδήσῃ τὴν Κάρμεν στὸ Βαλπαραΐζο τῆς Χιλῆς. Αὐτὴ τὴ φορὰ, τὴν κυνήγησε ἡ Τύχη! Τὴν ἴδια ἡμέρα τῆς παραστάσεως, συνέβη στὸ Βαλπαραΐζο ἕνας μεγάλος σεισμός. Οἱ γαλλικὲς ἐφημερίδες ἀνήγγειλαν τότε ὅτι ἡ διάσημη ἠθοποιὸς εἶχε ζῆσ τραγικὸ θάνατο. Ἀλλὰ ἡ εἴδησις δὲν ἦταν σωστή: Ἡ Ναντούσκα εἶχε πληγωθῆ μόνο, καὶ δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ καλά. Πάντως, ἀπὸ τότε, δὲν ξανατραγούδησε πιά. Γύρισε στὸ Παρίσι καὶ βυθίστηκε στὴν ἀφάνεια. Στὸ διάστημα τῆς νερμανικῆς κατοχῆς ἐξαφανίσθηκε τελείως. Ὁ περισσότερος κόσμος πίστεψε ὅτι εἶχε πεθάνει. Ἀλλὰ οἱ στενοὶ της γνωρίμοι βεβαιώνουν ὅτι ξαναγύρισε ἀνάμεσα στὴ φυλή της γιὰ νὰ ἐξαγνισθῆ.

Τώρα περιμένει τὸ θάνατο, ὄχι ὅμως πιὰ ἀπ' τὰ χέρια τῶν τσιγγάνων, οἱ ὁποῖοι τὴν ἔχουν ξεχάσει κι' ἀδιαφοροῦν τελείως γι' αὐτήν.

Τ. ΡΟΜΠΕΝΣ

●●

★ Ἡ γυναῖκα ποὺ φτιασιδώνει τὸ πρόσωπό της, ἐπιθυμεῖ νὰ τὸ πουλήσῃ.

Βολταίρος

★ Ἡ πρώτη λέξις τῶν γυναικῶν εἶνε «ποτέ», ἡ τελευταία «πάντοτε».

Τουρνιὲ

★ Μὲ τὶς γυναῖκες ἡ συγχώρεσε ἡ προσποιήσου, ὅτι ἀγνοεῖς.

Μωπασσὰν

★ Γυναῖκες, ἄνεμος καὶ τύχη γρήγορα ἀλλάζουν.

Στάνταλ

«ΑΜΑ ΞΗΜΕΡΩΣΗ»

(Ἡ σκηνὴ στὴν ταράτσα, νύχτα, φεγγάρι, ἐξαΰλωσις, φαντασμαγορία, ἡ Ἀθήνα κάνω, σκηνογραφία θεάτρου, ὁ Σαρωνικὸς ἀσημένια πλάκα, διάφωτη. Ἔχουν ξεμονοκιαστῆ σὲ μιὰ γωνιά, σὲ δυὸ ψαθινες πολυθρόνες, μὲ δυὸ ποτήρια βερμοὺτ — ἡ μπουκάλα στὴ μέση — καὶ μὲ τὸ μεράκι τους. Ἐκείνη ξανθιά, εἰκοσιτριῶν ὡς εἰκοσιτεσσάρων, φίνα χαρακτηριστικά, μάτια μεγάλα, πράσινα — μὲ μπλὲ βλεφαρίδες· αὐτὸ ν' ἀκούγεται — μ' ἕνα σωματάκι κομψό, μὲ νωχέλεια γατίσια, κεϊδεμένη, ναζοῦ. Ἐκείνος μὲ τὸ πουκάμισο, κονὰ μανίκια, ἔξω τὸ στῆθος καὶ ὁ γερὸς σοκολατένιος λοιμός. πλούσια μαλλιά, μάτια ζωντανά. Κάτω ἀπὸ τὸ φεγγάρι μοιάζει μπροὐτζίνος.)

ΕΚΕΙΝΗ (χαμηλά, τρυφερά): Μ' ἀγαπᾶς...

ΕΚΕΙΝΟΣ (χαμηλὰ ὅπως γίνεται ὅλος ὁ διάλογος): Δὲν ξέρω ποιαν ἀγαπῶ ἀπόψε...

ΕΚΕΙΝΗ (εἰρωνικά): Ἄ, ἔτσι;... Ἐχουμε καὶ τέτοια; Ὡραία!... ὥστε δὲν ξέρεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σοβαρά): Μὰ ναί, παιδί μου... Νὰ εἶνε ἡμέρα... νὰ σοῦ ἀπαντήσω!... Μ' αὐτὸ τὸ φεγγάρι ὅμως... τί θέλεις νὰ σοῦ πῶ;...

ΕΚΕΙΝΗ (εἰρωνικά): Κοὐλὸς εἶσαι!... Κανονίζεις τὰ λόγια σου σύμφωνα μὲ τοὺς φωτισμούς...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὸ ἴδιο): Θέλω ἁπλῶς νὰ εἶμαι συνεπής... Ποιά εἶσαι σὺ ποὺ μὲ ρωτᾶς;...

ΕΚΕΙΝΗ (τὸ ἴδιο): Ἐλπίζω ἡ Καίτη.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἔ, λοιπόν, παιδί μου δὲν σὲ ἀναγνωρίζω!... Ἡ Καίτη τοῦ φεγγαριοῦ εἶνε ἄλλη ἀπὸ τὴν Καίτη τῆς ἡμέρας... Καὶ δὲν θέθελα νὰ πῶ στὴν πρώτη πράματα ποὺ δὲ θὰ μποροῦσα νὰ ἐπαναλάβω στὴ δεύτερη...

ΕΚΕΙΝΗ (σοβαρά): Μίλα στὴν Καίτη τοῦ φεγγαριοῦ... Καὶ μὴν ἐπαναλάβῃς τίποτα. Στιγμὲς εἶνε ἡ ζωή!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αὐτὸ δὲν εἶνε φῶς ἀπόψε... Εἶνε ἀπάτη!... Εἶσαι σύ, ἡ Καίτη, τὸ τεράτακι, ποὺ μὲ βασανίζει ἡ Ἁγία Αἰκατερίνη; Τὰ μαλλιά σου εἶνε φωτοστέφανος, τὸ μέτωπό σου κρίνος εὐαγγελισμοῦ, τὰ μάτια σου παρησυθία τῆς Χλιαῆς, ἡ μορφή σου ὄνειρο. τὰ χείλια σου προσεύχονται... Σ' ἀγαπῶ εἶνε λέξις πεζὴ μπροστὰ στὴν εἰκόνα σου... Ἡ ψυχή σου ἔχει γίνει θυμίαμα...

ΕΚΕΙΝΗ (κολακευμένη): Αὐτὰ μ' ἀρέσουν!... Μὰ δὲν ἀπαντοῦν στὴν ἐρώτησί μου: Μ' ἀγαπᾶς;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σοβαρά): Φοβᾶμαι τὸ ξημέρωμα...

ΕΚΕΙΝΗ (γελώντας): Μὰ δὲν πρόκειται νὰ ξημερωθοῦμε!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὰ ὁπωσδήποτε εἶνε βέβαιο, ὅτι θὰ γίνῃ μέρα.

ΕΚΕΙΝΗ (τὸ ἴδιο): Ἔ, κι' ἔπειτα;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μελαγχολικά): Θὰ βγῇ ὁ ἥλιος... αὐτὸς ὁ ἀπαίσιος ρεαλιστής... Καὶ θὰ διαλύσῃ τὴ φαντασμαγορία... τὴν ἀποψινὴ μαγεία... ὅλο τὸ ποίημα... Ἡ ἀγία θὰ φύγῃ καὶ μπροστά μου θὰ ξαναφυτρώσῃ τὸ διαβολάκι μὲ σάρκα καὶ ὀστᾶ... τὸ ἀλητοειδές... τὸ καπριτσιόζικο... τὸ πεισματάρικο... τὸ κολασμένο... τὸ ἄπιστο...

ΕΚΕΙΝΗ (τοῦ βουλώνει χαριτωμένα τὸ στόμα μὲ τὸ χέρι της): Στεμάτα!. Δὲν ἔχει ξημερώσει ἀκόμα!... Πές μου τὰ λόγια τοῦ φεγγαριοῦ!

ΕΚΕΙΝΟΣ (θριαμβευτικά): Βλέπεις; Καὶ σὺ φοβᾶσαι τὰ λόγια τῆς ἡμέρας!...

ΕΚΕΙΝΗ (εὐθυμα): Βάλε... φεγγάρι στὶς κουβέντες σου, ἀλλοιώτικα θὰ φύγω!

ΕΚΕΙΝΟΣ (λυρικός): Ὄρεμα γλυκύτατο ποὺ ἔρχεσαι ἀπὸ ἄλλους κόσμους, μακρυνούς, φευγαλέους ἀνεξιχνίαστους!... Μορφὴ ποὺ κατέθηκες ἀπὸ τὰ βασίλεια τῆς αἰώνιας ὠμορφιᾶς, γιὰ νὰ μᾶς θυμίζῃς πὼς ὑπάρχει παράδεισος... Ἀχτίδα φεγγαριοῦ κομψάνεν κοπέλλα. Χιονάτο παγῶνι, φευγᾶτο ἀπὸ περιβόλια παλιῶν βασιλιάδων τῆς Ἀσίας. Λευκὸ ῥόδο ποὺ κοσμεῖται ἀκόμη ἕξη, ποὺ κάθηκαν χωρὶς ν' ἀφίσουν ἴχνη.

Κι' ἔτσι ἡ «Σταχτοποῦτα τῆς Βαταβίας» πλήρωσε ἀκριβώτατα τὴν ἐκδίκησί της καὶ τὴ δόξα τοῦ ὅτι ὑπῆρξε ἐπὶ μερικοὺς μῆνες ἡ πλουσιώτερη γυναῖκα τῆς Ἰάβας...

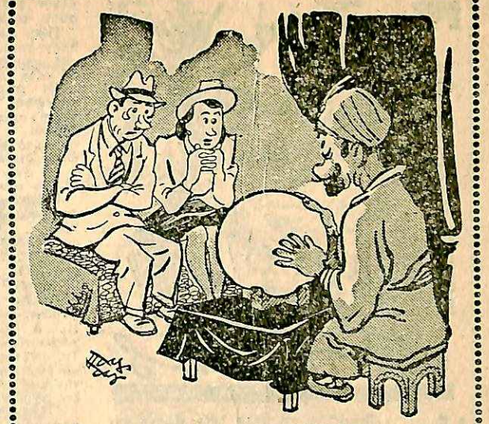

Η ΚΡΙΣΙΣ ΤΗΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΣ

— Δὲν βλέπω πουθενὰ κανένα δωμάτιο μὲ κουζίνα...

(Σκίτσο Π. Παυλίδη)

Ὁ Πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου: Ὁ πρῶτος ποὺ θὰ μιλήσῃ, θὰ τὸν πετάξω ἔξω!

Ὁ κατηγορούμενος: Μιλάω ἐγώ, κύριε Πρόεδρε!...

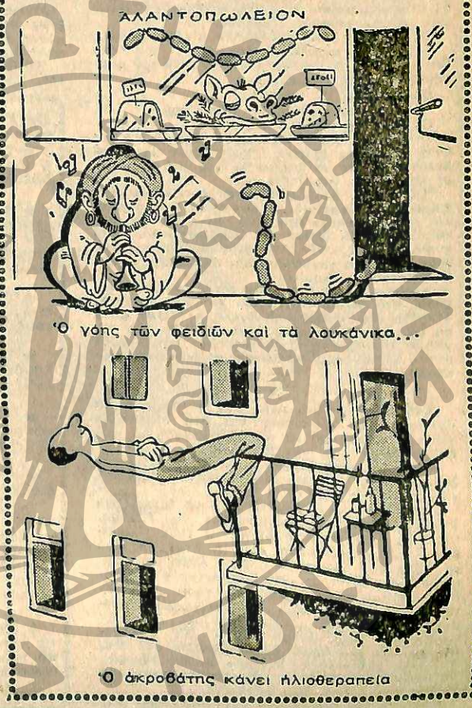

Ὁ γόης τῶν φειδιῶν καὶ τὰ λουκάνικα...

Ὁ ἀκροβάτης κάνει ἡλιοθεραπεία

15ον Χωρίς νὰ πῇ ἄλλη λέξι, ἄφησε τὴν Ἀλμπὶν μόνη κι' ἔφυγε πεισματωμένος.

Ἡ Ἀλμπὶν σηκώθηκε ἀργὰ - ἀργὰ καὶ μὲ βῆμα κλονιζόμενο κλείστηκε στὸ δωμάτιό της. Αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη νὰ μείνῃ μόνη της. Ἔκλεισε τὴν πόρτα, τράβηξε τὸ σύρτη, ἔπεσε στὸ κρεβάτι κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ μὲ δυνατοὺς λυγμούς.

— Θεέ μου, γιατὶ μὲ βασανίζεις ἔτσι; ψιθύριζε. Τί πρέπει νὰ κάμω στὴν περίστασι αὐτή; Δὲν τιμωρήθηκα ἀρκετὰ γιὰ τὸ λάθος μου ἄραγε; Λυπήσου με, Θεέ μου. Δὲν θέλω νὰ μὲ περιφρονῆσι, νὰ μὲ μισήσῃ τὸ παιδί μου.

★

Ἐνῶ ἡ μητέρα του δερνόταν κι' ἔκλαιγε ἀπελπισμένα, ὁ Πώλ, ἔκανε ἕναν περίπατο στὸ πάρκο τοῦ πύργου, γιὰ νὰ συνέλθῃ καὶ νὰ ἡρεμήσῃ. Σιγὰ - σιγὰ σκέφθηκε ἕνα νέο σχέδιο ἐνεργείας: Νὰ ρωτήσῃ στὸ Ρεσοῦ ποιὰ νέα ἔφυγε ἀπὸ τὸ χωριὸ μετὰ τὴ δολοφονία τοῦ μαρκησίου Ἡ νέα αὐτὴ θὰ ἦταν ἀσφαλῶς ἡ ἐρωμένη τοῦ δολοφονηθέντος καὶ θάφυγε ἀπ' τὸ χωριὸ γιὰ νὰ κρύψῃ τὴ ντροπή της καὶ νὰ πάῃ νὰ γεννήσῃ κάπου μακρυά.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο! φώναξε ἱκανοποιημένος. Πῶς δὲν τὸ σκέφθηκα τόσον καιρό; Εἶνε ὁ καλύτερος δρόμος ποὺ πρέπει ν' ἀκολουθήσω γιὰ νὰ μάθω τὴν ἀλήθεια.

Πρωῒ - πρωῒ τὴν ἄλλη μέρα ὁ Πὼλ ζήτησε ἀπὸ διάφορες γερόντισσες τοῦ χωριοῦ τὶς πληροφορίες ποὺ τὸν ἐνδιέφεραν. Ἐκεῖνο ποὺ ἔμασάν νὰ τὸν χτύπησε κεραυνός.

Οἱ χωρικὲς τοῦ ἀπάντησαν μ' ἕνα στόμα:

—Ἡ μόνη κοπέλλα ποὺφυγε ἀπ' τὸ Ρεσοῦ κησίου ἦταν ἡ Ἀλμπίν.

Ἡ Ἀλμπίν;

Ὁ Πὼλ δὲν πίστευε στ' αὐτιά του.

Οἱ ὑποψίες του δυνάμωναν.

Ἄρχισε νὰ ὑποπτεύεται τὴν ἀλήθεια. Μὰ δὲν ἦταν ἀπολύτως βέβαιος. Ποιός ξέρει; Γιατὶ νὰ σι καὶ τίποτε περισσότερο.

Ἐξ ἄλλου, ὅταν ρώτησε ἂν ἡ Ἀλμπὶν εἶχε τρυφερὲς σχέσεις μὲ τὸ μαρκήσιο Γκασπὰρ ὁλοι τοῦ ἀπάντησαν ἀρνητικά. Ἡ τελευταία αὐτὴ πληροφορία ἔκαμε τὸν Πὼλ νὰ θαλασσώσῃ κυριολεκτικῶς. Ἡ δολοφονία τοῦ μαρκησίου ἐξακολουθοῦσε νὰ καλύπτεται ἀπὸ σκοτεινὸ καὶ βαθὺ πέπλο μυστηρίου.

Ὡστόσο ἡ ἀλήθεια ἦταν ὅτι ἡ Ἀλμπὶν εἶχε ζήσει στὸ Ρεσοῦ. Γιατὶ τοῦ τὸ ἔκρυψε αὐτό; Τί ρόλο εἶχε παίξει στὸ ἔγκλημα; Ὅλα αὐτὰ νέκτιζε τὴν ἔρευνά του. Καὶ δὲν θὰ μιλοῦσε στὴν Ἀλμπὶν πρὶν καταλήξῃ σ' ὁριστικὰ συμπεράσματα.

★

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ πῆρε καὶ ἡ Ἀλμπὶν μιὰ ἀπόφασι: νὰ εἰδοποιήσῃ γιὰ ὅσα συνέθησαν τὸν κ. Ριβερὸν καὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ τρέξῃ κοντά της, νὰ τὴν βοηθήσῃ.

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἔγραψε στὸ Ριβερὸν ἕνα σύντομο γράμμα, στὸ ὁποῖο τοῦ ἐξέθετε τὴν κατάστασι.

«Σᾶς παρακαλῶ, σᾶς ἱκετεύω νὰ ἔρθετε στὸ Ρεσοῦ ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖτε, τοῦ ἔγραφε. Ἡ θέσις μου κατέστη δεινή. Ὁ Πὼλ ἐξακρίβωσε πολλὰ πράγματα καὶ θὰ ἦταν τρομερὸ νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια. Ἐλᾶτε, ἐλᾶτε τὸ γρηγορώτερο. Μόνη μου εἶνε ἀδύνατον ν' ἀγωνισθῶ ἐναντίον τῆς Μοίρας ποὺ τόσο μὲ καταδιώκει, μὲ ἀγωνία. Λυπηθῆτε με...».

Πέρασαν τρεῖς ἀκόμη ἡμέρες. Κι' ἕνα μεσημέρι ἕνα πολυτελὲς ἁμάξι ἔφθασε στὸ Ρεσοῦ. Εἶχε φτάσει ὁ κ. Ριβερὸν μὲ τὴν Ματθίλδη καὶ τὴν Ἀντριέν κι' ἐγκαταστάθηκαν στὸ ἀρχοντικό τους ἀρχοντικὸ τοῦ Σαλαμπό.

Μόλις ἡ Ἀλμπὶν ἔμαθε τὴν ἄφιξι τοῦ Ριβερὸν ἔννοιωσε μεγάλη ἀνακούφισι. Θὰ εἶχε κλέον ἕνα βοηθό, ἕνα σύμμαχο στὴ δύσκολη αὐτὴ περίστασι τῆς ζωῆς της.

Πῶς ὅμως θὰ συναντοῦσε τὸ Ριβερόν; Θὰ ἦταν τρέλλα νὰ ξεκινήσῃ καὶ νὰ πάῃ ἡ ἴδια στὸ κτῆμα τοῦ Σαλαμπό. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν δῇ οὔτε ἡ Ματθίλδη οὔτε ἡ Ἀντριέν.

Ἡ Ἀλμπὶν καταλάβαινε πιὰ ὅτι θάχανε τὸ παιχνίδι. Ὅλα ἦσαν ἐναντίον της. Κλεισμένη στὴν κάμαρά της συλλογιζόταν μὲ τὴν καρδιὰ βαρειά:

«Αὐτὸ εἶναι. Ἤρθε ἡ ὥρα νὰ πληρώσω. Ὁ Θεὸς ἀργεῖ ἀλλὰ δὲν λησμονεῖ...»

Οἱ στιγμὲς αὐτὲς ἦσαν οἱ πιὸ βασανιστικές, οἱ πιὸ τρομερὲς τῆς ζωῆς της.

Γονάτισε στὸ πάτωμα καὶ μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὰ σανίδια ἔχυνε πικρὰ δάκρυα.

Τρεμάμενη, ὑπόκωφη ἀντηχοῦσε ἡ φωνή της:

—Ἂς γίνῃ τὸ θέλημά σου, Θεέ μου. Ἂς θυσιασθῶ ἐγώ, ἀφοῦ πρέπει νὰ πληρώσω γιὰ ὅ,τι ἔκαμα. Ἂς εὐτυχήσῃ ὅμως τὸ παιδί μου..»

Μὰ δὲν ἦταν ἡ Ἀλμπὶν ἡ μόνη ὕπαρξις ποὺ βασανιζόταν καὶ ὑπέφερε μέσα στὸν πύργο. Κι' ὁ Πὼλ περνοῦσε ἄσχημες ἡμέρες. Εἶχε χάσει τὸ κέφι του, τὴν ὀρεξί του, τὸν ὕπνο του. Τὶς νύχτες στριφογύριζε σὰν κολασμένος στὸ κρεβάτι του. Τὸ μυστήριο τῆς Ἀλμπὶν ἔκανε τὴν καρδιά του νὰ σφίγγεται. Γιατὶ εἶχε ἀγγίξει σχεδὸν τὴν ἀλήθεια, γιατὶ τὴν μάντευε.

Ἦταν ἡ Ἀλμπὶν λοιπὸν ἡ δολοφόνος τοῦ μαρκησίου Γκασπάρ; Τότε;... Στὴν περίπτωσι αὐτὴ τί εἶχε γίνει τὸ παιδί της, τὸ παιδὶ τοῦ μαρκησίου; Τὸ πρᾶγμα ἦταν ἁπλούστατο. Ἡ Ἀλμπὶν ἦταν μητέρα του καὶ τοῦ τὸ εἶχε κρύψει. Δὲν τόλμησε ποτὲ νὰ τοῦ πῇ τὴν τρομερὴ ἀλήθεια...

— Θεέ μου, θὰ τρελλαθῶ!... βογγοῦσε ὁ Πὼλ σφίγγοντας ἀπελπισμένα τὸ κεφάλι του

Ἐρχότουσαν ὅμως καὶ στιγμὲς ποὺ γαλήνευε. Ἂν ὅλα αὐτὰ ποὺ σκεπτόταν καὶ ποὺ τόσο τὸν τρόμαζαν δὲν ἦσαν ἀληθινά; Ἂν ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ σειρὰ μοιραίων συμπτώσεων; Ἂν ἡ Ἀλμπὶν τοῦ εἶχε πῇ τὴν ἀλήθεια ἂν ἡ δολοφόνος τοῦ μαρκησίου ἦταν μιὰ ἄλλη;

Μὰ ὄχι, ὄχι. Ὅλα τὰ γεγονότα ἦσαν εἰς βάρος τῆς Ἀλμπίν.

— Θὰ τρελλαθῶ... ναί, θὰ τρελλαθῶ!...μουρμούριζε ὁ Πώλ. Τὸ μαρτύριό μου αὐτὸ πρέπει νὰ τελειώσῃ. Πρέπει νὰ μιλήσω μὲ τὴν Ἀλπὶν γιὰ τελευταία φορά, νὰ τὴν ἀναγκάσω νὰ μοῦ πῇ ὅλη τὴν ἀλήθεια.

★

Ἕνα βράδυ μπῆκε στὸ δωμάτιο τῆς μητέρας του. Τὴ βρῆκε νὰ κάθεται κοντὰ στὸ τζάκι, μὲ τὸ κεφάλι σκυμένο στὸ στῆθος. Βυθισμένη σὲ θανάσιμη μελαγχολία. Ἡ ἄτυχη γυναῖκα εἶχε γεράσει περισσότερο μέσα σὲ λίγες ἡμέρες. Τὸ πρόσωπό της ἦταν ἰσχνό, μιὰ νεκρικὴ χλωμάδα ἦταν χυμένη σ' αὐτό, τὰ μάτια της τὰ πλαισίωναν μαῦροι κύκλοι.

Μόλις ἀντίκρυσε τὸν Πὼλ ἡ ἄτυχη γυναῖκα ἔννοιωσε τὸ πάτωμα νὰ σαλεύῃ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια της, σὰν νὰ εἶχε συγκλονίσει τὴ γῆ ἀπότομος ἰσχυρὸς σεισμός.

Ὁ Πὼλ τὴ χαιρέτησε καὶ κάθησε ἀντίκρυ της.

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΝΘΗ

★ Τὸ ἄνθος ἀρέσει γιὰ τὸ ἄρωμα του, ἡ γυναῖκα ὅμως ἀρωματίζεται γιὰ νὰ ἀρέσῃ.

ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΕ ΦΛΕΡ

★ Τὰ λουλούδια διατηροῦν τὴν φρεσκάδα τους καὶ τὴν ζωηρότητά τους μὲ τὴν θροσιὰ καὶ μὲ τὸ ποτίσμα τοῦ κηπουροῦ. Οἱ γυναῖκες μὲ τὸν ἱδρῶτα τοῦ συζύγου των.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΓΚΩΤΙΕ

★ Ὅλοι οἱ ποιηταὶ ἀγαποῦν τὰ ἄνθη, ἐνῶ ὅλες οἱ γυναῖκες δὲν ἀγαποῦν τοὺς ποιητάς.

ΑΝΤΡΕ ΣΕΝΙΕ

★ Τὰ ἀγκάθια τῶν περισσοτέρων λουλουδιῶν βρίσκονται στὸ κοτσάνι τους, ἐνῶ τῶν γυναικῶν στὴν γλῶσσα τους.

ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ

★ Τὰ λουλούδια ὅταν μαραίνωνται χάνουν τὸ χρῶμα τους, ἐνῶ οἱ γυναῖκες τότε ἀκριβῶς χρωματίζονται.

Α. ΦΡΑΝΣ

★ Ἡ γυναῖκα εἶνε ἕνα ἄνθος ποὺ εὐωδιάζει μόνο τὴν νύχτα.

ΛΑΜΕΝΝΑΙ

★ Ἡ γυναῖκα ὅταν εἶνε κοριτσάκι εἶνε κρῖνος. Μεγάλη κόρη, γιασεμί. Παντρεμμένη, πανσές. Ζωντοχήρα, τριανταφύλλο μὲ ἑκατὸν πενῆντα φύλλα. Χήρα, χρυσάνθεμον. Καὶ γρηά, χαμομήλι.

Ε. ΡΕ'Υ

★ Πολλοὶ παραβάλλουν τὰ ἄνθη μὲ τὶς γυναῖκες. Ἔχουν ἀδίκο. Θὰ ὑπάρχῃ πάντοτε ἡ ἐξῆς διαφορά: (Ἀ' Ὅτι τὰ ἄνθη εἶνε ὡραῖα χωρὶς νὰ τὸ ξέρουν).

ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡΡ

τρεχαν ποτάμι ἀπὸ τὰ μάτια της τὴν ἀνακούφιζαν.

Σκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ φύγῃ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ γιὰ τὸ Παρίσι.

Μὰ ὄχι, ὄχι. Αὐτὸ θὰ ἦταν σωστὴ τρέλλα. Ἔπρεπε νὰ μείνῃ. Κι' ἂν ἔφευγε ἄλλωστε δὲν θὰ ξέφευγε τὸ γραφτό της. Κανένας δὲν ἀποφεύγει τὴ Μοῖρα του.

Στὸ δωμάτιο εἶχε ἁπλωθῆ σκοτάδι.

Ἡ φωτιὰ εἶχε χωνέψει.

Ἔξω σφύριζε ὁ ἄνεμος κι' ἔκανε τὰ δέντρα τοῦ πάρκου νὰ τρίζουν.

Ἡ Ἀλμπὶν σηκώθηκε καὶ πλησίασε στὸ παράθυρο. Ἀκούμπησε τὸ μέτωπό της στὸ παγωμένο τζάμι καὶ ψιθύρισε:

— Θὰ μείνω. Ἂς γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ἡ σκέψις της πῆγε κατόπιν στὸν κ. Ριβερόν.

— Πρέπει νὰ τὸν δῶ, εἶπε. Πρέπει νὰ τοῦ τὰ πῶ ὅλα, νὰ ζητήσω τὴ βοήθειά του. Ὁ καλὸς αὐτὸς ἄνθρωπος εἶν' ἐδῶ κι' ἀσφαλῶς θὰ μοῦ φανῇ χρήσιμος. Εἶνε ὁ μόνος μου προστάτης σ' αὐτὴ τὴ δύσκολη περίστασι...

Σώπασε λίγο καὶ συνέχισε:

— Θεέ μου... Κύριε... σὲ ποιὸν ἄλλον νὰ βασισθῶ ὅταν ἔχω ἐναντίον μου τὸ παιδί μου; Ὤ, καλέ μου Πώλ, ἂν ἤξερες, ἂν ἤξερες...

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα ἡ Ἀλμπὶν ἐβγαινε τακτικὰ πρωῒ κι' ἀπόγευμα κι' ἔκανε μακρυνούς, πολύωρους περιπάτους στὸ δάσος καὶ στὴν ἐξοχή. Ἦταν ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν κ. Ριβερόν. Ἦταν βέβαιη ὅτι ὁ κ. Ριβερὸν θὰ ἔκανε τὸ ἴδιο. Ἄλλος τρόπος δὲν ὑπῆρχε γιὰ νὰ συναντηθοῦν μακρυὰ ἀπὸ τὰ μάτια τῶν περιέργων.

Τὴν πρώτη μέρα γύρισε στὸν πύργο ἀργὰ καὶ πολὺ κουρασμένη. Δὲν εἶχε συναντήσει τὸν κ. Ριβερόν. Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως, κατὰ τὸ βράδυ, ἐνῶ γύριζε πάλι ἀπογοητευμένη στὸν πύργο εἶδε νὰ προβάλῃ ἐμπρός της ὁ πατέρας τῆς Ματθίλδης.

Ἡ Ἀλμπὶν ἔννοιωσε ἕνα μεγάλο βάρος νὰ σηκώνεται ἀπ' τὴν καρδιά της. Ἔτρεξε κοντά του, ἔπιασε τὰ χέρια του, τἄσφιξε δυνατά, ἀπελπισμένα καὶ τοῦ φώναξε:

— Σῶστε με!... Σῶστε με!...

Γύρω ἔπεφτε τὸ βραδυνὸ σκοτάδι.

Τὸ δάσος ἦταν ἔρημο εὐτυχῶς.

Ὁ κ. Ριβερὸν θέλησε νὰ τὴν καθησυχάσῃ.

— Μὴν κάνετε ἔτσι, τῆς εἶπε μὲ καλωσύνη. Μὴν τρομάζετε.

Μὰ ἡ Ἀλμπὶν ἔτρεμε. Τὰ γόνατά της λύγιζαν. Δάκρυα κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ μάτια της.

— Θάρρος! τῆς ψιθύρισε ὁ κ. Ριβερόν. Πῶς συνέβη νὰ χάσετε τὸ κουράγιο σας; Σᾶς ἤξερα πολὺ θαρραλέα γυναῖκα.

Συγχρόνως τῆς ἔδωσε τὸ χέρι του νὰ στηριχθῇ καὶ τὴν πῆγε νὰ καθήσῃ στὸν κορμὸ ἑνὸς πεσμένου δένδρου.

— Χρειάζεται θάρρος, κυρία, τῆς εἶπε πάλι, πολὺ θάρρος. Ἀπὸ τὴν ψυχραιμία σας ἐξαρτᾶται τὸ πᾶν. Ἀπορῶ ποὺ σᾶς βλέπω σ' αὐτὴν τὴν κατάστασι. Τί συμβαίνει λοιπόν; Ἐξηγηθῆτε. Σᾶς ἀκούω.

—Ὁ Θεὸς ἀποφάσισε νὰ μὲ τιμωρήσῃ σκληρά! ἀναστέναξε ἡ Ἀλμπίν.

— Τί ἐννοεῖτε;

—Ὁ Πὼλ μάντεψε τὴν ἀλήθεια.

—Ὄχι δά... Δὲν εἶνε δυνατόν. Ἀφήσατε νὰ σᾶς ξεφύγῃ τὸ μυστικό σας;

—Ἐγώ; Ποτέ. Ρώτησε ὅμως κι' ἔμαθε πολλὰ ἐδῶ. Ἀνακάλυψε ὅτι τοῦ ἔλεγα ψέμματα.

Ὁ κ. Ριβερὸν κάθησε πλάϊ της.

— Τὸ σκοτάδι μᾶς προστατεύει, τῆς εἶπε. Τὸ δάσος εἶνε ἔρημο. Διηγηθῆτε μου τὰ πράγματα μὲ τὴ σειρά τους.

Ἡ Ἀλμπὶν τοῦ διηγήθηκε λεπτομερῶς τί εἶχε συμβῆ.

Ὁ κ. Ριβερὸν κούνησε συλλογισμένος τὸ κεφάλι του.

— Διάβολε! ψιθύρισε. Ὁ Πὼλ εἶνε πολὺ ἔξυπνος κι' ἐνήργησε μὲ τέχνη αὐτὴ τὴ φορά. Ἄγγιξε σχεδὸν τὴν ἀλήθεια.

— Καὶ τώρα τί θὰ γίνῃ. κ. Ριβερόν; Τί μὲ συμβουλεύετε νὰ κάνω;

Ὁ κ. Ριβερὸν δὲν τῆς ἀπάντησε ἀμέσως. Ἔμεινε ἀρκετὴ ὥρα βυθισμένος στὶς σκέψεις του καὶ τέλος τῆς εἶπε:

—Ἀκοῦστε με. Δὲν πρέπει ν' ἀποκαλυφθῇ τὸ μυστικό σας. Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη μου.

— Αὐτὸ ἐπιθυμῶ κι' ἐγώ, κ. Ριβερόν.

— Πρέπει λοιπὸν νὰ ὁπλισθῆτε μὲ θάρρος.

Ἡ Ἀλμπὶν ἀναστέναξε.

—Ἔχει καὶ τὸ θάρρος ὅρια, κ. Ριβερόν. Εἶμαι μιὰ πολυπαθής, πολυβασανισμένη γυναῖκα. Πῶς θὰ μπορέσω νὰ τὰ βγάλω πέρα σ' αὐτὴ τὴν τόσο κρίσιμη περίστασι; Ὅλα εἶνε ἐναντίον μου, ὅπως ξέρετε. Ὁ Πὼλ δὲν θὰ σταματήσῃ τὶς ἐνέργειές του. Ὑποψιάζεται τὴν ἀλήθεια. Λατρεύει τὴν ἐγγονή σας κι' ἐννοεῖ νὰ θριαμβεύσῃ, θυσιάζοντάς με στὴν ἀνάγκη.

Δάκρυα κυλοῦσαν στὰ μάγουλά της ἐνῶ μιλοῦσε.

Ὁ κ. Ριβερὸν τὴν λυπήθηκε.

— Μὴν ἀπελπίζεστε, κυρία, τῆς εἶπε. Ὁ Πὼλ δὲν εἶνε τόσο σκληρός. Εἴσαστε, ἐξ ἄλλου, ἡ μητέρα του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

ΑΓΟΡΑΖΩ κασμήρια καὶ ἐνδυμασίες εἰς καλὴν κατάστασιν. Ὁδὸς Σταδίου, στοὰ Ὀρφανίδου, ἐντὸς ἐμπορορραφείου Θ. Μερεμετλῆ. Τηλ. 23-762

Θρύλοι και παραδόσεις

ΟΙ ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ένα βράδυ χειμωνιάτικο, μιὰ γρηοῦλα, μέσα στὸ μῦλο ποὺ καθόμαστε, μᾶς διηγήθηκε τὴν ὥμορφη ἱστορία τῆς Μουρέττας καὶ τοῦ Περδιγκαλέττου.

Ἴσως νἆχετε ἀκούσει γιὰ τὸ Πουῦ-Πουγκὰν τὸν μεγάλο αὐτὸ βράχο, τὸν κόκκινο, ὅπου εἶχαν φωλιὲς οἱ ἀετοί. Ἐκεῖ σώζονται ἀκόμη τὰ χαλάσματα ἀπὸ ἕναν πύργο παλαιό, ἐκεῖ φυτρώνουν μεγάλες παπαροῦνες κατακόκκινες μέσα στὰ ἐρείπια κι' ὁλόγυρα στὸ βράχο κάτω. Κάτι παπαροῦνες ποὺ δὲν βρίσκονται πουθενὰ ἀλλοῦ στὸν κόσμο. Τὸ σοῦ τους βαστάει ἀπὸ χιλιάδες χρόνια κι' ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἦταν ἐκεῖ πάνω τὰ περιβόλια τῆς ὥμορφης Μουρέττας. Ὁ πῦργος τοῦ Πουῦ-Πουγκὰν τὸν καιρὸ ποὺ ζοῦσε ἡ Μουρέττα ἦταν ὁ πιὸ δυνατὸς πύργος τοῦ τόπου. Ὑψωνόταν στὴν κορυφὴ τοῦ βράχου καὶ ἦταν κρυμμένος μέσα σ' ἕνα μεγάλο δάσος ὅπου ζοῦσαν λύκοι καὶ ἀρκοῦδες.

Ἐκεῖ δὲν μποροῦσε νὰ φτάσῃ κανείς, παρὰ μονάχα ἀπὸ κάτι ἐπικίνδυνα μονοπάτια ποὺ τὰ ἤξεραν μόνον ὅσοι κάθονταν ἐκεῖ.

Ὅποιος τολμοῦσε νὰ μπῇ στὸ δάσος, ἦταν καταδικασμένος νὰ χαθῇ. Ἔχανε τὸ δρόμο, τὸν ἔτρωγαν τὰ θηρία ἢ γκρεμιζόταν σὲ κανένα γκρεμό.

Ὁ πατέρας τῆς Μουρέττας, ὁ Μποδεζᾶρος, ἀπόγονος ἐνὸς μάγου, δὲν ἄφισε ποτὲ τὴν κόρη του νὰ κάνῃ βῆμα ἔξω ἀπὸ τὸν πύργο.

Ἦταν τόσο ὡραία ἡ Μουρέττα μὲ τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια της καὶ μὲ τὰ πυρόξανθα μακρυὰ μαλλιά της, ποὺ μόγαποῦσε.

Ἡ Μουρέττα ὅμως στενοχωριόταν νὰ μένῃ ἔτσι πάντα μὲ ἕνα καθρεφτάκι στὸ χέρι, μέσα στοὺς τέσσερες τοίχους. Καὶ ἄλλη διασκέδασι δὲν εἶχε παρὰ ν' ἀνεβαίνῃ στὸ πιὸ ψηλὸ πυργάκι γιὰ νὰ κυττάζῃ ἀπὸ κεῖ τὶς κουφὲς τῶν λόφων, τὰ χωριὰ πέρα, τὸν δρόμο τὸν ἀπέραντο, ὅπου περνοῦσαν οἱ ἐμπόροι κι' οἱ καβαλλάρηδες καὶ τὸ μεγάλο τὸ ποτάμι ποὺ κυλοῦσε ἀνάμεσα στὰ δάση καὶ στοὺς κάμπους. Δυὸ πράγματα μονάχα παρηγοροῦσαν τὴ μοναξιὰ τῆς Μουρέττας: "Ἕνα κομμάτι τοῦ περιβολιοῦ σκαμμένο στὸ βράχο, ὅπου ἀνθοῦσαν κάτι πανέμορφα κόκκινα λουλουδία καὶ ἡ συντροφιὰ τοῦ Περδιγκαλέττου, τοῦ γυιοῦ τοῦ θυρωροῦ, ἑνὸς παιδιοῦ χαριτωμένου ποὺ τὴ βοηθοῦσε στὴν καλλιέργεια τοῦ περιβολιοῦ.

"Ὅταν ἔγινε δεκατεσσάρων χρόνων ὁ μικρός, ἄξαφνα, χωρὶς κι' ὁ ἴδιος νὰ τὸ νοιώσῃ πῶς, ἀγάπησε ἀθῶα τὴν ὥμορφη Μουρέττα...

Ὁ γέρο-Μποδεζᾶρος ὅμως τὸ ἀνακαλοῦψε αὐτὸ καὶ διάταξε νὰ σκοτώσουν τὸν ἀτυχο νέο.

"Ἡ Μουρέττα ποὺ τὸν ἀγάπησε κι' αὐτή, ἔκλαψε, σκοτώθηκε, ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ πατέρα της μὰ τίποτε δὲν ἔκανε.

— Γιατί νὰ τὸν σκοτώσετε τὸν καϋμένο τὸν Περδιγκαλέττο; ἔλεγε κλαίγοντας ἡ καλόκαρδη Μουρέττα. Ἀφίστε τον νὰ χαθῇ μονάχος του. Βγάλτε τον ἔξω ἀπ' τὸν πύργο μας κι' ἀφίστε τον στὸ δάσος νὰ φύγῃ, νὰ πάῃ μακρυὰ νὰ γίνῃ πλούσιος καὶ δυνατός. Καὶ γιὰ γυρίσῃ μιὰ μέρα στὸν πύργο νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν ὥμορφη Μουρέττα του.

"Ἐνῶ λοιπὸν τὸν κατέβαζαν κάτω ἀπ' τοὺς φοβεροὺς τοὺς βράχους, μέσα στὴς νύχτας τὸ σκοτάδι κι' ἐνῶ τὸν παραπλάνεψαν στὸ δάσος, αὐτὸς σὲ κάθε του βῆμα ἔσπερνε κάτω στὴ γῆ σπόρους παπαρούνας, ἀπὸ τὰ λουλουδία ἐκεῖνα ποὺ ἀγαποῦσε ἡ ὥμορφη Μουρέττα καὶ ποὺ εἶναν σπαρμένα πιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη.

«Μόλις μ' ἀφίσουνε οἱ στρατιῶτες, ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του, ἐγὼ θὰ πέσω καὶ θὰ κοιμηθῶ κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο καὶ θὰ σηκωθῶ πρωὶ γιὰ νὰ μὴ προφτάσουν τὰ πουλιὰ καὶ μοῦ φάνε τοὺς σπόρους. Ἔτσι θὰ ξαναβρῶ τὸ δρόμο».

Ἀλλὰ — ἄχ, τί κρίμα! — πρωὶ-πρωὶ ποὺ σηκώθηκε ὁ Περδιγκαλέττος εἶδε ὅτι εἶχε πέσει τὴ νύχτα χιόνι κι' ἔκλαψε πικρά. Ἀπελπίστηκε. "Ἠξερε τώρα πῶς θάχανε τὸ δρόμο του καὶ δὲν θὰ ξαναέλεπε πιὰ τὴν ἀγαπημένη του γιατὶ οἱ σπόροι εἶχαν σκεπαστῆ.

★

Πῶς ἕνα παιδὶ ἔρημο, μικρό, χωρὶς ὅπλο κανένα, χωρὶς καμμιὰ ἐλπίδα κατώρθωσε νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν κίνδυνο; Κι' ὅμως γλύτωσε. Βγῆκε ἀπὸ τὸ τρομερὸ δάσος, ταξεύδεψε μακρυά, ἔλαβε μέρος σ' αἱματηροὺς πολέμους κι' ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια γύρισε ἔνδοξος μὲ στολὴ ἱππότου στὸ κακὸ δάσος τοῦ πύργου τοῦ Μποδεζάρου.

Ἀκολούθησε ἕνα στενὸ μονοπάτι κι' ἔξαφνα εἶδε μπρός του, ἀνάμεσα στὴν πρασινάδα, μιὰ μεγάλη παπαροῦνα σὰν ἐκείνες ποὺ εἶχε ἡ Μουρέττα στὸ περιβόλι της. Πάρα πέρα εἶδε ἄλλη κι' ἄλλη κι' ἄλλη, πλῆθος ποὺ κοκκινοβολοῦσε φαντάστρα.

Γεμάτος χαρὰ κι' ἐλπίδες ὁ Περδιγκαλέττος κατάλαβε τότες ὅτι τὸ χιόνι εἶχε σώσει τοὺς σπόρους του ἀπ' τὰ πουλιὰ καὶ εἶχαν φυτρώσει κι' ἄνθιζαν τόσα χρόνια ποῦλειπε, οἱ παπαροῦνες.

Πῆρε λοιπὸν τὸ δρόμο τὸν παπαρουνοσπαρμένο καὶ βγῆκε μπροστὰ στὸν πύργο. Χτύπησε τὴ βαρειὰ πόρτα καὶ τοῦ ἄνοιξαν.

Καὶ μαντεύετε τί ἀκολούθησε. Ὁ γερο-Μποδεζᾶρος δέχθηκε μὲ καλωσύνη τὸ νέο ἱπτάθεσί του νὰ γίνῃ σύζυγος τῆς ὥμορφης Μουρέττας, ποὺ τρελλὴ ἀπὸ τὴν χαρὰ της, ρίπιμένου της.

Ἀπὸ τότε δὲν ἔπαψαν νὰ φυτρώνουν στὶς πλαγιὲς τοῦ βράχου οἱ φλογερὲς παπαροῦνες. Ἀπὸ τότε τὰ κορίτσια τῶν περιχώρων ὅταν θέλουν νὰ κερδίσουν τὴν καρδιὰ τοῦ καλοῦ τους, τραγουδοῦν τῆς παπαρούνας τὸ τραγοῦδι:

"Ὁλο νειότη καὶ ζωὴ
μοσχοβολᾶς κάθε πρωὶ
καὶ χαίρεσαι τὸ φῶς...
"Ἔτσι ν' ἀνοίξῃ κι' ἡ καρδιὰ
ἐκεῖνου π' ἀγαπᾶς
κι' εἶνε ὁ πόνος μου κρυφός.
Παπαρουνοῦλα λαγγευτὴ
ποὺ ὅλο νειότη καὶ ζωή,
ἀνθοολᾶς μεταξωτὴ
γιάτρεψε τὴν καρδιά μου
καὶ κάμε κεῖνον π' ἀγαπῶ
νἀρθῇ στὴν ἀγκαλιά μου!...

ΠΩΛ ΑΡΕΝ

Ο ΜΟΥΣΣΟΛΙΝΙ ΑΠΑΤΕΩΝ

Χάριζε στὶς φίλες του ψεύτικα κοσμήματα

Ὁ Μουσσολίνι, ἀν καὶ ἐρῶτομανής, φέρθηκε σὰν ἀπατεῶν στὶς φιλενάδες του. Τὰ περισσότερα κοσμήματα ποὺ εἶχε χαρίσει στὴν «εὐνοουμένη» του Κλάρα Πετάτσι ἦσαν ψεύτικα!

Αὐτὸ τουλάκιστον βεβαιώνει ἡ ἀδελφὴ τῆς Κλάρας, ἡ ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Μύριαμ Πετάτσι. Νὰ τί εἶπε σχετικῶς σ' ἕναν Ἰσπανὸ δημοσιογράφο:

— Πιστεύεται γενικῶς ὅτι ὁ Μουσσολίνι ἔδινε ἕνα βασιλικὸ ἐπίδομα στὴν ἀδελφή μου κι' ὅτι τὴ γέμιζε δῶρα. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, ἡ γενναιοδωρία του πρὸς τὴ γυναῖκα ποὺ ἤμεινε κοντά του ἐπὶ 12 χρόνια, περιορίζοταν στὸ νὰ τῆς στέλνῃ λουλούδια καὶ τρυφερὰ γράμματα. Ὅσο γιὰ κοσμήματα... Ἀκοῦστε:

» Ξέρετε ἴσως ὅτι, πρὶν καταφύγουμε στὴν Ἰσπανία, οἱ γονεῖς μου, ἡ ἀδελφή μου κι' ἐγώ, Ὑποφέραμε φοβερὰ ἀπ' τὴν πεῖνα, γιατὶ ἡ τροφὴ ποὺ μᾶς ἔδιναν δὲν τρωγότανε. Γιὰ νὰ μπορέσουμε ν' ἀγοράσουμε ἀπ' ἔξω τρόφιμα, ἔπρεπε νὰ τὰ ἀκριβοπληρώσουμε, καὶ δὲν εἴχαμε χρήματα.

» Εὐτυχῶς, ὁ ἀρχιδεσμοφύλακας ἦταν καλόκαρδος ἄνθρωπος. Δέχθηκε λοιπὸν νὰ βοηθήσῃ τὴν Κλάρα νὰ πουλήσῃ ἕνα ἀπ' τὰ δακτυλίδια ποὺ φοροῦσε — δῶρα τοῦ Μουσσολίνι. Πράγματι, τὴν ἄλλη μέρα, μᾶς ἔφερε στὴ φυλακὴ ἕνα κοσμηματοπώλη, ὁ ὁποῖος ἐξέτασε τὸ δακτυλίδι καὶ ἔπλωσε:

» — Δὲν ἔχει μεγάλη ἀξία. Εἶνε χρυσό. Ἡ πέτρα του ὅμως εἶνε ψεύτικη.

» Τὴν ἴδια γνωμάτευσι ἔκαμε ὁ κοσμηματοπώλης καὶ γιὰ τὸ δεύτερο δακτυλίδι, καθὼς καὶ γιὰ ἕνα μαργαριτάρενιο κολλιὲ τῆς Κλάρας. Ὅλα ἦσαν ψεύτικα.

» Ὑποπτευθήκαμε μήπως ὁ κοσμηματοπώλης ἔλεγε ψέμματα, καὶ καλέσαμε ἕναν ἄλλο, τῆς ἐμπιστοσύνης μας. Ἀλλὰ κι' αὐτὸς συμφώνησε μὲ τὸν πρῶτο.

» Σὲ μερικὲς μέρες ἀποφυλακισθήκαμε καὶ φύγαμε γιὰ τὴν Ἰσπανία. Ἡ Κλάρα ὅμως ἀρνήθηκε νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ. Πῆγε νὰ βρῇ τὸ Μουσσολίνι καὶ βρῆκε οἰκτρὸ τέλος μαζύ του.

ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ ζέρσεϋ ἀντοχῆς καὶ ἐμφανίσεως σὲ διάφορες ποιότητες καὶ φθηνὲς τιμές. ΚΑΛΤΣΕΣ γυν. «Ἀράχνη» ζωϊκὲς ἕξτρα μόνον 14.900 (λόγῳ ἐποχῆς εὐκαιρίας).

Ἀποθήκη: ΘΗΣΕΩΣ 17
Πάροδος Κολοκοτρώνη, (πλησίον ὁδοῦ Λέκκα)

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
Μόνον μὲ 7.000 Δρ.
Δι' ἠλεκτρισμοῦ καὶ ἄνευ ἠλεκτρισμοῦ.
Πειραιῶς 25, ἀρ. τηλ. 55.517
Κτένισμα .... 1.500 δρ.
Μανικιούρ ... 1.000 δρ.
Δεξιοτεχνὴς πεῖρα μου εἶνε ἐγγύησις γιὰ τὶς κονδρὲς μπουκλες.
ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ

Τὸ κράτος τῆς Μπικίνι ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΙΑ

Ὁ βασιλεύς, οἱ εὐγενεῖς καὶ ὁ λαός...

Τὰ πειράματα τοῦ ἀμερικανικοῦ ναυτικοῦ γιὰ τὴν ἀτομικὴ ἐνέργεια ἔθεσαν τέρμα στὸ βασίλειο τῆς Μπικίνι, ποὺ ἦταν ἴσως ἕνα ἀπὸ τὰ παλαιότερα.

Ἡ ἱστορία δὲν μιλάει καθόλου οὔτε γιὰ τὶς ἀρχές, οὔτε γιὰ τὴν ἐξέλιξι τοῦ βασιλείου αὐτοῦ μέσα στοὺς αἰῶνες. Γιατὶ κανεὶς δὲν εἶχε ἐνδιαφερθῆ ποτὲ γι' αὐτὸ καὶ οἱ μόνοι ποὺ ἐγνώριζαν τὴν ὕπαρξί του ἦσαν ἐκεῖνοι ποὺ τὸ ἀποτελοῦσαν.

Ἡ θλιβερὴ ἀπογραφή τους ποὺ ἔγινε τὴν παραμονὴ τοῦ ἐκπατρισμοῦ των ἀνέθασε τὸν ἀριθμό τους σὲ 180 ψυχές.

Ἀλλά, παρ' ὅλο τὸ μικρὸ ἀριθμό τους, οἱ 180 αὐτοὶ ἄνθρωποι ἀπάρτιζαν ἕνα τέλειο κράτος.

Ἐπὶ κεφαλῆς αὐτοῦ τοῦ κράτους βρισκόταν ἡ Α.Μ. ὁ βασιλεὺς Ἰούδας ὁ 7ος, ἀπολυταρχικὸς κυρίαρχος, ποὺ εἶχε δικαίωμα ζωῆς καὶ θανάτου ἐπὶ τῶν ὑπηκόων του.

Ὡστόσο, οὔτε ὁ σημερινὸς μονάρχης, οὔτε ὁ προκάτοχός του εἶχαν κάμει χρῆσιν αὐτοῦ τοῦ δικαιώματος. Ἡ τελευταία θανατικὴ ἐκτέλεσις ἔγινε στὸ Μπικίνι πρὶν ἀπὸ 27 χρόνια. Ἀπὸ τότε κανένας κάτοικος δὲν ὑπεβλήθη στὸ μαρτυρικὸ θάνατο τοῦ ἀνοίγματος τῶν ἀρτηριῶν, ποὺ προέβλεπαν οἱ νόμοι τοῦ μικροσκοπικοῦ αὐτοῦ κράτους.

Κάτω ἀπὸ τὸν βασιλέα βρισκόνταν οἱ 24 εὐγενεῖς τῆς νήσου. Αὐτοὶ ἦσαν ὁ αὐλικὸς τοῦ Ἰούδα 7ου καὶ δημόσιοι λειτουργοὶ τοῦ κράτους.

Τὸ λειτούργημά τους συνίστατο στὸ ὅτι κρατοῦσαν συντροφιὰ στὸν βασιλέ: καὶ εἰσπράτταν γιὰ λογαριασό του ἀπὸ τοὺς ὑπολοίπους 155 ὑπηκόους τοὺς καθιερωμένους φόρους, ποὺ ἐπλληρώνοντο σὲ φάρια, κογχύλια, φαγητὰ καὶ ἄλλα μικροπράγματα οἰκιακῆς χρήσεως. Γιατὶ τὸ νόμισμα ἦταν ὁλότελα ἀγνωστο στὴ Μπικίνι.

Οἱ «εὐγενεῖς» τῆς Μπικίνι εἶχαν ὅμως δύο μεγάλα προνόμια, ποὺ τοὺς ξεχώριζαν ἀπὸ τό... λαό καὶ τοὺς ἔκαναν νὰ ὑπερηφανεύωνται γι' αὐτά. Τὸ πρῶτο προνόμιο ἦταν ὅτι... μποροῦσαν νὰ μαθαίνουν τὴν ὥρα, κυττάζοντάς την στὸ ρολόγι ποὺ ὁ βασιλιᾶς Ἰούδας εἶχε στὸ χέρι του.

Τὸ ρολόγι αὐτὸ ἦταν τὸ μοναδικὸ ποὺ ὑπῆρχε σ' ὅλη τὴ νῆσο. Ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ ἀμερικανικοῦ ναυτικοῦ, περνώντας πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια ἀπὸ τὴ Μπικίνι τὸ εἶχε χαρίσει στὸν Ἰούδα, ποὺ τὸ θεωροῦσε ἀπὸ τότε σὰν ἕνα ἀπὸ τὰ σύμβολα τῆς ἐξουσίας του.

Τὸ δεύτερο προνόμιό τους ἦταν ὅτι μποροῦσαν νὰ μένουν ἄγρυπνοι καὶ μετὰ τὶς ὀκτὼ τὸ βράδυ, ποὺ ἦταν ἡ ὥρα τοῦ γενικοῦ κρεββατώματος.

Μιὰ ἄλλη διάκρισις ἦταν ὅτι μποροῦσαν νὰ βάλουν δυὸ μεγάλες πέτρες ἐμπρὸς στὴν εἴσοδο τῆς καλαμόπλεκτης καλύβας τους. Τό... βασιλικὸ ἀνάκτορο εἶχε τέσσερες πέτρες στὶς τέσσερες γωνίες του.

Ὅταν οἱ («εὐγενεῖς») τῆς νήσου ἐκτελοῦσαν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ φορατζῆ, ἐξετάζευαν ἕνα κομβολόγιο ἀπὸ κατάρες ἐναντίον τῶν δυστροπούντων φορολογουμένων. Σὲ περίπτωσι δηλαδὴ ἐλαφρᾶς δυστροπίας οἱ κατάρες ἦσαν ἐλαφρές. Ἂν ὅμως ὁ φορολογούμενος δυστροποῦσε κατὰ σύστημα, ἦσαν σοβαρότερες καὶ στὸ τέλος ἡ ὑπόθεσις παρεπέμπετο στὴν κρίσι τῶν θεῶν.

Ἀλλὰ τὰ πράγματα δὲν ἐφθαναν ποτὲ σ' αὐτὸ τὸ τελευταῖο στάδιο. Γιατὶ οἱ φορολογούμενοι τῆς Μπικίνι ἔτρεμαν τὶς κατάρες περισσότερο ἀπὸ ὁποιοδήποτε ἄλλο μέσον ἐξαναγκασμοῦ ἢ τιμωρίας.

Μετὰ τοὺς «εὐγενεῖς» ἐρχόταν ὁ λαός, ποὺ δὲν εἶχε κανένα προνόμιο, ἀλλὰ ζοῦσε ἥρεμος κι' εὐτυχισμένος, χωρὶς νὰ κάνῃ τίποτε σχεδόν. Ἡ μοναδικὴ ἀσχολία τῶν ἀνδρῶν ἦταν τὸ ψάρεμα. Οἱ γυναῖκες δούλευαν ὅμως περισσότερο. Γιατὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ ἔφτειαναν ἐπίσης καὶ διάφορα μικροπράγματα, συνηθέστερα κοσμήματα ἀπὸ κογχύλια, ποὺ οἱ ἄνδρες τους ἐπήγαιναν καὶ τὰ πουλοῦσαν σ' ἄλλα γειτονικὰ νησιά.

Οἱ κάτοικοι τῆς Μπικίνι ἔτρωγαν ὅλες σχεδὸν τὶς τροφές τους, καὶ αὐτὰ τὰ ψάρια, ὠμές.

ΚΛΩΝΤ ΡΟΜΠΕΡ

Η ΠΟΛΩΝΕΖΑ

Τὴ μεγαλείτερη τρυφερότητα ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμο θὰ τὴ βρῆτε στὴν καρδιὰ τῆς Πολωνέζας. Οἱ ἐρωτικὲς σχέσεις μὲ μιὰ τέτοια γυναῖκα ἔχουν ὅλο τὸ νοσταλγικὸ ρωμαντισμὸ κι' ὅλη τὴν αἰσθηματικὴ εὐγένεια τῆς παληᾶς ἐποχῆς.

Πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο, γνώρισα στὴ Βαρσοβία πολλὲς Πολωνέζες. Οἱ γυναῖκες αὐτές, εἴτε ἦσαν ἀριστοκράτισσες, εἴτε ὥμορφες κοπέλλες τοῦ λαοῦ, εἶχαν τὴν ἴδια ἀγνότητα στὰ γαλαγὰ μάτια τους, τὸ ἴδιο φῶς στὰ χρυσόξανθα μαλλιά τους καὶ τὸ ἴδιο λευκὸ κι' ἁπαλὸ δέρμα στὸ πλαστικὸ κι' ἐπιθυμητὸ σῶμα τους.

Ἡ Πολωνέζα γοητεύει τοὺς ἄνδρες μ' ἕνα ἔμφυτο καὶ μυστηριῶδες «σὲξ-ἀπῆλ», ποὺ δὲν προέρχεται οὔτε ἀπὸ τεχνητοὺς καλλωπισμούς, οὔτε ἀπὸ ἀπὶ ἐπίπλαστη καὶ θεατρικὴ προκλητικότητα, ὅπως συμβαίνει συνήθως μὲ τὶς Ἀμερικανίδες.

Ἡ ἀγάπη μιᾶς Πολωνέζας, ὅπως λένε μερικοὶ γνῶστες τῆς γυναικείας καρδιᾶς, εἶνε θεϊκὸ δῶρο! Ποτὲ δὲν δοκιμάζετε πικρὲς ἀπογοητεύσεις καὶ ποτὲ δὲν βασανίζεσθε ἀπὸ τὶς ἐρωτικὲς ἀμφιβολίες. Ζῆτε ἕνα μεθυστικὸ ὄνειρο, καὶ νοιώθετε τὴν πραγματικὴ εὐτυχία.

— Ἡ Πολωνέζα, μοῦ ἔλεγε ἕνας φίλος μου θεατρικὸς συγγραφεύς, εἶνε εὐαίσθητη, γεμάτη καλωσύνη καὶ ὑπομονὴ πάρνησι. Δὲν ἔχει γοητευτικὴ ὥμορφιὰ καὶ δὲν θαμπώνει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ μὲ ἐξαιρετικὰ θέλγητρα. Ἔχει ὅμως ἄλλα χαρίσματα, ποὺ τὴν κάνουν μοναδικὴ στὸν ἔρωτα. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν μιλάει μόνο στὶς αἰσθήσεις, ἀλλὰ καὶ στὴν καρδιά, καθὼς καὶ στὸ πνεῦμα....

Μὲ τὶς Πολωνέζες βρίσκεται κανεὶς στὸ πιὸ εἰλικρινὲς ἐρωτικὸ «κλίμα». Μὴν ἐπιχειρήσετε ποτὲ νὰ τὶς κατακτήσετε μὲ περιπαθεῖς ἐρωτικὲς ἐξομολογήσεις τῆς πρώτης στιγμῆς καὶ μὲ φλογερὰ ἐρωτικὰ λόγια. Ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦν ἀπὸ σᾶς εἶνε ἡ πραγματικὴ συγκίνησις, τὸ ἀληθινὸ αἴσθημα, τὰ δειλὰ λόγια ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὰ βάθη μιᾶς ἐρωτευμένης καρδιᾶς. Γιὰ ὅλα τ' ἄλλα χαμογελοῦν μὲ καλωσύνη καὶ δείχνουν μὲ μιὰ χαριτωμένη εὐγένεια πῶς δὲν πιάνονται εὔκολα στὴν παγίδα.

Γιὰ νὰ καταλάβετε καλύτερα τὴν Πολωνέζα στὸν ἔρωτα, θὰ σᾶς διηγηθῶ μιὰ περιπετειὰ μου, ἀρκετὰ χαρακτηριστική.

Λίγο πρὶν τελειώσῃ ὁ πόλεμος, βρισκόμουν σ' ἕνα νοσοκομεῖο τοῦ Βελγίου, στὰ μετόπισθεν. Τὸ τραῦμα μου μὲ εἶχε ἐξαντλήσει καὶ περνοῦσα κρίσιμες ἡμέρες γιὰ τὴ ζωή μου. "Ἡμουν ξένος σ' ἐκεῖνο τὸν τομέα. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς δικούς μου δὲν ἤξερε ποῦ ἀρισκόμουν. "Ὅλοι πίστευαν ὅτι εἶχα χαθῆ κι' ἐγὼ μαζὶ μὲ τόσους ἄλλους μέσα στὴ τρομακτικὴ πολεμικὴ θύελλα. Φαντάζεσθε λοιπὸν τὴ μοναξιά μου καὶ τὴν λύπη μου, καθὼς ἔβλεπα τοὺς ἄλλους νὰ λαμβάνουν διάφορα γράμματα καὶ νὰ λαμποκοποῦν ἀπὸ τὴ χαρά τους, διαβάζοντάς τα κάθε τόσο μὲ μιὰ ἀπερίγραπτη εὐχαρίστησι. Εἶχα χάσει κάθε ὄρεξι γιὰ τὴ ζωὴ καὶ περίμενα τὸ θάνατο σὰν μιὰ ἀπολύτρωσι.

Μιὰ ἡμέρα, ὡστόσο, ἔλαβα καὶ ἐγὼ ἕνα γράμμα. Ποιὸς μοῦ τὸ ἔστελνε; Μιὰ ἄγνωστη! Ναί, μιὰ γυναῖκα ποὺ δὲν θὴ θυμόμουν, μοῦ ἔγραφε ὅτι μὲ συλλογιζόταν κι' ὅτι δὲν εἶχε καμμιὰ σημασία ὅτι ἐγὼ τὴν εἶχα ξεχάσει...

Ἡ ὑπογραφή της ἦταν ἀγνώστη. Ποιὰ ἦταν ἄραγε αὐτὴ ἡ γυναῖκα; «Μαθαίνω γιὰ σένα ἀπὸ μιὰ φίλη μου, ποὺ σὲ ἐλέπει κάθε ἡμέρα», μοῦ ἔγραφε στὸ δεύτερο γράμμα της. Κι' ἔπειτα, μοῦ ἔδινε συμβουλὲς γιὰ τὴν ὑγεία μου καὶ μὲ παρηγοροῦσε μὲ τρυφερὰ λόγια. Καταλάβαινα καθαρὰ ὅτι ἡ «ἀγνώστη» μου ἦταν μιὰ αἰσθηματικὴ νέα μὲ εὐγενικὰ αἰσθήματα καὶ καλὴ καρδιά.

Τὰ γράμματα αὐτὰ μ' ἄφηναν κατάπληκτο, συγχρόνως ὅμως μὲ γοήτευαν καὶ μοῦ ἔδιναν θάρρος γιὰ τὴ ζωή. Δὲν ἔννοιωθα πιὰ τὴ μοναξιά μου καὶ ἡ κατάστασις τῆς ὑγείας μου εἶχε ἀρχίσει κιόλας νὰ βελτιώνεται μὲ τὸν καλύτερο τρόπο.

Μὰ ποιὰ ἦταν ἡ φίλη τῆς «ἀγνώστου» μου, ποὺ μ' ἔβλεπε κάθε ἡμέρα; Στὸ θάλαμό μου ἦταν δυὸ νοσοκόμες. Μιὰ "Ἀγγλίδα, στεγνὴ καὶ ὑψηλόσωμη, μὲ χοντρὰ γυαλιὰ κι' αὐστηροὺς τρόπους καὶ μιὰ νεαρὴ Πολωνέζα, ὥμορφη, ροδαλή, μὲ ξανθὰ μαλλιὰ καὶ φωτεινὰ μάτια. Τὴν ἔλεγαν Βερότσκα Γκρανόφσκυ κι' ἦταν ἀπὸ μιὰ παλιὰ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια τῆς Βαρσοβίας. Ἡ ὥμορφη Πολωνέζα ἦταν ὡστόσο πάντα μελαγχολική, γιατὶ οἱ Γερμανοὶ εἶχαν ἐξοντώσει τοὺς δικούς της καὶ ζοῦσε στὸ νοσοκομεῖο μέσα σὲ κάποιο μυστήριο. Αὐτὴ ὅμως ἡ ἐπιφυλακτικότητά της καὶ ἡ σιωπή της τὴν ἔκαναν πιὸ γλυκειὰ καὶ πιὸ γοητευτική...

Τὰ γράμματα τῆς «ἀγνώστου» ἔφθαναν τακτικὰ καὶ μὲ σκανδάλιζαν κάθε ἡμέρα πιὸ πολύ. Μ' ἔκαναν νὰ ξεχνῶ τὴ φρίκη τοῦ πολέμου καὶ νὰ ἐλπίζω στὸ μέλλον. Μοῦ ἔξειχναν μάλιστα καθαρὰ πῶς μιὰ γυναῖκα μ' ἀγαποῦσε μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς καρδιᾶς της!... "Ἐξαφνα ὅμως τὰ γράμματα τῆς «ἀγνώστου» σταμάτησαν. Πέρασε μιὰ ὁλόκληρη ἑβδομάδα χωρὶς νὰ λάβω καμμιὰ εἰδησι τῆς κι' ἔπειτα ἄλλες ἑόκα ἡμέρες, γεμάτες ἀνησυχία καὶ ἀπογοήτευσι.

Πῆρα τὴν ἀπόφασι νὰ γράψω στὴν «ἀγνώστη» καὶ νὰ στεῖλω τὸ γράμμα μὲ τὴ φίλη της. Μὰ ποιὰ ἦταν; Ἀσφαλῶς θὰ ἦταν ἡ Πολωνέζα, ἡ Βερότσκα... Μὰ δὲν τὴν ἔβλεπα πιὰ στὸ θάλαμο. Τί εἶχε γίνει;

Ρώτησα ἕνα γιατρὸ κι' ἔμαθα πῶς ἡ Βερότσκα ἦταν ἄρρωστη ἀπὸ δυὸ ἑβδομάδες. Τώρα ὅμως ἦταν πιὰ καλὰ καὶ θὰ ἐαναγύριζε στὴν ὑπηρεσία της. "Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ τὴ βρῶ γιὰ νὰ τῆς δώσω τὸ γράμμα μου καὶ γι' αὐτό, τὸ βράδυ ἐκείνης τῆς ἴδιας ἡμέρας πῆγα στὸ γραφεῖο τοῦ νοσοκομείου, ὅπου ἤξερα ὅτι ἡ Βερότσκα βρισκόταν τέτοιες ὧρες. Κι' ἀλήθεια, ἦταν ἐκεῖ, καθόταν μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι κι' ἔγραφε, σκυμμένη. Νόμιζε μάλιστα πῶς εἶχε μπῆ κάποια ἄλλη νοσοκόμος καὶ δὲ γύρισε διόλου τὸ κεφάλι.

Περίεργος πλησίασα σιγὰ-σιγὰ καὶ ρίχνοντας μιὰ ματιά, πάνω ἀπὸ τὸν ὦμο της, διάβασα τὰ ἑξῆς:

«Ξέχασέ με, ἀγαπημένε μου... Πὲς πῶς ἦταν ἕνα ὄνειρο, γιατὶ αὐρίο κιόλας πρέπει νὰ φύγω. Δὲν θὰ μὲ ξαναδῆς ποτὲ πιά. Εἶμαι ὅμως εὐτυχισμένη, γιατὶ εἶσαι τώρα τελείως καλὰ καὶ γιατὶ συλλογίζομαι ὅτι τὰ γράμματά μου συγκίνησαν τὴν καρδιά σου...»

Γράφοντας αὐτὲς τὶς λέξεις ἡ Βερότσκα ἀναστέναξε μὲ πόνο καὶ σήκωσε τὸ κεφάλι της. Ἐγὼ τότε ἔσκυψα καὶ φίλησα μὲ πάθος τὰ ξανθὰ μαλλιά της.

— Ἐσὺ ἦσουν λοιπόν, Βερότσκα; ψιθύρισα.

Ἡ Πολωνέζα μου ἔγινε κατακόκκινη καὶ γυρίζοντας, ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της στὸ στῆθός μου.

Κι' ἔτσι γνώρισα μιὰ ἀπ' τὶς ὡραιότερες ἐρωτικὲς περιπετείες τῆς ζωῆς μου.

ΠΩΛ ΡΕΝΟΥΑΡ

●●

Μιὰ κανονιὰ γιὰ νὰ ξυπνήσῃ τὴ γυναῖκα του!

Ὁ Παῦλος Χόφμαν, ἕνας νέος 27 ἐτῶν, ὑποσχέθηκε στὸ δικαστήριο νὰ... μὴ ρίχνῃ πιὰ κανονιὲς στοὺ δρόμους τῆς μικρῆς πόλεώς του! Μόνον ἔτσι γλύτωσε τὴ φυλακή... Μιὰ νύχτα, κατὰ τὶς 3, ὁ Χόφμαν εἶχε γυρίσει σπίτι του στὸ κέφι. Ἀντελήφθη τότε ὅτι εἶχε ξεχάσει τὸ κλειδί του. Πῶς νὰ μπῇ στὸ σπίτι; Εὐτυχῶς, θυμήθηκε ὅτι εἶχε στὸ ὑπόγειό του ἕνα ναυτικὸ κανονάκι

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΤΟΥ ΠΕΚΙΝΟΥ

12ον

Ὁ Κθάγκ - Σὺ γέλασε καὶ εἶπε:

—Καλὲ πατέρα! Πόσο σὲ παρασύρει ὁ ἐνθουσιασμός σου! Νὰ φύγω ἀπὸ τὸ παλάτι; Κι' ἡ Χουὰν-φέε; Ἐκτὸς ἂν πάρω μαζί μου καὶ τὴν Χουὰν - φέε.

—Αὐτὸ ἀποκλείεται. Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ πάρης μαζί σου μιὰ γυναίκα.

»Ἐξ ἄλλου δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ δραπετεύσης. Θὰ φύγης μὲ κάποιο πρόσκημα ἀπὸ τὸ παλάτι. Καὶ ἰσα - ἴσα, γιὰ νὰ μὴν κινήσης τὶς ὑπόνοιες, θ' ἀφήσης ἐδῶ τὴ Χουὰν - φέε.

—Κι' ἔπειτα;

—Ἔπειτα, θὰ ἐνεργήσης κεραυνοβόλα, ἀφοῦ συνεννοηθῆς μὲ τὰ πιστά σου στρατεύματα.

—Κι' ἡ Χουὰν - φέε θὰ μείνη στὰ χέρια τους; φώναξε κόκκινος τώρα ἀπὸ θυμὸ ὁ Κθάγκ - Σύ. Ἄ, πατέρα, εἶσαι πολὺ σκληρὸς γιὰ τὴν κόρη σου! Αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ τὸ κάνω. Δὲν γίνεται τίποτε συνεπῶς.

Ἡ Χουὰν - φέε εἶχε τὰ γλυκὰ της μάτια καρφωμένα ἱκετευτικὰ καὶ τρομαγμένα στὸν ἄνδρα της. Ἡ φωνή της ὅμως ἀκούστηκε στεφερή:

—Δὲν εἴπαμε, ἀγαπημένε μου ἄνδρα, ὅτι θὰ τὰ θυσιάσουμε ὅλα γιὰ τὴν πατρίδα μας;

—Θὰ τὰ θυσιάσουμε, ἀλλ' ἂν εἶνε ἀναπόφευκτο. Ἔπειτα... σ' αὐτὲς τὶς λουθέντες δὲν ποέπει νὰ παρίστανται γυναῖκες, ἀπάντησε μ' ἕνα τρυφερὸ χαμόγελο στὴ Χουὰν - φέε. Θὰ τὸ σκάσω λοιπὸν ἀπόψε κρυφὰ ἀπὸ τὸ παλάτι, καὶ θὰρθῶ στὸ σπίτι σου. Κανκγιουθᾶί γιὰ νὰ καταστρώσουμε τὰ σχέδια.

—Αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερο, συμφώνησε ὁ ποιητής.

Σηκώθηκε ἔπειτα νὰ φύγη. Ἀγκάλιασε τὴν κόρη του καὶ τὴ φίλησε τρυφερά.

—Γλυκό μου παιδί, εἶπε μὲ συγκίνησι, δὲν ξέρω σὲ τὶ κινδύνους θὰ σὲ ἐκθέσω. Τὸ ἀγαπημένο σου κεφάλι, ποὺ τὸ χάιδεφέρω ἐγὼ ὁ ἴδιος κάτω ἀπὸ τὸ μαχαῖρι τοῦ δημίου... Ἀλλά, ἕνα μονάχα ξέρω. Πῶς θάχης τὸ δικαίωμα νὰ περηφανεύεσαι ἐκεῖ μιὰ κόρη μὲ δυνατὴ καρδιὰ καὶ μὲ ἀληθινὸ πατριωτισμό.

Ἔφυγε. Σὲ λίγο, ὅταν νύχτωσε καλά, ὁ Κθάγκ - Σύ, μεταμφιεσμένος σὲ κοινὸ στρατιώτη κι' ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἕναν πιστὸ ὑπασπιστή του, γλυστρησε ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα τοῦ Πεκίνου κι' ἔφτασε στὸ σπίτι τοῦ ποιητῆ.

Τὸ τολμηρὸ σχέδιο

Ἄντρες ὥριμοι, μὲ μακρυὰ ἀσπρα γένεια, στρατιωτικοὶ μὲ οὐλὲς ἀπὸ παλιὲς πληγὲς στὰ πρόσωπά τους, μανδαρίνοι μὲ σοβαρὲς καὶ πλουσιες φορεσιές, περικύκλωσαν τὸν αὐτοκράτορα μόλις ἔφτασε στὸ σπίτι τοῦ Κανκγιουθᾶί. Κοντὰ σ' αὐτοὺς βρίσκονταν νέοι, μὲ μάτια φλογερά, μὲ φυσιογνωμίες νεανικὲς θάρρος κι' ἐνθουσιασμό.

Εἶχε μοζέψει ὁ ποιητὴς τοὺς κυοιώτερους ἀπὸ τοὺς φίλους του, τοὺς πρωτοπόρους στὴν κίνησι αὐτὴ γιὰ τὴν πρόοδο τῆς χώρας τους.

Προσκύνησαν ὅλοι βαθειὰ τὸν αὐτοκράτορα καὶ μετὰ ἄρχισε ἡ συζήτησι.

Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς βρισκόταν ὁ στρατηγὸς Γιανσικάϊ, ἕνας ἄνδρας πενήντα χρόνων περίπου, παιδικὸς φίλος τοῦ Κανκγιουθᾶί.

—Σ' ἐφένα στηρίζουμε ὅλες μας τὶς ἐλπίδες, τοῦ εἶπε ὁ ποιητής.

Κατόπιν ἐξήγησαν στὸν αὐτοκράτορα τὸ τολμηρὸ σχέδιό τους:

—Ἐσύ, Κυριέ μας, θὰ προβῆς στὶς μεταρρυθμίσεις ποὺ θέλεις. Πρῶτα ἀπ' ὅλα, θ' ἀλλάξης τοὺς ὑπουργούς σου. Χωρὶς νὰ ζητήσης τὴν ἄδεια, μιὰ μέρα θὰ στείλης τὶς παραιτήσεις τους στοὺς παλιοὺς ὑπουργούς, καὶ θὰ τοὺς ἀντικαταστήσης μὲ πρόσωπα τῆς ἐμπιστοσύνης μας. Κι' ἔπειτα ἀμέσως θ' ἀρχίσουν ὅλοι μαζὶ τὶς μεταρρυθμίσεις.

—Κι' ἡ βασιλομήτωρ;

—Ἡ βασιλομήτωρ πρέπει νὰ μάθη τελευταία ἀπ' ὅλους τὶ συμβαίνει. Πάντως θὰ τὸ μάθη, καὶ θὰ ἐξαναστῆ. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι θὰ μᾶς βοηθήση ὁ στρατηγὸς Γιανσικάϊ. Αὐτὸς ἔχει στὶς διαταγές του στρατὸ ἑφτὰ χιλιάδων ἀνδρῶν, ὠπλισμένο μὲ τὴν τελευταία λέξι τῆς πολεμικῆς ἐπιστήμης. Οἱ ἑφτὰ χιλιάδες ἄνδρες αὐτοί, ἀξίζουν ὅσο ἑξδομήντα χιλιάδες συνηθισμένοι στρατιῶτες μας. Ὁ Γιανσικάϊ θὰ βρίσκεται στὰ περίχωρα τοῦ Πεκίνου. Μόλις μυριστοῦμε κίνδυνο γιὰ σένα, αὐτοκράτορά μου, θὰ τοῦ δοθῆ εἴδησι νὰ σπεύση ἐδῶ, νὰ μπῆ στὴν πόλι, νὰ σὲ προστατεύση... Ἐν ἀνάγκη...

Δίστασε ὁ ποιητής, λὲς κι' ἡ φράσι ποὺ ἐπρόκειτο νὰ πῆ τρόμαζε καὶ τὸν ἴδιον.

—Ἐν ἀνάγκη, θὰ συλλάβουμε καὶ τὴν ἴδια τὴν Γεχονάλα, εἶπε ὁ Γιανσικάϊ, ἤρεμα.

Ὁ Κθάγκ - Σὺ ἀνατρίχιασε. Στ' αὐτά του ἀντιλάλησαν ἀπαίσια τὰ λόγια αὐτά. Δὲν ἔφερε ὅμως ἀντίρρησι, ἐπειδὴ καταλάβαινε πὼς μιὰ καὶ θᾶμπαινε σὲ τέτοιο δρόμο, δὲν θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ ὑποχωρήση.

Κάθησαν ὡς τὰ ξημερώματα καὶ κατέστρωσαν μ' ὅλες τὶς λεπτομέρειες τὸ σχέδιό τους.

Χάραξε σχεδὸν ἡ αὐγὴ ὅταν γύρισε ὁ Κθάγκ - Σὺ στὸ παλάτι. Ἦταν ὅλα κανονισμένα μὲ τοὺς ἐμπίστους του, νὰ μπῆ ἀπροπτόμοντος Καὶ πραγματικά, τίποτε τὸ ὑποπτο δὲν ἀντελήφθη ὥσπου ἔφθασε στὰ διαμερίσματα τῆς Χουὰν - φέε ποὺ τὸν περίμενε μὲ ἀγωνία.

Μὰ καθὼς περνοῦσε ἕνα μισοσκότεινο διάδρομο δυὸ ναῦρα μάτια ὑπουλα, τὸν παρακολουθοῦσαν.

Ἡ Λάγκ καὶ ἡ Σινὰν - Κιάγκ

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἔμπαινε ὁ αὐτοκράτορας στὰ διαμερίσματα τῆς δεύτερης γυναίκας του, ἡ Λάγκ πήγαινε τρεχάτη στὰ διαμερίσματα τῆς πρώτης γυναίκας τοῦ Κθάγκ - Σύ.

—Εἶνε ἀνάγκη νὰ ἰδῶ τὴν αὐτοκράτειρα, τῆς εἶπε λαχανιασμένη.

—Μὰ ἀναπαύεται, διαμαρτυρήθηκαν οἱ ὑπηρέτριες. Δὲν ξύπνησε ἀκόμη.

—Εἶνε ἀπαραίτητο νὰ τὴν ἰδῶ. Νὰ μὲ δεχθῆ στὸ κρεββάτι της, ὅπως εἶνε.

Μιὰ θαλαμηπόλος ἔφυγε καὶ σὲ λίγο γύρισε λέγοντας:

—Ἡ αὐτοκράτειρά μας μόλις ξύπνησε καὶ σὲ περιμένει.

Μπῆκε στὸ αὐτοκρατορικὸ διαμέρισμα ἡ Λάγκ καὶ ὑποκλίθηκε ὡς τὸ ἔδαφος

Ἡ Σινὰν - Κιάγκ μόλις εἶχε ἀνοίξει τὰ μάτια της.

—Κυρά μου, φιθύρισε ἡ Λάγκ... νὰ μὲ συγχωρῆ ἡ μεγαλειότης σου,ποὺ ἦρθα νὰ σὲ ξυπνήσω, καὶ δὲν ἄφησα τὸν ὕπνο νὰ νανουρίση μὲ τὰ ρόδινα δνειρά του τὴν ἀθῶα ψυχή σου...

—Τί τοέκει; ρώτησε ἀνυπόμονα ἡ Σινὰν - Κιάγκ.

—Κάτι φοβερό. Κάτι ποὺ τρέμουν τὰ χείλη μου νὰ τὸ προφέρουν.

Ἡ αὐτοκράτειρα πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι της.

—Μὲ τρομάζεις, Λάγκ. Πές μου γρήγορα τί συμβαίνει;

—Κάτι ποὺ τὸ εἶδαν τὰ μάτια μου, ἐνῶ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ ἰδοῦν... Κάτι ποὺ θὰ τὸ ποῦνε τὰ χείλη μου, ἐνῶ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ προφέρουν... Κάτι ποὺ θὰ σὲ τρομάξη καὶ θὰ σὲ λυπήση...

—Ἔλα, φώναξε ἡ Σινὰν - Κιάγκ ἀγρία. Πές μου γρήγορα. Δὲ βαστῶ ἄλλο.

—Πρόκειται γιὰ τὸν πολυχρονεμένο μας αὐτοκράτορα... τὸν ἔνδοξο... τὸν...

—Θὰ μὲ πεθάνης! βόγγηξε ἡ Σινὰν - Κιάγκ. Λέγε μου...

—Ἀποφασιστικὸ τόνο τώρα ἡ Λάγκ, τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου ντυμένον σαν ἁπλὸ στρατιώτη...

Γούρλωσε τὰ μάτια της ἡ αὐτοκράτειρα.

—Σὰν ἁπλὸ στρατιώτη;... Πῶς εἶνε δυνατόν;...

—Τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου σοῦ λέω... Εἶχα ξυπνήσει νωρίς, ἐπειδὴ κάποια στενοχώρια δὲν μ' ἄφινε νὰ κοιμηθῶ. Καὶ καθὼς περνοῦσα τὸ διάδρομο ποὺ φέρνει στὰ διαμερίσματα τῆς Χουὰν - φέε, ἄκουσα βήματα. Δὲν ξέρω τί μ' ἔσπρωξε νὰ κρυφτῶ πίσω ἀπὸ μιὰ κουρτίνα. Καὶ τὸν εἶδα ντυμένον στρατιώτη.

—Ποιὸς ξέρει γιὰ ποιὸ σκοπὸ τόκανε αὐτό; εἶπε μὲ ἀπορία ἡ Σινὰν - Κιάγκ.

Δὲν μίλησε ἀμέσως ἡ Λάγκ. Κύττοξε τὴν αὐτοκράτειρα μὲ τὰ βαθουλά της μάτια ποὺ εἶχαν κάτι τὸ κακὸ καὶ ὑπουλο.

—Δὲν καταλαβαίνει τὸ σκοπὸ ἡ αὐτοκράτειρά μου; ρώτησε μ' ἕνα φαρμακερὸ χαμόγελο.

—Τὸν καταλοβαίνεις ἐσύ, Λάγκ;

—Ποτὲ δὲν θὰ τολμοῦσα...

—Ὄχι, σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ πῆς καθαρὰ τὴ σκέψι σου.

—Ὄχι! Ὄχι! φώναξε τρομαγμένη τάχα ἐκείνη. Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐκστομίσω τέτοιο πρᾶγμα...

—Κι' ἂν σὲ διατάξω;

—Ὄχι, κυρά μου λυπήσου με! Μὴ μ' ἀνογκάζεις νὰ σοῦ πῶ μιὰ βέβηλο σκέψι μου.

—Λάγκ...

—Σὲ ἱκετεύω, ἐπέμεινε ἡ Λάγκ. Δὲν μπορῶ νὰ μιλήσω... Κάτι πέρασε σὰν ἀστραπὴ ἀπὸ τὸ μυαλό μου... Ἔτσι... μιὰ στιγμὴ μονάχα... μιὰ ἰδέα... Ἀλλά, ἀσφαλῶς ἔχω λάθος. Κάτι ἄλλο θὰ συμβαίνη, κάτι ποὺ τὸ μικρὸ μυαλό μου δὲν μπορεῖ νὰ τὸ καταλάβη...

Ἡ Σινὰν - Κιάγκ τὴν κύτταζε στὰ μάτια. Τὸ μυαλό της δὲν τὴ βοηθοῦσε. Ὅσο καὶ νὰ βασανιζόταν, δὲν μποροῦσε νὰ σκεφθῆ τί εἶχε ἀνάγκασει τὸν αὐτοκράτορα νὰ ντυθῆ σὰν ἁπλὸς στρατιώτης καὶ νὰ γυρίζη στοὺς διαδρόμους τέτοια ἀσυνήθιστη ὥρα.

Ἐπὶ τέλους, κάτι σκέφθηκε.

—Μοῦ φαίνεται πὼς μαντεύω, εἶπε... Ξέρεις τί θὰ εἶνε, Λάγκ; Θὰ θέλησε νὰ πάη νὰ περάση τὴ νύχτα του μὲ κομμιὰ ἀπὸ τὶς σκλάβες, γι' αὐτὸ ντύθηκε ἔτσι τοπεινά...

Τὴν κύτταζε ἡ Λάγκ μὲ τὸ αἰνιγματικό της χαμόγελο.

—Βλέπω ὅτι δὲν συμφωνοῦμε στὶς σκέψεις μας, εἶπε ἡ Σινὰν - Κιάγκ.

—Κυρά μου, ἂν θέλε νὰ περάση τὴ νύχτα του μὲ μιὰ σκλάβα, δὲν εἶχε παρὰ νὰ τῆς παραγγείλη ν' ἀνεβῆ στὰ διαμερίσματά του... Δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ μεταμφιεσθῆ.

—Λάγκ, εἶπε τώρα αὐστηρὰ ἡ αὐτοκράτειρα, σὲ διατάσσω νὰ μοῦ πῆς αὐτὴ τὴ στιγμὴ κοθαρὰ τὴ σκέψι σου, ἀλλοιῶς θὰ σὲ τιμωρήσω.

Δίστασε ἀκόμα μιὰ στιγμὴ ἡ Λάγκ, ἀναστένοζε, καὶ στὸ τέλος εἶπε μὲ φωνὴ ψιθυριστή:

—Γιὰ νὰ ντυθῆ ἁπλὸς στρατιώτης ὁ αὐτοκράτορας, σημαίνει πὼς θὰ βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὸ παλάτι.

Ἡ Σινὰν - Κιάγκ πετάχτηκε πάνω.

—Εἶσαι τρελλή; Πῶς εἶνε δυνατόν; Οἱ αὐτοκράτορες τῆς Κίνας βγαίνουν μονάχα μιὰ φορὰ τὸ χρόνο ἔξω ἀπὸ τὸ παλάτι... —Γιὰ αὐτὸ, βασίλισσα μου, σὲ παρακάλεσα νὰ μοῦ ἐπιτρέψης νὰ μὴ πῶ τὴν ἰδέα μου. Εἶδες; Εἶνε κουτὴ καὶ τρελλή.

Τὴν κύτταζε ἡ Σινὰν - Κιάγκ σὰν ἀπολιθωμένη.

—Μὰ γιὰ πές μου, Λάγκ, εἶπε σὲ λίγο, ἐσὺ γιὰ νὰ σκεφθῆς ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, κάτι θὰ ξέρης κάτι θάκουσες...

—Ὦ, σὲ ἱκετεύω, μὴν ἐπιμένης ἄλλο.

—Ἐπιμένω νὰ μοῦ πῆς ὅ,τι ξέρεις.

—Λοιπόν... Νά... λένε... ἀκουσα... ἔτσι ψιθυριζουν πὼς καὶ πρὶν παντρευτῆτε, ὁ Κθάγκ - Σὺ πήγαινε κοιμιὰ φορὰ τὴ νύχτα μεταμφιεσμένος στὸ σπίτι τοῦ Καγκγιουθᾶί.

Ἔμεινε σὰν κερουνοχτυπημένη ἡ αὐτοκράτειρα. Μετά, φώνιξε:

—Ἔστω! Κι' ἂν πήγαινε τότε, εἶχε κάποιο λόγο. Φαίνεται πὼς ἀγαποῦσε τὴν κόρη του... Πῆγε μιὰ φορά, τὴν εἶδε, τὸν ξετρέλλανε μὲ τὰ μάγια της αὐτή... Μπορῶ νὰ τὸ παραδεχθῶ ὅτι πήγαινε τότε... ἂν καὶ βέβαια εἶνε φοβερὸ νὰ σκεφθῆ κανεὶς ὅτι γιὰ κατῆρι μιᾶς γυναίκας παρέβαινε τὶς πατροπαράδοτες συνήθειες τοῦ παλατιοῦ... Ἀλλά, τώρα; Τὴ Χουὰν-φέε τὴν ἔχει κοντά του. Τί λόγο θὰ εἶχε νὰ πάη κρυφὰ στὸ σπίτι τοῦ πατέρα της;

—Βασίλισσα μου, κι' αὐτὸ ποὺ σοῦ εἶπα εἶνε μονάχα μιὰ ὑποψία μου. Γιὰ νὰ μεταμφιεσθῆ ὁ αὐτοκράτορας, σκέπτομαι πὼς θὰ βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὸ παλάτι. Τώρα πιὰ ἂν πῆγε στὸ σπίτι τοῦ Καγκγιουθᾶί ἢ ποὺ-θενὰ ἄλλοῦ, αὐτὸ δὲ μπορῶ νὰ τὸ μαντέψω, οὔτε ἔχω καὶ καμμιὰ βάσι νὰ στηριχτῶ γιὰ νὰ καταλάβω τὴν ἀλήθεια.

Ἔμεινε ἡ Σινὰν - Κιάγκ σκεπτική.

—Δυὸ πράγματα σημαίνει αὐτό... εἶπε σὲ λίγο. Ἢ ὁ Κθάγκ - Σὺ θέλησε νὰ χαρῆ μιὰ περιπέτεια, νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὸ ρόλο του γιὰ λίγο, καὶ νὰ πάη νὰ βρῆ τὴ χαρὰ σὲ ἄνομα μέρη... ἢ κάτι σοβαρώτερο συμβαίνει...

—Πολὺ σωστά! φώναξε ἡ Λάγκ. Ἡ κυρία μου μιλεῖ σὰν θεός.

—Μὰ αὐτὸ λέει ἡ λογική...

—Βασίλισσα μου, ψιθύρισε ἡ Λάγκ.... Μήπως... μήπως... νομίζει ἡ Μεγαλειότης σου ὅτι θάπρεπε νὰ φθάση κάποιο μήνυμα στὴ Βασιλομήτορα γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα;

—Δὲν ξέρω, καλή μου Λάγκ.... Δὲν ξέρω...

—Ποτὲ δὲν εἶνε κακὸ νὰ μαθαίνη τὰ πράγματα.

—Δὲν ξέρω πῶς μπορεῖ νὰ τὸ πάρη... Ἂν τὸ πάρη πολὺ δοχημα καὶ τὸν καλέση ν' ἀπολογηθῆ;

—Ὄχι, γέλασε ἡ Λάγκ. Εἶνε τόσο ἐξυπνη ἡ Γεχονάλα. Θὰ κάνη αὐτὸ ἀκριβῶς ποὺ θὰ εἶνε σωστὸ νὰ κάνη...

Πάλι δίστασε ἡ Σινὰν - Κιάγκ. Τέλος, εἶπε:

—Κι' ὅμως!... Πρέπει νὰ εἰδοποιηθῆ ἡ Γεχονάλα... Σήμερα κιόλας θὰ πάω στὸ Βανσουσὰν νὰ τῆς πῶ τί γίνεται ἐδῶ μέσα στὸ παλάτι.

—Ὡστόσο, θὰ μὲ συχωρήση ποτὲ ἡ χάρι σου γιὰ τὴν ὑποψία ποὺ σοῦθαλα; ρώτησε ταπεινὰ ἡ ὑπασπίστρια.

Ἡ Σινὰν - Κιάγκ τῆς χτύπησε φιλικὰ τὸν ὦμο...

—Ἔννοια σου καλή μου Λάγκ... Τὴν ἀφοσίωσί σου, κι' ἐσένα, καὶ τῆς Τέγκ, τῆς μητέρας σου, τὴν ξέρω... Σ' εὐχαριστῶ. Καὶ πάντα, ὅ,τι καὶ νὰ περάση ἀπὸ τὴ σκέψι σου, ἢ ἀπὸ τὴν ἀντίληψί σου, θέλω νὰ τὸ μαθαίνω.

Λόγια ἀθῶα καὶ φοβερὰ

Στὸ μαγεμένο Βανσουσὰν γελοῦσαν τὰ νερὰ καὶ τὰ πουλιὰ μέσα στὰ κλαριὰ χαλοῦσαν τὸν κόσμο ἀμέριμνα κι' εὐτυχισμένα. Ἀστραφταν τὰ ἔπιπλα ἀπὸ τὰ φιλντισένια κοσμήματα, τὰ πολύτιμα βάζα ἔδιναν ἕνα τόνο ραφιναρισμένης ὁμορφιᾶς, κι' ὅλα μαζί, φύσι καὶ τέχνη, ἔδιναν μιὰν ἀτμόσφαιρα παραμυθένια.

Μὰ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ὁμορφα διαμερίσματα, οἱ δυὸ γυναῖκες ποὺ μιλοῦσαν στόμα μὲ στόμα, εἶχαν μιὰ ἔκφρασι ποὺ δὲν ἐκείνωνε τὸ εὐτυχισμένο περιβάλλον. Στῆς Γεχονάλας τὸ μέτωπο οἱ ρυτίδες ἦταν σὰν πιὸ βαθειὲς τώρα, καὶ τὰ ἰσια χείλη της πιὸ σκληρά, πιὸ σφιχτά.

Ἡ Σινὰν - Κιάγκ τὴν κύτταζε μὲ τρόμο. Τώρα ποὺ εἶχε κάνει τὴν καταγγελία της, τρόμαζε κι' ἡ ἴδια. Δὲν περίμενε ποτὲ πὼς θάκανε τόση ἐντύπωσι στὴ βασιλομήτορα.

—Τί σκέπτεσαι, μητέρα; τὴ ρώτησε μὲ ἀγωνία. Γιατί δὲν μιλᾶς; Σοῦ φαίνεται τόσο φοβερὸ τὸ ὅτι βγῆκε ὁ Κθάγκ - Σὺ ἀπὸ τὸ παλάτι;

—Φοβερό! φώναξε ἡ Γεχονάλα.

—Μά... μπορεῖ νὰ μὴν εἶνε ἀλήθεια.... Δὲν πιστεύω νὰ παραβαίνη αὐτὸς ὁ ἴδιος τοὺς κανονισμούς... Ὄχι... Ὅσο τὸ σκέπτομαι, τόσο νοιώθω ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε ἀλήθεια. Ἡ Λάγκ θὰ ὀνειρεύτηκε.

—Σῶπα, κουτὴ γυναίκα! τὴν ἔκοψε ἀνυπόμονα ἡ πεθερά της. Δὲν μοῦ κάνει ἐντύπωσι ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὸ παλάτι. Κι' ἄλλοτε ἔβγαινε.

—Τὸ ξέρεις; ἔκανε μὲ κατάπληξι ἡ Σινὰν - Κιάγκ.

—Πῶς δὲν τὸ ξέρω. Νομίζεις πὼς δὲν τὰ ξέρω ὅλα ὅσα γίνονται;

—Καὶ τὸν ἄφινες;

—Τότε ἤξερα πὼς εἶνε ἀκίνδυνοι οἱ περίπατοί του.

—Ἐνῶ τώρα;

—Τώρα, δὲν εἶνε ἴδια τὰ πράνματα. Σινὰν - Κιάγκ, ἀποκρίθηκε ἡ βασιλομήτωρ καὶ κύτταξε τὴ νύφη της στὰ μάτια.

—Μὲ τρομάζεις, μητέρα! Τὸ ὕφος σου δείχνει μεγάλη ταραχή.

—Σινὰν - Κιάγκ, εἶσαι ἱκανὴ νὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ κάτι; Μπορεῖς νὰ κρατήσης ἕνα μυστικό;

—Τὸ στόμα μου θὰ εἶνε κλειστὸ σὰν τάφος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Ὁ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Τὸ νερὸ

Τὸν τελευταῖο τὸν καιρὸ
μᾶς εἶχαν πῆ πὼς τὸ νερὸ
θά... τ' ἀπελευτερώσουν,
ἀλλὰ γιὰ τύχη μας κακὴ
πηροῦν τὴν ἴδια τακτικὴ
ξανά, ποὺ νὰ μὴ σώσουν.

★

Βρέ, δὲν ἀλλάζουνε σκοπὸ
κι' εἶτε πρωΐ, εἶτε ἀπό-
τρεις ὧρες τὸ ἀφήνουν
καὶ δὲν προφταίνουν, (μὰ τὸ ναί,
οἱ δυστυχεῖς οἱ 'Αθη- (ναί-
τὰ πόδια τους νὰ πλύ- (νουν.

★

Μ' ἂς δώσουν λίγη προ- (σοχή
γιατὶ μᾶς βγάλον τὴν (ψυχή,
μᾶς πρίξαν τὸ πλεμόνι
καὶ εἶνε πλέον φανερὸ
πὼς ἡ κατάστασι..νερό,
βλάμπδες, δὲ σηκώ- (νει!...

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Μερικὲς περίεργες περιπτώσεις

Ἡ Ἱστορία διέσωσε μερικὲς αὐθεντικὲς περιπτώσεις περιέργων «κλητεύσεων» γιὰ τὸν ἄλλο κόσμο, ποὺ ἔγιναν ἀπὸ μελλοθανάτους καὶ ποὺ ἐπραγματοποιήθησαν μὲ μιὰν ἀξιοθαύμαστη ἀκρίβεια. Οἱ πιὸ ἀξιομνημόνευτες ἀπ' αὐτὲς εἶνε ἐκεῖνες ποὺ ἀναφέρονται στὸ βασιλέα τῆς Γαλλίας Φίλιππο τὸν 4ον, τὸν πάπα Κλήμεντα τὸν 5ον καὶ τὸν βασιλέα τῆς Καστίλλης Φερδινάνδο τὸν 4ο.

Στὶς 11 Μαρτίου 1314 γινόταν στὸ Παρίσι ἡ θανατικὴ δικτέλεσις τῶν ἀρχηγῶν τοῦ περιφήμου τάγματος τῶν Ναϊτῶν, ποὺ εἶχε διαταχθῆ ἀπ' τὸν Βασιλέα Φίλιππο καὶ τὸν πάπα Κλήμεντα.

Πενῆντα τέσσερες πυρὲς ἦσαν ἀναμμένες ἔξω ἀπὸ τὴν πύλη Μπαρμπέτ, καὶ κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς περίμενε κι' ἀπὸ ἕναν κατάδικο.

Ἔβγαλαν τότε τὰ δυστυχισμένα θύματα ἀπὸ τὰ ἀνήλια καὶ ὑγρὰ κελλιὰ τοῦ Τέμπλου, ὅπου τὰ εἶχαν φυλακισμένα καὶ τὰ ὡδήγησαν μὲ μεγάλη πομπὴ στὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου των.

«Τὰ κόκκαλά τους εἶχαν κυριολεκτικὰ σαπίσει στὴ φυλακή, ἀφηγεῖται ἕνας σύγχρονος ἱστορικός, ἔτσι ποὺ ἦταν ἀδύνατον νὰ κρατηθοῦν στὰ πόδια τους. Καὶ τὸ αἷμα ἔσταζε ἀπὸ ὅλο τὸ σῶμα τους, ποὺ ἦταν γεμάτο πληγὲς καὶ πυώδη ἀποστήματα».

Ὡστόσο, κανεὶς δὲν λιποψύχησε καί, ὡς τὴν τελευταία στιγμή, δὲν ἔπαψαν νὰ διακηρύσσουν τὴν ἀθωότητά τους.

Τελευταῖος ἀπὸ ὅλους ἀνέβηκε στὴν πυρὰ ὁ μεγάλος μάγιστρος τοῦ τάγματος Ἰακώοβος ντὲ Μολαί.

Ἦταν ἕνας σεβάσμιος γέροντας μὲ κατάσπρα μαλλιὰ καὶ εὐγενικὴ φυσιογνωμία. Τὰ βασανιστήρια στὰ ὁποῖα τὸν εἶχαν ὑποβάλει καὶ οἱ κακουχίες τῆς φυλακῆς τὸν εἶχαν τόσο πολὺ ἀδυνατίσει, ποὺ ἔμοιαζε σὰν σκελετός.

Τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ φλόγες ἄρχισαν νὰ τὸν ζώνουν ἀπὸ παντοῦ, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ναϊτῶν ἄπλωσε τὰ χέρια του καὶ φώναξε μὲ ἠχηρὴ φωνή:

—Ἐπικαλοῦμαι τὸ Θεὸ γιὰ κριτή!

» Καὶ προσκαλῶ τὸν βασιλέα Φίλιππο καὶ τὸν πάπα Κλήμεντα νὰ ἐμφανισθοῦν στὸ δικαστήριό του, ὁ πρῶτος μέσα σὲ τρεῖς μῆνες κι' ὁ δεύτερος μέσα σ' ἕνα χρόνο ἀπὸ σήμερα!»

Ὁ βασιλεὺς Φίλιππος γέλασε ὅταν τοῦ ἔκαμαν γνωστὴ αὐτὴ τὴν περίεργη κλήτευσι. Καὶ ὁ πάπας Κλήμης ἀνισθεμάτισε γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη τὸν ἀρχηγὸ τῶν Ναϊτῶν καὶ τοὺς ὀπαδούς του.

Καὶ ὅμως αὐτὴ ἡ κλήτευσις ἦταν μιὰ ἀληθινὴ θανατικὴ καταδίκη.

Ὁ βασιλεὺς Φίλιππος πέθανε στὶς 9 Ἰουλίου τοῦ ἴδιου ἔτους, δηλαδὴ ἕπειτα ἀπὸ τρεῖς μῆνες καὶ ὁ πάπας Κλήμης στὶς 10 Μαρτίου τοῦ ἑπομένου ἔτους, δηλαδὴ ἕπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνο.

Ὁ πάπας Κλήμης εἶχε καταληφθῆ ἀπὸ τέτοιο τρόμο, ἕπειτα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ βασιλέως Φιλίππου, ποὺ δὲν ἔβγαινε καθόλου ἀπὸ τὰ διαμερίσματά του κι' εἶχε συγκεντρώσει γύρω του ἕνα σωρὸ γιατροὺς, γιὰ νὰ παρακολουθοῦν τὴν ὑγεία του.

Ὡστόσο, ὅσο πλησίαζε ἡ μοιραία προθεσμία, ἔνριωθε τὶς δυνάμεις του νὰ τὸν ἐγκαταλείπουν. Καί, τὸ πρωΐ τῆς 10 Μαρτίου 1315 δὲν μπόρεσε νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὸ κρεββάτι του. Κατὰ τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας πέθανε.

Οἱ δυὸ περίεργες κλητεύσεις τοῦ Ἰακώβου ντὲ Μολὲ εἶχαν ἐκτελεσθῆ.

Ὅχι λιγώτερο ἀξιοσημείωτη εἶνε ἡ περίπτωσις τοῦ Φερδινάνδου 4ου τῆς Καστίλλης, ποὺ εἶνε πολὺ γνωστὸς μὲ τὸ ὄνομα «Φερδινάνδος ὁ κλητευθείς».

Ἡ ζωή του ἦταν μιὰ ἀτελείωτη σειρὰ ἀπὸ αἱματηροὺς ἀγῶνες ἐναντίον τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας του. Τέλος, τὸ 1295, κατώρθωσε νὰ ἀνεβῆ στὸ θρόνο τῆς Καστίλλης, καταπατῶντας τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνεψιοῦ του 'Αλφόνσου 11ου, ποὺ ἦταν ἐξαιρετικὰ ἀγαπητὸς μεταξὺ τοῦ λαοῦ.

Γι' αὐτὸ ὁ Φερδινάνδος μόλις μπόρεσε νὰ κρατηθῆ μερικοὺς μῆνες στὴν 'Αρχή. 'Αλλά, κατὰ τὸ διόστημα αὐτό, διέπραξε ἀνήκουστα ἐγκλήματα ἐναντίον τῶν ἀντιπάλων του, γιὰ νὰ καταχυρώση τὴ θέσι του.

'Ανάμεσα σ' ἐκείνους ποὺ διέταξε νὰ θανατωθοῦν, ἀφοῦ πρωτήτερα ἐδήμευσε τὶς περιουσίες τους καὶ οἰκειοποιήθηκε τοὺς θησαυρούς τους, ἦταν καὶ δύο εὐγενεῖς, ὁ Φίλιππος Ναζέρα καὶ ὁ Σάνσε ντὲ Λάρα, ποὺ τὸ μοναδικό τους ἔγκλημα ἦταν ὅτι ὑποστήριζαν τὸ νόμιμο βασιλέα.

'Ο Φερδινάνδος διέταξε νὰ τοὺς κόψουν τὸ δεξὶ χέρι καὶ τὸ ἀριστερὸ πόδι καὶ ἔπειτα νὰ τοὺς κάψουν πάνω στὴν πυρά.

'Ο δεύτ

Μικροπράγματα πού προδίδουν τὸν χαρακτῆρα σας

Πῶς θὰ διορθώσετε διάφορα μικροελαττώματά σας

Οἱ κινήσεις σας, ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον περπατᾶτε στὸ δρόμο, οἱ μικρὲς μανίες σας, χίλιες δυὸ ἄλλες λεπτομέρειες τῆς καθημερινῆς ζωῆς προδίδουν τὸν χαρακτῆρα σας καὶ μποροῦν νὰ σᾶς πληροφορήσουν γιὰ τὰ ἐλαττώματά σας καλύτερα ἀπὸ ὁποιοδήποτε ἄλλο μέσον. Προσέξετε τὶς παρακάτω ἐρωτήσεις. Θὰ ἀνακαλύψετε ἴσως σὲ κάποια ἀπ' αὐτὲς τὸν ἑαυτό σας. Διαβάστε τότε τὴν ἀπάντησι ποὺ βρίσκεται πλάϊ. Θὰ ἰδῆτε ἔτσι ποιὸ εἶνε τὸ κυριώτερο ἐλάττωμά σας, ποὺ θὰ πρέπει νὰ προσπαθήσετε νὰ διορθώσετε.

"Οταν περπατᾶτε στὸ δρόμο, εἴσαστε πάντα παραφορτωμένη μὲ βιβλία, ἐφημερίδες, πακέτα, καὶ διάφορα ἄλλα πράγματα, ποὺ ἕνας Θεὸς ξέρει πῶς κρατιῶνται ἀνάμεσα στὰ χέρια σας; Καὶ κάνετε ἐπίσης τὸ ἴδιο γιὰ τὴν τσάντα σας, ἔτσι ποὺ νὰ κινδυνεύῃ ν' ἀνοίξῃ στὰ δύο ἀπὸ τὸ παραγέμισμα;

Σᾶς διακρίνει ἡ ἐνεργητικότης. Ἀλλ' ἔχετε ἀνήσυχο χαρακτῆρα, εἶσαστε ἀκατάστατη καὶ σᾶς λείπει τὸ αἰσθημα τῆς τάξεως. Ἀναγκαστικὰ καὶ ἡ ζωή σας θὰ εἶνε τὸ ἴδιο μπερδεμένη καὶ ἀκατάστατη.

"Οταν βρισκώσαστε μέσα σ' ἕνα σπίτι δὲν μπορεῖτε νὰ ἰδῆτε μιὰ πόρτα ἀνοικτὴ καὶ τρέχετε ἀμέσως μηχανικὰ γιὰ νὰ τὴν κλείσετε;

Εἴσαστε δύσπιστη, κακύποπτη καὶ δὲν ἀποκαλύπτετε σὲ κανένα τὸ μυστικὸ τῆς προσωπικότητός σας. Ἂν ἐξακολουθήσετε αὐτὴ τὴν τακτικὴ κινδυνεύετε νὰ καταλήξετε στὴ νευρασθένεια.

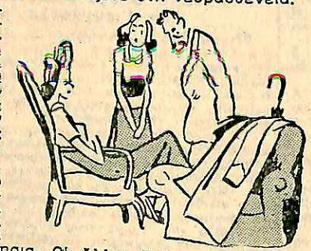

"Οταν πηγαίνετε σὲ ἐπίσκεψι σ' ἐξαγοράζετε τὸ καπελλὸ σας σὲ μιὰ καρέκλα, τὴν τσάντα σας σὲ μιὰν ἄλλη, τὴν ὀμπρέλλα σας σὲ μιὰ τρίτη;

Εἴσαστε ἐγωϊστρια, ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει μόνον ἡ ἄνεσις καὶ ἡ προσωπική σας ἱκανοποίησις. Οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι εἶνε σὰν νὰ μὴν ὑπάρχουν γιὰ σᾶς.

Στενοχωρεῖσθε, ὅταν ὅλες οἱ πόρτες ἢ ὅλα τὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ σας εἶνε κλειστὰ καὶ τρέχετε ἀμέσως νὰ τ' ἀνοίξετε, γιὰ νὰ δῆτε τί γίνεται ἔξω;

Εἴσαστε πολὺ περίεργη. Οἱ ὑποθέσεις τῶν ἄλλων σᾶς ἀπασχολοῦν τὸ ἴδιο καὶ ἴσως περισσότερο ἀπὸ τὶς δικές σας.

Μόλις πέσετε στὸ κρεβάτι σας τιναζόσαστε ἀμέσως ἐπάνω, γιὰ νὰ ἐξακριβώσετε, ἂν κλειδώσατε τὴν πόρτα σας ἢ ἂν κλείσατε τὸ γκάζι κτλ.;

Εἴσαστε ἀφηρημένη καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ προσηλώσετε τὴν προσοχή σας σὲ τίποτε. Ζητᾶτε πάντα μέσα σὲ μιὰ ἀδιάκοπη ἀγωνία καὶ ἀμφιβάλλετε γιὰ ὅλα, ἀκόμη καὶ γιὰ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό σας.

"Οταν βρισκώσαστε μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι, ποὺ ὑπάρχουν πάνω του χαρτὶ καὶ μολύβια, ἀρχίζετε ἀμέσως νὰ γράφετε ἢ νὰ κάνετε διάφορα σχέδια;

Σᾶς λείπει ὁ αὐτοέλεγχος. Μὴν σύπαπατᾶσθε, νομίζοντας πῶς ἔχετε ροπὴ πρὸς τὸ σχέδιο ἢ τὴ ζωγραφική. Δὲν ξέρετε ἀπλοῦστατα τί νὰ κάμετε τὰ χέρια σας καὶ ξεθυμαίνετε πάνω στὸ χαρτί.

Δὲν μπορεῖτε νὰ καθίσετε σ' ἕνα σαλόνι, στὸ τραῦμέσα στὸ θέατρο, τὸν κινηματογράφο κτλ. χωρὶς νὰ βάλετε ἀμέσως τὸ ἕνα πόδι σας πάνω στὸ ἄλλο;

Ἡ αὐθόρμητη αὐτὴ κίνησις φανερώνει μιὰ ἐλλειψι ἰσορροπίας τοῦ νευρικοῦ συστήματος, ποὺ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐξασθένησι τῆς θελήσεως.

Ξεχνᾶτε τὰ πάντα; Καὶ χάνετε πολύτιμες ὧρες γιὰ νὰ ἐπανορθώσετε τὰ σφάλματά σας;

Εἴσαστε πολὺ νευρικὴ καὶ σᾶς λείπει ἡ αὐτοκυριαρχία καὶ ἡ αὐτοπεποίθησις.

"Οταν σᾶς ἀπασχολῇ μιὰ ὑπόθεσις, προσπαθεῖτε νὰ μαντεύσετε τὴν ἔκβασί της ἀπὸ χίλια δυὸ σημάδια, μ' ἕναν τρόπο παράλογο καὶ παιδιάστικο;

Εἴσαστε μοιρολάτρις καὶ γεμίζετε τὴ ζωή σας μὲ προλήψεις. ἐνῶ θὰ ἦταν προτιμώτερο νὰ κινήσετε λίγο τὸ χεράκι σας, γιὰ νὰ ἐπιτύχετε αὐτὴν ἢ ἐκείνη τὴν ἔκβασι ποὺ ἐπιθυμεῖτε.

Βαδίζετε μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι, σὰν ἕνα μικρὸ παιδί, ποὺ τὸ μάλωσαν στὸ σχολεῖο ἢ σὰν νὰ σκεπτόσαστε βαθειά;

Δὲν ἔχετε ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό σας καὶ συνηθέστερα ρέπετε πρὸς τὴν ἀπαισιοδοξία. Φροντίστε νὰ διορθωθῆτε. Σηκώστε τὸ κεφάλι καὶ κυττάξετε μὲ θάρρος μπροστά σας. Θὰ ἰδῆτε τότε ὅτι καὶ ὁ χαρακτήρας σας θὰ μεταβληθῆ καὶ οἱ ἀπαισιοδοξίες σας θὰ φύγουν σιγὰ - σιγὰ ἀπὸ τὸ μυαλό σας.

Μετρᾶτε τὶς πλάκες τοῦ πεζοδρομίου, ὅταν περπατᾶτε, καὶ ἀποδίδετε στὸν ἀριθμό τους (ζυγὸ ἢ μονὸ) μιὰ συμβολικὴ σημασία ἢ προσέχετε νὰ μὴν πατήσετε στὰ ἐνδιάμεσα χωρίσματα, γιατὶ τάχα αὐτὸ θὰ ἔκανε μιὰ ὑπόθεσί σας νὰ ἀποτύχῃ;

Ἡ ἐξωτερική σας ἠρεμία κρύβει μιὰ ψυχὴ γεμάτη ἀπὸ ἀνησυχίες καὶ ἀγωνίες. Ἡ ἀμφιβολία σᾶς δέρνει καὶ δὲν σᾶς ἀφήνει νὰ νοιώσετε καμμιὰ χαρὰ στὴ ζωή.

Κρατᾶτε πάντοτε στὸ χέρι σας ἕνα μικρὸ ἀντικείμενο - τὰ κλειδιά σας, τὸ ὀλόβι σας, μιὰ κλουσιδίτσα - καὶ παίζετε μ' αὐτό;

Εἴσαστε ἐπιπόλαιη καὶ ὁ χαρακτήρ σας δὲν ἔχει κομμιὰ σταθερότητα. Ἡ ἀπασχόλησίς σας μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ μικροπραγματάκια προδίδει τὴν ἀνικανότητά σας νὰ προσηλωθῆτε σοβαρὰ σὲ κάτι.

Ξεφυσᾶτε καὶ ἀγωνιᾶτε, ὅταν ἀκοῦτε κάποιον νὰ ὑποστηρίζῃ ἰδέες ἀντίθετες μὲ τὶς δικές σας καὶ δὲν βλέπετε τὴν ὥρα ποὺ θὰ τελειώσῃ;

Προσέξετε! Γιατὶ ὑπάρχει φόβος ὁ ἐγωκεντρισμός σας νὰ σᾶς κάμῃ ἀνυπόφορη στοὺς ἄλλους. Πρέπει νὰ δέχεσθε τὶς ἀντιρρήσεις τῶν ἄλλων καὶ νὰ ἔχετε τὴν ὑπομονὴ νὰ ἀκοῦτε τὶς ἀπόψεις τους.

"Οπου καὶ νὰ σταθῆτε, φέρνετε τὰ χέρια στὸ στόμα σας καὶ ἀρχίζετε νὰ τρῶτε τὰ νύχια σας;

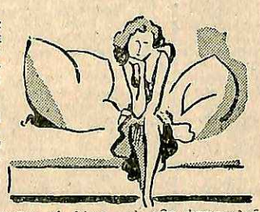

Ἡ νευρικότης σας εἶνε νοσηρή. Ἐὰν δὲν μπορῆτε νὰ διορθωθῆτε μόνη σας καταφύγετε ἀμέσως σ' ἕναν εἰδικὸ γιατρό.

"Οταν μιλᾶτε, ξεχνᾶτε τὸ θέμα ποὺ σᾶς ἀπασχολεῖ καὶ ἐπαναλαμβάνετε διαρκῶς: «Τί ἔλεγα;» ἢ «Μὰ τί ἤθελα νὰ πῶ»;

Σᾶς λείπει τὸ πνεῦμα τῆς συνεχείας. Πηδᾶτε διαρκῶς ἀπὸ τὸ ἕνα θέμα στὸ ἄλλο καὶ συνηθέστερα τὰ λόγια σας εἶνε ἀσυνάρτητα.

Ξεχνᾶτε διαρκῶς ποῦ ἔχετε βάλει τὰ κλειδιά σας, τὴν τσατσάρα, τὸ ροῦζ κτλ., κτλ.;

Φροντίστε νὰ γίνετε τακτική. Θὰ ἐξοικονομήσετε ἔτσι πολύτιμο χρόνο καὶ θὰ προστατεύσετε τὰ κουρασμένα νεῦρα σας.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Ἀργ. Κούζαν, Ἰατρόν, Θεσσαλονίκην: Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφερον ἄρθρον σας. Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν διαθέτομεν ἐπαρκῆ χῶρον. Ἀνορ. Ταταρίδην: Τὸ σταυρόλεξό σας θὰ δημοσιευθῇ. Ἐμ. Μαρουδῆν: Καὶ τὸ δικό σας, μὲ τὴ σειρά του. Γ. Πομόνην: Περιμένομε ἕνα ἄλλο καλλίτερο. Λ. Α. Θ.: Χρησιμοποιεῖτε τὸ σχῆμα τῶν 15 τετραγωνιδίων. Αὐτὸ ποὺ μᾶς στείλατε εἶνε μικρό. Θ. Δρυστάρην, Καβάλλα: Ὄχι καὶ τόσο καλό. Ἔχει πολλὰ μαῦρα τετραγωνίδια. Φτιάξτε κανένα ἄλλο. «Μαθητὴν Δ.»: Καλὰ καὶ τὰ δυὸ σταυρόλεξα. Θὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὴ σειρά τους. Γρηγ. Σαββινόπουλον, Θεσσαλονίκην: Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Τὸ σταυρόλεξό σας ἐνεκρίθη καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά του. «Ἑρμὴν ἀναγνώστριαν», Χαλκίδα: Μόνον μὲ τὴν δημοσίευσιν μιᾶς ἀγγελίας στὶς ἑλληνικὲς ἐφημερίδες τῆς Νέας Ὑόρκης. Μιχαὴλ Μαγγελάκην, Χανιά: Ἡ διεύθυνσις τῆς κ. Ζαναντρὶς εἶνε: ὁδὸς Ἐμ. Μπενάκη, ἀριθ. 106. Ἡ ἐπιστολή σας, ἐστάλη σ' αὐτὴν τὴν διεύθυνσι. Γ. Μικελέτην, Ἐνταῦα: Εὐχαριστοῦμε. Θὰ δημοσιευθῇ. Τ. Ἀναγιάννη, Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσις τοῦ δὲν εἶνε γνωστή. «Ἐρολ Φλύν», Χίον: Καὶ στὶς δυὸ σχολές, ἀπὸ τὴν Δ' τάξιν τοῦ Γυμνασίου, κατόπιν εἰσαγωγικῶν ἐξετάσεων. Κάτι ἀράκιας θὰ σοῦ στείλω 100 δρχ. στὴν τιμὴν ποὺ ἀναγράφεται στὸ τεύχος. Δὲν πρέπει νὰ πληρώνετε αὐτὴν τὴ διαφορά. Ἐγράψαμε ἤδη σχετικῶς στὸν πράκτορα. Παναγιώτην, Ἡρακλεῖον: Ἀντιπρόσωπός μας στὴν Ἀμερικὴ εἶνε μόνο ὁ κ. Κ. Σταυρόπουλος Kentrikon 633 Eighth Avenue, New York 18, N. Y. U. S. A. Ἀ. Ἀρβανιτάκην, Πάτρας: Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Δὲν διαθέτομεν ἀκόμη ἐπαρκῆ χῶρον. Ἀργότερα. «Ἄλεξ», Νέον Φάληρον: Ἡ ἐπιστολή σας ἐδόθη στὸ Βέρθερο. Θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ. Ἔχει ὅμως κι' ἄλλα πολλὰ γράμματα. «Ἀναγνώστην», Ἐνταῦθα: Ἡ ὑπογραφή σας εἶνε δυσανάγνωστη. Τὸ γράμμα σας γιὰ τὴν κυρία Ἀϊζενχάουερ νὰ τὸ στείλετε μέσω τοῦ Ἀμερικανικοῦ Προξενείου. Περάστε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας νὰ πάρετε τὰ χρήματά σας. Ἐξυπηρετοῦμε προθύμως τοὺς ἀναγνώστας μας, ἄνευ χρημάτων. «Δημόσιον ὁπάλληλον», Φλώριναν: Τὸ γράμμα σας μᾶς κατέπληξε! Ἔχετε ἄδικο. Ἡ θέσις τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου εἶνε τραγική καὶ ὄχι «ζηλευτὴ ἀκόμη καὶ ἀπὸ τοὺς βιομηχάνους!» Φαίνεται ὅτι βρίσκετε ἔξω ἀπὸ τὴν πραγματικότητα. Ὅσο γιὰ τὸ ἄλλο χιοῦμορ μας, οὔτε κἂν συγκρίνεται, μὲ τὴν καυστικότητα παρομοίων γελοιογραφιῶν ποὺ δημοσιεύουν οἱ ἐφημερίδες. "Αλλωστε. αὐτὸ τὸ κάνουμε γιὰ νὰ συγκινήσουμε τὸ Κράτος νὰ βελτιώσῃ τὴ θέσι τους Μαρίαν Π., Πειραιᾶ: Ὁ Χαϊλὲ Σελασιὲ εἶνε βασιλεὺς τῆς Ἀβησσυνίας καὶ τὸ ἀνάκτορό του βρίσκεται στὴν Ἀδδίς - Ἀμπέμπα. Ἡ διεύθυνσις τοῦ Φόρντ εἶνε: Ford Motor Co. Detroit, Michigan, U. S. A. Μιράντην, Πειραιᾶ: Στεῖλτε τὰ γράμματά σας μέσω τοῦ Ἀμερικανικοῦ Προξενείου. Εἶνε ὁ ἀσφαλέστερος τρόπος. Σπιθαν, Ἀγρίνιον: Δὲν διαθέτομεν ἀκόμη ἐπαρκῆ χῶρον. Φραντζέσκον Ζάκο, Νέα Λιόσια: Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια καὶ τὴν ἀγάπην σας πρὸς τὸ περιοδικό. Γιὰ τὸ ἐξώφυλλό μας ἔχομε εἰδικὸ ζωγράφο. Μ. Θεοδοσάκην, Νέαν Ἀγχίαλον: Ζητῆστε πληροφορίες ἀπὸ τὸν Ἑλληνοαμερικανικὸν Σύνδεσμον, ὁδὸς Τζώρτζ 6, Ἀθήνας. Δίδα Μαίρη, Ἐνταῦθα: Στεῖλτε τὸ γράμμα σας στὰ γραφεῖα μας. Ι. Γ. Νικητόπουλον, Καλάμας: Ἡ ἐπιστολή σας ἐδόθη στὸν κ. Γιανναπόπουλο γιὰ νὰ σᾶς ἀπαντήσῃ ὁ ἴδιος. Ἐδόθη τώρα καὶ ἡ δευτέρα. Πέραν αὐτοῦ δὲν ἠμποροῦμε νὰ ἀναμιχθοῦμε περισσότερο.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Οἱ 13 δίσκοι

Οἱ 13 λέξεις, ποὺ ἐπεξηγοῦμε κατωτέρω καὶ οἱ ὁποῖες ἀποτελοῦνται ὅλες ἀπὸ πέντε γράμματα, θὰ τοποθετηθοῦν ἡ καθεμιὰ στὸν ἀντίστοιχο δίσκο, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ διαμέρισμα μὲ τὸ μικρὸ βέλος καὶ συνεχίζοντας κατόπιν πάντα πρὸς τὰ δεξιά. Δηλαδή, τὸ δεύτερο καὶ τρίτο γράμμα τῆς λέξεως 1 θὰ εἶνε τὰ δύο τελευταῖα τῆς λέξεως 2 κ. ο. κ.

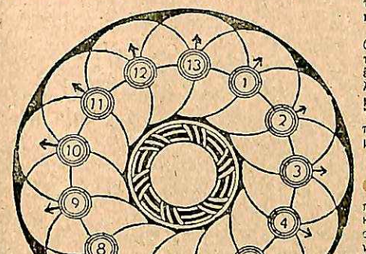

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΩΝ ΖΗΤΟΥΜΕΝΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

1) Τὰ παίναμε ἀπὸ τὰ πόδαρα.
2) Σ' αὐτὰ βρίσκουν οἱ ἀποροι πεῤῥιθαψι καὶ προστασία.
3) Τὸ 1941, μόνο ἕνας μαυραγορίτης μποροῦσε νὰ ἦταν τέτοιος.
4) Μάταια θὰ τὴν ἀναζητήσετε πάνω σὲ μιὰ φαλάκρα.
5) Μεγάλο ὀψίπεδο τῆς κεντρικῆς Ἀσίας, τὸ μοιράζονται ἡ Ρωσία, ἡ Κίνα καὶ τὸ Ἀφγανιστάν.
6) Θεωρεῖται εὐτυχὴς ὅποιος τὸ διαθέτει ἐν ἀφθονίᾳ.
7) Μιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ βάσεις τῆς οἰκογενείας (καθ.).
8) 21 θὰ μετάσχουν στὴ Συνδιάσκεψι τῆς Εἰρήνης.
9) Γνωστὴ μάρκα σύτοκινήτων.
10) Συνοικία τῆς Παλαιᾶς Ἀθήνας.
11) Βρεττανικὴ ἀποικία τῆς Ν. Ἀφρικῆς.
12) Φορεῖονται τὸ χειμῶνα.
13) Ἐξοχικὴ ἔπαυλις.

Λ. Δ.

Οἱ τρεῖς ἀριθμοὶ

Συμπληρῶστε τὶς παρακάτω ἀριθμητικὲς πράξεις μὲ τοὺς ἀριθμοὺς ποὺ λείπουν καὶ ποὺ ἔχουν ἀντικατασταθῆ μὲ γραμμές. Τὰ ψηφία τῶν ἀριθμῶν αὐτῶν πρέπει νὰ βρίσκωνται στὴ σειρὰ ὅπως στὴν ἀρίθμησι ἀπ' τὸ 1 ὡς τὸ 9 (π. χ. 3, 4, 5, 6 κλπ.). Πρέπει δὲ νὰ βρῆτε τὴ λύσι μέσα σὲ 30 δευτερόλεπτα.

123 σὺν 4 πλὴν — σὺν — πλὴν — ἴσον 100.

Οἱ σταῦλοι καὶ τὰ ἄλογα

"Ενας κτηματίας ἔχει μερικὰ ἄλογα. Μπορεῖ νὰ τὰ τοποθετήσῃ κατὰ 41 διαφόρους τρόπους μέσα σὲ δυὸ σταύλους, ἀπ' τοὺς ὁποίους ὁ ἕνας χωρεῖ ἕως 5 ἄλογα κι' ὁ ἄλλος ἕως 3. Πόσα εἶνε τὰ ἄλογα αὐτὰ καὶ πῶς μποροῦν νὰ τοποθετηθοῦν στοὺς δύο σταύλους;

Τί ἡμέρα ἔχουμε;

"Οταν ἡ μεθαυριανὴ ἡμέρα θὰ ἔχῃ γίνει χθεσινή, θὰ ἀπέχουμε ἀπ' τὴν Τρίτη, ὅσο ἀπέχαμε ἀπ' τὴν Τρίτη, ὅταν ἡ προχθεσινὴ ἡμέρα εἶχε γίνει αὐριανή. Τί ἡμέρα ἔχουμε σήμερα;

Λεξίγριφος

Ὁ πιὸ παληὸς μας πρόγονος
μὲ σύνδεσμο κοινότατο
κάποιο πετράδι κάνανε
λαμπρό, πολυτιμώτατο.

Αἴνιγμα

Κάτω ἀπ' τὸ βλέμμα μου συχνὰ
καὶ μ' ἐνθουσιασμὸ,
δοξάζονται, πεθαίνουνε,
νικοῦνε καὶ νικῶνται,
Ἀλλ' ὅμως, χωρὶς κεφαλὴ
ἂν μείνω καὶ λαιμό,
κάτω ἀπ' τὸ βλέμμα μου γεννιῶνται.

Ὁ ἀγενὴς ζητιάνος

Ἡ κυρία Χ εἶνε εὐσπλαχνική, ἀλλὰ δὲν ἀγαπᾶ διόλου τοὺς κακοαναθρεμμένους ἀνθρώπους. Προχθὲς τὴν τριγύρισαν 9 ζητιάνοι καὶ τῆς ζήτησαν ἐλεημοσύνη. "Ενας ὅμως ἀπὸ αὐτοὺς παρέλειψε νὰ βγάλῃ τὸ καπέλλο του...

Ἡ καλὴ κυρία εἶχε 8 μόνο χιλιάρικα. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ τὰ μοιράσῃ στοὺς ζητιάνους κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπο: Ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ ἕνα ζητιάνο, νὰ μετρήσῃ 8 καὶ νὰ δώσῃ ἕνα χιλιάρικο στὸν ὄγδοο.

Ἀφοῦ φύγῃ αὐτός, νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ μέτρημα καὶ νὰ ἐλέῃση πάλι τὸν ὄγδοο. Καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ ἔτσι ὡς ὅτου πάρουν ἐλεημοσύνη ὅλοι οἱ ἄλλοι, ἐκτὸς ἐκείνου ποὺ ἔμεινε μὲ τὸ καπέλλο στὸ κεφάλι. Ἀπὸ ποιόν λοιπὸν ζητιάνο καὶ πρὸς ποιὰ διεύθυνσι πρέπει ν' ἀρχίζῃ τὸ μέτρημα κάθε φορά;

Τὸ πανέρι μὲ τὰ μῆλα

Ὁ ἰδιοκτήτης ἑνὸς κήπου μὲ ὀπωροφόρα δένδρα ἔχει τρεῖς φύλακες γιὰ τὶς μηλιές του. Μιὰ ἡμέρα, ἀφοῦ μάζεψε ἕνα πανέρι μῆλα, συναντᾶ τὸν πρῶτο φύλακα καὶ τοῦ δίνει τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ φροῦτα τοῦ πανεριοῦ του καὶ 2 ἐπὶ πλέον. Βρίσκει κατόπιν τὸ δεύτερο φύλακα καὶ τοῦ δίνει τὰ μισὰ ἀπὸ ὅσα τοῦ ἔμειναν καὶ ἄλλα 2. Τὸ ἴδιο κάνει καὶ γιὰ τὸν τρίτο φύλακα.

"Οταν τέλος βγαίνῃ ἀπὸ τὸν κῆπο δὲν τοῦ μένει παρὰ ἕνα μόνο μῆλο. Πόσα λοιπὸν εἶχε μαζέψει στὴν ἀρχή;

Ἀριθμητικὸ παιγνίδι

Χωρῖστε τὸν ἀριθμὸ 45 σὲ τέσσερα μέρη, τέτοια ὥστε, ἂν προσθέσετε στὸ πρῶτο μέρος τὸν ἀριθμὸ 2, ἀφαιρέσετε ἀπ' τὸ δεύτερο μέρος τὸ 2, πολλαπλασιάσετε τὸ τρίτο ἐπὶ 2 καὶ διαιρέσετε τὸ τέταρτο διὰ 2, νὰ βρίσκετε πάντοτε τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα.

Ἄθροισμα καὶ γινόμενον

Βρῆτε τρεῖς ἀριθμούς, ποὺ ὅταν προστεθοῦν δίνουν ἄθροισμα τὸ ἴδιο μὲ τὸ γινόμενον ποὺ δίνουν ὅταν πολλαπλασιασθοῦν.

Ἡ σύγκρουσις

Ἐνῶ ἕνα τραῖνο τρέχει ὁλοταχῶς, ὁ μηχανικός του βλέπει ἀπὸ μακρυὰ ἕνα ἀδέσποτο φορτηγὸ αὐτοκίνητο ἐγκαταλελειμμένο στὴ μέση τῆς γραμμῆς. Μὲ τὴν ταχύτητα ποὺ ἔχει τὸ τραῖνο, θὰ τιναχθῇ μακρυὰ τὸ αὐτοκίνητο καὶ θὰ τὸ κάνῃ χίλια κομμάτια. Μήπως εἶνε προτιμώτερο νὰ ἐλαττώσῃ ὁ μηχανικὸς ὅσο μπορεῖ τὴν ταχύτητα τοῦ τραίνου, ἔτσι ὥστε ἡ σύγκρουσις νὰ γίνῃ μὲ μικρότερη ὁρμὴ καὶ νὰ πάθῃ λιγώτερες ζημίες τὸ αὐτοκίνητο;

Καὶ πάλι ἐννέα

Οἱ μαῦρες αὐτὲς κοκκῖδες εἶνε τοποθετημένες μέσα στὸ τετράγωνο ἀνὰ 3, ἔτσι ὥστε σὲ κάθε πλευρὰ τοῦ τετραγώνου βρίσκονται 9 κοκκῖδες (3 σωροὶ ἀπὸ 3 κοκκῖδες). Πῶς μπορεῖτε τώρα νὰ προσθέσετε 4 κοκκῖδες, κι' ὅμως νὰ ἐξακολουθήσουν νὰ ὑπάρχουν 9 σὲ κάθε πλευρὰ τοῦ τετραγώνου;

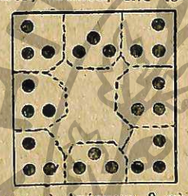

Δημώδη αἰνίγματα

1) Τρεῖς - μπρὸς τὴν πιάνουν καὶ γεννᾶ
μ' ἀλήθεια, πρώτα πίνει
Μαῦρα τὰ κάνει τὰ παιδιὰ
καὶ πίσω της τ' ἀφίνει.

★

2) "Εχω το, ἔχεις το
ἂν δὲν στὸ πῶ, δὲν βρίσκεις το.

Τὸ μαδέρι

"Ενας ἐργάτης τραβάει μ' ἕνα σχοινὶ ἕνα μαδέρι, γιὰ νὰ τὸ ἀνεβάσῃ στὴ σκαλωσιὰ ὅπου βρίσκεται, σὲ ὕψος 25 μέτρων. Κάθε φορὰ ποὺ ἀνεβάζει τὸ μαδέρι κατὰ 10 μέτρα, τοῦ ξεφεύγει καὶ ξαναπέφτει κατὰ 5 μέτρα. Πόση εἶνε ἡ συνολικὴ διαδρομὴ ποὺ θὰ κάμῃ τὸ μαδέρι, ὡς ὅτου φθάσῃ πάνω στὴ σκαλωσιά;

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 36

ΟΚΟΣΜΟΣ ΘΑ ΠΛΗΜΜΥΡΙΣΗ ἀπὸ χρυσάφι!

Οἱ συνέπειες τῆς ὑπερπαραγωγῆς τοῦ πολυτίμου μετάλλου

Ἐνῶ ἡ ἀνθρωπότης ἀγωνίζεται νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὰ δεινὰ ποὺ ἐπεσώρευσε ὁ πόλεμος καὶ ὁ κίνδυνος τοῦ λιμοῦ ἀπειλεῖ ἀκόμη τοὺς λαοὺς τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας, οἱ εἰδικοὶ ἀγγέλλουν ὑπερπαραγωγὴ χρυσοῦ σ' ὅλο τὸν κόσμο, ποὺ οἱ συνέπειές της δὲν πρόκειται νὰ εἶνε τόσο εὐχάριστες, ὅσο θὰ μποροῦσε νὰ ὑποθέσῃ κανείς, γιατὶ ἡ πλημμύρα τοῦ πολυτίμου μετάλλου θὰ ἐπιφέρῃ πτῶσι τῆς ἀξίας του ἢ μὲ ἄλλα λόγια ἄνοδο τῆς τιμῆς τῶν διαφόρων εἰδῶν.

Κατὰ τὸ 1945 ἡ παραγωγὴ χρυσοῦ ἔφθασε τοὺς 711 τόννους, ποὺ κατανέμονται ὡς ἑξῆς:

Καναδᾶς	74,5	τόννοι
Ἡνωμένες Πολιτεῖες	27,5	»
Μεξικὸν	21	»
Αὐστραλία	21	»
Νοτιοαφρικανικὴ Ἕνωσις	342	»
Δυτικὴ Ἀφρική, Μαδαγασκάρη, Γουϊάνη	225	»

Σ' αὐτοὺς τοὺς ἀριθμοὺς δὲν περιλαμβάνονται ἡ ρωσσικὴ παραγωγὴ ἀπὸ τὰ χρυσωρυχεῖα τῶν Οὐραλίων, ποὺ προπολεμικὰ ξεπερνοῦσε τοὺς 140 τόννους τὸ χρόνο καὶ ποὺ ὑπολογίζεται ὅτι πρέπει νὰ εἶνε πολὺ ἀνώτερη σήμερα.

Γιὰ τὸ 1946 ἡ παραγωγὴ χρυσοῦ πιστεύεται ὅτι θὰ εἶνε πολὺ μεγαλύτερη καὶ ὅτι ὡς τὸ τέλος τοῦ ἔτους θὰ ξεπεράσῃ τοὺς 1000 τόννους.

Γιατὶ ἡ παραγωγὴ τῶν διαφόρων χρυσωρυχείων αὐξάνει ἀπὸ μῆνα σὲ μῆνα καὶ ἀπὸ ἑβδομάδα σ' ἑβδομάδα.

Ἡ ἐξέλιξη αὐτοῦ τοῦ φαινομένου εἶνε πολὺ ἁπλή. Σήμερα ἡ ἐξαγωγὴ κανενοῦ δὲν ἀπαιτεῖται ἀπαλλάσσει μεμονωμένων ἀτόμων, ὅπως συνέβαινε στὸ παρελθόν. Ἡ μεγάλη βιομηχανία ἐρήμωσε καὶ ἐδῶ ὅλα τὰ σύγχρονα μέσα καὶ τὶς τελευταῖες τελειοποιήσεις τῆς ἐπιστήμης. Ἔτσι, περιοχὲς ποὺ ἀπέδιδαν πρὶν μερικὰ κιλὰ χρυσοῦ τὸ χρόνο, παράγουν σήμερα ὁλοκλήρους τόννους. Καὶ ἡ παραγωγή, διευθυνομένη ἀπὸ συνεργεῖα εἰδικῶν ἐπιστημόνων, ἐντείνεται διαρκῶς.

Χαρακτηριστικὴ στὸ ζήτημα αὐτὸ εἶνε ἡ περίπτωσις τοῦ Λαίγκσορ, στὰ δυτικὰ τοῦ Λαμπραντόρ.

Πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο ἐλάχιστοι τυχοδιῶκτες εἶχαν ριψοκινδυνεύσει νὰ φθάσουν ὡς τὶς ἀφιλόξενες αὐτὲς ἐκτάσεις καὶ τὰ κέρδη τους ἦταν μερικὰ σακκουλάκια χρυσόσκονης, ποὺ εἶχαν καταρθώσει, ἐπειτα ἀπὸ ἀφαντάστους κόπους, νὰ μαζέψουν κοντὰ στὶς ὄχθες τῶν ποταμῶν καὶ τῶν παγωμένων λιμνῶν.

Σήμερα τὸ Λαίγκσορ ἀποτελεῖ τὸ μεγαλύτερο κέντρο παραγωγῆς χρυσοῦ. Σαράντα ἑπτὰ φρέατα, σὲ ἀπόστασι 100 - 150 μέτρων τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο, βρίσκονται στὴν περιοχή του. Καθένα ἀπ' αὐτὰ ἔχει βάθος 150 - 200 μέτρων.

Γιὰ τὴν ἀκρίβεια τὰ φρέατα αὐτὰ εἶνε πελώριοι λαβύρινθοι ποὺ ἐκτείνονται μέσα στὰ σπλάχνα τῆς γῆς καὶ αὐλακώνουν τὸ ὑπέδαφος πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις.

Ἡ ζωὴ ἐκεῖ μέσα εἶνε ἀληθινὴ κόλασις. Ἐνῶ στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους ἡ θερμοκρασία κυμαίνεται γύρω ἀπὸ τοὺς 40—50 βαθμοὺς κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν, ἐκεῖ κάτω φθάνει τοὺς 72—80 βαθμοὺς ἐπάνω ἀπὸ τὸ μηδέν. Πελώριοι ἀνεμιστῆρες μετριάζουν αὐτὴ τὴ θερμοκρασία καὶ ἐπὶ τὴν διατηροῦν ἀταθερὴ γύρω ἀπὸ τοὺς 40—45 βαθμούς.

Ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος γιὰ τοὺς χρυσαθρύχους συνίσταται ὅμως στὶς καταρρεύσεις ποὺ εἶνε πολὺ συχνὲς σ' αὐτὸ τὸ βάθος. Εὐτυχῶς τελευτα

Τὸ τέλος ἑνὸς ὀνείρου

Πονεμένο διήγημα

—"Ενα γράμμα γιά σάς, θεία Σουζάνα! φώναξε ἡ Σοῦζυ, ὁρμώντας μέσα στό σαλόνι με τὴν πλατιά ἐπίπλωσι, ὅπου μισοκοιμάται στὴν πολυθρόνα της ἡ δεσποινὶς Σουζάννα Λωζέ.

Ἡ γεροντοκόρη ξύπνησε, πέρασε τὸ ζαρωμένο χέρι της πάνω ἀπ' τὸ μέτωπό της καὶ ρώτησε:

—Ποιὸς τὸ στέλνει;

—Κάποιος Πιὲρ Φαλαίρ, στρατιώτης τοῦ 6ου Συντάγματος. Ξέρετε τί θέλει;

"Αν πρόσεχε ἡ Σοῦζυ, θ' ἀντελαμβάνετο πὼς ἡ ἐλαφρὴ ταραχὴ τῆς θείας της. Τὸ πρόσωπο τῆς γεροντοκόρης κοκκίνισε ἐλαφρά. Ἀμέσως ὅμως ξαναβρῆκε τὴ συνηθισμένη ἠρεμία της. Σκούπισε τὰ γυαλιά της κι' ἀπάντησε:

—Εἶνε ἕνας νέος στρατιώτης, ποὺ δὲν ἔχει κανένα στὸν κόσμο. Τοῦστειλα ἕνα δέμα μέσω τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ. Φαίνεται ὅτι μοῦ γράφει γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήσῃ.

Ἀφοῦ εἶχε ἱκανοποιηθῆ ἡ περιέργειά της, ἡ Σοῦζυ ἐφυγε τρέχοντας, ξεγνοιαστη κι' ἐλαφρὴ σάν πουλάκι. Ἡ θεία τὴν παρακολούθησε μὲ μιὰ τρυφερὴ ματιά, κι' ἐπειτα κύτταξε τὸ γράμμα ἐκεῖνο, ποὺ εἶχε ἔρθει νὰ γεμίσῃ γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν ἤρεμη καὶ μονότονη γεροντικὴ ζωή της. Εἶχε πλέξει κάλτσες κεὶ πουλόβερ γι' αὐτὸν τὸν Πιὲρ Φαλαίρ καὶ τοῦ τάχε στείλει, μαζὶ μὲ τσιγάρα καὶ καραμέλες. Δὲν τὸν ἤξερε ὡστόσο καθόλου. Εἶχε διαλέξει στὴν τύχη τὸ ὄνομά του ἀπὸ ἕνα κατάλογο στρατιωτῶν.

"Ανοιξε τὸ γράμμα κι' ἄρχισε νὰ διαβάζῃ:

«Ἀγαπητὴ δεσποινίς. Πῶς νὰ σάς περιγράψω τὴ χαρά μου, ὅταν ἔλαβα τὸ δέμα σας; Δὲν περίμενα τίποτε, γιατὶ δὲν ἔχω κανένα στὸν κόσμο... Θὰπρεπε νὰ εἶμαι συγγραφεύς, λογοτέχνης μὲ ταλέντο, γιὰ νὰ σάς δώσω νὰ καταλάβετε τὴν εὐτυχία ποὺ ἔνοιωσα... Νομίζω ὅμως ὅτι εἶνε περιττόν, ὅτι τὴν καταλαβαίνετε πολὺ καλά, γιατὶ πιστεύω πὼς ἔχετε καρδιὰ γεμάτη τρυφερότητα. Μοῦ φαίνεται πὼς σάς ξέρω κι' ὅλας, δίχως νὰ σάς ἔχω ἰδῆ ποτέ... Ἡ κολλοσύνη τῆς ψυχῆς σας κάνει ἀκόμη ὡραιότερο τὸ πρόσωπό σας. Θέλετε ν' ἀλληλογραφήσουμε; Θέλετε νὰ γίνετε ἡ ἀδελφὴ μου καὶ συγχρόνως ἡ καλλίτερη συντροφισσά μου; Δὲν τολμῶ ἀκόμη νὰ ἐλπίσω πὼς θὰ δεχθῆτε... "Αν δὲν μὲ βρίσκετε πολὺ ἀπαιτητικὸ ἀπαντῆστε μου γρήγορα!»

Ἡ Σουζάννα ἄφισε νὰ πέσῃ τὸ γράμμα στὰ γόνατά της. "Ωστε λοιπὸν ὁ Πιὲρ Φαλαίρ εἶχε γελασθῆ ἀπ' τὸν τίτλο «δεσποινὶς» καὶ τὴν εἶχε νομίσει γιὰ νέα κοπέλλα! Πόσο θ' ἀπογοητευόταν, ὅταν θὰ μάθαινε... Γιατὶ ἔπρεπε νὰ μάθῃ. Δὲν μποροῦσε, βέβαια, ἡ Σουζάννα νὰ τὸν ἐξαπατήσῃ, ν' ἀφίσῃ νὰ διατηρηθῆ αὐτὴ ἡ παρεξήγησις...

"Ακουσε ἀπ' τὸν κῆπο τὸ κρυστάλλινο γέλοιο τῆς Σοῦζυ... "Ω, ἂν εἶχε τὴν ἡλικία της!... Μὰ ὄχι, ἤταν γρηά, ἀσχημη, στεγνωμένη... Κάθησε στὸ γραφεῖο της, πῆρε χαρτὶ καὶ πένναν. Πῶς ν' ἀρχίσῃ;... "Εποσπε νὰ γράψῃ: «Καϋμένο μου παιδί». Ἦταν ὅμως προτιμώτερο νὰ τὸν προετοιμάσῃ, πρὶν τοῦ φανερώσῃ τὴν ἀλήθεια. Θ' ἀρχίζε μὲ μιὰ φρᾶσι λιγώτερο ἀποκαρδιωτική... «Ἀγαπητὲ κύριε»; "Οχι, ἤταν πολὺ τυπικό... Κι' ἐπὶ τέλους ἔγραψε: «Ἀγαπητὲ Πιέρ». "Επειτα μίλησε γιὰ χίλια δυὸ πράγματα τῆς καθημερινῆς ζωῆς της. "Οταν τελείωσε τὸ γράμμα της, πρόσεξε πὼς δὲν εἶχε κάμει διόλου λόγο γιὰ τὴν ἡλικία της. Νὰ τὸ ξαναγράψῃ ἐξ ἀρχῆς; Γιατὶ νὰ κάμῃ τόσο κόπο;... Στὸ δεύτερο γράμμα θὰ τοῦ τὰ φανέρωνε ὅλα.

★

Ἡ ἀπάντησι τοῦ Πιὲρ ἦταν πολυσέλιδη, γεμάτη εὐγνωμοσύνη. Δὲν εἶχε καταλάβει τίποτε. Διηγεῖτο τὴ βασανισμένη ζωὴ ποὺ περάσει ὡς τότε, φτωχὸς καὶ ὀρφανὸς ἀπὸ μικρὸ παιδί... Εἶχε τόση ἀνάγκη ἀπὸ ἀγακούφεισι! Πῶς νὰ βρῆ ἡ Σουζάννα τὴ δύναμι νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὰ μάτια, νὰ διαλύσῃ ἔτσι ἀπότομα τὴν αὐταπάτη του;... Θὰ τὴν πίστευε ἀλλωστε; Θὰ νόμιζε ὅτι ἔπαιζε μαζί του καὶ θὰ ὑπόφερε ἀκόμη πιὸ πολύ... "Ε, λοιπὸν, δὲν θἄλεγε τίποτε ἡ Σουζάννα, θὰ ἐξακολουθοῦσε τὸ ρόλο της, ὡς ὅτου δυνασιώσῃ ἡ ψυχὴ τοῦ Πιὲρ κι' ἀποκτήσῃ ἐμπιστοσύνη στὴ ζωή...

Τὸ δεύτερο γράμμα της ἦταν τρυφερώτερο ἀπ' τὸ πρῶτο... τόσο ποὺ ὁ Πιὲρ ἐεγελάσθηκε γιὰ τὰ αἰσθήματα τῆς ἄγνωστης Σουζάννας ἀπέναντί του καὶ τῆς ἀπάντησε μὲ διακριτικὰ λόγια ἀγάπης, στέλνοντάς της μαζὶ καὶ τὴ φωτογραφία του.

"Η Σουζάννα τρόμαξε βλέποντας ποῦ εἶχε ὁδηγήσει τὸ ψέμμα της: Ὁ νέος τὴν ἀγαποῦσε, χωρὶς νὰ τὴν ἔνῃ ἰδῆ! Φαινόταν καθαρὰ ὅτι περίμενε τώρα τὴ δική της φωτογραφία... Τί θἄκανε; Βρισκόταν σ' ἕνα φοβερὸ ἀδιέξοδο.

Κύτταζε μελαγχολικὰ τὸ ποορταίτο τοῦ ψηλοῦ καὶ μελαχροινοῦ ἐκείνου παλληκαριοῦ.

«"Αν ἤμουν 30 χρόνια νεώτερη!... — συλλογιζόταν. Αὐτὸ τὸν τύπο εἶχα ὀνειρευθῆ στὰ νειάτα μου...»

Ἐπὶ τέλους, πῆρε μιὰ φωτογραφία τῆς Σοῦζυ καὶ τὴν ἔκλεισε στὸ γράμμα της, μὲ μάτια δακρυσμένα...

★

Μιὰ καινούργια ζωὴ ἄρχισε γι' αὐτὴν ἀπὸ τότε. Παραμέλησε τὸν κῆπο της, τὰ καναρίνια της, ὅλα. Δὲν ὑπῆρχε πιὰ τίποτε, ἑκτὸς ἀπὸ τὸν Πιὲρ! Τὸν σκεπτόταν ἀδιάκοπα. Δὲν ζοῦσε ἀληθινά, παρὰ μόνον ὅταν λαβαίνε γράμμα του. "Εννοιωσε ἀμέσως τὸν ἑαυτό της ζαναγενιωμένο, κι' ἔτρεχε νὰ κλειδωσῆ, στὴν κάμαρά της, γιὰ νὰ τὸ διαβάσῃ ἀχόρταγα, τρέμοντας ἀπὸ συγκίνησι.

Ὁ νέος δειχνόταν διαρκῶς πιὸ ἐρωτευμένος μαζί της. Τῆς ἔγραφε πιὸ χαϊδευτικά, μὲ μεγαλείτερη οἰκειότητα. Κι' ἐκείνη τοῦ ἀπαντοῦσε μὲ τὸν ἴδιο τόνο. Δὲν προσπαθοῦσε πιὰ ν' ἀντιδράσῃ. Ἐγκαταλειπόταν, μὲ τὰ μάτια κλειστά, στὸ παράξενο καὶ νοσηρὸ μεθοῦσι τοῦ ὀνείρου της...

"Ἐξαφνα ἐξέπασε τὸ δράμα! Ὁ Πιὲρ ἔγραψε ὅτι θἄπαιρνε ἀδεῖα καὶ ὅτι θἀρχόταν σὲ μιὰ βδομάδα νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν ἀγαπημένη του Σουζάννα!

Ἡ γεροντοκόρη χλώμιασε. Τῆς φάνηκε πὼς ἡ κάμαρα στριφογύριζε γύρω της. Κύτταξε τὸ γράμμα, σὰν ὑπνωτισμένη... "Εβαλε ξαφνικὰ τὰ κλάμματα. Τὸ ὡραῖο ὄνειρό της τελείωνε!... "Ἐπρεπε, βέβαια, νὰ τελειωσῆ κάποτε... Ναί, ἀλλὰ τὶ φοβερὸ ψκρέμισμα!... Τί θἄλεγε ὁ Πιὲρ, ὅταν θὰ τὴν ἔβλεπε; Τί θὰ σκεπτόταν γι' αὐτήν; Δὲν τολμοῦσε νὰ τὸ φαντασθῆ...

"Ἐπρεπε ν' ἀποφύγῃ μὲ κάθε θυσία αὐτὸ τὸν κίνδυνο. Πῶς ὅμως;... Ἡ λύσις παρουσιάσθηκε ἀμέσως στὸ νοῦ της, τρομακτική: Νὰ τὰ πῆ ὅλα στὴ Σουζὺ καὶ νὰ τὴν βάλῃ νὰ παίξῃ τὸ ρόλο της. Καθὼς εἶχαν τὸ ἴδιο ὄνομα, ὁ Πιὲρ δὲν θὰ ὑποπτευόταν τὴν ἀλήθεια.

"Ἐπρεπε νὰ πληρώσῃ ἡ ἄμοιρη Σουζάννα, γιὰ τὴ σύντομη εὐτυχία της. Καὶ πλήρωσε... Κάλεσε τὴ Σοῦζυ καὶ τῆς φανέρωσε τὸ μυστικό της. Ἀναγκάσθηκε ν' ἀνεῆβῆ ὡς τὸ τέλος τὸ γολγοθᾶ της, νὰ διαδάσῃ στὴν κοπέλλα ὅλα τὰ γράμματα, νὰ δικαιολογηθῆ, νὰ ταπεινωθῆ...

Ἡ Σοῦζυ ὑπῆρξε ὑπέροχη: Κατώρθωσε νὰ συγκρατήσῃ τὰ τρελλὰ γέλια ποὺ τῆς προκαλοῦσε ἡ παράξενη ἐκείνη ἐκμυστήρευσις. Ἀγκάλιασε τὴ θεία της καὶ ἔνα φιλὶ τὴν ἔβλωσε πὼς θὰ τὴ βοηθοῦσε.

—"Αλλωστε, πρόσθεσε αὐτὸς ὁ Πιὲρ εἶνε ὡμορφος καὶ γράφει καλά. Εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν θὰ πλ-ξῆ μαζί του.

★

"Οταν ὁ Πιὲρ χτύπησε τὸ κουδοῦνι τῆς καγκελλόπορτας, ἡ Σουζάννα κρύφτηκε στὸ δωμάτιό της, ἀφίγοντας μόνη τὴ Σοῦζυ νὰ τὸν δεχθῆ. Κρυφοκυτταζόντας ἀπ' τὸ παράθυρό της, τοὺς εἶδε νὰ προχωροῦν μαζὶ στὸν κῆπο, μιλῶντας καὶ γελῶντας. Μπῆκαν στὸ σπίτι. Σὲ λίγο ξαναβγῆκαν κι' ἔφυγαν, πασμένοι ἀπ' τὸ μπράτσο.

Γύρισαν ἀργά τὸ βράδυ. Ἡ Σουζάννα τοὺς εἶδε ἀπ' τὸ παράθυρο σφιγταγκαλιασμένους, εἶδε τὰ κεφάλια τους νὰ πλησιάζουν πολύ, νὰ ἑνώνωνται... "Εκλεισε τὰ μάτια της — ὅπως τἄκλεινε τὴν ἴδια ὥρα κι' ἡ Σοῦζυ, μεθυσμένη ἀπ' τὸ φιλὶ τοῦ Πιὲρ — κι' ἔνοιωσε δυὸ δάκρυα χοντρὰ νὰ κυλοῦν υτὰ μάγουλά της, κάτι ζεστὸ κι' ἐλαφρὸ ν' ἀνεβαίνῃ μέσα της καὶ νὰ λυώνῃ...

ΜΑΞ ΜΠΑΡΜΠΕ

EYE AND THROAT

(Κρέμα ρυτίδων)

Αὐτὴ ἡ πλουσία κρέμα ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ μαλακώνῃ καὶ νὰ λειαίνῃ τοὺς ἱστοὺς τοῦ δέρματος καὶ πιθυμήτων γρησιμῶν τοῦ δέρματος. Ἐπιλείφετε στὶς ἀνεμοῦ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τοῦ λαιμοῦ ἐπαρκῶς. Διὰ νὰ ἔχετε καλλίτερο ἀποτελέσματο χρησιμοποιήσατέ την προτοῦ κοιμηθῆτε.

Constance Bennett

Hollywood U. S. A.

ΠΩΛΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΚΑΡΟΛΟΣ ΜΠΕΡΑΧΑΣ
Ὁδὸς Κτενᾶ 10
(Πλατεῖα Ρόμβης)
Τηλ. 22.707

ΜΙΛ. ΣΑΡΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ
Πραξιτέλους 23Γ
Τηλ. 23.078

ΤΙ ΖΗΤΟΥΝ οἱ Ἀμερικανοὶ γαμπροὶ

Συμπεράσματα ἀπὸ μιὰ ἔρευνα

Ξέρετε τί ζητοῦν οἱ Ἀμερικανοὶ ἀπ' τὴν κοπέλλα τῶν ὀνείρων τους; Ἕνα μεγάλο περιοδικὸ τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν ὑπέβαλε διάφορες ἐρωτήσεις σ' ἕνα μεγάλο ἀριθμὸ νέων. Καὶ νὰ ποιὰ εἶνε τὰ συμπεράσματα τῆς ἐρεύνης του:

1) Πῶς πρέπει νὰ εἶνε ἀπὸ φυσικῆς ἀπόψεως, ἡ κοπέλλα ποὺ θὰ θέλατε νὰ παντρευθῆτε; Μάλλον ψηλή, 1.65 κατὰ μέσον ὅρον. Μελαχροινή, μὲ μακρυὰ κ' ἀπελὰ μαλλιά. Λεπτή, ἀλλὰ μὲ κομπυλότητες. Μάτια γαλανά, καστανὰ ἢ πράσινα. Πρόσωπο, οἰλουέττα καὶ γάμπες ἱκανοποιητικές, πρὸ πάντων ὅμως ὡραῖο παράστημα.

2) Τί προσέχετε πρῶτα ἀπ' ὅλα σὲ μιὰ κοπέλλα; Τὸ παράστημά της. Τὸ χαμόγελό της. Ἔπειτα τὴ οἰλουέττα της καὶ ἰδίως τὶς γάμπες της. Γρέπει τέλος νἄναι περιποιημένη καὶ γλυκειά.

3) Πιστεύετε στὸν κεραυνοβόλο ἔρωτα; Μιὰ γυναῖκα μπορεῖ νὰ ἀρέσῃ μὲ τὴν πρώτη ματιά, ἀλλὰ δὲν θὰ τὴν ἐρωτευθῆ κανεὶς ἀληθινά, ἂν δὲν περάσῃ λίγος καιρός.

4) Ὁ τόνος τῆς φωνῆς της ἔχει σημασία; Τεραστία. "Ολοι οἱ ἄνδρες συμφωνοῦν γιὰ τὸ θέλγητρο μιᾶς ἁρμονικῆς φωνῆς.

5) Ποιὸ γυναικεῖο ντύσιμο προτιμᾶτε; Τὶς περισσότερες προτιμήσεις συγκεντρώνει τὸ ἁπλὸ ντύσιμο καὶ τὰ φορέματα σπόρ. Τὸ συμπαθέστερο χρῶμα εἶνε τὸ μπλέ. Ἀκολουθοῦν κατὰ σειρὰν τὸ πράσινο, τὸ κόκκινο καὶ τὸ μωβρόν. Τρεῖς ἄντρες στοὺς πέντε βρίσκουν κομψὰ τὰ μαῦρα φορέματα, ὅλοι ὅμως ἀνεξαιρέτως δείχνουν μιὰ τάσι δυσπιστίας πρὸς τὶς κοπέλλες ποὺ τὰ φοροῦν. Τὰ μοντέρνα κοπέλλα τοὺς τρομάζουν. Προτιμοῦν κορίτσια ξεσκούφωτα, μὲ μιὰ κορδέλλα ἢ ἕνα λουλουδὶ στὸ κεφάλι.

6) Σᾶς ἀρέσουν οἱ κοπέλλες ποὺ φλερτάρουν; Τρεῖς νέοι στοὺς πέντε εἶνε ἐναντίον τοῦ φλέρτ, πρὸ πάντων ὅταν ἐνδιαφέρωνται ἀληθινὰ γιὰ μιὰ κοπέλλα. Δὲν ἔχουν μεγάλη ἐμπιστοσύνη — ἰδίως γιὰ τὸ μέλλον — σὲ μιὰ νέα ποὺ κοκέττα.

7) Μιὰ νέα γυναῖκα πρέπει ν' ἀγαπᾶ τὴν κοινωνικὴ ζωή; Ναί. Πέντε Ἀμερικανοὶ ἐναντίον ἑνὸς θέλουν νὰ εἶνε ἡ γυναῖκα τους ἱκανὴ νὰ δέχεται καὶ νὰ πηγαίνῃ στὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις.

8) Ποιὰ εἶνε τὰ ἐλαττώματα ποὺ δὲν θὰ συγχωροῦσατε στὴ γυναῖκα σας; Ἡ παραμελημένη ἐμφάνισις. Ἡ ὑπερβολικὴ κλίσις πρὸς τὴ φλυαρία. Ἡ ἐλλειψις εὐγενείας καὶ φιλοφρονητικότητος πρὸς τοὺς φίλους τοῦ συζύγου της. Τὸ ἀσκημο μαγείρεμα. Ἡ ἐκκεντρικότης. Τὰ πολὺ εὔκολα κλάματα. Ἡ ὑπερβολικὴ ἀγάπη στὸ ὑποῖτζ καὶ στὴ φλυαρία μὲ τὶς φιλενάδες της.

9) Πιστεύετε ὅτι τὸ καλὸ φαγητὸ εἶνε ὁ δρόμος τῆς καρδιᾶς; Ἐδῶ οἱ γνῶμες χωρίζονται. «"Οχι — λένε μερικοί — ἀλλὰ βοηθεῖ ὡστόσο στὸ νὰ κερδηθῆ ἡ ἀγάπη». Μιὰ συμπληρωματική ἐρώτησι πρὸς τοὺς νέους ἦσαν: Ποιὰ εἶνε, κατὰ τὴ γνώμη σας, ἡ καλλίτερη μαγείρισσα; Μερικοὶ λοιπὸν θυμοῦνται νοσταλγικὰ τὴ μαγειρικὴ τῆς μητέρας τους κι' ἄλλοι ἐλπίζουν ὅτι θὰ εἶνε ἑξ ἴσου ἐπιδεξία ἡ γυναῖκα τους. Τὰ φαγητὰ ποὺ προτιμοῦν, εἶνε οἱ μοσκαρίσιες ψητιζόλες μὲ κροκέττες ἀπὸ πατάτα, τὸ ψπιφτέκι, τὸ ψητὸ κοτόπουλο καὶ τὰ μακαρόνια μὲ κεφτέδες. Ἕνας μόνον ἀπ' ὅλους ἐξεδήλωσε προτίμησι γιὰ ἕνα γλυκὸ («πιάτο»): τὴ μηλόπιτα.

10) Φρονεῖτε ὅτι πρέπει νὰ κάνῃ δίαιτα ἡ γυναῖκα σας γιὰ ν' ἀδυνατίσῃ; «Ναί, ἂν ἔχῃ ἀνάγκη» ἀπαντοῦν τὰ δυὸ τρίτα τῶν νέων. «Ὑπὸ τὸν ὅρον βέβαια νὰ τῆς τὴ συστήσῃ ὁ γιατρός».

"Οσες λοιπὸν νέες συγκεντρώνουν αὐτὲς τὶς ἰδιότητες, μποροῦν νἄχουν τὴν ἐλπίδα νὰ παντρευτοῦν μ' ἕναν Ἀμερικανό.

◆◆

Ἕνας πανάρχαιος ναὸς

Διακόσια πενῆντα χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπ' τὸ Κάϊρο, ἀνακαλύφθηκαν τὰ ἐρείπια ἑνὸς ἀρχαίου αἰγυπτιακοῦ ναοῦ, ἡλικίας 3.000 ἐτῶν. Μέσα στὸ ναὸ αὐτό, ποὺ ἦτανε ἀφιερωμένος στὸ θεὸ Θότ, ἔκανε ἄλλοτε θυσίες ὁ Νέρων.

Μποροῦσε νἄταν καὶ χειρότερα

"Οταν γύρισε ἀπὸ τὸν πόλεμο ὁ Μαριάκ ἐπῆγε κατ' εὐθεῖαν σπίτι του. Παραξενεύθηκε ποὺ εἶδε τὰ παράθυρα κλειστά. Χτύπησε τὴν πόρτα, μὰ δὲν ἔλαβε καμμιὰ ἀπάντησι. "Εψαξε τὶς τσέπες του, γιατὶ θυμήθηκε ὅτι εἶχε πάρει τὸ ἕνα κλειδὶ μαζί του, τὴν ἐποχὴ ποὺ ἐπιστρατεύθηκε κι' ἀφοῦ τὸ βρῆκε, τὄβαλε στὴν κλειδαρότρυπα κι' ἄνοιξε.

Μέσα στὸ σπίτι δὲν ὑπῆρχε κανένας ἀπολύτως. Φώναξε, Κανείς. "Ανοιξε τὰ παράθυρα καὶ εἶδε τότε πόσο σκονισμένα ἦσαν τὰ ἔπιπλα. Εἶδε ἀκόμα κι' ἕνα γράμμα πάνω στὸ τραπέζι. Τὸ ἄνοιξε καὶ διάβασε:

«"Εμαθα ὅτι ἐπιστρέφεις. Εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσωμε πιὰ μαζί. Ἀγαπῶ κάποιον ἄλλο. Χαῖρε. Ἡ γυναῖκα σου».

Αὐτὸ πιὰ δὲν τὸ περίμενε ὁ Μαριάκ. Νὰ γυρίζῃ ὁ νοικοκύρης στὸ σπίτι καὶ νὰ μὴ βρίσκῃ τὴ νοικοκυρά του... Καὶ δὲν ἤταν μόνο αὐτό. "Ἐλειπαν κι' ὅλα τὰ ροῦχα, τὰ μαχαιροπήρουνα, οἱ κατσαρόλες.

—Καλὰ ποὺ δὲν μοῦ πῆρε καὶ τὸ κρεββάτι ἡ ἀλλία, γιατὶ τότε ποῦ θὰ ξάπλωνα;... μυρμούρισε ὁ Μαριάκ.

Κι' ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἔχασε τὸ κέφι του, κατάντησε δυστυχής, νευρασθενικός. Τόσο πολύ, μάλιστα, ποὺ ἔγινε ἀγνώριστος. Δὲν ἔτρωγε, δὲν κοιμότανε.

Καὶ μιὰ μέρα ἀποφάσισε νὰ πάῃ σ' ἕνα γιατρό. Ὁ γιατρὸς ἄκουσε μὲ προσοχὴ ὅλη τὴν ἱστορία τοῦ Μαριάκ καὶ ξαφνικὰ τρίβοντας τὰ χέρια του φώναξε:

—Μπράβο, μπράβο! Πολὺ ὡραία!

—Τί ὡραία, γιατρέ; Μικρὴ ἤταν ἡ δουλειὰ ποῦπασα, ὕστερα ἀπὸ πέντε χρονῶν περιπέτειες, κινδύνους, βάσανα στὸ μέτωπο;

—"Ησουν στὸ μέτωπο; Καὶ βέβαια... Καλὰ ποὺ μοῦ τὸ εἶπες. Μποροῦσε νὰ εἶχες σκοτωθῆ κι' ὅλας...

—Καὶ βέβαια. Ἀλλὰ δὲν εἶνε λόγος αὐτὸς γιὰ νὰ μ' ἀφῆσῃ ἡ γυναῖκα μου.

—Φυσικά. Γιὰ νὰ δοῦμε ὅμως... Ζούσατε καλὰ μαζί; Σ' ἄκουγε;

—Ναί... δηλαδὴ ὄχι. "Εκανε διαρκῶς τὸ ἀντίθετο ἀπὸ ὅ τι ἔλεγα ἐγώ.

—Καὶ τώρα μπαίνεις, βγαίνεις στὸ σπίτι ὁλομόναχος, ἀλλὰ ἐλεύθερος, ὁλίχως νκρίνια, ὅ,τι ὥρα θέλεις.

—Ναί, γιατρέ.

—Καὶ σ' εὐχαριστεῖ περισσότερο αὐτό, ἔ;

—Μᾶλλον...

—Λοιπόν; Γιατί νὰ στενοχωριέσαι;

—Μὰ τὰ πράγματα, γιατρέ. Τὰ πράγματα τὰ σήκωσε ὅλα ἡ κλέφτρα. Πενῆντα λίρες, πέντε δαχτυλίδια, τέσσερα ρολόγια, μιὰ γρυσῆ καδένα... Αὐτὰ ὅλα κάνουν πολλὰ λεφτά...

—Λοιπόν, πὲς πὼς τάχες μετρητά, τὰ κατέθεσες σὲ μιὰ τράπεζα, καὶ ἡ τράπεζα χρεωκόπησε.

—Ἀλήθεια. δὲν τὄχα σκεφθῆ.

—Βλέπεις; Μποροῦσε ἀκόμα νὰ τἄχες καταθέσει σὲ μιὰ ὑποπτη ἐπιχείρησι ποὺ νὰ ἤσουν, σὺ ὁ διευζυντής, κι' αὐτὴ τὴ στιγμὴ νὰ σὲ ζητοῦσε ἡ ἀστυνομία.

—Βέβαια! Φυσικά, μποροῦσε...

—Κι' ἡ γυναῖκα σου φεύγοντας, φυσικά, μποροῦσε νὰ σοῦ πάρῃ καὶ τὸ κρεββάτι καὶ τὰ ὑπόλοιπα ἔπιπλα.

—Βέβαια, μποροῦσε...

—"Η, μποροῦσε καὶ νὰ σἄφηνε τέσσερα μωρά, ἕνα σωρὸ χρέη στὴ γειτονιά...

—Βέβαια, μποροῦσε...

—Λοιπόν, ἀγαπητέ μου, βλέπεις ὅτι μποροῦσαν νὰ γίνουν ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα, γι' αὐτὸ δὲν βλέπω τὸ λόγο νὰ στενοχωριέσαι. Αὐτὰ ποὺ συνέβησαν εἶνε μικροπράγματα. Πρέπει πάντα νὰ λές: Μποροῦσε νἄταν καὶ χειρότερα!

—Ὥστε, γιατρέ;

—Χίλια φοάνκα. ἀγαπητέ μου.

—Γιὰ τί πράγμα;

—Γιὰ τὴν ἐπίσκεψι.

Ὁ Μαριὰκ ἄφησε τὸ χιλιάρικο συμπεραίνοντας φιλοσοφικά... ὅτι μποροῦσε νἄταν καὶ χειρότερα!

Πηγαίνοντας στὸ δρόμο ἄρχισε νὰ φιλοσοφῆ:

—Σἄν καλὰ τἀ εἶπε ὁ γιατρός! Μποροῦσε νὰ ἤμουν σκοτωμένος, κουτσός, στραβός, κουλός. παράλυτος! Δόξα νἄχη ὁ Θεὸς εἶμαι μιὰ χαρά.

Κι' ὅταν ἀντάμωσε τοὺς φίλους του ἄρχισε νὰ τοὺς ἐξηγῆ τὰ ἀγαθὰ τοῦ: «μποροῦσε νὰ ἤταν καὶ χειρότερα».

★

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ Μαριὰκ θριάμβευε. Εἶχε γεμίσει ἀπὸ αἰσιοδοξία. Αὐτὴ ἡ φράσι τὸν ὠδηγοῦσε σὲ ὅλα στὴ ζωή του. Ζοῦσε θουμάσια δίχως νὰ νοιάζεται γιὰ τίποτα. Θέλοντας, μάλιστα νὰ ἐκδικηθῆ τὴν κοιωνία γιὰ τὸ πάθημά του παρέδη πολλὲς φορὲς τὴν ἐντολή: «μὴν πᾶς μὲ τὴ γυναῖκα τοῦ γειτονά σου!» πράγμα ποὺ τὸν ἔκανε νὰ νοιώση ἕνα σωρὸ ἀγνωστες ἀπαγορευμένες χαρές.

Τόση βεβαιότητα καὶ τόση αἰσιοδοξία εἶχε στὴ ζωή του, ποὺ κατάντησε ἡ στάσις του νὰ νευριάζῃ καὶ τοὺς καλύτερους φίλους του ποὺ πολλὲς φορὲς ποοσπάθησαν νὰ τὸν κάνουν νὰ πέσῃ ἔξω στὸ κλασσικὸ πιὰ γι' αὐτόν: «Μποροῦσε νἄταν καὶ χειρότερα!».

Μιὰ μέρα ποὺ ὅλοι οἱ φίλοι του ἤσαν μαζεμένοι στὸ καφενεῖο, μπῆκε μέσα ἕνας ἀπὸ τὴν παοέα, μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τελείως ἀλλοιωμένα καὶ πλησίασε τὸ Μαριάκ.

—Συμβαίνει κάτι τὸ τρομερό, τοῦ εἶπε.

—Σἄν τί;

—Ὁ φίλος μας ὁ Ριαλτὸ ἔπιασε ἐπ' αὐτοφώρῳ τὴ γυναῖκα του μὲ τὸ φίλο μας τὸν Ζαρό.

"Εβγαλε, λοιπόν, τὸ πιστόλι του, τοὺς σκότωσε καὶ τοὺς δυὸ κι' ἔπειτα αὐτοκτόνησε!...

—Πότε συνέβη αὐτό; ρώτησε ὁ Μαριάκ.

—Χθὲς βράδυ.

—Διάβολε! Μποροῦσε νἄταν κἀι χειρότερα! εἶπε ὁ Μαριὰκ χαμογελῶντας μ' ἀπάθεια.

—Πάλι τὰ ἴδια, καϋμένε Μαριάκ; Αὐτὴ τὴ φορὰ ἔπεσες ἔξω. Ἡ σοφὴ φράσις σου δὲν πάει καθόλου στὴν περίπτωσι αὐτή.

—Πάει καὶ παραπάει μάλιστα.

—Γιατί;

—Γιατί; Γιατὶ ἂν τοὐρχόταν αὐτουνοῦ τοῦ Ριαλτὸ νὰ γυρίσῃ σπίτι του ἐνωρίτερα προχτὲς κι' ὄχι ὅπως ἔκανε χτὲς τὸ βράδυ, θἄβρισκε ἐμένα κοντὰ στὴ γυναῖκα του, καὶ θἄτρωγα ἐγὼ τὶς σφαῖρες...

Κοὶ γαμονελῶντας πόσθεσε:

—"Οπως βλέπετε, φίλοι μου, πάντα στὴ ζωή, μπορεῖ νὰ σ[illegible] ἢ κάτι τὸ χειρότερο ἀπὸ ὅ,τι γίνεται.

ΖΩΡΖ ΛΑΚΡΟΥΑ

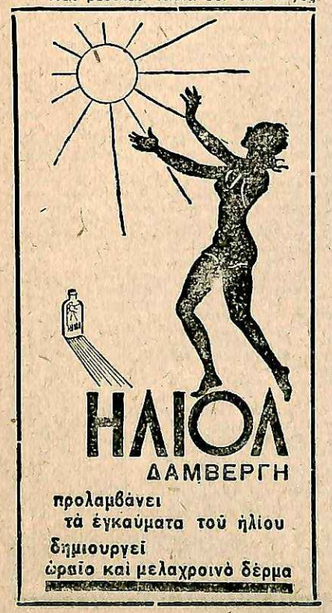

ΕΝΕΡΓΕΙΑ ἀπ' τὴ θάλασσα

Ἡ δύναμις τῶν κυμάτων, ἡ παλίρροια, ἡ διαφορὰ θερμοκρασίας

Πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια, ὁ Ἄγγλος καθηγητὴς Χάλντων προφήτευσε ὅτι ἡ ἀνθρωπότης θ' ἀναζητήσῃ στὸν ὠκεανὸ μιὰ πηγὴ ἀνεξάντλητης καὶ φθηνῆς ἐνεργείας.

Τρεῖς εἶνε οἱ γνωστὲς ἤδη μέθοδοι, μὲ τὶς ὁποῖες μπορεῖ νὰ παραχθῆ ἐνέργεια ἀπ τὴ θάλασσα:

Πρῶτον, ἀπ' τὴ δύνεμι τῶν κυμάτων. Δεύτερον, ἀπ' τὶς παλίρροιές. Τρίτον, ἀπ' τὶς διαφορὲς θερμοκρασίας τοῦ νεροῦ σὲ διάφορα βάθη.

Δὲν ἔχει ἀκόμη βρεθῆ κανεὶς ἱκανοποιητικὸς τρόπος γιὰ τὴ χρησιμοποιησι τῆς δυνάμεως τῶν κυμάτων σὲ μεγάλη κλίμακα. Ἕνα ἐργοστάσιο τέτοιου εἴδους θὰ κόστιζε ἰλιγγιῶδη ποσά, θὰ παρουσίαζε δὲ τὸ μειονέκτημα νὰ ἀδρανῆ ἐπὶ μεγάλα χρονικὰ διαστήματα, ὅταν δηλαδὴ ἐπικρατῆ ἀπολυτη γαλήνη στὴ θάλασσα. Ὡστόσο ἔχουν γίνει ἐπανειλημμένως προσπάθειες ἀπὸ διαφόρους ἐφευρέτες γιὰ τὴν παραγωγὴ περιωρισμένων ποοοτήτων ἠλεκτρισμοῦ ἀπ' τὴν κίνησι τῶν κυμάτων. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἦταν τοῦ Ἰσπανοῦ Μανουελ Βελές, ὁ ὁποῖος μάλιστα ἀνειρεύθηκε ὅτι θὰ λειτουργοῦσαν μὲ τὴν ἐφεύρεσί του σιδηρόδρομοι καὶ βιομηχανίες! Στὴν πραγματικότητα, κατάφερε μόνο νὰ παραγάγῃ λίγο ἠλεκτρικὸ φῶς, μ' ἕνα μικρὸ δυναμὸ ποὺ τ

Μικρά ΔΡΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Μέχρι θανάτου!

Ὁ Ντίκ Πόουελ ἀκούμπησε σ' ἕνα δέντρο τὴν καραμπίνα του καὶ κάθησε καταγῆς. Ἦταν κουρασμένος, πεινασμένος, διψασμένος. Ἀπὸ τέσσερις ἡμέρες παρακολουθοῦσε τὰ ἴχνη ποὺ τὸν εἶχαν ἀπομακρύνει ἀπ' τὸ Σέτλ Ράντς, κι' ἤτανε τὰ 48 ὧρες νηστικός. Τὸ κυνῆγι ἀφθονοῦσε γύρω του,, εἶχε ὅμως λόγους νὰ μὴ μεταχειρισθῆ τὸ τουφέκι του.

"Ενα θρίξισμα τὸν ἔκαμε νὰ τιναχθῆ ὄρθιος. Ἔνιωσε μὲ τὸ βλέμμα του τὸ σκοτάδι. Ὁ θόρυβος ξανακούστηκε, πιὸ κοντυνός. Ὁ νέος πῆρε τὸ ὅπλο κι' ἑτοιμάσθηκε νὰ πυροβολήση. Ἔτρεμε ἀλαφρὰ ἀπ' τὴν ἀνυπομονησία, ἀλλὰ τὰ χέρια του ἔσφιγγαν γερὰ τὸ τουφέκι.

Δυὸ μικρὰ κιτρινοπράσινα φωτεινὰ σημάδια φάνηκαν στὸ σκοτάδι.

—"Ενα ζαγκουάρ!... μουρμούρισε ὁ Ντίκ, κι' ἔφερε μηχανικὰ τὸ χέρι του στὴ ζώνη του.

Ἀλλὰ τὸ κυνηγετικὸ μαχαῖρι του δὲν βρισκόταν ἐκεῖ. Εἶχε πάρει μαζί του μόνο τὴν καραμπίνα του.

Τὰ φωτεινὰ σημάδια πλησίαζαν. Τὸ θηρίο σερνόταν σχεδὸν μὲ τὴν κοιλιά, ἕτοιμο νὰ πηδήση. Μὰ ὁ Ντίκ δὲν ἤθελε νὰ πεθάνη... τοὐλάχιστον πρὶν τελειώση ἐκεῖνο ποὺ εἶχε νὰ κάμη! Γλύστρησε ἀτόρυβα πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο.

"Εξαφνα χάθηκαν τὰ μάτια τοῦ ζαγκουάρ. Ὁ νέος συγκέντρωσε τότε ὅλη τὴν ἔντασι τῶν αἰσθητηρίων του στ' αὐτιά του. Εἶχε καταλάβει τὸ τέγνασμα τοῦ θηρίου: Θάκανε ἕνα γύρο, γιὰ νὰ τοῦ ἐπιτεθῆ ξαφνικὰ ἀπὸ πίσω... Σκέφθηκε ὅτι θὰ μποροῦσε ἴσως ν' ἀποφύγη τὸν ἄμεσο κίνδυνο, ἂν σκαρφάλωνε στὸ δέντρο. Θυμήθηκε ὅμως ὅτι εἶχε ὁρκισθῆ, στὸ Σέτλ Ράντς, νὰ μὴν παραδῆ γιὰ κανένα λόγο τοὺς ὅρους τῆς τρομερῆς μονομαχίας του μὲ τὸ Χάρβεϋ Μπίλλ.

Πόση ὥρα κράτησε αὐτὸ τὸ τραγικὸ κρυφτοῦλι μεταξὺ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ θηρίου;... Τὸ ζαγκουάρ πῆδησε δυὸ φορές, ἀλλὰ τὰ νύχια του εἶχαν συναντήσει τὴ φλοῦδα τοῦ δέντρου. Δυὸ φορὲς ὁ Ντίκ εἶχε νοιώσει νὰ τὸν ἐγγίζη ὁ θάνατος... Ὁ Ἰδρὼς τοῦ θόλωνε τὰ μάτια.

"Εξαφνα τὰ νεῦρα του λύγισαν πιὰ καὶ βγῆκε ἀπ' τὰ χείλη του ἕνα ἄγριο, τρομερὸ οὐρλιασμα... Ὁ φόβος τὸν εἶχε νικήσει! "Εφτανε τὸ τέλος.

Τὸ θηρίο ξαναπήδησε. Καὶ τὰ νύχια του χώθηκαν τώρα στὶς σάρκες τοῦ θύματός του, ποὺ κυλίσθηκε καταγῆς.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Ντίκ ξαναεῖδε, σὰν σὲ ὀπτασία, τὴ Μίννι νὰ πλέη στὸ αἴμα της... Ξανάκουσε τὸ σαρκαστικὸ γέλιο τοῦ Χάρβεϋ Μπίλλ, ὅταν τὸν εἶχε κατηγορήσει γι' αὐτὸ τὸ φόνο.... Θυμήθηκε. τὴν ἄγρια πάλη τους ἐκεῖ κάτω, στὸ Σέτλ Ράντς, τὴ συμφωνία τῆς ἀλλόκοτης μονομαχίας τους, τὴν ἐξαντλητικὴ πορεία του μέσα στὸ δάσος, τὴν ἀγωνία τῆς ἐνέδρας...

Οὔρλιασε καὶ πάλι. Δὲν ἤθελε νὰ πεθάνη.... "Επρεπε νὰ ἐκδικηθῆ πρῶτα γιὰ τὸ θάνατο τῆς Μίννι! "Επρεπε νὰ σκοτώση τὸν Μπίλλ...

Τὸ θηρίο τὸν κρατοῦσε καρφωμένον στὸ ἔδαφος καὶ μούγκριζε ὑπόκωφα. Ὁ νέος περίμενε, μὲ τὰ μάτια κλειστά... "Ενοιωθε τὴ δύσοσμη ἀναπνοὴ τοῦ ζώου στὸ πρόσωπό του, τὰ χέρια του ἔσφιγγαν σπασμωδικὰ τὸ λαιμό του...

"Εξαφνα ἀκούστηκε ἕνα ἄλλο ἐλαφρὸ τρίξιμο. "Ισως ἐρχόταν καὶ δεύτερο θηρίο, γιὰ νὰ διεκδικήση τὴ λείχ τοῦ πρώτου.... Τὸ τρίξιμο ἐπανελήφθη, πιὸ κοντυνό. Τὸ ζαγκουάρ μούγκρισε, ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ κύτταξε γύρω... Δυὸ πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν μέσα στὸ σκοτάδι, καὶ τὸ ζῶο σωριάστηκε κάτω, χτυπημένο θανάσιμα.

«Εἶνε αὐτός... ὁ Χάρβεϋ Μπίλλ!» σκέφθηκε ὁ Ντίκ Πόουελ.

Εἶχε ἀφίσει τὴν καραμπίνα του ἀκουμπισμένη στὸ δέντρο... Θάχε ὅμως πέσει κάτω, μὲ τὴν πάλη, καὶ τώρα δὲ ἤταν ἀδύνατον νὰ τὴν βρῆ ἐγκαίρως. "Ηταν ἄοπλος, στὸ ἔλεος τοῦ ἀντιπάλου του!

—Ἐμπρός, σηκωθῆτε! πρόφερε μιὰ φωνὴ μέσα στὸ σκοτάδι.

Ὁ Ντίκ ἀνατρίχισσε σύγκορμος. "Ηταν αὐτός! Ὁ ἄνθρωπος ποὺ — ὅπως κι' ὁ Ντίκ — γύριζε ἀπὸ τέσσερες ἡμέρες μέσα στὸ δάσος ἀναζητῶντας τὸν ἀντίπαλό του, σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους τῆς μονομαχίας τους. "Ηταν ὁ ἄνθρωπος. τὸν ὁποῖο εἶχε ὁρκιστῆ νὰ σκοτώση. Καὶ τώρα τὸν εἶχε ἐκεῖνος στὴ διάθεσί του.

—Ποῦ εἶσαστε; πρόσθεσε ἡ φωνή. Μ' αὐτὸ τὸ σκοτάδι, εἶνε θαῦμα πῶς μπόρεσα νὰ σκοτώσω τὸ θηρίο, σημαδεύοντάς το ἀνάμεσα στὰ μάτια... Εἶσθε πληγωμένος;

Ὁ Ντίκ ἔπνιξε ἕνα ξεφωνητὸ ἄγριας χαρᾶς... Εἶχε ξαναβρῆ ψηλαφητὰ τὴν καραμπίνα του.... κι' ὁ ἐχθρός του στεκόταν ἀντίκρυ του, ἀνόπλοπτος γιὰ τὸν κίνδυνο ποὺ τὸν ἀπειλοῦσε. Ἡ φωνή του εἶχε ἀποκαλύψει τὴν ἀκριβῆ θέσι του. Θὰ τὸν σκότωνε ὁ Ντίκ! Θἄπαιρνε ἐκδίκησι γιὰ τὸ θάνατο τῆς γλυκειᾶς του Μίννι! Σήκωσε σιγὰ - σιγὰ τὸ ὅπλο....

—Γιατί δὲν ἀπαντᾶτε; ρώτησε ὁ Μπίλλ. Εἴσθε πληγωμένος; Μπορῶ νὰ σᾶς σηκώσω στοὺς ὤμους μου....

Τὸ δάχτυλο τοῦ Ντίκ ἔτρεμε στὴν σκανδάλη...

— Ντίκ! Γιατί δὲν μιλᾶτε;... πρόσθεσε ὁ ἄλλος.

Ὁ Πόουελ χαμήλωσε σιγὰ - σιγὰ τὸ ὅπλο του. "Ωστε λοιπὸν ὁ Χάρβεϋ Μπίλλ ἤξερε ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε σώσει, ἤταν ὁ Ντίκ Πόουελ, ὁ ἐχθρός του... κι' ὅμως εἶχε ρίξει καὶ τὶς δυὸ σφαῖρες. τὶς μόνες ποὺ εἶχε πάρει καθένας μαζί του, ὅταν ξεκίνησαν γιὰ τὴ μονομαχία... Δὲν εἶχε διστάσει νὰ σπαταλήση ὅ,τι πολυτιμότερο εἶχε, γιὰ νὰ σώση τὴ ζωὴ τοῦ ἀντιπάλου του...

—"Αν σᾶς εἶχα συναντήσει στὸ δάσος, συνέχισε ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Μπίλλ, θὰ σᾶς σκότωνα σὰν σκυλί, δίχως καμμιὰ τύψι. Ἀλλὰ δὲν μοῦ πήγαινε ἡ καρδιά ν' ἀφίσω ἕνα θηρίο νὰ κατασπαράξη ἕνα γερὸ καὶ γενναῖο καλλικάρι σὰν ἐσᾶς!

Τὸ ὅπλο τοῦ Ντίκ ἔπεσε ἀπ' τὰ χέρια του. Ὁ Μπίλλ ἄκουσε τὸν κρότο.

— Τί κάνετε; φώναξε. Θέλετε νὰ πυροβολήσετε;...

— Δὲν θέλω νὰ πυροβολήσω, Μπίλλ... Δὲν μπορῶ...

— Δὲν μπορεῖτε; Μήπως τὸ θηρίο σᾶς ἔσπασε τὸ χέρι;

—Ὄχι... Ἀκοῦστε, Μπίλλ! Εἶχα ὁρκισθῆ νὰ σᾶς σκοτώσω... τὸ εἶχα ὁρκισθῆ στὸ αἷμα τῆς Μίννι. Τώρα ὅμως δὲν μπορῶ πιὰ. Μοῦ σώσατε τὴ ζωή... Ἀντίο!

Ὁ νέος θέλησε ν' ἀπομακρυνθῆ. "Ενοιωσε ὅμως δυὸ γερὰ μπράτσα νὰ τὸν συγκρατοῦν.

— Σταθῆτε, Ντίκ, τοῦ εἶπε ὁ ἄλλος. Τώρα μπορῶ νὰ σᾶς τὸ πῶ... Δὲν ἐσκότωσα ἐγὼ τὴ Μίννι, σᾶς τ' ὁρκίζομαι! Τὴν ἀνάπησα πρὶν ἀπὸ σᾶς κι' ὑπέφερα σὰν κολασμένος γιατὶ σᾶς προτίμησε. Δὲν θὰ τολμοῦσα ὅμως νὰ ἀγγίξω οὔτε μιὰ τρίχα της! Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ! Θυμᾶστε, Ντίκ;... Μὲ κατηγορήσατε σεῖς, γιὰ τὸ φόνο της, κι' ἐγὼ δὲν τὸ ἀρνήθηκα, γιατὶ ζητοῦσα ἀφορμὴ γιὰ νὰ σᾶς σκοτώσω... Πρὸ ὀλίγου ἐπρόκειτο νὰ σᾶς πυροβολήσω, ὅταν σᾶς ἐπετέθη τὸ θηρίο. Σκέφθηκα τότε ὅτι θὰ πραγματοποιεῖτο ἔτσι ἡ ἐκδίκησί μου... "Επειτα ὅμως ἄκουσα τὴ φωνή της... τὴ φωνὴ τῆς Μίννι, ποὺ μὲ διέταζε νὰ σᾶς σώσω!...

Ὁ Πόουελ δὲν ἀπάντησε. Ἀναζήτησε τὸ χέρι τοῦ Μπίλλ καὶ τὸ σφιξε μὲ συγκίνησι. Δάκρυα κυτὰ κυλοῦσαν ἀπ' τὰ μάτια του, κι' ὁ Μπίλλ τάνοιωσε νὰ στάζουν πάνω στὸ χέρι του....

ΜΑΡΙΝΟ

Katia

ΠΟΥΔΡΑ ΚΡΕΜΑ
ΡΟΥΖ ΚΡΑΓΙΟΝ

Οἱ θαυμαστοὶ χρωματισμοὶ τῆς πούδρας
ΡΟΥΖ-ΚΡΑΓΙΟΝ
Ἡ ἀσυναγώνιστος ποιότης σᾶς χαρίζουν
ΥΓΕΙΑ — ΝΕΙΑΤΑ — ΩΜΟΡΦΙΑ
Ζητεῖται παντοῦ
Γεν. Ἀντιπρόσωπος
ΙΩΑΝ. ΚΟΡΔΩΝΗΣ
Τηλ. 23.801

ΕΝΑ ΚΑΡΦΙ στοὺς πνεύμονες!

Πῶς ἐνεργοῦν οἱ γιατροὶ σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις

"Ενο ἀτύχημα ἀπ' τὰ λιγώτερο συνηθισμένα συνέβη τελευταίως σὲ μιὰ μικρὴ ἀμερικανικὴ πόλι τοῦ Ἰλλινοῖς. Κοβῶς ἕνα μικρὸ παιδάκι κρεπαῦσε ἀνάμεσα στὰ δόντια του ἕνα κομμὶ μήκους 4 πόντων, πῆρε βαθεῖα τὴν ἀναπνοή του καὶ τὸ κομμὶ παρεσύρθη ὡς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ δεξιοῦ του πνεύμονος! Δὲν μποροῦσε πιὰ ν' ἀναπνεύση, παρὰ μόνο μὲ τὸν ἀριστερό. Ὁ γιατρὸς ποὺ τὸ ἐξέτασε, ὑπέδειξε νὰ ὑποβληθῆ τὸ ταχύτερον σ' ἐγχειρησι ἀπὸ ἕνα εἰδικὸ χειρουργο, μὲ τὶς νέες «σωληνωτὲς» μεθόδους. Πράγματι, ὁ μικρὸς μετεφέρθη ἀμέσως ἀεροπορικῶς σὲ μιὰ κλινικὴ τοῦ Σικάγου. Καί, σὲ 50 δευτερόλεπτα. ὁ χειρουργὸς εἶχε βγάλει τὸ κομμὶ ἀπ' τὸν πνεύμονά του, χωρὶς νὰ τοῦ ἀνοίξη τὸ στῆθος...

Εἶνε πολυποίκιλα καὶ περιεργότατα τὰ ἀντικείμενα, ποὺ καταπίνουν ἢ ροφοῦν οἱ διάφοροι ἀπρόσεκτοι. Ἄλλοτε ἕνα παιδὶ κάνει στὸ στόμα του μιὰ καρφίτσα, ἕνα κομμάτι σαπούνι, μιὰ ἀνοιχτὴ παραμάνα, μιὰ πυνέζα, ἕνα νόμισμα, μιὰ κάντρα, μιὰ θήκη μολυβιοῦ. Ἄλλοτε ἕνας ταπετσιέρης κατσιπίνει τὸ κομμὶ ποὺ κρατοῦσε στὰ χείλη του, ἢ ἕνας κύριος τὸ κουμπὶ τοῦ κολλάρου του, ἢ ἕνας γέρος τὸ δόντι του ποὺ ἔπεσε στὸν ὕπνο του, ἢ ἕνας λογιστὴς τὴ μετάλλινη θήκη τοῦ μολυβιοῦ του ποὺ τὴ δάγκανε μηχανικὰ τὴν ὥρα τῆς δουλειᾶς του...

Ἰδιαιτέρως ἐπικίνδυνα εἶνε τὰ φασόλια, οἱ κόκκοι τοῦ καλαμποκιοῦ, ὁ ὠμὸς καφές, κλπ. "Αν εἰσχωρήσουν στοὺς πνεύμονες, φουσκώνουν ἐκεῖ μέσα ἀπ' τὴν ὑγρασία καὶ τὴ θερμότητα καὶ προκαλοῦν τεράστια οἰδήματα.

Οἱ χειρουργοὶ δὲν ἐκπλήσσονται ἐξ ἄλλου, ἀκόμη κι' ὅταν βροῦν τὰ πιὸ ἀπίστευτα πράγματα μέσα στὸ στομάχι τῶν ἀρρώστων: κοσμήματα, ἐξαρτήματα ὀντιατρικὰ ἐργαλεῖα ποὺ τὰ κατάπιε ὁ ἀσθενὴς κεῖρια ἢ κουτάλια ποὺ καταπίνουν οἱ τρόφιμοι τῶν φρενοκομείων!...

Σὲ τέτοια περιπτωσι, δὲν πρέπει νὰ τὰ χάνη, οὔτε ὁ ἰδιος ὁ παθὼν οὔτε οἱ δικοί του. Κι' ἂν ἀκόμη τὸ ξένο σῶμα ἔχει εἰσχωρήσει στὰ ἀναπνευστικὰ του ὄργανα, δὲν διατρέχει κίνδυνο ἀσφυξίας. Σχεδὸν ὁποῖος θὰ ὑποφέρη ἴσως, χωρὶς ὅμως νὰ κινδυνεύη ἡ ζωή του.

Ἡ «σωληνωτὴ» ἐγχείρησις γίνεται κατὰ περιεργότατο τρόπο. Ὁ ἄρρωστος ξαπλώνεται ἀνάσκελα — χωρὶς νάρκωσι — κι' ἕνας βοηθὸς κρατεῖ τὸ κεφάλι του γυρμένο πολὺ πρὸς τὰ πίσω, ἔτσι ὥστε ὁ λαιμὸς του νὰ βρίσκεται στὴν ἴδια εὐθεῖα γραμμὴ μὲ τὴν τραχεῖα ἀρτηρία. "Επειτα ἀπὸ μιὰ ἐλαφρὰ τοπικὴ ἀναισθησία μὲ κοκαΐνη, ὁ χειρουργὸς χώνει μέσα σ' αὐτὴ τὴν εὐθεῖα γραμμὴ ἕνα «βρογχοσκοπικὸ σωλῆνα». Πρόκειται γιὰ ἕνα σωλῆνα μεταλλίνο, μήκους 40 πόντων περίπου καὶ κοντρὸ σὰν ἕνα κοινὸ μολύβι. Στὴν ἄκρη του ἔχει προσαρμοσμένο ἕνα μικροσκοπικὸ σωληνάριο, συνδεόμενον μὲ μιὰ ἀπορροφητικὴ ἀντλία, γιὰ τὴν ἀπομάκρυνσι τῶν ὑγρῶν τοῦ πνεύμονος. Ὑπάρχει ἐπίσης στὴν ἄκρη τοῦ μιὰ ἠλεκτρικὴ λάμπα, ὄχι μεγαλείτερη ἀπὸ ἕνα σπειρὶ σιταριοῦ. ποὺ φωτίζει ὅυνατὰ τὸ ἐσωτερικὸ τῶν βρόγχων.

Μέσα ἀπ' τὸν σωλῆνα αὐτόν, ὁ χειρουργὸς περνάει εἰδικὰ τσιμπίδια, μακρυὰ καὶ λεπτά, ευλύγιστα στὴν ἄκρη τους ποὺ καταλήγουν σ' ἕνα γάντζο ὄχι τὸ στρίψη, νὰ τὸ φέρη στὴν κατάλληλη θέσι καὶ τελικὰ νὰ τὸ τραβήξη ἔξω, μαζὶ μὲ τὸ ἐργαλεῖο καὶ μὲ τὸν σωλῆνα.

Σὲ περιπτώσεις ὀγκωδῶν ἀντικειμένων. ἢ ὅταν πρόκειται γιὰ μιὰ ἀνοιχτὴ παραμάνα, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τραβηχθῆ πρὸς τὰ ἔξω χωρὶς νὰ ξεοχίση τὰ ἐργαλεῖο, μὲ ἀκίνδυνο μικροσκοπικῆς δαγκάνας κεβουχειροῦργο νὰ τὸ βγάλη κομματισμένο.

Ἕνα ἀπ' τὰ σοβαρώτερα ἀτυχήματα εἶνε τὸ νὰ ποτάσσα ἢ τὰ δξέα. Ὁ οἰσοφάγος παθαίνει τότε φοβερὰ ἐγκαύματα, κι' ὅταν ἐπουλωθῆ στενεύει τόσο πολύ, ὥστε δὲν ἐπιτρέπει πιὰ νὰ περάση καμμιὰ τροφή. Γιὰ τὴ θεραπεία αὐτῆς τῆς περιπτώσεως, ἀπαιτοῦνται πολλὲς διαδοχικὲς ἐγχειρήσεις, ἐπὶ ὁμάκι. γιὰ νὰ εἰσάγετσι ἡ τροφὴ κατ' εὐθεῖαν, μ' ἕνα τοποθετεῖ μέσα στὸ στενὸ οἰσοφάγο κυλίνδρου ἀπὸ ἐιδικὲς οὐσίες. ποὺ φουσκώνουν λίγο - λίγο καὶ τὸν κάνουν ν' ἀνοίξη. Χρησιμοποιῶντας ἔτσι κάθε φορὰ κύλινδρο μεγαλειτέρας διαμέτρου, ὁ γιατρὸς ξαναδίνει βαθμηδὸν τὸν ἀρχικὸ οἰσοφάγο τὸ ἀρχικὸ του ἀνοιγμα καὶ τὸν ἀντικαταστήση μὲ καινούργιο, βοηθεῖται ἀπὸ ἕνα λεπτὸ σύρμα. ποὺ μπαίνει ἀπ' τὸ ἀνοιγμα τοῦ στομαχιοῦ καὶ βγαίνει ἀπ' τὴ μύτη.

Πάντως, ἡ περίπτωσις αὐτὴ εἶνε σοβαρωτάτη, παο' ὅλες τὶς προόδους τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τεχνικῆς, κι' ἔχει κάποτε θανατηφόρο ἔκβασι.

ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΩ

Ἐωσφόρος

15ον

"Εξαφνα, ὁ Πιλοὺ κι' ὁ Σαινκλαίρ εἶδαν τὸν ἕνα ἀπ' αὐτοὺς, ὀρθιον ἐμπρός τους. μὲ τὸ τουφέκι στὸ χέρι. Τοὺς ἐγύριζε τὴν πλάτη. Ἀκούοντας ὅμως κάποιο θόρυβο, ἔκαμε μιὰ ἀπότομη στροφὴ καὶ κινήθηκε πρὸς τὸ μέρος τους.

—Πυροβόλησε τὸν βράχο. γιὰ προειδοποίησι! εἶπε γερμανικὰ ὁ Σαινκλαίρ στὸν Πιλού.

Ἐκεῖνος πυροβόλησε, κι' ἡ σφαῖρα χώθηκε στὸ βράχο, χωρὶς ν' ἀκουσθῆ καμμιὰ ἔκπυροκρότησις.

Ὁ ἄλλος κατάλαβε ὅτι, ἂν φώναζε ἢ ἔκανε μιὰ κίνησι, θὰ δεχόταν μιὰ ἄλλη σφαῖρα στὸ κεφάλι. Ὁ Πιλοὺ τοῦ εἶχε πάρει κι' ὅλας τὸ τουφέκι, τὴ στιγμὴ ποὺ γύριζε πρὸς τὸ μέρος τους.

— Παραδίδομαι... ἀπάντησε ἐκεῖνος. τρέμοντας.

Ἐνῶ ὁ Πιλοὺ τὸν ἔδενε, ὁ Σαινκλαίρ ρώτησε μὲ σιγανὴ φωνή:

— Εἶνε ἀδελφός σου ἐκεῖνος ποὺ συναντήσαμε πιὸ κάτω; Σοῦ μοιάζει πολύ.

—Ναί, ἀδελφός μου...

—Θὰ μπορούσαμε νὰ τὸν σκοτώσουμε... ἀλλὰ περιωρισθήκαμε μόνον νὰ τὸν δέσωμε καὶ νὰ τὸν φιμώσωμε. γιὰ ἀσφάλεια... "Ανθέλης νὰ γλυτώσης καὶ τὸν τρίτο σύντροφό σου, πές μας πῶς μποροῦμε νὰ τὸν πλησιάσωμε χωρὶς νὰ μᾶς ἀντιληφθῆ...

—Ὁ τρίτος εἶνε ὁ πατέρας μου, ὁ Ἀνταλμπὲρτ Τσούχτ. Ἐγὼ λέγομαι Φράντς κι' ὁ ἀδελφός μου Μπέρτολντ. Δὲν θὰ ξεχάσωμε ποτὲ ὅτι σᾶς χρωστοῦμε τὴ ζωή... Ὁ πατέρας μας εἶνε κρυμμένος πίσω ἀπὸ κείνη τὴν ἄσπρη πέτρα. Μπορεῖτε νὰ τὸν πλησιάσετε ἀπ' αὐτὸ τὸ μονοπάτι.

— Δὲν θὰ τὸν σκοτώσωμε... "Αν ὅμως πυροβολήσω αὐτὸς ποῶτος, θ' ἀναγκασθοῦμε νὰ τοῦ σπάσωμε ἕνα χέρι... γιὰ νὰ μὴ ρίξη καὶ δεύτερο πυροβολισμό... Βλέπω ἀπ' τὰ μάτια σου ὅτι μπορῶ νὰ ἐμπιστεύωμαι στὸ λόγο σου. Μοῦ ὁρκίζεσαι νὰ μείνης οὐδέτερος. νὰ μὴν ἀνακατευθῆς;... Θὰ σὲ λύσωμε τότε ἀμέσως...

—Τὸ ὁρκίζομαι! εἶπε ὁ Φράντς ἁπλᾶ.

Ἀφοῦ τὸν ἔλυσαν, ὁ Σαινκλαίρ κι' ὁ Πιλοὺ προχώρησαν γιὰ νὰ βοοῦν τὸν πατέρα Τσούχτ. Μόλις ἔπεσαν ἐπάνω του ξαφνικὰ, ἐκεῖνος ἔβαλε τὶς φωνές:

—Φράντς! Μπέρτολντ! Βοήθεια! Βοήθεια!...

Ὁ Σαινκλαίρ τοῦ μίλησε μὲ καλωσύνη. τὸν καθησύχασε. "Εφτασαν ἔπειτα κι' οἱ γιοοί του. Ὁ Σαινκλαίρ κι' ὁ Πιλοὺ συμφώνησαν μὲ τοὺς τρεῖς νὰ τοὺς ἀφίσουν δεμένους καὶ φιμωμένους στὰ μέρη ὅπου τοὺς εἶχαν πιάσει, ὥστε νὰ ἀποκλείεται κάθε ὑποψία συνενοχῆς μαζί τους.

"Ενα τέταρτο ἀργότερα, ὁ Σαινκλαίρ εἶχε ξαναπάρει τὴ Λωράνς. Ἡ μικρὴ ὁμάδα συνέχισε τὴν πορεία της, χωρὶς κανένα ἀπρόοπτο, κι' ἐφθασε στὸ ὡρισμένο σημεῖο, ὅπου περίμενε ὁ Νόρτμουντ μ' ἕνα μεγάλο αὐτοκίνητο.

—"Επὶ τέλους!... φώναξε ἐκεῖνος μὲ ἀνακούφισι. Ἄρχιζα νὰ φοβᾶμαι γιὰ σᾶς!

Εἶδε τὴν κοπέλλα ποὺ κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του ὁ Σαινκλαίρ. τὴν ἐνόμισε νεκρὴ κι' ἔβγαλε τὸ καπέλλο του μὲ σεβασμό...

Νεκρὴ ἢ ζωντανή;

"Αφισαν τὰ ἄλογα. Ὁ Πιλοὺ κάθησε στὸ βολάν, ἔχοντας δίπλα του τὸν Βὸλφ καὶ τὸν Κορσά. Ὁ Σαινκλαίρ ξάπλωσε ἄνετα τὴ Λωράνς στὸ βάθος τοῦ αὐτοκινήτου καὶ πῆρε θέσι κοντά της, μαζὶ μὲ τὸν Νόρτμουντ καὶ τὸν κόκκινο ἄνθρωπο. Διηγήθηκε σύντομα στὸν Ἀλσατὸ ὅσα εἶχαν συμβῆ.

—Πρὶν ἀπ' ὅλα, πρόσθεσε στὸ τέλος, πρέπει νὰ κάνωμε τὴ Λωράνς νὰ συνέλθη... γιατὶ εἶνε ζωντανή... δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶνε ζωντανή!

Καὶ κύτταξε μὲ ἀπέραντο οἶκτο καὶ ἀγάπη τὸ ὡραῖο πρόσωπο τῆς νέας γυναίκας.

"Εφτασαν κατὰ τὰ ἑημερώματα στὴ Βίλλα τῶν Πλατάνων. Ἡ κυρία Νόρτμουντ περιποιήθηκε ὅσο μποροῦσε τὴ Λωράνς. Κάλεσε ἕνα περίφημο γιατρὸ τοῦ Κολμάρ, τὸν δόκτορα Γκουλντέν. Ἐκεῖνος ἐξέτασε προσεκτικὰ τὴ νέα γυναίκα, κι' ἔπειτα - δήλωσε:

— Ναί, ζῆ! Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ σᾶς πῶ τίποτε ἄλλο. Ἡ κατάστασίς της δὲν εἶνε καταλληλία, οὔτε ὑπνωτισμός, οὔτε φυσικὸς ὕπνος. Δὲν κατώρθωσα νὰ τὴν ξυπνήσω μὲ κανένα μέσον. Ἀναπνέει κανονικά... ἀλλὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ τραφῆ... "Αν λοιπὸν δὲν συνέλθη ἐγκαίρως, θὰ σβύσῃ ἀπὸ ἐξάντλησι, ἀπὸ ἀσιτία...

— Θεωρεῖτε πιθανὸν νὰ συνέλθη; ρώτησε ὁ Σαινκλαίρ.

—Τίποτε δὲν εἶνε ἀδύνατον γιὰ τὴν φύσι... Ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι ξέρομε μόνον ὅσα αὐτὴ θέλησε νὰ μᾶς ἀφίση νὰ ἀνακαλύψωμε...

— Καλά... Θὰ ξέρετε, ἀσφαλῶς, τὸν καθηγητὴ Λουρμέλ. Σ' αὐτὸν θὰ ἐμπιστευθοῦμε τὴν ἄρρωστη.

—"Εν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἂν ὑπάρχῃ μιὰ πιθανότης στὶς χίλιες νὰ ξυπνήση αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἀπὸ τὸν παράξενο ὕπνο της, θὰ τὴν ἰδῆτε νὰ ἀνοίγη τὰ μάτια της! Γιατὶ ὁ καθηγητὴς Λουρμὲλ κάνει θαύματα!

Ὀκτὼ ὧρες ἀργότερα, ὁ Σαινκλαίρ βρισκόταν στὸ Παρίσι, μαζὶ μ' ὅλους τοὺς ἄλλους, κι' ἐπὶ πλέον μὲ τὴν κυρία Νόρτμουντ.

Ὁ Λουρμὲλ εἶχε εἰδοποιηθῆ τηλεφωνικῶς ἀπ' τὸ Κολμάρ. Ὅταν λοιπὸν ὁ Σαινκλαίρ μετέφερε τὴν ἀναίσθητη Λωράνς ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο στὸ δωμάτιο ποὺ εἶχε ἑτοιμασθῆ γι' αὐτὴν στὸ σπίτι τοῦ καθηγητοῦ, ὁ τελευταῖος τοῦ εἶπε ἀμέσως:

—Ὁ Γκουλντὲν μοῦ ἐξήγησε τὴν περίπτωσι. Θὰ ἐξετάσω τὴν ἄρρωστη, γιὰ νὰ κάμω ἀκριβέστερα διάγνωσι. Σεῖς πηγαίνετε νὰ κάμετε ἕνα μπάνιο, γιὰ νὰ ἡσυχάσουν τὰ νεῦρα σας, κι' ἔπειτα νὰ φᾶτε καὶ νὰ κοιμηθῆτε.

— Μὰ θὰ καταλάβετε καλύτερα τὴν κατάστασι τῆς Λωράνς, ἂν σᾶς διηγηθῶ...

—Ὄχι, ὄχι! Δὲν θέλω νὰ σᾶς ξαναδῶ, πρὶν φᾶτε καὶ κοιμηθῆτε.

Ὁ καθηγητὴς ἔσπρωξε τὸν Σαινκλαίρ ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο καὶ κλείδωσε τὴν πόρτα.

Ἐνῶ ἔκανε τὸ μπάνιο του, ὁ Νυκτάλωψ ρώτησε γιὰ τοὺς συντρόφους του. Κί' ὁ καμαριέρης τοῦ ἀπάντησε:

—Ὁ Κορσά, ὁ Πιλοὺ κι' ὁ Βὸλφ κολυμποῦν στὴ στέρνα τοῦ κήπου. Ὁ κύριος κι' ἡ κυρία Νόρτμουντ πῆγαν στὸ ξενοδοχεῖο. Θὰ μείνουν μιὰ βδομάδα στὸ Παρίσι... "Οσο γιὰ τὸν κόκκινο ἄνθρωπο, αὐτὸς κάνει ὅ,τι θέλουν ὁ Κορσὰ κι' ὁ Πιλού... εἶνε γελοῖος!

Μετὰ τὸ μπάνιο του, ὁ Σαινκλαίρ ἔφαγε καλά. "Επειτα πῆγε νὰ κρυφακούση ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τῆς Λωράνς, ἀλλὰ δὲν ἄκουσε τίποτε. Κατακουρασμένος πιά, ἔπεσε νὰ κοιμηθῆ.

Τὴν ἄλλη μέρα, δηλαδὴ στὶς 18 Μαΐου, ἔφυγε γιὰ μιὰ μυστηριώδη ἀποστολή. Μόνιον οἱ στενοί του φίλοι κι' οἱ συνεργάται του ἤξεραν, ὅτι πήγαινε στὰς νήσους Βερμούδας, γιὰ νὰ βρῆ καὶ νὰ συλλάβη κάποιους ἀνθρώπους πολὺ ὅμοιους μὲ τὸν Ἐωσφόρο... κι' ἴσως τὸν ἴδιο τὸν Ἐωσφόρο.

Εἶχε λάβει προηγουμένως δύο κρυπτογραφικὰ τηλεγραφήματα. Τὸ ἕνα ἔλεγε:

«Ὑποβρύχιον Λαμπὰ παρεσύρθη ὑπὸ ἄλλου ὑποβρυχίου ταχυτάτου καὶ ἠλεκτρομαγνητισμένου. Ἐπρολάβαμεν ἐξέλθωμεν μυστικὰ μὲ σκάφανδρα καὶ φιλοξενούμεθα ὑπὸ Κυβερνήτου Βερμούδων. Εὑρήκαμε ἐδῶ Τζέμερσον. Περιμένομεν ὁδηγίας.

«Ραϋμὸν»

Καὶ τὸ ἄλλο, λίγες ὧρες ἀργότερα:

«Ἰρὲν ἀπήχθη, ἐνῶ ἐκοιμᾶτο παραπλεύρως Ραϋμόν. Ἐπίσης Ἀνρὺ ἀπήχθη. Ἐξαφανίσεις μυστηριώδεις. Οὐδὲν ἴχνος. Κυβερνήτης Βερμούδων Ἐρνέστος Μπέρντ εὑρέθη νεκρός. Ραϋμὸν σχεδὸν παράφρων. ἐγὼ καὶ Τζέμερσον εἰς ἀμηχανίαν.

»Ματτὸλ»

Μὲ τὴ μεσολάβησι τοῦ Πριγιάν, ὁ Σαινκλαίρ κατώρθωσε νὰ τοῦ παραχωρήσουν

εἶχαν σκοτώσει μὲ τὰ μαχαίρια τους.

Ἡ διπλῆ αὐτὴ ἀπαγωγὴ δημιοῦργησε ἀπὸ τὴν Γκρίσιλ Βάρτεκ, κόρη τοῦ Ρόμπερτ δον.

Ὁ Σαινκλαίρ πῆρε μαζί του τὸν Ματτόλ, τὸν Κορακᾶ καὶ δυὸ ἀπ' τοὺς σωματοφύλακες τοῦ Κυβερνήτου. Καὶ ξεκίνησαν ὅλοι γιὰ τὸν «Κούφιο Βράχο», μέσα ἀπ' τοὺς ὑπογείους διαδρόμους.

Μόλις ἀνοιξαν τὴν κρυφὴ πόρτα, ἕνας ἠλεκτρικὸς μηχανισμὸς εἰδοποίησε ἀμέσως τὴν Γκρίσιλ, ποὺ φρουροῦσε στὴν «αἴθουσα σημάτων» τοῦ Κούφιου Βράχου.

Ἐκείνη ἔσπευσε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Κύριο τῶν Σπηλαίων, ὁ ὁποῖος διέταξε τοὺς ἀνθρώπους του:

— Μὴ σκοτώσετε κανένα! Θέλω νὰ τοὺς πιάσετε ζωντανούς, χησιμοποιῶντας τὰ ναρκωτικὰ ἀέρια.

Ἡ Γρίσσιλ ἀνέλαβε καὶ πάλι τὴν ἀρχηγία.

Οἱ σπηλιές σχημάτιζαν ἕνα ἀληθινὸ λαβύρινθο, ἀπ' τὰ ὑπόγεια τοῦ μεγάρου τοῦ Κυβερνήτου ἕως τὸν Κούφιο Βράχο. Εἶχαν ἔκτασι πολλῶν χιλιομέτρων, περνοῦσαν κάτω ἀπ' τὴ θάλασσα.

Ἐπτὰ μισὰ τοῦ δρόμου, ὁ Σαινκλαίρ διέκρινε μέσα στὸ σκοτάδι τοὺς ἀντιπάλους ποὺ ἐρχόντουσαν πρὸς τὸ μέρος τους. Σκότωσε μὲ τὸ ἀδόρυβο ρεβόλβερ του τὸν πρῶτο, ποὺ εἶχε μαζί του τὰ ναρκωτικὰ ἀέρια. Χρησιμοποίησε ἑπειτα τὰ ἀέρια αὐτὰ ἐναντίον τῶν ἄλλων, τοὺς ἀποκοίμισε καὶ τοὺς ἔδεσε χειροπόδαρα.

Μόνον ἡ Γκρίσιλ εἶχε ἀποφύγει τὴν ἐπίδρασι τῶν ἀερίων. Αὐτὴ ὅμως εἶχε παθει κάτι ἄλλο: Εἶχε μείνει σαστισμένη, σὰν ἀπολιθωμένη, ἐμπρὸς στὴν ἀρρενωπὴ ὡμορφιὰ τοῦ νικητοῦ της, τοῦ Σαινκλαίρ!

Ἡ μικρὴ ὁμάδα προχώρησε πρὸς τὸν Κούφιο Βράχο, παίριοντας τώρα μαζί της καὶ τὴν ὡραία Γκρίσιλ. Φτάνοντας ὅμως σὲ μιὰ πλατειὰ σπηλιά, ἑνοιωσαν ὅλοι νὰ τοὺς τραβᾶ δυνατὰ μιὰ τεράστια πλάκα, ἰσχυρὰ μαγνητισμένη, ἡ ὁποία τοὺς κράτησε ἀκίνητους, συγκρατῶντας τους ἀπ' ὅλα τὰ μετάλλινα ἀντικείμενα ποὺ κρατοῦσαν ἑπάνω τους. Ἔτσι, μὲ ἄνθρωποι νὰ τοὺς αἰχμαλωτίσουν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Κυρίου τῶν Σπηλαίων.

Ἡ Γκρίσιλ ὡδήγησε τὸν Σαινκλαίρ ἐμπρὸς στὸ Ροῦπερτ δον. Ἡ παράξενη ὁμοιότης τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ μὲ τὸν Ἐσσάρρο ἔδειχνε ἀναμφισβήτητα ὅτι ἀνῆκε στὴν ἴδια οἰκογένεια.

Οἱ διαταγὲς τοῦ βαρώνου τοῦ Σχοάλτροκ ἦταν ρητές. Ὁ Κύριος τῶν Σπηλαίων, ὑπακούοντας σ' αὐτές, καταδίκασε τὸν Νυκτάλωπα νὰ θανατωθῇ ἀμέσως μὲ ἠλεκτρισμό.

Ἀλλὰ ἡ καταδίκη αὐτὴ ἦταν ἕνα τρομερὸ χτύπημα γιὰ τὴν Γκρίσιλ. Κι' ἐνῶ ὁ Σαινκλαίρ, καθισμένος στὴν ἠλεκτρικὴ πολυθρόνα, περίμενε τὸ θάνατο, μὲ τὴ γράνς ἡ ἐρωτευμένη κοπέλλα τὸν ἀντικατέστησε κρυφὰ μ' ἕνα ἀπὸ τοὺς πολλοὺς φυλακισμένους, ποὺ βρισκόντουσαν στὸν Κούφιο Βράχο.

Ἡ γοητεία του τὴν εἶχε ἐπηρεάσει βαθειά. Τὸ ὡραῖο πρόσωπό του τῆς εἶχε ἐμπνήσει αἰσθήματα ποὺ κανεὶς ἄγνωστα γι' αὐτήν, ἡ παράξενα ἐπιστημονική.

Ἤξερε ὅτι θὰ πλήρωνε πολὺ ἀκριβὰ τὴν προδοσία της, ἀν ἔμενε ἐκεῖ. Ἀλλὰ ὁ Νυκτάλωψ τῆς ἐπρότεινε νὰ τὴν πάρῃ μαζί του.

Μὲ τὴ βοήθεια τῶν ἄλλων συνεννοήσεων του, ὁ Σαινκλαίρ μπόρεσε νὰ ἐφοδιασθῇ μὲ ναρκωτικὰ ἀέρια, ἀποκοίμισε ὅλους τοὺς κατοίκους τοῦ Κούφιου Βράχου [illegible] καὶ συνδρομῇ πάντοτε τῆς Γκρίσιλ, ἐπικοινώνησε μὲ τὸ μεγαρο [illegible] θερνήτου κι' ἔδωσε τὶς ἀπαιτούμενες διαταγές. Σὲ λίγο, ἔφθασε ἐκεῖ ὁ Ρσῦμὸν ντὲ Σιτζρὰ, μαζὶ μὲ ἰσχυρὴ στρατιωτικὴ δύναμι, ποὺ συνέλαβε τὸν Κύριο τῶν Σπηλαίων καὶ τοὺς ἀνθρώπους του.

Τὸ ὑποβρύχιο «Λαμπὰ» βρισκόταν στὸν Κούφιο Βράχο, ἀνέπαφο. Ἡ Ἰρέν, ὁ Ἀιρὸ κι' ἡ μὶς Ἕλεν ἐπιβιβάσθηκαν σ' αὐτὸ καὶ ξεκίνησαν νὰ τὴ Χάβρη.

***ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:** Ἡ συνέχεια*

Μιὰ μονομαχία

Δραματικὸ διήγημα

Μολονότι ἦταν ἀδιάθετη, μολονότι ὁ ἄνδρας της δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὴ συνοδεύσῃ, ἡ Ἀλίς Ντομπρέγ εἶχε ἐπιμείνει νὰ πάῃ σ' ἐκείνη τὴ συναυλία. Ὡστόσο ὁ σύζυγός της εἶχε κατορθώσει, κατὰ τὶς 5, νὰ τελειώσῃ τὶς δουλειές του κι' εἶχε ἀποφασίσει νὰ πάῃ νὰ τὴν βρῇ. Ἤξερε τὸ πάθος τῆς γυναίκας του γιὰ τὴ μουσικὴ καὶ τὴν ὑπάρνησί της στὴ φίλη της, τὴ βιολονίστρια Μπλάνς Πρετέ, νὰ μὴ λείψῃ ἀπὸ τὸ ρεσιτάλ της. Κι' ὅμως ὁ Λουΐ Ντομπρέγ δὲν μποροῦσε νὰ διώξῃ κάποιες ὑποψίες ἀπ' τὸ νοῦ του... Δὲν τὸν ἐνθουσίαζαν ὁπωσδήποτε οἱ σχέσεις τῆς Ἀλίς μὲ τὸν καλλιτεχνικὸ ἐκεῖνο κύκλο ποὺ εἶχε κατὰ τὴ δική του ἀντίληψι, ὑπερβολικὰ ἀνεξάρτητες καὶ τολμηρὲς ἀντιλήψεις καὶ συνήθειες. Τὸν τελευταῖο καιρὸ μάλιστα, ἀνησυχοῦσε βλέποντας ὅτι τὴν τριγύριζε πολὺ κάποιος Ἀντρὲ Μεριγιόν, ἐρασιτέχνης ζωγράφος, γνωστὸς γιὰ τὶς ἐπιτυχίες του μὲ τὶς γυναίκες. Εἶχε μιλήσει σχετικῶς στὴν Ἀλίς, ἐκείνη ὅμως εἶχε γελάσει, εἶχε ἀνασηκώσει τοὺς ὤμους της καὶ τελικὰ εἶχε θυμώσει γιὰ τὴν ἐπιμονή του καὶ τὴ ζήλεια του. Εἶχε. Βέβαια, ἐμπιστοσύνη στὴν εὐθύτητα καὶ στὸν ἔρωτά της. Ἀλλά... ποιός μπορεῖ ποτὲ νὰνε ἀπόλυτος βέβαιος σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα;

Ἔφτασε στὴν αἴθουσα τῆς συναυλίας, τὴν ὥρα τοῦ διαλείμματος. Σὲ μιὰ γωνία τοῦ φουαγιέ, εἶδε ξαφνικὰ τὴ γυναίκα του νὰ κουβεντιάζῃ ζωηρὰ μὲ τὸ Μεριγιόν! Ἐκεῖνος, σκυμμένος σχεδὸν ἀπάνω της, φαινόταν νὰ τὴν πιέζῃ μὲ ἐπίμονες ἱκεσίες. Ἡ Ἀλίς ἦταν ταραγμένη, κατακόκκινη.... Βλέποντας τὸν ἄντρα της, ἀνασκίρτησε ξαφνικά, μὲ τρομαγμένη ἔκπληξι, καὶ φιεῦρισε κάτι στὸ ζωγράφο. Πρὶν ὅμως ἐκεῖνος ἀποτραβηχθῇ, ὁ Ντομπρέγ εἶχε προλάβει νὰ ἰδῇ τὴν Ἀλίς νὰ κρύβῃ ἕνα χαρτὶ στὴν τσάντα της.

— Δῶστε μου ἀμέσως αὐτὸ τὸ γράμμα! μούγκρισε, ἔξω φρενῶν, ὅταν ἐφτασε κοντά της.

Ἀλλὰ ὁ ζωγράφος στάθηκε ἀποφασιστικὰ ἐμπρός του, τὸν σταμάτησε καὶ τοῦ εἶπε:

— Σᾶς παρακαλῶ, ἀφῆστε ἡσυχη τὴν κυρία! Εἶνε μιὰ ὑπόθεσις ποὺ δὲν σᾶς ἀφορᾷ, σᾶς τ' ὀρκίζομαι!

Ὁ Λουΐ εἶχε ἁπλώσει κιόλας τὸ χέρι του, γιὰ ν' ἁρπάξῃ τὴν τσάντα. Ὁ Μεριγιόν, φράζοντάς του πάντα τὸ δρόμο, τοῦπιασε τὸ χέρι. Τότε ὁ Ντομπρέγ, λυσσασμένος, τοῦ ἔξφυγε καὶ τοῦ κατάφερε μιὰ γροθιὰ στὸ πρόσωπο. Λούζοντάς τον συγχρόνως μὲ βρισιές. Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ θεάτρου ἔτρεξαν, χώρισαν τοὺς δυὸ ἄντρες καὶ τοὺς τράβηξαν πρὸς τὴν ἔξοδο, ἐνῶ ἄλλοι ἀνασήκωναν ἀπὸ κάτω τὴ λιπόθυμη Ἀλίς.

Τὴν ἄλλη μέρα, οἱ δυὸ ἀντίπαλοι μονομάχησαν — γιατὶ ὁ σύζυγος δὲν εἶχε θελήσει νὰ δεχθῇ καμιὰ ἐξήγησι ἢ προσπάθεια συμφιλιώσεως. Κοίτοι λιγότερο ἐμπειρος στὸ σπαθί, ὁ Ντομπρέγ γ κατάφερε, μὲ τὴ βοήθεια τῆς τύχης, νὰ σκοτώσῃ τὸν ἱκανὸ ξιφομάχο Μεριγιόν. Κατόπιν ἐπακολούθησε τὸ διαζύγιο τῶν συζύγων, ποὺ δὲν εἶχαν θελήσει νὰ ξαναἑδωθοῦν καθόλου μετὰ τὸ ἐπεισόδιο. Ἡ Ἀλίς εἶχε κλεισθῆ σὲ μιὰ ἀνέρωση σιωπῆ. Ἀφισε μάλιστα νὰ ἐκδοθῇ ἡ ἀπόφασις ἐναντίον της.

Ὡστόσο τὸ δικαστήριο τῆς ἐμπιστεύθηκε τὴν ἀνατροφὴ τῆς μικρῆς της κόρης. Μόνος τώρα, ὁ Ντομπρέγ, βασανιζόταν ἀπὸ τύψεις κι' ἀμφιβολίες. Εἶχε σκοτώσει ἕναν ἄνθρωπο, χωρὶς νὰνε ἐέθαιος γιὰ τὴν ἀπιστία τῆς γυναίκας του. Ἡ Ἀλίς εἶχε ἀρκετὰ πρεφάνονο, κι' αὐτὸ ἐξήγοῦσε τὴν ἐξέγερσί της γιὰ τὶς ὑποψίες του καὶ τὴν ἀπόλυτη περιφρόνησι πρὸς τὶς κατηγορίες του.

Μάθαινε ἀπ' τὸ παιδί τοῦ ποὺ τοῦβλεπε κάθε Κυριακὴ — ὅτι ἡ μητέρα του ζοῦσε χωρὶς ἐφιερῆ θλῖψι γιὰ τὴ μὴ ποτὲ γιὰ τὸ ζωγράφο ἢ γι' αὐτόν, σὰν νὰ μὴν εἶχε ποτὲ θέσι στὴν καρδιὰ της κανεὶς ἀπ' τοὺς δυό...

Μιὰ Κυριακὴ πρωΐ, ἡ Ἀλίς τὸν πῆρε ξαφνικὰ στὸ τηλέφωνο καὶ τὸν εἰδοποίησε, μὲ φωνὴ πούτρεμε ἀπὸ συγκίνησι κι' ἀνησυχία, ὅτι τὸ κοριτσάκι τους ἦταν ἄρρωστο μὲ πυρετὸ κι' ὅτι ὁ γιατρὸς φοβόταν κάτι σοβαρό. Ἐπὶ μιὰ βδομάδα, τὸν κράτησε ἑνήμερον, τηλεφωνῶντας τοῦ καθημερινῶς πολλὲς φορές, ἡμέρα καὶ νύχτα. Τοὺς ἔνωνε ἡ ἴδια στοργὴ κι' ἀγωνία...

Τέλος ἕνα βράδυ, τοῦ εἶπε μὲ χαρά: «Ἡ μικροῦλα μας σώθηκε! Θέλετε νἀρθῆτε νὰ τὴν δῆτε;» Ἐκεῖνος ἔτρεξε ἀμέσως στὸ σπίτι της. Καὶ σκυμμένοι μὲ λαχτάρα πάνω ἀπ' τὸ κρεββατάκι ὅπου κοιμόταν ἥσυχα τὸ παιδί τους, ξέχασαν ὅλα τὰ περασμένα κι' ἀγκαλιάστηκαν τρυφερά... Ἔπειτα ἡ Ἀλίς ἔφερε ἕνα τσαλακωμένο γράμμα. Ὁ Λουΐ ἀναγνώρισε μὲ ἔκπληξι τὸ γράψιμο τοῦ Μεριγιόν. Ἦταν τὸ γράμμα ποὺ εἶχε κρύψει στὴν τσάντα της ἡ Ἀλίς, τὴν ἡμέρα τοῦ «δράματος. Ὁ φάκελλος ἦταν ἀκόμη κλειστός.

— Μπορεῖς τώρα νὰ τ' ἀνοίξῃς καὶ νὰ τὸ διαβάσῃς, εἶπε ἡ γυναίκα χαμογελῶντας.

Ὁ Μεριγιὸν ἔγραφε στὴ Μπλάνς Πρετέ, φιλενάδα του, καὶ τῆς ἀνήγγελλε ὅτι ἔπρεπε νὰ φύγῃ, γιατὶ ἐπρόκειτο νὰ ταξιδεύσῃ.

— Ἤξερα τὸ μυστικό τους, ἐξήγησε ἡ Ἀλίς. Καί, τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἀρνιόμουν νὰ μεσιτεύσω, ὅπως μὲ παρακαλοῦσε ὁ Μεριγιόν, γιατὶ δὲν ἤθελα νὰ προκαλέσω τέτοιον πόνο στὴ φίλη μου.

— Καὶ μ' ἄφησες νὰ πιστέψω πὼς μ' ἀπατοῦσες; φώναξε ὁ Ντομπρέγ.

— Δὲν μοῦ ἔδωσες τὸν καιρὸ νὰ ἐξηγηθῶ. Οὔτε μποροῦσα, ἄλλωστε, ἐκείνη τὴ στιγμή. Στὸ κάτω - κάτω, ἐπρόκειτο γιὰ ἕξένο μυστικό.... Ἔπειτα, σώπασα γιατὶ μὲ πίραξε ἡ ἔλλειψι τῆς ἐμπιστοσύνης σου. Δὲν προέβλεπα πὼς θὰ πλήρωνε μὲ τὴ ζωή του τὴ σιωπή μου ἕνας ἄνθρωπος... Ὅσο γιὰ τὸ γράμμα, ἦταν περιττὸν πιὰ κατόπιν νὰ τὸ στείλω! Ἔτσι, ἡ Μπλάνς δὲν ἔμαθε ποτὲ τίποτε κι' ἐξακολουθεῖ νὰ πιστεύῃ ὅτι ὁ Μεριγιὸν τὴν ἀγαποῦσε ὡς τὸ τέλος!

ΣΑΡΛ ΝΤΟΡΝΙΕ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Κατὰ τῆς πυρκαϊᾶς

Στὰ τρσῖνα τῆς Νέας Ὑόρκης ἐφαρμόσθηκε ἕνα νέο σύστημα, ποὺ εἰδοποιεῖ ἐγκαίρως γιὰ κάθε ἐναρξι πυρκαϊᾶς. Ὅταν σ ἕνα βαγόνι ἡ θερμοκρασία ἀνεθῇ πάνω ἀπὸ ἕνα ὡρισμένο ὅριο, λυώνει ἕνα εὐπτικτο μέταλλο, ποὺ ἔφρεζε τὰ μικρὰ στόμια δυὸ μεταλλίνων κυλινδρων. Κι' ἀμέσως βγαίνει ἀπὸ τὸν ἕνα κύλινδρο πυκνὸς κοπνὸς κι' ἀπ' τὸν ἄλλον μιὰ χαρακτηριστικὴ κι' ἔντονη μυρωδιά, ποὺ εἰδοποιοῦν τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ τραίνου νὰ ἐπέμβουν ἐγκαίρως.

Φωτογραφίες δίχως μηχανὴ

Ἕνα νέο φωτογραφικὸ χαρτὶ μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ στὸ φῶς τῆς ἡμέρας γιὰ τὴν φωτογράφησι γραπτῶν κειμένων, εἰκόνων, κλπ., χωρὶς νὰ χρειάζεται φωτογοσιρικὴ μηχανή, οὔτε κοὶ σκοτεινὸς θάλαμος. Ἡ μέθοδος στηρίζεται στὴ χρῆσι ἑνὸς εἰδικοῦ πράσινου φωτός. Τὸ χαρτὶ εἶνε εὐαίσθητο σ' αὐτὸ μόνον τὸ φῶς, κι' ὄχι στὸ συνηθισμένο, κι' ἔτσι ἀποτυποῦνται πάνω του τὰ κείμενα καὶ οἱ εἰκόνες.

Τὰ γυαλιὰ ὡς... λίπασμα

Θαρθῆ ἴσως ὁ καιρὸς ποὺ οἱ γεώργοὶ θὰ λιπαίνουν τὰ χωράφια τους μέ... σπισμένα γυαλιά! Αὐτὸ τουλάχιστον τὸ συμπέρασμο βγαίνει ἀπ τὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Ἰλλινόϊς ἀπ' τοὺς δόκτορες Ρότζερ Μπρέϋ καὶ Ἄλφρεντ Μπάτζερ. Οἱ δυὸ αὐτοὶ ἐπιστήμονες εἶχαν διαπιστώσει ὅτι τὸ γυελλὶ περιέχει ὅλες τὶς θρεπτικὲς οὐσίες ποὺ ἀναγκαιοῦν στὰ φυτά. ἐκτὸς ἀπὸ ἄζωτο, νερὸ καὶ ὀργανικὲς ὕλες. Ἔφτιασαν λοιπὸν ἕνα εἶδος γυαλιοῦ, ποὺ λυώνει σιγὰ - σιγὰ μέσα στὸ χῶμα καὶ ἐλευθερώνει τὰ πολύτιμα συστατικά του. Μιὰ μόνο τέτοια λίπανσις ἀρκεῖ γιὰ 5 ἐτῶν συγκομιδή. Ἡ μέθοδος παρουσιάζει βέβαιοι πολλὰ πλεονεκτήματα, βρίσκεται ὅμως ἀκόμη στὸ πειραματικὸ στάδιο, καὶ ἐὰ χρειασθοῦν ἴσως ὁλόκληρα χρόνια γιὰ τὴν τελειοποίησί της καὶ τὴν πρακτικὴ ἐφαρμογή της.

Ψυγεῖο μὲ συρτάρια

Κατασκευάσθηκε ἕνας νέος μεγάλος ψυκτικὸς θάλαμος, ποὺ μπορεῖ νὰ ἐγκεπαστοθῇ μέσα σ' ἕνα δωμάτιο μὲ συνηθισμένη θερμοκρασία, ὥστε νὰ μὴ χρειάζεται νὰ μποίνουν σὲ παγωμένο περιβάλλον αὐτοὶ ποὺ τὸν χρησιμοποιοῦν. Ὁ θάλαμος αὐτὸς εἶνε ἐφωδιασμένος μὲ 60 συρτάρια. Ἔξω ἀπ' τὸ κιβόνα, μιὰ πινακὶς γράφει τὰ τρόφιμα ποὺ περιέχει καὶ τὸ ὄνομα τοῦ κοτόχου των. Τὸ ἐσωτερικό τους διατηρεῖται σὲ θερμοκρασία 0 βαθμῶν.

Οἱ λωλάδες τῆς Ἐφταλίας

Δεκατρία

Ἡ Παρασκευοῦλα τοῦ Μαλαζοῦλα εἶχε τὴ σκόλη τση κι' ἡ Ἐφταλία, δῆθεν πὼς θὰ τσῆ μεταπιάσῃ πῆγε ἀπ' τὸ πρωΐ γιὰ νὰ βρῇ κολάϊ νὰ βρίσῃ καιπόσες τοὺ μαχαλᾶ ποὺ τσ' εἶχε ἀχτι καὶ προπάντων ἐκείνη τὴ διπλανή τση τὴ λυσσιαρα τὴν Καραμούρδαινα.

Πραγματικῶς βρῆκε ἐκεῖ οὖλη τὴ γυναικογειτονιὰ ἕνα κισλά, μπουλοῦκι ἐλλάκερο, πούχανε τὸ σπίτι φνάστατο. Καὶ μπαινοθγαίνανε, καὶ τσαλαβουτούσανε, καὶ τσαλαβουτούσανε, καὶ κουτσυλούσανε, καὶ τσαλαπατούσανε ἡ μιὰ τὴν ἄλλη, κι' ἤτανε οὖλες σ' ἕνα ταβατοῦρι, καὶ σ' ἕνα παντιρντὶ μεγάλο. Ἄλλες ἠκάνανε τὴ σαλάτα, ἄλλες ἠκάνανε τσοὶ μελέδες καὶ τσοὶ γαρνίρανε σ' τσοὶ πιατάντσες, ἄλλες ἠξούσανε τὰ ψάρια, ἄλλες τὰ τηγανίζανε, κι' ἄλλες ἠσφάζανε τὴν ὄρνιθα!

—Ἠβοί, καλέ, γιὰ μπὲς παρὰ δουλειὰ σηκώσατε τὸ μαχαλὰ στὸ ποδάρι.

Σαράντα δυὸ Βαϊνδηριανοὶ τραβοῦν τ' αὐγὸ μὲ τὸ σκοινί!

σ' ἐσᾶς πάει, ξεφώνισε ἡ Ἐφταλία.

Ἔπειτα μὲ πάσσο καὶ καμάρι, ἀνασκουμπώθηκε, ἤθαλε μιὰν ἄσπρη ποδιὰ καὶ τοὺς εἶπε:

—Ἐγὼ ποῦκανα τὸ μπόϊ μου μέσ' τὰ σεκερτζήδικα κι' εἶμαι στσοὶ τοῦρτες καὶ στὰ ρετσέλια μπιριντζῆδενα θὰ σᾶς κάνω τὸ γλύκισμα.

Ἔφνου ἀκούσανε φασαρία, χαλασμὸ κόσμου. Γαντζωμένος ὁ γάτος τῆς διπλανῆς στὸ παραθῦρι τσῆ κουζίνας προσπαθοῦσε νὰ μουντάρῃ τὴν ὄρνιθα ποῦχε κρεμάσει ἡ Ἐφταλία στὸν ἀέρα γιὰ νὰ μὴ χνωτίσῃ.

—Οὔστ!... Κακὸ ψῶφο νάχῃς, κακορρίζικο ζῶ!

—Τί εἶνε, καλέ; Τί τρέχει; ρώτησε ἡ Καραμούρδαινα.

—Τί εἶνε; ξεφώνισε ἡ Ἐφταλία. Κόντεψε ὁ γάτος σου νὰ μᾶς φάῃ τὴν ὄρνιθα, ποὺ νὰ φάῃ, ἰνσαλλάχ, τὴν κερά του!...

—Ποιός σοῦπε νὰ τὴν κρεμάσῃς στὸ παραθῦρι, λωλοφαντασμένη;

—Τὴν κρέμασα γιὰ νὰ μὴ βγάλῃ βόχα. Δὲν εἶνε ἀπὸ φαντασία. Θαρρεῖς πὼς εἶμαστε σὰν τὰ μοῦτρα σου ποὺ ἠλίμαξες, λιμάρα!

—Μωρὴ ἀν πέσανε τὰ δαχτυλίδια, τὰ δάχτυλα βαστοῦνε. Ἀγκαλὰ δὰ ἔχω ἰστόχι καὶ σαντὲ νὰ γουτίρω, γιατὶ εἶμαι ἀκόμη μικρή. Εἶμαι ἕνα βαβούλη, ἕνας κουτσές!

—Τρομάρα νὰ σοῦρθῃ, δὲν λὲς καλλίτερα, δεντραμελόχα! Τώρα θὰ μοῦ βγῆς καὶ Βυζανιάρικο! Μωρὴ ἐσὺ πρόφταξες τὴν Ἅγια Φωτεινὴ πρεβόλι! Στὸ καμένο θέατρο σ' ἀφαλοκόψανε, ὁ Γαληνὸς ὁ Κλάδος σοῦ τρύπησε τ' αὐτιά σου, κι' ἡ συχωρεμένη ἡ μάνα σου γιὰ νὰ σ' ἀποκόψῃ τὲ πῆγε στὴ Γαλατοῦσσα μὲ τὸ γαϊδουράκι, γιατὶ δὲν εἶχαμε ἀκόμα οὔτε στὸ Φασουλᾶ, οὔτε στὸ Μπασμαχανὲ τσοὶ καρρότσες!

Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη ἀψιμαχία. Ἡ δεύτερη δόθηκε τὸ βράδυ στὸ τραπέζι, πιὸ τραντατχτή, καὶ πιὸ τρομερή.

Ἡ Ἐφταλία ποῦταν στὰ μέσα καὶ στὰ ἔξω, κι' εἶχε τὸ κεφαλὶ κουμάντο, γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῇ ἤδαλε καὶ κάτσανε μὲ φούργια στὸ τραπέζι δῶδεκα μουσαφιρῆδες πιταφοῦ κι' ἔτσι ὅταν ἤρθε ἡ Καραμούρδαινα σεισχή, κουνιστὴ καὶ λυγιστή, ἡ Παρασκευοῦλα ἀναγκάστηκε νὰ τὴν κρατᾶ ὀρθὴ σὲ μιὰ γωνιά, γιατὶ τῆχε μεγάλη γρουσουζιὰ τὸ δέκα τρία νούμερο!

Κι' ἔτσι ἡ Ἐφταλία ἤθγαλε τ' ἀχτι τση. Ἤμπαινε κι' ἤβγαινε καὶ περνοῦσε τσοὶ φαγιάντσες μὲ τὰ φαγιὰ μπρὸς ἀπ' τὴ μύτη τση καὶ τὴν ντταλώνανε οἱ μυρωδιές! Καὶ γιὰ νὰ τὴν πικάρῃ, καὶ γιὰ νὰ τὴν ἀζτίσῃ ἀκόμα πιότερο, εἶπε στὴν παρέα:

—Ἠβοί, καλέ, ποῦ νὰ σᾶς τὰ λέω... Γέννησε ἡ γουροῦνα μου, κι' ἤκανε δέκα τρία γουρουνάκια!

—Καὶ τώρα, ἀφοῦ ἡ γουροῦνα σου ἔχει δῶδεκα ρόγες, τὸ ἕνα ποῦνε παραπάνω τί θὰ κάνῃ; τῆ ρώτησαν.

—Τί; ἡ Ἐφταλία σκασμένη στὰ γέλια φώναξε:

—Θὰ κάνῃ κι' αὐτὸ ὅπως ἡ Καραμούρδαινα: θὰ βλέπῃ τσ' ἄλλοι νὰ τρῶνε!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΤΑ ΝΤΕΡΤΙΑ ΤΟΥ ΚΙΡΚΟΡ

Ο ΑΜΑΝΑΤΑΤΖΗΣ

Ἕνας σομπουκαλῆς, ντολαντρζῆς, μπῆκε ἐκεῖνο τὸ πρωΐ μὲ φούργια στὸ μαγαζὶ τοῦ Κιρκόρ.

—Ἀφεντικό, τὰ μουστουλούκια! τοῦ φώνεξε. Μπᾶς ἔχει κανένα Γληγόρη δῶ μέσα;

—Γιατί, μπέ;

—Σ' ἀρωτῶ: ἔχει; ἀγῶσιμα τοῦφερα.

—Ἐγκώ, μπέ. Ἀρμένικος Κιρκόρ—Γληγόρη τὰ 'πῆ ἑλληνικά. Ἐγὼ εἶμαι.

—Πέ μου τώρα ἔχεις κανένα συγγενῆ στὴν Κόρινθο;

—Γιατί, μπέ;

—Μωρέ, μίλα, ἔχεις κανένα;

—Μπεζανάκη μου ἔχω στὸ Κιάτο.

—Πολὺ καλά, σύμφωνοι, μά... δὲν καλοθυμοῦμαι τ' ὄνομά του. Τὸν λένε... τὸν λένε ἔτσι κάτι σὰν Βαχάν... σὰν Ἀράμ.

Ἀπογοήτευσι σπὶ φάτσα τοῦ Κιρκόρ.

—Τυμήσου καλά, μπέ. Μπᾶς εἶπε ἐσένα Μιράν;

—Νοί, μπράβο! Μιράν! Ἔχεις δίκηο.

—Τότε γιατί, μπέ, εἶπες ἄλλο ὄνομα; Αὐτὸ μουζεβίρικο πρᾶμα εἶνε.

Ὁ μάγκας χαμογέλασε κλείνοντας πονηρὰ τὸ μάτι, κι' ὕστερα τοῦπε σοβαρά:

—Ἔτσι συνηθοῦμε ἐμεῖς οἱ ἀμαναταζῆδες, γιὰ νὰ δοῦμε ἂν λὲς ἀλήθεια. Μὴ σοῦ κακοφανῆ, ἀφεντικό, ἀλλὰ μ' ἀρέσουν παστρικὲς καὶ σίγουρες δουλειές γιατὶ ἔχω εὐθύνη. Μπῆκες;

Ὁ Κιρκὸρ θεύμασε τὴν ἐξυπνάδα τοῦ σωφέρ, κι' ἐνθουσιασμένος φώνεξε:

—Βρὲ ἀσκ - ὁλσούν! Κάτσε τώρα καφὲ τὰ κεράσω ἐσένα. Ἔ, σοιλέ, μπαλλούμ, τί σοῦ εἶπε μπατζανάκη μου;

—Σοῦ στέλνει χαιρετίσματα κι' ἕνα μπουρμστζὲ μὲ πολλὰ πράματα: λάδι, φροῦτα, κοτόπουλα, ζαρζεβάτια βούτυρο. Τάφερα μὲ τ' αὐτοκίνητο.

—Ἀμάν!... Ἀμάν!... Ποῦ εἶνε, μπέ;

—Τάχω στὰ φόρα ἀλλὰ γιὰ νὰ τὰ περάσω ὅμως μὲ κάτι σοῦπα - μοῦπες θέλει πενήντα χιλιάρικα.

—Πενήντα χιλιάρικα;

—Ἂν δὲν ἔχῃς ὑμπιστοσύνη δῶσε μου τὸν παραγυιό σου νὰ πᾶμε μαζὺ νὰ τὰ φέρουμε.

Ὁ Κιρκὸρ ξύνει λίγο τὸ κεφάλι του μὲ δισταγμὸ κι' ὕστερα μετρᾶ τὰ χιλιάρικα, ἀφοῦ θὰ εἶνε ὁ «παραγυιὸς» μαζί.

—Βάϊ! βάϊ!... Πολὺ κισμετλῆς εἶμαι, μπέ! Καρνίμ τὸη τὰ κάνω. Κόφα Τακουΐτσα μπροστά του τὰ βάλω, καὶ τὰ τρώει ἀκσὰμ - σαμπαχτὰν καντάρ!

Καὶ τρίβει τὰ χέρια του ὁ Κιρκὸρ ἐνθουσιασμένος γιὰ τὸ ξαφνικὸ καλὸ ποὺ τοῦρθε, καὶ χορεύει ἀπ' τὴ χαρά του, γελᾶ, χτυπιέται σὰν χορευεῖ ἀπ' τὴ χαρά του, γελᾶ, χτυπιέται σὰν τρελλὸς καὶ τρέχει νὰ πάῃ τὰ καβαντίσια σπίτι του.

—Τσκουΐτσα, κάλκ γιαβρούμ! Τσαμπούκ - τσαμπούκ ζαπλωμένο σκάφη σου νὰ ἔνεται, ἀγγούρια - μαγγούρια τὰ σοῦ βάλω. Ἀπὸ κάτω πλουσταρὶ - σαν σου πουλερικὰ τὰ σοῦ βάλω. Τσανάκια - μαρίνα, βούτυρο λάδ, τὰ σοῦ βάλω. Μπουγαδοκάφινα σου μέσα ζαρζαβάτι, φροῦτα - μοῦτα τὰ σοῦ βάλω. Οὖλα σὐτὰ Μιράν Σουτζουκιάν, ἀντρα ἀδερφή σου, μπατζανάκη μου ἰστέλνει, γιαβρούμ.

Κι' ἡ καϋμένη ἡ Τσκουΐτσα, ἀραδιάζει, κοζάνια παρδάκια, γκαζοτενεκέδες, ὅ,τι εἶχανε καὶ δὲν εἶχανε, γιὰ νὰ δεχθῆ τὰ δῶρα.

Ἐν τῷ μετ-ξὺ ὁ μάγκας, μὲ τὸν παραγυιὸ τοῦ Κιρκὸρ τραβοῦσαν γιὰ τὸ φόρο. Ἐξαφνα ὁ μάγκας στάθηκε—πολυάσχολος βλέπεις—θυμήθηκε πὼς εἶχε ἐκεῖ κοντὰ νὰ δώσῃ ἕνα γράμμα καὶ λέει στὸ μικρό:

—Κάτσε ἐδῶ μιὰ στιγμὴ κι' ἔφτασα.

Καὶ στὸ γκαραρόνι τοῦ πλεινοῦ καφενείου δυνετὰ καὶ κουβαρντάδικα:

—Δυὸ λεμονάδες κρύες. Κι' ἕνα λουκοῦμι στὸ παιδί.

Ὕστερα στρίβει τὴ γωνιά. Ὁ παραγυιὸς περιμένει. Πίνει τὴν πρώτη λεμονάδα, τρώει τὸ λουκουμάκι του κι' ἐξακολουθεῖ νὰ περιμένῃ. Πίνει καὶ τὴ δεύτερη λεμονάδα. Μὰ ἡ ὥρα περνᾶ. Κι' ὁ μικρὸς κάθεται στὰ κορφιά.

Στὸ μετ-ξὺ μπῆκαν φύλλοι στ' αὐτιὰ τοῦ Κιρκόρ, καὶ πῆρε τοὺς δρόμους ρωτῶντας:

—Ποῦ μπέ. Κόριτο αὐτοκίνητο στάσι κά

ΝΕΑ ΟΝΤΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ

χάρις στήν ἀτομική ἐνέργεια

Ἀνακοινώσεις Ἀμερικανῶν ἐπιστημόνων

Ἡ χρησιμοποίησις τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας γιὰ πολεμικοὺς σκοποὺς ἀπομάκρυνε τὴν προσοχὴ τοῦ κοινοῦ ἀπὸ τὸ καθαρὰ ἐπιστημονικὰ ἐνδιαφέρον τῆς καταπληκτικῆς αὐτῆς ἐφευρέσεως. Ἀλλά, κατὰ τὸ πρόσφατο συνέδριον τῆς Ἀμερικανικῆς Χημικῆς Ἑταιρίας, πολλοὶ ἐπιστήμονες ἀπὸ τοὺς ἀσχολουμένους μὲ τὴν ἀτομικὴ ἐνέργεια ἀνεκοίνωσαν παρατηρήσεις καὶ πειράματά των γύρω ἀπ' αὐτή, ποὺ ἀνοίγουν καινούργιους ὁρίζοντες στὴ σημερινὴ ἐπιστήμη.

Ἔτσι, ὁ δόκτωρ Ἔντγκαρ Μάρφυ ἀνεκοίνωσεν ὅτι ὡρισμένες ἀκτινοβολίες, ποὺ δὲν κατώρθωσε ἀκόμη νὰ προσδιορίσῃ μὲ ἀπόλυτη ἀκοίβεια, μποροῦν ν' ἀνανεώσουν ὁλόκληρο τὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμὸ καὶ νὰ τὸν διατηρήσουν σὲ μιὰ κατάστασι νεότητος ἐπὶ μακρότατο χρονικὸ διάστημα. Τὰ πειράματά του περιορίσθηκαν ὡς αὐτὴ τὴ στιγμὴ σὲ διάφορα ζῶα καὶ τὰ ἀποτελέσματα ποὺ ἐπέτυχε ἦσαν ἀπολύτως ἱκανοποιητικά.

Ἕνας ἄλλος ἐπιστήμων ἀνεκοίνωσε ἐνδιαφέροντα πειράματά του μὲ τὶς ἀκτίνες Χ.

Στὴν ἀρχὴ ἐδωμάδαβιζε μ' αὐτὲς αὐγὰ ἀπὸ μυῖγες. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι ἀπ' αὐτὰ τὰ αὐγὰ ἐβγῆκαν κατόπιν τέρατα: μυῖγες μὲ κόκκινα ἀτία, ἄλλες χωρὶς φτερά, ἄλλες μαλλιαρές, ἄλλες ὁλότελα γυμνὲς χωρὶς κανένα τρίχωμα πάνω τους.

Κατόπιν βομβάρδισε μὲ οὐδετεροθία μικρὰς ἐνεργείας αὐγὰ διαφόρων ἐντομων. Κατώρθωσεν ἔτσι, ρυθμιζοντας ἀνάλογα τὸν βομβαρδισμό, νὰ ἐπιτύχῃ ἀναρίθμητα μεταβολὲς τῶν ὀργανων, τοῦ χρωματισμοῦ των, τῆς φυσικῆς των διαπλάσεως κτλ. Τὰ νέα ὄντα δὲν παρουσίαζαν καμμιὰ ὁμοιότητα μὲ τοὺς γεννήτορας των καὶ ἔδιναν τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἦσαν καινούργιες μορφὲς ζωῆς, ποὺ μόλις βγῆκαν ἀπ' τὸ χυτήριο τῆς δημιουργίας.

Τὸ ἀξιοσημείωτο σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι εἶνε ὅτι τὰ νέα ὄντα γεννοῦν τέκνα ὅμοια μ' αὐτά. Ἐπέρχεται, δηλαδή, διακοπὴ τοῦ συνδέσμου μὲ τὶς προηγούμενες γενεές.

Τὸ πείραμα αὐτὸ ἐξηγεῖ γιατί στὴν ἐξελικτικὴ κλίμακα τῶν ὄντων ὑπάρχουν τεράστια κενά, ποὺ οἱ ἐπιστήμονες δὲν κατώρθωσαν μὲ κανένα τρόπο νὰ τὰ πληρώσουν.

Φαίνεται, δηλαδή, ὅτι αὐτὰ τὰ κενὰ ὀφείλονται στὴν ἐξαφάνισι ἐνδιαμέσων τύπων τῆς ζωῆς, ποὺ δὲν ἀφησαν πίσω τους κανένα ἴχνος.

Ὁ ἴδιος ἐπιστήμων κατώρθωσεν ἐπίσης νὰ δημιουργήσῃ ἕνα νέο εἶδος φαρ:ο: μὲ ἕνα μόνο μάτι. Ἀλλὰ δὲι κατώρθωσε νὰ διατηρήσῃ αὐτὸ τὸ ψάρι στὴ ζωὴ περισότερο ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες. Κάθε φορὰ ποὺ ἐπανέλαβε αὐτὸ τὸ πείραμα, τὰ ψάρια ποὺ ἐδημιούργησε ἦσαν παρξίς των νὰ ἦταν μετρηθεια.

Ἕνας ἄλλος ἐπιστήμων, ὁ δόκτωρ Χόουαρντ Κούρτις, διευθυντὴς τοῦ ἐργαστηρίου βιολογικῶν ἐρευνῶν τοῦ Κλίντον, ποὺ ἀποτελεῖ παράρτημα τοῦ ἀτομικοῦ ἐργοστασίου τοῦ Ὄσκ Ρίντζ, στὸ Τένεσση, ἀνεκοίνωσε ὅτι, κατὰ τὴ διάρκεια διαφόρων πειρσμάτων ἐπὶ ποντικῶν, ἀνεκάλυψε μερικὲς ἀγνωστες ὡς σήμερα ἀκτινοβολίες, ποὺ προκαλοῦν ἕνα πρόωρο γῆρας καὶ στὸ τέλος τὸ θάνατο.

Σύμφωνα μὲ τὴν ἀνακοίνωσί του, εἶνε πιθανὸν ὅτι οἱ ἀκτῖνες αὐτὲς ἐπηρεάζουν μ' ἕναν ὕπουλο τρόπο τοὺς ἐργάτες ποὺ ἐργάζονται στὰ ἐργοστάσια ἀτομικῆς ἐνεργείας.

Οἱ ἀκτῖνες αὐτὲς ἐμφανίζονται κατὰ τὸν τεμαχισμὸ τῶν πυρήνων τοῦ οὐρανίου, ἀποτελοῦνται ἀπὸ ταχέα ἢ βραδέα οὐδετερόνια καὶ ἀνήκουν στὴν ἴδια κατηγορία μὲ τὶς ἀκτῖνες «γάμα» καὶ «βῆτα» τοῦ ραδίου.

Ζῶα ποὺ ἐξετέθησαν σ' αὐτὲς τὶς ἀκτίνες πέθαναν ἔπειτα ἀπὸ 10-30 ἡμέρες, χωρὶς νὰ ἐξακριβωθῇ ἀκόμη ἡ ἀφορμὴ τοῦ θανάτου των. Ἄλλα ζῶα παρουσίασαν καρκινώματα. Μερικὰ ἐπίσης παρουσίασαν συμπτώματα μιᾶς βαθμιαίας ἐξαντλήσεως καί, μ' ὅλο ποὺ διατηρήθηκαν στὴ ζωή, ἐμοιαζαν σὰν νὰ εἶχαν πρόωρα γεράσει.

Ἀπὸ αὐτὰ τὰ πειράματά του, ὁ δόκτωρ Κοῦρτις ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα ὅτι θὰ μποροῦσε, χρησιμοποιώντας ἀνάλογες ἀκτίνες, νὰ κατασταρέψῃ ὡρισμένα βακτηρίδια, ποὺ εἶνε ἀφορμὴ σοβαρωτάτων ἀσθενειῶν, χωρὶς νὰ προκαλέσῃ καμμιὰ βλάβη στὸν ὑπόλοιπο ὀργανισμό.

«Ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος, προσέθεσε, βρίσκονται στὴ βάσι κάθε ἀκτινοβολίας. Ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἤθελε νὰ τὴν χρησιμοποιήσῃ εἶνε ἀδύνατον νὰ ξέρῃ ἀπὸ πρίν ποιὸ θὰ εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα ποὺ θὰ ἐπιφέρῃ. Θὰ χρειασθοῦν ἀκόμη ἀναρίθμητα πειράματα καὶ τεράστιες προσπάθειες, ἕως ὅτου μάθωμε τὸ μεγάλο αὐτὸ μυστικό. Ἔως τότε εἶμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ προχωροῦμε ψηλαφητά».

Δόκτωρ ΑΝΤΡΕ ΜΠΕΡΤΙΕ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

Οἱ 13 δίσκοι

1) ΜΑΛΛΙ. 2) ΑΣΥΛΑ. 3) ΠΑΧΥΣ. 4) ΤΡΙΧΑ. 5) ΠΑΜΙΡ. 6) ΧΡΗΜΑ. 7) ΜΗΤΗΡ. 8) ΚΡΑΤΗ. 9) ΠΑΚΑΡ. 10) ΠΛΑΚΑ. 11) ΝΑΤΑΛ. 12) ΠΑΛΤΑ. 13) ΒΙΛΛΑ.

Οἱ τρεῖς ἀριθμοὶ

Οἱ τρεῖς ἀριθμοὶ ποὺ λείπουν, εἶνε: 5, 67, 89. Δηλαδή: 123 + 4 — 5 + 67 — 89 = 100.

Οἱ σταῦλοι καὶ τὰ ἄλογα

Τὰ ἄλογα εἶνε 6. Μποροῦν νὰ τοποθετηθοῦν ὡς ἑξῆς: 5 στὸν α'. σταῦλο καὶ 1 στὸ β'., κατὰ 6 τρόπους. 4 στὸν α'. καὶ 2 στὸ β'.., κατὰ 15 τρόπους. 3 στὸν α'. καὶ 3 στὸ β'.. κατὰ 20 τρόπους.

Τί ἡμέρα ἔχουμε;

Τρίτη. Ὑπολογίζουμε δηλαδὴ τρεῖς ἡμέρες μπροστὰ καὶ τρεῖς ἡμέρες πίσω.

Λεξίγριφος Ἀδάμ — Ἄς = Ἀδάμας.

Αἴνιγμα Σημαία — Μαῖα.

Καὶ πάλι ἐννέα

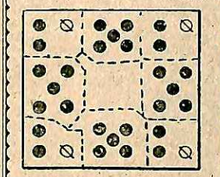

Προσθέτετε μιὰ κοκκίδα σὲ καθένα ἀπ' τοὺς σωροὺς ποὺ δὲν βρίσκονται στὶς γωνίες, ἔπειτα ἀφαιρεῖτε μιὰ κοκκίδα ἀπὸ καθένα ἀπ' τοὺς τέσσερες γωνιακοὺς σωροὺς (τὶς σημειωμένες δηλαδὴ μὲ ἀσπρους κύκλους) καὶ τὶς προσθέτετε στοὺς ἤδη αὐξημένους σωρούς.

Ὁ ἀγενὴς ζητιάνος

Ὁ ἀγενὴς ζητιάνος βρίσκεται στὴ θέσι 5. Ἡ κυρία θὰ ἀρχίσῃ νὰ μετρᾶ ἀπὸ τὸν 3 καὶ θὰ δώσῃ ἕνα χιλιάριακο στὸν ὄγδοο, δηλαδὴ στὸν 1, ὁ ὁποῖος θὰ βγῇ ἀπὸ τὸν κύκλο. Θὰ μετρήσῃ ἔπειτα ἀπὸ τὸ 2 καὶ θὰ δώσῃ δεύτερο χιλιάριακο στὸν 9, ὁ ὁποῖος θὰ φύγῃ ἐπίσης. Κατόπιν θὰ ἀρχίσῃ διαδοχικὰ τὸ μέτρημα — πρὸς τὴν ἴδια πάντοτε διεύθυνσι — ἀπὸ τὸν 2, ἀπὸ τὸν 3, ἀπὸ τὸν 5, ἀπὸ τὸν 8, πάλι ἀπὸ τὸν 8 καὶ ἀπὸ τὸν 5. Ἔτσι, ὁ ἀγενὴς 5 θὰ μείνῃ τελευταῖος καὶ δὲν θὰ πάρῃ τίποτε.

Τὸ πανέρι μὲ τὰ μῆλο

Τὰ μῆλα στὴν ἀρχὴ ἦσαν 36.

Ἀριθμητικὸ παιγνίδι

Τὰ τέσσερα μέρη τοῦ 45 εἶνε: 8, 12, 5 καὶ 20.

Ἄθροισμα καὶ γινόμενον

1, 2 καὶ 3. Δηλαδή: 1 + 2 + 3 = 6 καὶ 1 X 2 X 3 = 6.

Ἡ σύγκρουσις

Ἂν τὸ τραῖνο διατηρήσῃ ὅλη τὴν ταχύτητά του, δὲν θὰ αἰσθανθῇ σχεδὸν καθόλου τὴ σύγκρουσι μὲ τὸ αὐτοκίνητο, ποὺ ἔχει πολὺ μικρότερον ὄγκο ἀπ' αὐτό. Ἂν ὅμως ἡ ταχύτης του ἐλαττωθῇ, θὰ μεταδοθῇ καὶ σ' αὐτὸ ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ κλονισμοῦ τῆς συγκρούσεως, ποὺ μπορεῖ νὰ τὸ ἐκτροχιάσῃ καὶ νὰ πληγώσῃ τοὺς ἐπιβάτες του. Συνεπῶς ὁ μηχανικὸς πρέπει νὰ προτιμήσῃ τὴν πρώτη λύσι.

Δημώδη αἰνίγματα

1) Ἡ πέννα. 2) Τὸ ὄνομα.

Τὸ μαδέρι

Πεννηνταπέντε μέτρα. Κι' αὐτό, γιατὶ τὸ μαδέρι ἀνεβαίνει 10 μέτρα, πέφτει 5, ξεανεβαίνει 10, ξαναπέφτει 5, ἀνεβοῖνει πάλι 10. πέφτει πάλι 5 καὶ τελικὰ ἀνεβαίνει 10 μέτρα. Τὸ ἄθροισμα ὅλων αὐτῶν τῶν διαδρομῶν εἶνε 55 μέτρα.

Ἡ κατασκευὴ τεχνητῶν διαμαντιῶν

Ὄνειρα ποὺ θὰ γίνουν πραγματικότης

Φαίνεται ὅτι οἱ ἐπιστήμονες ἔχουν ξαναρχίσει, μὲ καινούργιες βάσεις, τὰ πειράματα γιὰ τὴν τεχνητὴ κατασκευὴ πολυτίμων λίθων. Τὸ κλειδὶ τῆς «βιομηχανίας» αὐτῆς εἶνε ἡ χρησιμοποίησις ὑψηλοτάτων θερμοκρασιῶν. Μιὰ μπλὲ φλόγα γκαζιοῦ ἔχει θερμοκρασία 1.500 βαθμῶν, τὸ νῆμα μιᾶς ἠλεκτρικῆς λάμπας φτάνει τὶς 2.500, τὸ βολταϊκὸ τόξο τὶς 3.500, τὸ ἴδιο τόξο ὑπὸ πίεσιν 20 ἀτμοσφαιρῶν τὶς 6.000. Ἐδῶ βρισκόμαστε πιὰ κοντὰ στὴ θερμοκρασία τοῦ Ἡλίου.

Τό... οὐράνιο αὐτὸ ρεκὸρ κατερρίφθη τελευταίως, μὲ τοὺς 12.000 βαθμοὺς ποὺ ἀνέπτυξε ἕνα βολταϊκὸ τόξον ὑπὸ ἰσχυροτάτην πίεσιν. Ἐξ ἄλλου, ὁ («τεχνητὸς κεραυνὸς») ἀπὸ δυνατὲς ἠλεκτρικὲς ἐκκενώσεις ἀναπτύσσει θερμοκρασία 20.000 βαθμῶν, ἀλλὰ γιὰ συντομώτατο χρονικὸ διάστημα.

Μιὰ ἄλλη ἐνδιαφέρουσα μέθοδος εἶνε τῆς «θερμοτήτος μὲ ἠλεκτρικὴ ἐπαγωγή». Ἕνας περιστροφικὸς διακόπτης γυρίζει ὁλοτσαῦς καὶ παράγει ἠλεκτρικὸ ρεῦμα ὑψίσυχνο σ' ἕνα σπειροειδὲς κύκλωμα ἀπὸ πλατειὰ ταινία χαλκοῦ, ποὺ περιέχει ἐπίσης ἕνα μετασχηματιστὴ καὶ συμπυκνωτὴ ἀπὸ πορσελάνη. Στὸ κέντρον αὐτοῦ τοῦ κοκκινίζει γρηγορα κι' ἔπειτο λευκοπυρώνεται. Ὁστόσο ἡ χάλκινη ταινία μένει ἐντελῶς κρύα, γιατὶ ἡ θερμότης παράγεται «δι' ἐπαγωγῆς», ὁ. Δὲν ὑπάρχει ὅριο στὴ θερμοκρασία ποὺ κάνεται μ' αὐτὸ τὸν τρόπο. Πάντως, τὸ πείραμα μόνιμα ποὺ λυώνει τὰ ὑλικὰ ποὺ ἀποτελοῦν τὸ καὶ λυώνει σ' αὐτὲς τὶς θερμοκρασίες.

Ἔχουν λοιπὸν σήμερα οἱ ἐπιστήμονες τὰ τεχνικὰ μέσα, γιὰ νὰ ἐπαναλάβουν τὰ περίφημα τὴν κατασκευὴ τεχνητῶν διαμαντιῶν. Ξεκινῶν-καθαρώτατο καὶ κρυστελλικὸ κάρβουνο, ὁ Μουασσὰν Ἔλυωνε λοιπὸν γραφίτη — ποὺ εἶνε τὸ πιὸ καθαρὸ κάρβουνο — μέσα σὲ λυωμένο μέταλλο. Ἔπειτα προκαλοῦσε τὴν ἀπότομη ψῦξι τοῦ μίγματος. Τὸ κάρβουνο βρισκόταν ξαφνικὰ ὑπὸ ἰσχυροτάτην πίεσιν στὸ ἐσωτερικὸ τῶν στερεοποιημένου μετάλλου, κι' ἔτσι ἐπειρνε κρυσταλλικὴ μορφή, δηλαδὴ γινόταν διαμάντι. Τὰ τεχνητὰ ὅμως αὐτὰ διαμάντια ἦσαν πολὺ μικρά. Ἡ μέθοδος δὲν ἔδωσε ἀποτελέσματα πρακτικῶς ἐκμεταλλεύσιμα. Τελευταίως ἐπανελήφθησαν οἱ προσπάθειες, μὲ θερμοκρασίες μέχρι 3.500 βαθμῶν καὶ μὲ πιέσεις 20.000 ἀτμοσφαιρῶν. Ὡς τώρα ὅμως δὲν ἔχουν ἐπιτύχει.

Ὁστόσο οἱ ἐπιστήμονες δὲν ὑποχωροῦν. Συνεχίζουν ἀπεναντίας τὶς ἐργασίες τους. Ἔχουν μάλιστα στὴ διάθεσί τους μιὰ καινούργια, ἰλιγγιώδη δύναμι: τὴν ἀτομικὴ ἐνέργεια.

Σὲ μιὰ τελευταία συγκέντρωσι τῆς («Ἀμερικανικῆς Χημικῆς Ἑταιρείας») τοῦ Ἀτλαντὶκ Σίτυ, ὁ καθηγητὴς Μίλτον Μπούρτον, τοῦ περιφήμου ἀτομικοῦ ἐργοστασίου τοῦ Ὄκ. Ρίτζ, ἀνεκοίνωσε τὶς περίεργες μεταβολὲς ποὺ περοευιάζουν διάφορες στερεὲς οὐσίες, ὅτεν βομβαρδισθοῦν μὲ ταχύτατα ἠλεκτρικὰ μόρια, (νετρόνια) προερχόμενα ἀπ' τὴ διάσπασι τοῦ ἀτόμου. Τὸ ξύλο καὶ τὸ γυαλὶ γίνονται ἔτσι θάρσυτα κι' ἐλαστικά, τὸ κεσουτοῦκ κοπανίζεται καὶ τρίβεται σὰν τοῦβλο, ἡ πορσελάνη γίνεται ἀριστος ἀγωγὸς τοῦ ἠλεκτρισμοῦ κι' ὁ χαλκὸς ἠλεκτροαπομονωτικός!

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ κατασκευάσθηκε ἀκόμη καὶ τεχνητὸ πετρέλαιο. Κατὰ τὶς τελευταῖες θεωρίες, τὸ πετρέλαιο σχηματίσθηκε στὰ σπλάχνα τῆς γῆς, σὲ ἑκατοντάδες ἑκατομμύρια χρόνια, μὲ τὴν ἐπίδρασι ραδιενεργῶν ὀρυκτῶν πάνω σὲ θαμμένες φυτικὲς ἢ ζωϊκὲς οὐσίες. Τὸν ἴδιο δρόμο λοιπὸν ἀκολούθησαν οἱ ἐπιστήμονες στὸ ἐργαστήριο. Χρησιμοποιώντας ἕνα κυκλοτρόνιον καὶ ἕνα ραδιενεργὸ ἄέριον προερχόμενον ἀπ' τὴ διάσπασι τοῦ οὐρανίου, μετέβαλαν θαλασσινὴ λάσπη σὲ πετρέλαιο, κι' αὐτὸ μέσα σὲ 3 ἡμέρες μόνον! Ποιὸς μπορεῖ λοιπὸν ν' ἀποκλείσῃ ὅτι θὰ κατορθώσουν νὰ φτιάσουν, ἀπὸ κοινότατες πρῶτες ὕλες, διαμάντια μεγαλείτερα ἀπ' τὸν («Ἀντιβασιλέα») ἢ τὸν «Κοχινοὺρ»;

ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΩ

ΙΜΑΤΙΣΜΟ - ΟΥΝΡΑ
ΚΑΙ
ΔΕΜΑΤΑ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

"Οσοι δὲν πῆραν νὰ μὴν στεναχωρηθοῦν. Γι' αὐτοὺς φροντίζουμε μεῖς ποὺ διαθέτουμε μεγάλη ποικιλία εἰδῶν μὲ τὶς κάτωθι φθηνὲς τιμές:

Κομπινεζὸν Ἀξεχ. .	7.000—20.000
Κυλόττες	2.000—12.000
Μπλοῦζες γυναικῶν	5.000—22.000
Κάλτσες ἀνδρῶν	1.200— 6.000
Φανέλλες	2.000— 8.500
Ὑποκάμισα	11.000—30.000
Κασκορσὲ	3.000— 6.500
Σοσόνια ἀνδρ.	2.000— 5.000
Κάλτσες Ἀράχνη	6.000—18.000

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΑΛΛΑ ΕΙΔΗ

ΑΠΟΘΗΚΗ

Σ. ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
52 Κολοκοτρώνη 52
ΠΩΛΗΣΙΣ ΛΙΑΝΙΚΗ ΧΟΝΔΡΙΚΗ

Τὸ γιγαντιαῖον ἀεροπλοιον ἑνὸς Γάλλου σοφοῦ

Θὰ πραγματοποιηθῇ, ἐπὶ τέλους, τὸ περίφημο ταξίδι στὸν "Αρη; Αὐτὸ τοὐλάχιστον ὑπόσχεται ἕνας Γάλλος σοφός, ποὺ ὁ «ἀτομικὸς κινητήρ» του ἐπῆρε τελευταῖα τὸ διεθνὲς βραβεῖο ἀπὸ μιὰ ἐπιτροπὴ ποὺ τὴν ἀποτελοῦσαν οἱ κορυφαῖοι ἐπιστήμονες τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας ὅλου τοῦ κόσμου.

Ὁ Ἄλμπερ Ντυκρὸκ εἶνε σήμερα μόλις 24 ἐτῶν. Ἀλλά, παρὰ τὴ μικρὴ ἡλικία του, εἶνε καθηγητὴς τῆς ἠλεκτρονικῆς φυσικῆς στὴ Σχολὴ ἀνωτέρων ἐπαγγελματικῶν σπουδῶν, τεχνικὸς σύμβουλος τοῦ ἀστρονομικοῦ ἰνστιτούτου καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς κυριωτέρους συνεργάτας τοῦ Γάλλου σοφοῦ πρίγκηπος Λουΐ ντὲ Μπρολί.

Ὁ νεαρὸς Γάλλος σοφὸς ἐσχεδίασε τὸ πλοῖο ποὺ θὰ ἐπιχειρήσῃ αὐτὸ τὸ πολυθρύλητο ταξίδι κι' ἐμελέτησε καὶ τὶς ἐλάχιστες λεπτομέρειες αὐτῆς τῆς διαπλανητικῆς διαδρομῆς, μ' ἕναν τρόπο ποὺ προκάλεσε τὸ θαυμασμὸ ὅλων τῶν ἐπιστημόνων ποὺ ἀσχολοῦνται σήμερα μὲ τὰ πολύπλοκα προβλήματα τῆς ἀατομικῆς ἐνεργείας. Καὶ εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ὅλοι αὐτοὶ οἱ εἰδικοί, χωρὶς ἐξαίρεσι, βρῆκαν τὸ σχέδιό του πραγματοποιήσιμο καὶ μάλιστα σ' ἕνα σύντομο χρονικὸ διάστημα.

Μὴν περιμένετε βέβαια νὰ σᾶς ποῦμε ὅτι ἄρχισε κιόλας ἡ κατασκευὴ τοῦ ἀεροπλοίου ποὺ θὰ μεταφέρῃ τοὺς πρώτους ἐπιβάτας ἀπὸ τὴ Γῆ στὸν "Αρη. Γιατὶ ὑπάρχουν ἀκόμη μερικὲς δυσκολίες. Ἀλλὰ προτοῦ νὰ μιλήσουμε γι' αὐτὲς εἶνε καλύτερα νὰ σᾶς τὸ περιγράψωμε.

Τὸ ἀερόπλοιο τοῦ Ἄλμπερ Ντυκρόκ, ἀντίθετα πρὸς ὅσα διετυμπάνισαν κατὰ τὸν τελευταῖο καιρὸ διάφοροι «ἐκλαϊκευταὶ» τῆς ἐπιστήμης, πού, στὴν πραγματικότητα, εἶνε ἁπλοῦ φαντασιοκόποι, χωρὶς νάχουν καμμιὰ σχέσι μὲ τὴ ἐπιστήμη, δὲν θὰ εἶνε καθόλου μιὰ ἁπλὴ ρουκέττα ποὺ θὰ ἐκτιναχθῇ σὰν βολίδα ἀπὸ τὴ Γῆ πρὸς τὸν "Αρη. Γιατί, πρῶτα-πρῶτα, καμμιὰ ρουκέττα δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὴν ἐλκτικὴ δύναμι τῆς Γῆς. Καὶ ἔπειτα, ἂν ὑποθέσουμε πὼς αὐτὸ θὰ συνέβαινε, κανένας ἐπιβάτης δὲν θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ ἀνθέξῃ μέσα σ' αὐτή. Θὰ πέθαινε μὲ τὸ πρῶτο τίναγμά της.

Τὸ ἀεροπλάνο τοῦ Ντυκρὸκ θὰ εἶνε τοὐναντίον ἕνα γιγαντιαῖο σκάφος, ποὺ ὁ κατασκευαστής του ὑπολογίζει τὸ συνολικὸ βάρος του σὲ 3000 τόννους!

Τὴν κίνησί του θὰ τὴν ἐξασφαλίζουν τρεῖς «ἀτομικοὶ κινητῆρες», ποὺ ὁ καθένας τους θὰ ἔχῃ βάρος 400 τόννων.

"Οσον ἀφορᾷ τὴν καύσιμο ὕλη θὰ ἀποτελῆται ἀπὸ πλουτώνιον. Ὁ Ντυκρὸκ ὑπολογίζει ὅτι γιὰ ἕνα ταξίδι μετ' ἐπιστροφῆς ἀπὸ τὴ Γῆ ὡς τὸν "Αρη θὰ ἀπαιτηθοῦν 3 τόννοι πλουτωνίου γιὰ τὸν κάθε κινητῆρα, δηλαδὴ συνολικὰ 9-10 τόννοι.

Ἐπάνω ἀπὸ τοὺς κινητῆρας θὰ ὑψώνεται ἕνας κῶνος μὲ δυὸ δρόφους, ποὺ θὰ χρησιμεύῃ γιὰ τὸ πλήρωμα καὶ τοὺς ἐπιβάτας τοῦ ἀεροπλοίου.

Μεταξὺ τῶν κώνων καὶ τῆς ζώνης τῶν κινητήρων θὰ βρίσκεται μιὰ ἰσχυροτάτη θωράκισις ἀπὸ εἰδικὸ μίγμα μετάλλων, ποὺ ὁ σκοπός της θὰ εἶνε νὰ παρεμποδίσῃ τὴ διείσδυσι τῶν ὀλεθρίων ἀκτίνων «γάμα» μέσα στὴν καμπίνα τῶν ἐπιβατῶν.

"Ολη ἡ διακυβέρνησις τοῦ ἀεροσκάφους θὰ εἶνε αὐτόματος. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ ξεκινήσῃ, ὁ πιλότος καὶ οἱ βοηθοί του δὲν θὰ ἔχουν παρὰ νὰ παρακολουθοῦν τοὺς δείκτας καὶ τὰ ρολόγια ἑνὸς μεγάλου πίνακος, ποὺ θὰ τοὺς παρέχουν κάθε χρήσιμη πληροφορία γιὰ τὸ ταξίδι τους.

Τὸ κυριώτερο ἀπὸ τὰ ὄργανα τοῦ ἀεροσκάφους θὰ εἶνε μία τελειοποιημένη συσκευὴ «ράνταρ». Αὐτὴ θὰ τοὺς δείχνῃ ποιὰ κατεύθυνσι πρέπει νὰ ἀκολουθήσουν, ἢ καλύτερα θὰ καθοδηγῇ μόνη της τὸ ἀερόπλοιο πρὸς τὴ σωστὴ κατεύθυνσι ποὺ πρέπει νὰ πάρῃ.

Τὸ ταξίδι ἀπὸ τὴ Γῆ στὸν "Αρη δὲν θὰ εἶνε κατ' εὐθεῖαν, ἀλλὰ μὲ μεσικὲς λοξοδρομήσεις. ποὺ θὰ ἐπιτρέψουν στοὺς ἐπιβάτας τοῦ ἀεροσκάφους νὰ ἐξοικειωθοῦν βαθμιαίως μὲ τὴν διαρκῶς αὐξανομένη ταχύτητα καὶ τὴν ἄνοδο σὲ ὁλοένα ψηλότερα στρώματα.

Ὁ πιλότος θὰ μπορῇ νὰ ρυθμίζῃ τὴν ταχύτητα. νὰ ἀλλάζῃ κατεύθυνσι καὶ μάλιστα νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ Γῆ, ἂν τὸ ἐπιθυμοῦσε.

Κατὰ τὴν ἄφιξι στὸν "Αρη, τὸ ἀεροσκάφος δὲν θὰ πέσῃ ἐπίσης στὴν τύχη πάνω στὸν γειτονικό μας πλανήτη. Ὁ πιλότος του θὰ μπορῇ νὰ μετρήσῃ στὸ ἐλάχιστον τὴν ταχύτητά του καὶ νὰ διαλέξῃ μὲ μεγάλη προσοχὴ τὸ μέρος ὅπου θὰ προσγειωθῇ.

Ἡ ἐπιστροφὴ στὴ Γῆ θὰ γίνῃ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο.

Στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἀεροσκάφους θὰ ἐπικρατῇ μιὰ σταθερὴ ἀτμόσφαιρα ὅπως καὶ πάνω στὴ Γῆ. Θὰ εἶνε δυνατὸν ἐπίσης νὰ δημιουργηθῇ μιὰ τεχνητὴ ἀτμόσφαιρα σὲ μικρὴ ἀπόστασι ὁλόγυρα. ποὺ θὰ ἐπιτρέπῃ στοὺς ἐπιβάτας νὰ βγαίνουν στὸν ἐξώστη ποὺ βρίσκεται στὴ βάσι τοῦ κώνου.

"Ας ἐλθωμε τώρα στὶς δυσκολίες.

Τὸ πλουτώνιον εἶνε, ὡς γνωστόν, παράγωγον τοῦ οὐρανίου 238. Δυστυχῶς, ὅμως, ἡ παραγωγή του, ποὺ ἀπαιτεῖ μιὰ σειρὰ πολυπλόκων μετασχηματισμῶν, εἶνε σήμερα πολὺ περιωρισμένη. Καὶ ἡ συγκέντρωσις τῶν 9 ἢ 10 τόννων ποὺ θὰ ἀπαιτηθοῦν γιὰ τὸ ταξίδι μετ' ἐπιστροφῆς ὡς τὸν "Αρη φαίνεται προβληματικὴ αὐτὴ τὴ στιγμή.

Ἡ δεύτερη δυσκολία, τὸ «μελανὸ σημεῖον» τῆς ἐπιχειρήσεως, εἶνε ὁ κίνδυνος μήπως ἡ ποσότης αὐτῆ τοῦ πλουτωνίου ἐκραγῇ συνολικά, ὅπως συμβαίνει στὴν περίπτωσι τῆς ἀτομικῆς βόμβας.

Ὁπωσδήποτε, ὅμως, αὐτὲς οἱ δυσκολίες φαίνεται ὅτι θὰ ὑπερπηδηθοῦν πολὺ σύντομα. Πότε; «Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸ προβλέψῃ μὲ ἀκρίβεια, ἐδήλωσε τελευταία ὁ Ἄλμπερ Ντυκρόκ. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν θὰ συμβῇ οὔτε ἔπειτα ἀπὸ 50, οὔτε ἔπειτα ἀπὸ 30 χρόνια. Θὰ γίνῃ ἔπειτα ἀπὸ 15, ἀπὸ 10 καὶ ἴσως ἀπὸ 5 μόνον χρόνια. Ἡ μεγάλη στιγμὴ πλησιάζει....»

◆◆

Οἱ τιμὲς τῶν αὐτοκινήτων στὴν Ἀμερικὴ

Σύμφωνα μὲ τοὺς ἀριθμοὺς ποὺ ἔδωκε τελευταία ἡ ἁρμοδία ὑπηρεσία τῆς Βασιγκτῶνος, οἱ τιμὲς τῶν αὐτοκινήτων αὐξήθηκαν στὴν Ἀμερικὴ ἀπὸ τὸ 1941 ὡς σήμερα μόνον κατὰ 1%. Ἔτσι μιὰ «Λίνκολν» πολυτελείας τιμᾶται σήμερα 1792 δολλάρια καὶ μιὰ κοινὴ «Μπούϊκ» 800 δολλάρια. Τὰ αὐτοκίνητα αὐτὰ ὅμως δὲν τὰ βρίσκει ἕνας ἀγοραστὴς εὔκολα. Πρέπει νὰ καταφύγῃ στὴ μαύρη ἀγορὰ ὅπου οἱ τιμὲς εἶνε πολὺ ἀνώτερες τῶν ἀνισφερομένων.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ἱστορίες

Τὸ τέλος τοῦ παραμυθιοῦ

—Μητέρα, πές μου τὸ παραμύθι.

—Μὰ δὲν σοῦ τῶπα χτές, προχτές, Γιαννάκη μου;

—Μ' ἀρέσει τόσο πολύ, μητέρα!

Στὸ τζάκι οἱ φλόγες τῆς φωτιᾶς ἔπαιζαν πρόσχαρα, τὰ χοντρὰ ξύλα τριζοκοποῦσαν.

Ἔξω χιόνιζε. Σκοτάδι καὶ σιωπὴ σκέπαζε τὸ ρημαγμένο χωριό.

Κοντὰ στὸ τζάκι ἡ δύστυχη μητέρα καὶ τὸ ἐξαντλημένο παιδάκι της προσπαθοῦν νὰ ζεοταθοῦν. Θλῖψι καὶ μελαγχολία ἁπλώνεται γύρω.

—Μητέρα, γιατὶ δὲν μοῦ μιλᾶς; ξαναρωτάει τὸ μικρό.

Βυθισμένη στὶς σκέψεις της ἡ Λουΐζα πετάχθηκε ἀκούγοντας τὴν ἀδύνατη φωνὴ τοῦ Γιαννάκη της. Ἀναστέναξε πονεμένα κι' ἀργὰ-ἀργὰ ἄρχισε νὰ διηγῆται μὲ συρτή, ραγισμένη φωνή:

—Ἦταν μιὰ φορὰ κι' ἕναν κα

Εξωτικές Ιστορίες

ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝΟΣ

Κοιμόταν άκόμη ὁ Μπερνάρ Μελέν, ὅταν τοῦ φώναξε ὁ ἰθαγενὴς ὑπηρέτης του:

—'Αφέντη!... 'Αφέντη!..

—Τί ἔπαθες. Παρασκευά; ρώτησε ὁ Μπερνάρ, νευριασμένος. Θὰ μ' ἀφίσης ἥσυχο:

—Μιὰ βάρκα στὴν παραλία, ἀφέντη!... Μιὰ βάρκα, μὲ μιὰ ἄσπρη γυναῖκα μέσα...

'Ο Μπερνὰρ πήδησε ἀπ'τὸ κρεμαστὸ κρεβάτι του, φόρεσε γρήγορα τὰ πέδιλά του καὶ ὥρμησε ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι. 'Η δροσιὰ τῆς νύχτας δὲν εἶχε ἀκόμη διαλυθῆ ἐντελῶς. 'Ο θαλασσινὸς ἄνεμος σάρωνε τὶς μυρωδιὲς τοῦ δάσους.

'Ο Μελὲν βρῆκε ἀμέσως τὴ βάρκα, ριγμένη στὴν ἀμμουδιά. Μέσα σ' αὐτήν, κοιτόταν μιὰ νέα γυναῖκα, μισοβουτηγμένη στὸ νερὸ ποῦχε γεμίσει τὸ ἐλαφρὸ σκάφος. Βεβαιώθηκε πὼς δὲν ἦταν νεκρή. Τὴν ἀνασήκωσε μὲ προσοχὴ καὶ τὴν ἔφπλωσε στὴν ἄμμο.

'Η βάρκα ἐκείνη ἀνῆκε προφανῶς σὲ κάποιο γιώτ. Μὰ τί εἶχε συμβῆ; 'Ο ἄνεμος τῆς προηγουμένης ἡμέρας δὲν ἦταν τόσο δυνατός, ὥστε νὰ προκαλέση τὸ ναυάγιο ἑνὸς πλοίου...

'Ο Μπερνὰρ ξέσφιξε τὰ δόντια τῆς ἀγνώστης κι' ἔχυσε στὸ στόμα της μιὰ γουλιὰ δροσερὸ ροῦμι. Τὸ πρόσωπό της κοκκίνισε, σὲ λίγο, τὰ βλέφαρά της ἔπαιξαν. 'Ο Μπερνὰρ τὴ βοήθησε ν' ἀνακαθίση. "Ανοιξε τὰ μάτια της καὶ κύτταξε γύρω. σαστισμένη.

—Ποῦ βρίσκομαι; ταράλισε.

—Στὸ νησὶ Κοντσάκο, 40 χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπ' τὸ Μοχέλι. Σᾶς βρῆκα λιπόθυμη μέσα σὲ μιὰ βάρκα.

—"Α, ναί... θυμᾶμαι... ἡ τρικυμία... μουρμούριαε ἡ ἀγνωστη, παραμερίζοντας τὶς βρεγμένες ἀκόμη τοῦφες τῶν ξανθῶν μαλλιῶν της.

Γύρισε στὸν νέο.

—Ποιὸς εἶσθε σεῖς; ρώτησε.

'Εκεῖνος χαμογέλασε, εἶπε τὸ ὄνομά του καὶ πρόσθεσε:

—Ζῶ μόνος σ' αὐτὸ τὸ νησάκι μὲ τὸν ὑπηρέτη μου. "Οταν συνέλθετε ἐντελῶς, θὰ σᾶς πάω στὸ Μοχέλι.

—Κι' ἐγὼ λέγομαι Σοφία Μιλλέ. Χθές. Βγῆκα νὰ κάνω ἕναν περίπατο μὲ μιὰ βάρκα μὲ πανί. Δὲν εἶμαι ὅμως πολὺ ἔμπειρη... Ὡς πὸ νὰ καταλάβω τὸν κίνδυνο, ὁ ἄνεμος μ' εἶχε παρασύρει μακρυά...

—"Ερχεσθε ἀπ' τὸ Μοχέλι; 'Εκεῖ μένετε;

—"Οχι! Ταξιδεύω ὡς προσκεκλημένη μ' ἕνα γιώτ, ἀγκυροβολημένο ἐκεῖ ἀπ' ἔξω... Μ' ὅλες τὶς προσπάθειες, δὲν μπόρεσα νὰ γυρίσω στὸ πλοῖο. "Επειτα ἄρχισε νὰ πέφτη μιὰ βροχὴ τόσο ραγδαία, ὥστε ἡ στεριὰ χάθηκε ἀπ' τὰ μάτια μου... 'Η βάρκα πετοῦσε πάνω στὰ κύματα... "Αρχισε ὁ ἀληθινὸς ἐφιάλτης! Ξαπλωμένη κάτω ἀπ' τὸν πάγκο τῆς βάρκας, περίμενα τὸ θάνατο... Τὴ νύχτα, ἔπεσε ὁ ἄνεμος. Τὰ νεῦρα μου ὅμως εἶχαν τσακίσει πιά, καὶ λιποθύμησα...

—'Ελᾶτε τώρα στὸ φτωχικό μου. "Εχετε ἀνάγκη νὰ ξεκουρασθῆτε.

Κι' ὁ νέος φώναξε στὸν ὑπηρέτη του:

—Παρασκευά! Τρέξε νὰ ἑτοιμάσης τὸν καφέ.

—Δὲν εἶσθε πολὺ... μεγάλος, γιὰ νὰ παίζετε τὸ Ρωβινσῶνα; εἶπε ἡ Σοφία χαμογελῶντας.

—Δὲν εἶνε παιγνίδι. Εἶνε μιὰ φυσικὴ κλίσις μου. ἐξήγησε ὁ νέος.

Σήκωσε στὰ χέρια του τὴν κοπέλλα καὶ τὴ μετέφερε δίχως προσπάθεια ὡς τὴν καλύβα του.

★

Εἶχαν περάσει δυὸ μέρες. Ξαπλωμένη σ' ἕνα κρεμαστὸ κρεβάτι ἡ Σοφία, κύτταζε ἀφηρημένη πρὸς τὸ δάσος. Μιὰ ρυτίδα χαράχθηκε στὸ μέτωπό της, ὅταν εἶδε νάρχεται ἀπ' τὴν ἀκρογιαλιὰ ὁ Μπερνάρ.

—Τὴ βρῆκα! τῆς φώναξε χαρούμενα ὁ νέος.

Κρατοῦσε τὴ φωτογραφικὴ μηχανή της, ποὺ τὴν εἶχε βρῆ μέσα σ' ἕνα στεγανὸ ντουλαπάκι τῆς βάρκας.

—Τώρα θὰ μπορῆτε νὰ περνᾶτε τὴν ὥρα σας, πρόσθεσε. Δὲν θὰ βαρυέσθε πιά.

—Μὴ λέτε ἀνοησίες, διέκοψε ἡ κοπέλλα. Ξέρετε καλὰ ὅτι δὲν βαρυέμαι. Τὸ νησὶ αὐτὸ εἶνε ἕνας μικρὸς Παράδεισος καὶ σεῖς ὁ πιὸ χαριτωμένος σύντροφος... 'Αλλὰ οἱ φίλοι μου θ' ἀνησυχοῦν πολύ, θὰ μὲ νομίζουν πνιγμένη...

—Σᾶς χρειαζόταν λίγη ἀνάπαυση. πρὶν ξαναφύγετε. 'Εξ ἄλλου, ἤθελα νὰ ἐξετάσω τὴν κατάσταση τῆς βάρκας σας, προτοῦ τὴ ρυμουλκήσω μὲ τὴν πιρόγα μου... Αὔριο τὸ πρωΐ, θὰ σᾶς πάω στὸ Μοχέλι.

'Ο Μπερνὰρ ἔσκυψε τὸ κεφάλι του καὶ πρόσθεσε. σιγανώτερα:

—Τὸ βασίλειό μου θὰ μοῦ φαίνεται πιὰ ἔρημο, ὅταν φύγετε!

—'Αλήθεια; πρόφερε ἡ νέα. μὲ μιὰ λάμψη τρυφερότητος στὸ βάθος τῶν ματιῶν της. 'Ελᾶτε, λογικευθῆτε, Μπερνάρ! 'Ο Ρωβινσῶν εἶχε μαζί του ἕναν Παρασκευά, ὄχι ὅμως μιὰ κυρία 'Ρωβινσῶνος!

—'Ισως γιατὶ δὲν εἶχε νὰ τῆς προσφέρη ντάνσιγκ καὶ κινηματογράφους στὸ νησί του...

'Η Σοφία γέλασε. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη. ἀκούστηκαν ἀγνώστες φωνὲς ἀπ' τὴν ἀκρογιαλιά. 'Ο Παρασκευᾶς ἔφτασε τρέχοντας καὶ φώναξε στὸν κύριό του:

—"Ενα μεγάλο καράβι, ἀφέντη!...

Οἱ δυὸ νέοι ἔτρεξαν ὡς τὴν παραλία. "Ενα γιὼτ εἶχε ἀγκυροβολήσει ἐκεῖ κοντὰ καὶ μερικοὶ ἀπ' τοὺς κομψοὺς ἐπιβάτες του εἶχαν βγῆ στὴν ξηρὰ κι' ἐξέταζαν τὴ μικρὴ βάρκα. τὴ ριγμένη στὴν ἄμμο.

—Εἶνε οἱ φίλοι σας. Σοφία;

—Ναί.

'Η κοπέλλα φαινόταν σὰν στενοχωρημένη. 'Η μικρὴ συντροφιὰ ἔθγαλε ἐνθουσιασμένες φωνές, βλέποντάς την, κι' ἔτρεξε νὰ τὴν προϋπαντήση.

—Μπράβο, Σοφία! τῆς φώναξε μιὰ ὡμορφη νέα, μελαγχροινὴ καὶ παραθαμένη, ποὺ τὸ πρόσωπό της φάνηκε γνωστὸ στὸ Μπερνάρ.

Ναί, ἔτσι ἦταν. Τώρα θυμόταν... Εἶχε συναντήσει τὴ μελαχροινὴ αὐτὴ κοπέλλα στὴ Νίκαια, λίγο πρὶν φύγη ἀπ' τὴν Γαλλία. "Ηταν ἀπεσταλμένη. μιᾶς γαλλικῆς ἐφημερίδος. γιὰ νὰ τοῦ πάρη συνέντευξι. Αὐτὸς ὅμως τὴν εἶχε διώξει, λίγο βάνουσα.

—Συγχαρητήρια, δεσποινίς! εἶπε στὴ Σοφία. 'Ωραία τὰ καταφέρατε! Φαντάζομαι πὼς εἶσθε καὶ σεῖς δημοσιογράφος κι' ὅτι ἐξασφαλίσατε μιὰ ἐξαιρετικὴ «καμπάνια» γιὰ τὴν ἐφημερίδα σας!

'Η Σοφία δὲν ἐμίλησε. Εἶχε γίνει κατάχλωμη.

—'Ελᾶτε, μὴ θυμώνετε, κ. Μελέν, φώναξε εὐθυμα ἕνας χοντρὸς ἄντρας. Περνούσαμε μὲ τὸ γιὼτ ἀπ' αὐτὰ τὰ μέρη καὶ σᾶς σκεφθήκαμε. 'Η δὶς Λουτιέ, ποὺ εἶχε ἤδη βρῆ τὸ μπελᾶ της μὲ σᾶς στὴ Γαλλία, στοιχηματίσε ὅτι ἡ συνάδελφός της δὲν θὰ κατώρθωνε νὰ πατήση τὸ πόδι της στὸ νησί σας. Εἴχαμε ἤδη διαθάσει σ' ἕνα ἀγγλικὸ περιοδικὸ ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἐρωτικὴ ἀπογοήτευσι, ὁ διάσημος πρωταθλητὴς τοῦ τέννις, Μπερνὰρ Μελέν, ζοῦσε σ' ἕνα ἐρημόνησο, μακρυὰ ἀπ' τὸν πολιτισμό, κι' ὅτι ὑποδεχόταν μὲ τουφεκιὲς ὅποιον ἐπιχειροῦσε νὰ τὸν ζυγώση... 'Η δὶς Μιλλὲ δέχθηκε τὸ στοίχημα. "Επαιξε τὴ μικρὴ κωμωδία τοῦ ναυαγίου καὶ...

—Καὶ τώρα θὰ γράψη ἕνα περίφημο ρεπορτάζ, συμπλήρωσε ἡ δὶς Λουσιέ.

—'Ακοῦστε, Μπερνάρ, εἶπε ἡ Σοφία, ἀκουμπώντας τὸ χέρι της στὸν ὦμο τοῦ ἐρημίτη.

'Εκεῖνος ἀποτραθήχθηκε ἀπότομα καὶ πρόφερε ξερά:

—Ὡραῖα διασκεδάσατε ὅλοι! Φύγετε τώρα. 'Η κωμωδία τελείωσε.

Κι' ἀπομακρύνθηκε μὲ μεγάλα βήματα. Σὲ μερικὰ λεπτὰ ἀκούστηκε μιὰ τουφεκιά.

—Πᾶμε νὰ φύγουμε καλλίτερα! σύστησε ὁ χοντρὸς κύριος, τραβῶντας καὶ τοὺς ἄλλους μαζί του. "Εχουμε νὰ κάνουμε μὲ τρελλό!...

'Ο Μπερνὰρ ἀνέθηκε σ' ἕνα ὕψωμα κι' εἶδε ἀπὸ κεῖ τὸ γιὼτ νὰ σηκώνη τὴν ἄγκυρα. Γύρισε ἀλλοῦ τὸ πρόσωπό του κι' ἄναψε τὴν πίπα του. "Οταν ξαναγύρισε πρὸς τὴ θάλασσα, τὸ πλοῖο εἶχε κι' ὅλας ἀπομακρυνθῆ. 'Ο νέος κατέθηκε ἀπ' τὸ παρατηρητήριό του καὶ μπῆκε στὸ σπίτι του. Μόλις πέρασε τὸ κατώφλι, εἶδε στὸ μισοσκόταδο μιὰ ἄσπρη σιλουέττα.

—'Εσεῖς!... φώναξε.

'Η Σοφία ἔτρεξε κοντά του.

—Μπερνάρ!... πρόφερε ἱκετευτικά.

Τὸν ἀγκάλιασε σφιχτά. κι' ἐκεῖνος δὲ βρῆκε τὴ δύναμι νὰ τὴν ἀπομακρύνη.

—Ναί. χρυσέ μου, εἴχες δίκηο! τοῦ ψιθύρισε. 'Η κωμωδία τέλειωσε... Τώρα ὅμως ἀρχίζει ἡ ζωή!...

Καὶ τοῦ πρότεινε τὰ χείλη της γιὰ ἕνα φίλημα θερμό, τρελλό, παράφορο.

ΖΩΡΖ ΒΙΝΤΑΛ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Διὰ τὴν «Μάσκα ὡραιότητος»

'Η ἐν 'Ελλάδι Γενικὴ 'Αντιπροσωπεία Καλλυντικῶν

Colax U.S.A.

εἰδοποιεῖ τὸν ὡραιόκοσμον ὅτι τὰ παγκοσμίου φήμης καλλυντικὰ Πούδρα, ρούζ καὶ κρέμα Λανολίνη Colax παρελήφθησαν καὶ διενεμήθησαν εἰς τὰ καλλίτερα φαρμακεῖα καὶ Μυροπωλεῖα.

Ζητήσατε ἀπὸ σήμερον τὴν Πούδρα. τὸ ροῦζ καὶ τὴν κρέμα Λανολίνη Colax διὰ ν' ἀποκτήσετε καὶ σεῖς τὴν περίφημη μάσκα ὡραιότητος.

ΕΚ ΤΗΣ ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΣ

Ανατολίτικο Χιούμορ

Ρακί!...

Τὸ λεωφορεῖο θὰ ἔφευγε σὲ λίγο. "Ηταν ἕνα παμπάλαιο τεράστιο ἁμάξι, μὲ τέσσερα γέρικα ἄλογα. 'Ο ἁμαξᾶς, ὁ γέρο Μουστοφᾶς, ἔκανε χρόνια αὐτὴ τὴ δουλειὰ μεταφέροντας ἐπιβάτες ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό. Δὲν εἶχε κανένα ἐπιβάτη, μὰ ἐννοοῦσε νὰ ξεκινήση στὴν ὥρα του.

"Εξαφνα. τὴν τελευταία στιγμή, ἔφτασε τρέχοντας ὁ Χασὰν 'Αγᾶς, ὁ πλούσιος κτηματίας τοῦ χωριοῦ, μ' ἕνα βαλιτσάκι στὸ χέρι.

—Φεύγεις, μπάρμπα Μουσταφᾶ;

—Φεύγω, ἀγᾶ μου.

—Καλὰ ποὺ σὲ πρόλαβα. "Εχω μιὰ δουλειὰ στὸ ἀντικρυνὸ χωριό. Πάω νὰ δῶ τί γίνεται στὰ τσιφλίκια μου ποὔκω ἐκεῖ πέρα.

—'Ανέβα, ἀγᾶ μου, νὰ ξεκινήσουμε, πρὶν ἀρχίση τὸ λιοπύρι.

'Ο Χασὰν 'Αγᾶς, κοιλαρᾶς καὶ χοντρὸς σὰν βαρέλι ὅπως ἦταν σκαρφάλωσε ἀγκομαχῶντας στ' ἁμάξι, τοποθέτησε πλάϊ του τὸ βαλιτσάκι του καὶ κάθησε φυσῶντας σὰν μεγαθήριο.

'Ο γέρο Μουστοφᾶς ἄρπαξε τὰ χαλινάρια, κροτάλισε στὸν ἀέρα τὸ καμουτσίκι του καὶ ξεκίνησαν.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀπελπισμένα ξεφωνητὰ ἀντήχησαν:

—Μπάρμπα Μουσταφᾶ!... Στάσου, Μπάρμπα Μουσταφᾶ!...

—'Ελᾶτε, μὴ θυμώνετε, κ. Μελέν, φώναξε εὐθυμα ἕνας χοντρὸς ἄντρας. Περνούσαμε μὲ τὸ γιὼτ ἀπ' αὐτὰ τὰ μέρη καὶ σᾶς σκεφθήκαμε. 'Η δὶς Λουτιέ, ποὺ εἶχε ἤδη βρῆ τὸ μπελᾶ της μὲ σᾶς στὴ Γαλλία, στοιχηματίσε ὅτι ἡ συνάδελφός της δὲν θὰ κατώρθωνε νὰ πατήση τὸ πόδι της στὸ νησί σας. Εἴχαμε ἤδη διαθάσει σ' ἕνα ἀγγλικὸ περιοδικὸ ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἐρωτικὴ ἀπογοήτευσι, ὁ διάσημος πρωταθλητὴς τοῦ τέννις, Μπερνὰρ Μελέν, ζοῦσε σ' ἕνα ἐρημόνησο, μακρυὰ ἀπ' τὸν πολιτισμό, κι' ὅτι ὑποδεχόταν μὲ τουφεκιὲς ὅποιον ἐπιχειροῦσε νὰ τὸν ζυγώση... 'Η δὶς Μιλλὲ δέχθηκε τὸ στοίχημα. "Επαιξε τὴ μικρὴ κωμωδία τοῦ ναυαγίου καὶ...

—Καὶ τώρα θὰ γράψη ἕνα περίφημο ρεπορτάζ, συμπλήρωσε ἡ δὶς Λουσιέ.

—'Ακοῦστε, Μπερνάρ, εἶπε ἡ Σοφία, ἀκουμπώντας τὸ χέρι της στὸν ὦμο τοῦ ἐρημίτη.

'Εκεῖνος ἀποτραθήχθηκε ἀπότομα καὶ πρόφερε ξερά:

—Ὡραῖα διασκεδάσατε ὅλοι! Φύγετε τώρα. 'Η κωμωδία τελείωσε.

Κι' ἀπομακρύνθηκε μὲ μεγάλα βήματα. Σὲ μερικὰ λεπτὰ ἀκούστηκε μιὰ τουφεκιά.

—Πᾶμε νὰ φύγουμε καλλίτερα! σύστησε ὁ χοντρὸς κύριος, τραβῶντας καὶ τοὺς ἄλλους μαζί του. "Εχουμε νὰ κάνουμε μὲ τρελλό!...

'Ο Μπερνὰρ ἀνέθηκε σ' ἕνα ὕψωμα κι' εἶδε ἀπὸ κεῖ τὸ γιὼτ νὰ σηκώνη τὴν ἄγκυρα. Γύρισε ἀλλοῦ τὸ πρόσωπό του κι' ἄναψε τὴν πίπα του. "Οταν ξαναγύρισε πρὸς τὴ θάλασσα, τὸ πλοῖο εἶχε κι' ὅλας ἀπομακρυνθῆ. 'Ο νέος κατέθηκε ἀπ' τὸ παρατηρητήριό του καὶ μπῆκε στὸ σπίτι του. Μόλις πέρασε τὸ κατώφλι, εἶδε στὸ μισοσκόταδο μιὰ ἄσπρη σιλουέττα.

—'Εσεῖς!... φώναξε.

'Η Σοφία ἔτρεξε κοντά του.

—Μπερνάρ!... πρόφερε ἱκετευτικά.

Τὸν ἀγκάλιασε σφιχτά. κι' ἐκεῖνος δὲ βρῆκε τὴ δύναμι νὰ τὴν ἀπομακρύνη.

—Ναί. χρυσέ μου, εἴχες δίκηο! τοῦ ψιθύρισε. 'Η κωμωδία τέλειωσε... Τώρα ὅμως ἀρχίζει ἡ ζωή!...

Καὶ τοῦ πρότεινε τὰ χείλη της γιὰ ἕνα φίλημα θερμό, τρελλό, παράφορο.

ΖΩΡΖ ΒΙΝΤΑΛ

Αστυνομικό Δίηγημα

Ὁ πράσινος δράκοντας

'Ο Κέρταν Κόου ἦταν ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὴν Κυβέρνησί του στὴν Κίνα, γιὰ πολιτικοὺς σκοποὺς τῆς 'Ιντέλλιτζανς Σέρβις καὶ γιὰ νὰ μὴ προκαλῆ τὴν ὑποψία τῶν ἄλλων, ἔκανε τὸν παραγγελιοδόχο. Ταξίδευε ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη τῆς Κίνας στὴν ἄλλη καὶ μέσα στὰ δέκα χρόνια ποὺ εἶχε σ' αὐτὴ τὴ χώρα, κατώρθωσε νὰ μάθη τόσο καλὰ τὴ γλῶσσα καὶ τὰ ἔθιμα, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ξεγελάση καὶ τὸν πιὸ ἔξυπνο Κινέζο.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη λίγο πρὶν νὰ κηρυχτῆ ὁ πόλεμος ζοῦσε σὲ μιὰ πολιτεία τοῦ Τσιὲν - Τοῦ ἕνας "Αγγλος ἔμπορος, ποὺ εἶχε παντρευτῆ κάποτε στὴ Σαγκάη μιὰ μικροῦλα, ὡμορφη, ξανθὴ τραγουδίστρια ποὺ εἶχε ἔρθει μ' ἕνα μικρὸ θίασο ἀπὸ τὴ Βιέννη. Ζοῦσαν εὐτυχισμένοι, γιατὶ ἔχαν κι' ἕνα παιδάκι ἕξη χρονῶν.

Μιὰ μέρα ὁ "Αγγλος χάθηκε ξαφνικὰ κι' ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὲς μέρες βρῆκαν τὸ πτῶμα του καρφωμένο στὴν καρδιὰ μ' ἕνα τριγωνικὸ μαχαῖρι ποὺ στὴ λαθῆ του ἦταν δεμένο ἕνα μαντηλάκι, ποῦχε κεντημένο ἐπάνω του ἕναν πράσινο δράκοντα.

Πῶς καὶ γιὰ ποιὰ αἰτία δολοφονήθηκε δὲν μπόρεσε νὰ τ' ἀνακαλύψη ποτὲ ἡ ἀστυνομία, παρ' ὅλες τὶς ἔρευνες καὶ τὶς διάφορες συλλήψεις, ποὺ εἶχε κάνει.

'Ο Κέρταν Κόου ἐπισκέφθηκε τὴ χήρα, τὴ ρώτησε διάφορα πράγματα κ' ἔφυγε ἀφήνοντάς την στὴ λύπη της καὶ στὴν ἀπελπισία γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ ἀντρός της.

Οἱ ἐφημερίδες βρῆκαν θέμα μὲ τὸν «Πράσινο Δράκοντα» καὶ ἄρχισαν νὰ δη μοσιεύουν διάφορες ἱστορίες, γιὰ κάποια τρομακτικὴ ὀργάνωσι, ποὺ εἶχε γιὰ ἐμβλημά της ἕνα πράσινο δράκοντα.

'Η χήρα συνέχισε τὸ ἐμπόριο τοῦ ἀντρός της κι' ἀφοσιώθηκε στὴν ἀνατροφὴ τοῦ παιδιοῦ της.

Πέρασαν ἕξη μῆνες ἀπὸ τὴν τραγικὴ αὐτὴ δολοφονία, ὅταν μιὰ μέρα ἐπεσκέφθηκε τὴν ὡραία Βιεννέζα ὁ πλουσιότερος Κινέζος τῆς περιφερείας, ὁ ἑκατομμυριοῦχος Τσιὲν - Τοῦ.

'Ο Κινέζος τὴ ζήτησε σὲ γάμο.

'Η χήρα ἀρνήθηκε μὲ εὐγένεια, παρ' ὅλο ποὺ τὰ πλούτη τοῦ Κινέζου θὰ τῆς ἐξασφάλιζαν τὸ μέλλον τοῦ παιδιοῦ της.

Πέρασαν μερικὲς ἡμέρες κι' ἕνα βράδυ γυρίζοντας σπίτι ἀπὸ τὸ κατάστημά της δὲ βρῆκε τὸ παιδί της. Πάνω στὰ μαξιλάρι ὅμως τοῦ κρεβατιοῦ του βρῆκε καρφιτσωμένο ἕνα μαντηλάκι μὲ τὸν Πράσινο Δράκοντα.

'Η μητέρα πῆγε νὰ τρελλαθῆ ἀπ' τὴν ἀπελπισία της. 'Η εὐρωπαϊκὴ παροικία ἀναστατώθηκε καὶ ἡ ἀστυνομία διέθεσε ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ βρῆ τὸ παιδὶ ζωντανὸ ἢ σκοτωμένο.

Τόση ἦταν ἡ λύπη τῆς μητέρας ποὺ δὲν ἔδωσε καμμιὰ σημασία στὸν Κέρταν Κοου ποὺ ἤρθε νὰ τὴ δῆ καὶ νὰ τὴ ρωτήση μερικὰ πράγματα. Κ' ἔτσι ἔφυγε καὶ πάλιν ὁ Κέρταν Κόου ἀπὸ τὸ σπίτι της δίχως νὰ πάρη τὴν παραμικρὴ πληροφορία.

★

Εἶχε περάσει μῆνας ἀπὸ τὸ χάσιμο τοῦ παιδιοῦ. 'Η νεαρὰ χήρα εἶχε παραμελήσει τὸ κατάστημα καὶ δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ κλαίη ἀπὸ τὸ πρωΐ ὡς τὸ βράδυ. "Εν' ἀπόγευμα τῆς ἀνήγγειλαν τὴν ἐπίσκεψι τοῦ ἑκατομμυριοῦχου Κινέζου Τσιὲν - Φοῦ. Της ἔφερνε ἕνα γράμμα.

—Κυρία μου, τῆς εἶπε, λυπᾶμαι πολὺ ποὺ ἔτυχε σὲ μένα ἡ σκληρὴ αὐτὴ ἐντολή. Κάποιος ἤρθε καὶ μὲ φοβέρισε πὼς θὰ μὲ σκοτώσουν ἂν δὲν φέρω αὐτὸ τὸ γράμμα στὰ χέρια σας. Ξέρουν φαίνεται ὅτι γνωριζόμαστε.

'Η νέα γυναῖκα ἄνοιξε τὸ γράμμα καὶ διάβασε:

«Ζητοῦμε ἕνα ἑκατομμύριο δολλάρια γιὰ νὰ σᾶς δώσουμε πίσω τὸ παιδί σας. "Αν δεχθῆτε τοὺς ὅρους μας νὰ κοιμᾶσετε στὸ παράθυρό σας ἕνα πράσινο πανί.

»'Ο Πράσινος Δράκοντας».

'Η γυναῖκα ταράχθηκε. Ποῦ νὰ βοῆ ἡ δυστυχισμένη τόσα πολλὰ χρήματα; "Οταν ἤρεμησε κάπως ὁ Κινέζος τὴν ἐρώτησε:

—Τί σᾶς ζητοῦν;

—"Ενα ἑκατομμύριο δολλάρια.

—Δὲν χάθηκε κάθε ἐλπίδα εἶπε ὁ Κινέζος ψύχραιμα. Κάτι μπορεῖ νὰ γίνη.

—Πῶς; 'Ελπίζετε; Εἶχε δυνατόν;

Γονάτισε ἡ δύστυχη καὶ τοῦ φιλοῦσε τὰ χέρια.

—Θὰ γίνω σκλάβα σας. "Ο,τι θέλετε ἀπὸ μένα. Θυμόσαστε πὼς μὲ ζητήσατε γυναῖκα σας; 'Επιμένετε μήπως ἀκόμα; Δέχομαι.

'Ο Κινέζος χαμογέλασε καὶ τῆς ψιθύρισε:

—Σᾶς ἀγαπῶ πάντοτε!

Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ ἔπεσε ὁ Κέρταν Κόου. Πίσω του βρισκόντουσαν δύο καλοντυμένοι κύριοι.

—Παρηγορηθῆτε. κυρία μου, τῆς εἶπε, τὸ παιδί σας ζῆ.

—Τὸ ξέρω, κύριε Κόου. 'Ο καλὸς αὐτὸς ἄνθρωπος ἔφερε τὴ χαρμόσυνη αὐτὴ εἴδησι μ' ἕνα γράμμα τῆς συμμορίας.

'Ο Κέρταν Κόου ἄρχισε νὰ γελᾶ.

—Γιατὶ γελᾶτε, κύριέ μου; ἐρώτησε ὁ Κινέζος.

—Γελῶ διότι δὲν ὑπάρχει συμμορία, οὔτε Πράσινος Δράκοντας. Λέτε νὰ ξαναζωντάνευε ἡ συμμορία τοῦ Πράσινου Δράκοντα ἔπειτα ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια; Μήπως... εἶνε τὰ φαντάσματά τους;

—Εἶνε ἡ τρομερότερη συμμορία, κύριε, εἶπε κάπως θυμωμένα ὁ Κινέζος.

—Αὐτὸ τὸ παραδέχομαι καὶ ξέρω μάλιστα ποὺ ἔχει τὸ στρατηγεῖο της.

—Ποῦ; ἐρώτησε μὲ ἀμηχανία ὁ Κινέζος.

—Στὸ σπίτι σας!

—Κύριε!

—"Ακουσε Τσιὲν - Φοῦ. Μὲ ξέρεις καὶ σὲ ξέρω. Δέκα χρόνια τώρα γυρίζω τώρα μέσα στὴν Κίνα. 'Από τὴν ἡμέρα ποὺ δολοφονήθηκε ὁ μακαρίτης ὁ ἄντρας τῆς γυναίκας αὐτῆς γυρίζω ὅλες τὶς νύχτες μεταμφιεσμένος σὲ Κινέζο. Γύρισα ὅλα τὰ καταγώγια, τὰ ὁπιοποτεῖα, τὶς πιὸ ἐπικίνδυνες συνοικίες καὶ συναναστράφηκα μὲ κάθε λογῆς ἀνθρώπους. Δὲν μπόρεσα νὰ βρῶ οὔτε ἕνα συμμορίτη τοῦ Πράσινου Δράκοντα. "Εκανα τότε διάφορους συνδυασμοὺς καὶ κατέληξα στὸ συμπέρασμα, πὼς ἔπρεπε νὰ ψάξω καὶ στὸ σπίτι σου. 'Η τύχη μὲ βοήθησε ποὺ ἀπομακρύνθηκες σήμερα γιὰ νάοθῆς ἐδῶ καὶ ἔκανα μιὰ ἔρευνα. Καὶ ξέρετε τί βρῆκα, κυρία μου, στὸ σπίτι του;... Τὸ παιδί σας.

—Τὸ παιδί μου; Καὶ ποῦ εἶνε;

—Μὴν ἀνησυχῆτε. Πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴν πόρτα, μαζὶ μὲ τοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ ἤρθαν νὰ συλλάβουν αὐτὸν - ἐδῶ τὸ λησταὶ καὶ δολοφόνο τοῦ ἀντρός σας.

"Ενα μαχαῖρι ἀστραψε, ἀλλὰ ὁ Κέρταν Κόου πρόφτασε κ' ἔσκυψε. Τὸ μαχαῖρι καρφώθηκε στὸν τοῖχο. Μιὰ γροθιὰ ὅμως δυνατὴ τίναξε τὸν Κινέζο χάμω καὶ ἕνα ζευγάρι χειροπέδες τοῦ ἔσφιξαν τὰ χέρια.

'Ο Κινέζος καταδικάστηκε σὲ θάνατο. "Οταν βρέθηκε μπροστὰ στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα, γιὰ εἰρωνεία, ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ ἔβεσε τὰ μάτια μὲ τὸ μαντῆλι ἐκεῖνο ποῦχε ἀπάνω τὸν Πράσινο Δράκοντα καὶ ποὺ βρέθηκε δεμένο πάνω στὴ λαθῆ τοῦ μαχαιριοῦ μὲ τὸ ὁποῖο δολοφονήθηκε ὁ "Αγγλος ἔμπορος.

ΜΑΚΥ ΣΟΟΥΓΕΡ

◆◆

Ἡ ταχύτης τῶν ἀλεξιπτωτιστῶν

Κανεὶς δὲν ἤξερε ὡς τώρα πόση ταχύτητα ἀναπτύσσει ἕνας ἀλεξιπτωτιστὴς ὅταν πέφτη ἐλεύθερα στὸ κενόν, πρὶν ἀνοίξη τὸ ἀλεξίπτωτό του. Τώρα λοιπὸν ἔγιναν μετρήσεις μ' ἕνα μηχάνημα ράντερ καὶ βρέθηκε ὅτι ἡ ταχύτης αὐτὴ φτάνει τὰ 170 χιλιόμετρα τὴν ὥρα. "Εξοχο θὰ θηκε ἐπίσης ὅτι πέφτει γρηγορώτερα ἀπὸ ἕνα ἀνδρεικελο τοῦ ἰδίου μεγέθους καὶ βάρους. γιατὶ συμμετέχουεὶ ἐξ ἑνοτέκτου τὸ σῶμα του κι' ἔτσι παρουσιάζει μικρότερη ἀντίστασι στὸν ἀέρα.

Αὐτοκίνητα χωρὶς καρμπυρατὲρ

Κατασκευάζεται ἤδη στὴν 'Αγγλία ἕνα νέο πειραματικὸ αὐτοκίνητο χωρὶς καρμπυρατέρ, ποὺ θ' ἀποτελῆ ἀληθινὴ ἐπανάστασι στὴ μηχανική. Βασίζεται σὲ μιὰ τελειοποίησι, ποὺ ἐφαρμόσθηκε κατὰ τὸν πόλεμο στὰ ἀγγλικὰ καταδιωκτικὰ ἀεροπλάνα καὶ ποὺ τοὺς ἐξασφάλισε μεγάλη αὐτονομία πτήσεως μὲ μικρότερη κατανάλωσι βενζίνης. Δυστυχῶς, τὰ νέα αὐτοκίνητα δὲν θὰ βγοῦν στὴν ἀγορὰ πρὶν περάσουν 12 χρόνια ἀκόμη.

ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Οἱ ἐχθροὶ τῆς ὡμορφιᾶς

Γ'.

Στὰ προηγούμενα δύο κατὰ συνέχειαν σημειώματα μιλήσαμε λεπτομερῶς πῶς προκαλοῦνται, πῶς προλαμβάνονται καὶ πῶς θεραπεύονται τὰ διάφορα ἐλαφρὰ ἀντιαισθητικὰ στίγματα τοῦ προσώπου δηλ. τὰ μπιμπίκια, τὰ μαυραδάκια καὶ τὰ ἐξανθήματα (σπιθουρία).

Σήμερα θὰ μιλήσωμε γιὰ τὶς βαθεῖες οὐλὲς τοῦ προσώπου ποὺ προκαλοῦνται 1) ἀπὸ διάφορες τοπικὲς παθήσεις: ἀκμές, θυλακίτιδα, καλόγηρους, συφιλίδα, κορκίνο ἢ ἀπὸ γενικὰ βαρειὰ λοιμώδη νοσήματα: ὡς ἡ εὐλογιά, ἀνεμοευλογιά. σκαρλατίνα, ἰλαρά.

2) 'Από σημάδια ἐκ θλάσεως. ἐκ τραύματος ἢ μετεγχειρητικὰ τοιοῦτα.

Καὶ 4) ἀπὸ ἐγκαύματα διαφόρων βαθμῶν.

"Οπως καὶ γιὰ τὰ ἐλαφρὰ στίγματα εἴπαμε, οὕτ

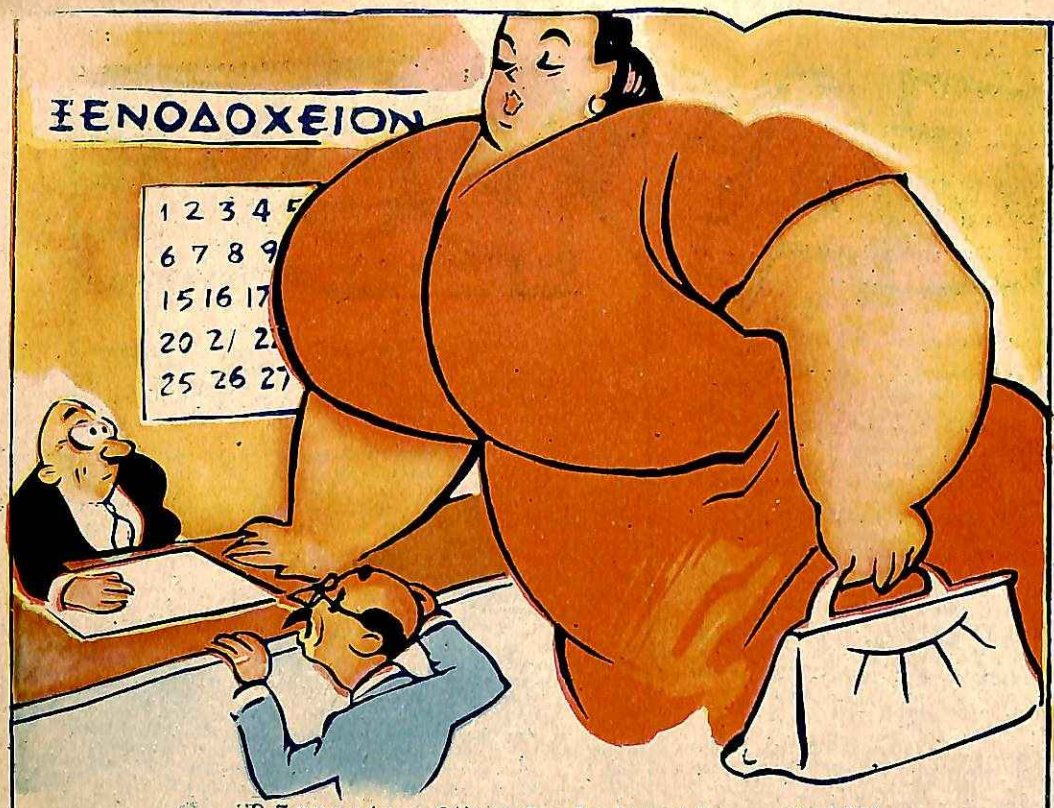

Ο Ζαχαρίας: θέλομε ἕνα δωμάτιο μ' ἑνάμισυ κρεββάτι...

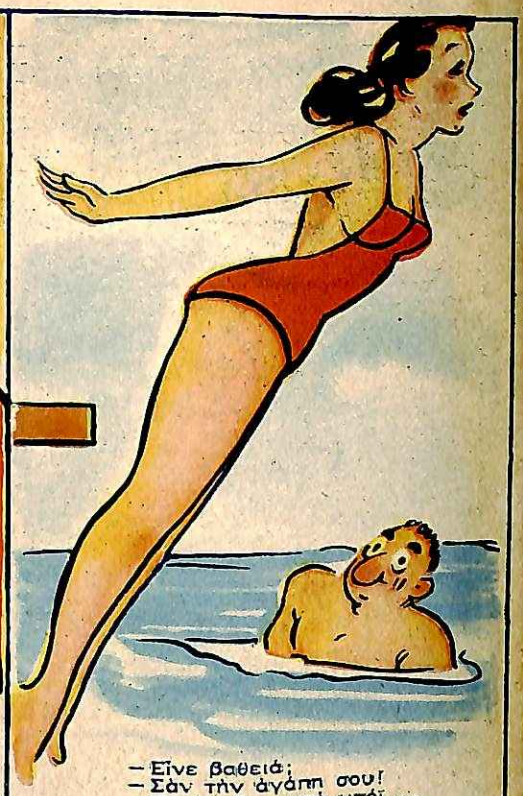

—Εἶνε βαθειά;
—Σὰν τὴν ἀγάπη σου!
—Κατάλαβα, μισό μπόϊ...

—Μήπως χάλασε τὸ τηλέφωνο;
—Ὄχι, βρέ ἀδελφέ! Δὲν βλέπεις; Τηλεφωνεῖ ἡ γυναῖκα μου!...

—Τί χάλια εἶνε αὐτά, Ἀγησίλαε;
—Ἄστα! Ἡ γυναῖκα μου θέλει μανιὼ καὶ...

—Πόσο εὐτυχισμένος θὰ εἶνε ὁ ἄνδρας σας!
—Ἐπειδὴ εἶμαι γυναῖκα του;
—Ὄχι, ἐπειδὴ δὲ φορᾶτε κάλτσες!...

—Ποιὰ εἶνε τὰ προσόντα μου; Μὰ στραβὸς εἶσαστε;